

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONTY JAY

SHE CAN RUN
BUT SHE CAN'T HIDE

THEE
THEE

we steal



Çaldığımız Yalanlar Telif Hakkı © Monty Jay

2021 Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir

bölümü

herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle çoğaltılabilir hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanımı.

Bu yayının hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez,
fotokopi, kayıt veya diğer işlemler dahil.

Kapak Tasarımı: Opulent Designs
Düzenleme: Kara Hildebrand
Sandra Shipman tarafından
redaksiyon AJ Wolf Graphics
tarafından formatlama

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı	
Adanmışlık	
Çalma	
Listesi	
Harita	
Birinci Bölüm: Karanlık Sizi Eve Çağırdığında İkinci	
Bölüm: Sisin İçinden	
Üçüncü Bölüm: Aşağıya Doğru	
Gidiyoruz Dördüncü Bölüm Eve Hoş	
Geldin Beşinci Bölüm Şeytanınızla	
Tanışın Altıncı Bölüm Hollow	
Çocukları Yedinci Bölüm Gölge	
Çocuklar Sekizinci Bölüm	
Uygulamalı Alistairatics Dokuzuncu	
Bölüm Maça Bir	
Onuncu Bölüm: Hawthorne Ormanda Şamdanla	
Birlikte	
Onbirinci Bölüm: Oynamaya mı	
Geldiniz? On İkinci Bölüm İspiyoncular	
Dikiş Atar On Üçüncü Bölüm Tam	
Hedefte	
Ondördüncü Bölüm: Başparmakların İğnesiyle On	
Beşinci Bölüm Kötü Bir Şey Geliyor Bölüm 16: Girl's	
Got Bite	
On Yedinci Bölüm: Dalgalar Arasında On	
Sekizinci Bölüm: Terapi Seansları Bölüm On	
Dokuz: Tilly'nin Lokantası	
Bölüm Yirmi: Bölgesel Yırtıcı Bölüm	
Yirmi Bir: İşaretlenmiş Bölüm Yirmi	
İki: Soy Ağacı	
Yirmi Üçüncü Bölüm: Benimle Baloya Gelir misin? Bölüm	
Yirmi Dört: Usta İş Başında	
Bölüm Yirmi Beş: Karanlıkta Olanlar Bölüm Yirmi Altı:	
Karanlıkta Kalır	
Bölüm Yirmi Yedi: Gazap Tanrısı	

Bölüm Yirmi Sekiz: Beni Bul Bölüm
Yirmi Dokuz: Carnie Otuza Biniyor:
Kıyamet Günü
Otuz Birinci Bölüm: Hesaplaşma Otuz
İkinci Bölüm: Mutlu Bayramlar Otuz
Üçüncü Bölüm Beni Sarın Bölüm Otuz
Dört: Hırsızlıktan Kundakçılığa
Okuduğunuz için çok teşekkür ederim
Monty Jay Yazarının Diğer Kitapları
Teşekkür
Monty Jay Hakkında

Karanlığı ve pusuda bekleyen her şeyi sevenlere
Orada.
Ve Stephen King'e, senin sayende öyleyim.



PLAYLIST

Çamların Ötesinde-
Thrice Bebek-Bishop
Briggs
37 Dikiş- Boğulma Havuzu
Tebeşir Taslağı-Üç Günün Lütü
Günahtı-Dirilişçi Kontrolü-
Halsey
In Chain's- Şamanın Hasadı
Ateşe Doğru-İskenderiye'ye
Soruyor
Happy Song-Bring me the
Horizon Skeleton Key- Love Inks
İmdat-Papa Roach
Şeytan-Bankalar
Katil- Valerie Broussard
Siyah Bal-Thrice



CHAPTER
when darkness calls you home
ONE

alister

Şiddete karşı aç bir iştahla doğduğumu hep biliyordum.

Kaderimde ailemin yüz karası olmak varmış.

Işığın yokluğunda büyümek zorunda kalan çocuklar hakkında başkalarını uyarmayı öğrenmelidirler. Onların parlaklığını ellerinden aldığınızda, karanlık sadece onların bir parçası haline gelmez, onlar karanlığa dönüşürler.

Çocuğun burnunun kırıldığını hissettiğimde kolumdan güç fışkırdı. Parmak eklemlerim yüzünün etine saplandı ve açlığımı dindirebilecek tek şeyin peşine düştü.

Acı.

Bana meydan okumanın iyi bir fikir olduğunu düşünen uzun boylu, sırık gibi moron sert bir sesle yere düştü.

thud.

Resmi karma dövüş sanatlarında
Rakibin bu kadar sert düştüğünde dur.

Şansıma, burası Mezarlık. Bela aramak için civar bölgelerden gelen çocukların toplandığı, şehrin eteklerindeki terk edilmiş yarış pisti. Yasadışı sokak yarışları, kavgalar, uyuşturucu ve yarı çıplak kızlar. Zengin çocuklar için cennet bahçesi. Çatlak asfalt çemberin ortasındaki çimenlikte kavgalar yaşanırken, motorlar kükrer ve kimin babasının satın aldığı makinenin bitiş çizgisini ilk geçeceğini görmek için yankılanırdı.

Mezarlık, gömülmek için geldiğiniz yerdir.
Özellikle de bana karşıysan.

Dizimi karnına öyle bir bastırdım ki, organlarının altımda kaydığını hissedebiliyordum. Çevik yumruklarımın zaten iltihaplı olan yüzüne yumruk üstüne yumruk indiriyorum. Nefeslerim düzenli bir şekilde kesiliyor, her temas noktasında bir nefes daha veriyorum. Omuzlarımı tutan eller var, durmam için beni pençeliyorlar.

Umurumda değil, sadece dizlerimi daha sert bastırıyor. Yumruklarım onu acımasızca dövüyor.

Benimle bu ringe çıkacak kadar aptal olduğu için neden vazgeçeyim?

Kişisel bir sorun gibi görünüyor.

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor, enerji kulaklarımda davul gibi damarlarımda dolaşıyor. Etrafımızdaki insanların çığlıklarına, devirli motorlara ve petrol kokusuna karışıyor.

Lanet olsun, günün her saniyesi böyle hissetmek için neler vermezdim.

Bir sağ kroşe savuruyorum, yüzüğümün yanağının hassas derisine baş harflerimi kazımasını ve A.C. harflerinin üzerinde yarılmasını izliyorum.

Yüzünden fışkıran yakıcı kan göğsüme sıcıyor. İçimde vahşî bir kükreme kopuyor, kıpkırmızı sıvı vücudumdaki alevlere benzin görevi görüyordu. Yine de istediğim kan değildi. Onun ıstırabını istiyordum. Onun incindiğini görmek istedim. Bu gece arabasına kadar taşınması, eve götürülmesi ve muhtemelen lanet yatağına sürünerek girmesi gerektiğini bilmek istedim. Önümüzdeki hafta orada kalacaktı çünkü iz bıraktığım morluklarla başa çıkmak çok zordu.

Tüylerim diken diken oldu.

Bu benim çok da gizli olmayan
sırrım. Ben her zaman, her
zaman kızgınım.

"Tanrı aşkına, Caldwell, bırak onu! Bu kadar yeter
dostum!" Ses kulaklarımın arasında çınlıyor, ama istekli
elleri tenimden silkmeden önce son bir yumruk daha
atıyorum.

Etrafımızdaki insan topluluğu az önce yaşanan
vahşet için slogan atıyordu. Trajediye ya da felakete sırt
çevirememek. Hepsi içten içe benimle aynı, zalimliğe
bağımlı. Sadece bunu itiraf etmekten çok korkuyorlar.

Korkaklardan nefret ederim. Ve bu lanet şehirdeki
herkes bir korkak.

Komşularının dolaplarına tıktıkları iskeletleri
görmesinden korkan maskelerin ardındaki canavarlar.
Bilmedikleri şey ise Ponderosa Springs'te hiçbir şeyi sır
olarak saklayamayacağınızdır. Uzun süreliğine değil.

Bunu herkesten daha iyi biliyorum.

Ayağa kalktığımda gözlerimin arkasında kırmızının
tonları parlıyor, ağzımdan sıcak tükürük geliyor ve tam onun
yanına düşüyor

İnleyen beden. Ses çıkarabildiği için şanslı, ölmediği için daha da şanslı.

Göğsümdeki kan dışında tenimde tek bir iz bile yok. Bu da beni daha da kızdırıyor. Artık hiçbir şey bana meydan okuyamıyor. Çenemi sıkıp arkamı döndüğümde, insan yığını Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor ve bana çıkış için açık bir yol bırakıyor.

"Bahisler için para." Bu karmaşayı yöneten yaşlı adamlardan biri buruşturulmuş banknotları göğsüme bastırıyor. Paraya bakıyorum, sonra ona dönüyorum.

"Sende kalsın." Homurdanıyorum.

O paraya ne ihtiyacım vardı ne de onu istiyordum. O parayla her şeyi yapabilirdi. Ben para için savaşmadım. Dövüştüm çünkü dövüşmeseydim birini öldürecektim.

Deri ceketimi hızla alıp omuzlarımdan kolayca geçirdim. Tişörtüm çamurlu çimlerin arasında bir yerdeydi ve onu arama ihtiyacı hissetmedim.

Arabama doğru ilerlerken nefesim düzene girmeye başladı. Dövüş yavan geçse bile, öfkemden birazcık bile olsa kurtulmak bu gece uyuyabileceğim anlamına geliyordu. ile

her şey olup biterken, uyku kaybetmeyi göze alabileceğim bir şey değildi.

Anahtarı çevirir çevirmez hoparlörlerimden müzik yayıldı. Ağır ve heyecan verici bir ses. Sol elim direksiyonu sıkıca kavlıyor, kana bulanmış parmak eklemlerimin altındaki beyazı belli belirsiz görebiliyorum. O kadar sert zonkluyorlar ki neredeyse iyi hissettiriyor.

Hızla vitesle takıp ailemin evine doğru yola çıkmaya hazırlandım. Yirmi sekiz bin metrekare, dokuz ana yatak odası, on yedek yatak odası, yedi banyo, yirmi altı dönüm ve hala ailemle aramda yeterli alan yok. Elim ayağım birbirine dolaşıyor, gelecek ay Doğu Yakası'na uçuyor olmam gerekiyordu. Onlarla aramda koca bir ülke var.

Bunun yerine, en azından bir yıl daha burada kapana kısıldım, bir hayaletin peşindeyim.

Sağa doğru sert bir dönüş yaparak araba yolumuza giriyorum. Yüksek ağaçlarla kaplı olan asfalt yol, girişi engelleyen büyük çelik kapı tarafından bir anlığına durduruluyor. Uzaktan kumandamdaki düğmeye basarak kapıyı otomatik olarak açıyor, yanlarından geçip ailemin arazisine giriyorum.

Öndeki gösterişsiz mermer fıskiyeinin etrafından dolanarak kolayca park yerime geçiyorum. Her zamanki arabalardan hiçbirisi burada değil, yani evde kimse yok. Zaten fark etmezdi, burada olsalar bile onlar için görünmezim.

Ben hep öyleydim.

Evin arkasındaki gökyüzünde çakan şimşekler sisi bir anlığına aydınlatıyor ve ben kapıya doğru yürürken gök gürültüsü ayaklarımın altındaki zemini sarsıyor. Tuş takımı dokunuşumun altında parlıyor, şifremi giriyorum ve içeri adım atıyorum.

Annem, babam ve kardeşim buradayken bu ev ışıkla parlıyor. Parıltısı yoldaki ağaçların arasından görülebiliyor. Abartılı partiler, kesilen bir ayak tırnağının kutlanması, hiç davet edilmediğim aile yemekleri. Ama onlar gittiğinde, sadece ben ve karanlık kalıyor.

Botlarım yerde yankılanıyor, adım adım mutfığa gidip musluğu açana kadar. Şişmiş ellerimi ılık suyun altında gezdiriyorum. Kan giderden aşağı akmaya başlıyor, en azından bir kısmı. Bir kısmı parmaklarımın arasına yapışmış, çoktan kurumuş.

Evin içinde gürültü olmamalı. Ben buradayken her zaman olduğu gibi olmalı.

Ölüm sessizliği.

Ama yok. Kulaklarım seğiriyor, tanıdık bir tıkırtı duyuyorum, ardından çakmaktaşının yanmasıyla bir vınlama sesi geliyor.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" Yüksek sesle söylüyorum, arkamı dönmeden önce ellerimi yavaşça kuruluyorum.

Salonun karanlığına bakıyorum; Rook'un yüzü, parmaklarının arasından geçirdiği zipposunun tek aleviyle aydınlanıyor. Ağzında duran tek elmas kibriti görüyorum, kırmızı ucu yan taraftan dışarı fırlıyor.

Deri koltuğunda arkasına yaslanmış, kollarını yanlara dayamış, karanlıkta bana bakıyor.

"Öyle olsaydım, beni duymazdın." O da karşılık verir.

Kendimi onun karşısındaki sandalyeye atıyorum. Lambanın ipini çekerek odayı kehribar rengi bir ışıltıyla aydınlatıyorum. Kollarımı dizlerimin üzerine koyarak bayat kumaşa gömüldüğüm anda arkamdan ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Omzumun üzerinden bakmaya zahmet etmiyorum.

"Thatch." Gölgesinin yanımdan geçip sol tarafımızdaki koltuğa oturduğunu gördüğümde selam veriyorum.

Thatcher altı-dört yaşında, grubun en uzun boylusu. Kimseyi korkutmak için cüssesine ihtiyacı yok.

Bir bacağını diğerinin üzerine atıyor, ayak bileği dizine dayanıyor, "Zavallı bir çocuğun kafasına vurmaktan zevk mi alıyorsun, Ali?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum, kendini beğenmiş pislik bana böyle denmesinden nefret ettiğimi biliyordu. Arkadaş olduğumuzdan beri bunu biliyordu, ama *birinin* derisinin altına girmeye çalışmasaydı bu o olmazdı.

Thatcher'ın damarları sürekli buzlu su pompalıyordu, benimkiler ise sürekli kaynıyordu.

"Gerçekten insanları neyin azdırdığı hakkında mı konuşmak istiyorsun Thatcher?" Armani takım elbisesine bakarak tek kaşımı kaldırıyorum. Abartılı gardırobunu sorgulamayı bırakmayı uzun zaman önce öğrenmiştim.

"Sana kabuslar yaşatmak istemem." O sırtıyor ve ben de benimkinde beliren benzer bir sırtışa engel olamıyorum.

Bir noktada her birinin kafasını koparmak istemedim desem yalan olur. Birbirimizi nasıl zorlayacağımızı

biliyorduk.

başkalarının düğmeleri. Ancak şu anda, aynı şeyi yapmaya çalışan herkesi nasıl öldüreceğim aklıma geldi.

Bu yüzden, içimizden biri hor görüldüğü için bu kahrolası kasabada kalmaya razıyım.

"Silas nerede?" Ben soruyorum.

"Son zamanlarda ilk kez uyuyorum, bilmiyorum bile." Rook cevap veriyor.

"Saf olma, Rook. Silas artık uyumuyor. Uyuduğunda da onu görüyor. Bunu hepimiz biliyoruz." Thatcher araya girerek hepimize neden burada olduğumuzu hatırlatıyor.

Koridordaki dede saati gece yarısının geldiğini haber veriyor. Sözlerinin ağırlığı odanın içine sızıyor. Az önce serbest bırakmaya çalıştığım öfke tekrar yükselmeye başladı. Alevlerin topuklarımı yaladığını, ağzımdaki bakır tadını hissedebiliyordum.

"Ondan bahsetmişken." Rook öne doğru uzanarak krem rengi bir dosyayı hepimizin ortasındaki masaya fırlattı. Bölge savcısının oğlu olmanın avantajları.

Öne eğildim, onu aldım, "Sen içine bak henüz?"

Başını sallar, "Birlikte olana kadar beklemek istedim." Biraz ayağa kalkarak arka cebine uzanıyor ve beyaz sigara paketini alıyor. Tek bir tane çıkarıp elini uzun kahverengi saçlarında gezdiriyor.

"Sakıncası var mı?" Dumanı kastederek soruyor.

"Yak gitsin, umurumda değil." Dürüstçe söylüyorum. Rook sandalyede arkasına yaslanıp kibriti ağzından çıkarıyor ve yaz kampındayken kendi kendine öğrendiği bir numara olan parmaklarıyla yakıyor. Ucunu yakıyor, yüzünün etrafında toplanan duman bulutunu derin derin içine çekiyor.

Altı yaşımdan beri önemsemişim tek şeyler Rook, Thatcher ve Silas'tı. Birbirimizi her zaman korumaya yemin etmiştik, bu süreçte başkalarına zarar vermek anlamına gelse bile. Hiçbirimiz için onlardan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Birimizi asla diğerleri olmadan göremezsiniz, biz asla iyi olmak için yaratılmamış çocuklarız. Her zaman çarpık ve kırık olmamız gerekiyordu.

"Bunu araştırmaya başladığımızda neler olacağının hepimiz farkındayız, değil mi?" Thatch soruyor: "Hepimizin elleri kana bulanacak. Sadece küçük yıkım değil

Hayatımız boyunca kasabada yaptığımız gibi. Tarihi kiliseleri yakıp yıkmayacağız ya da kötü oyunlar oynamayacağız. Birilerini öldüreceğiz."

Birinin canını alma fikrinden ürkmeli ya da çekinmeliyiz. Ama hepimiz birbirimizin neler yapabileceğini biliyorduk.

"Bu onların kendi hatası. Değer verdiğimiz birine zarar vermeyeceklerini bilmeleri gerekirdi."

O geceyi hatırlıyorum. Onu bulduğumuz evin kokusunu hatırlıyorum. Domuz boku ve kusmuk gibi. Uyuşturucu bağımlılarının saklandığı ve sıvı altınlarını attıkları bir tuzak ev. Vücudunun neye benzediğini hatırlıyorum, eğilmiş ve umutsuzca pis yere bırakılmıştı.

Kaybolmuş ve kendini cehennemde bulmuş bir melek gibi. Orada ölmeyi hak etmiyordu. Silas da onu bu şekilde bulmayı hak etmiyordu.

Gözlerimi kapattığımda hâlâ çığlıklarını duyabiliyordum. Saatler ve saatler süren bağırışlar. Acısı sınırsız bir öfkeye dönüşen yaralı bir canavar. Hepimizin içinden geçen bir duygu.

"Kimin yaptığını bulacağız. Onları bitiririz. O da yoluna devam edebilir. İlerleyebilecek."

"Hayatına devam etmeyecek." Başımı sallıyorum, "Aradığımız şeyi bulsak bile. Böyle bir şeyden sonra hayatına devam edemezsin."

Dosyayı açıyorum, arasına sıkışmış beyaz sayfalar ortaya çıkıyor. Hastanın adı siyah, kalın harflerle yazılmış ve çenemin seğirmesine neden oluyor. Rosemary Paige Donahue. Gözlerim raporu, sorulan tüm soruları tarıyor. Hastanın ölümü bekleniyor muydu? Hayır. ACLS uygulandı mı? Evet (En iyi arkadaşlarımdan biri tarafından, biz onu çekip alana kadar, not ediyorum). Bir sonraki sayfaya geçtiğimde bir cesedin önden ve arkadan çizildiğini görüyorum, ama tahmin ettiğim gibi belirli bölgelerin etrafında daireler yok. Boştu.

Adli tabibin bulgularını okurken kaşlarım birbirine karıştı,

Görünürde travma ya da çürük izi yok.

Yani ellerindeki çizik izleri? Kollarındaki mor halkalar? Onları gördüm. Oradaydılar.

Otopsideki en önemli bulgu hastanın vücudunda metilendioksimetamfetamin (MDMA) bulunmasıydı. Kapsamlı bir incelemenin ardından, alınan miktarın hastada sıcak çarpmasına neden olduğu sonucuna vardım. Vücut ısısı yükselmiş ve kalp durmasına yol açarak ölümle sonuçlanmıştır. Herhangi bir cinayet tespit edilmedi.

Tırnaklarının altındaki kir, sanki bir şeyi tırmalıyormuş gibi miydi? Bu sadece bir tesadüf müydü? Polis Rose'un o ana kadar uyuşturucuya hiç dokunmadığı gerçeğini daha fazla araştırmadı mı?

Aklıma yatmayan şeyler vardı. Bu bana doğru gelmiyordu.

"Al dahi, sen oku. Bana ne düşündüğünü söyle." Dosyaları Thatcher'a fırlatıyorum, gözleri kâğıtları tararken elini çenesine dayamasını izliyorum.

"Cinayet kanıtı yok mu? Çürükler ya da derisindeki izlerle ilgili bir belge yok mu?" Yüksek sesle söylüyor ve ben de sessizce onaylıyorum.

"Cesedini gördük. Sizi bilmem ama benim yirmi yirmi görüşüm var. Rose orada değildi.

kendi özgür iradesiyle. Kendi isteğiyle de ölmedi. Bizimle partilere bile gitmezdi, Si'yi hep evde onunla kalmaya zorlardı. Ponderosa Springs gerçekten de belediye başkanının kızının öldürüldüğünü saklamaya mı çalışıyor?" Rook kanser çubuğundan bir nefes daha çekerek yorum yapıyor. Kendim için çalmak üzere olduğum bir tane.

Rose, sadece Silas'ın kız arkadaşı değil, bizden biri olmuştu. Yavaş yavaş sinsice grubumuza girmiş ve arkadaşımız olmuştu. Bunu yüksek sesle itiraf edemezdik ama hepimiz ona bir kardeş gibi değer veriyorduk.

Onun ölümü hepimizin içini kemiriyordu. "Buradaki en kötü skandal olmazdı."

"Peki bir patolog savunma yaraları ve cinayet gibi konularda yalan söylüyorsa, başka neyi örtbas ediyor? Daha da iyisi, *kimin* için örtbas ediyor?" Thatcher soruyor.

"Bence iyi doktoru ziyaret etmeliyiz." Gözlerimi iki arkadaşımın üzerinde gezdiriyorum. Rook'un ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor, zipposunu parmaklarının arasından geçirip kapatıyor.

"Bana iki kere söylemene gerek yok." Mırıldanıyor.

Thatcher keskin bir şekilde sırtıyor, "Kesebildiğim sürece

önce."

Bir anlaşma yaptık.

En iyi arkadaşlarımızdan birine, bunu kız arkadaşına kimin yaptığını bulacağımıza dair söz verdik. Onu ölü ve kirli bıraktı. İhtiyacı olan intikamı almak için hepimiz bir yıl boyunca bu zehirli yerden ayrılma planlarımızdan vazgeçtik.

Buna engel olan insanları Tanrı bile kurtaramazdı.



CHAPTER

through the fog

TWO

Briar

Hepimiz hırsızız, Briar. Ben sadece yakalandım.

Babam her polis arabasına bindirilip götürüldüğünde bana bunu söylerdi.

Bir dereceye kadar haklıydı. Hepimiz hırsızız.

Nefes alabilmek için atmosferden hava çalıyoruz. Mutluluğu çalıyoruz. Çakmak çalıyoruz, "Hey dostum çakmağını ödünç alabilir miyim?" diye bir şey yok.

Eğer geri vereceklerine inanıyorsanız, bir çakmağı eksik olan bir aptalsınız demektir.

Ama çoğumuz, aslında hepimiz, zaman çalarız.

Bu dünyada belirli bir dakika sayısına sahip değiliz, ama yine de onu alıyoruz. Uyandığınız her gün, kum saatinin içinden çekilen bir başka gündür.

Yankesiciliği öğrendiğimde on bir yaşındaydım. Neredeyse bir profesyoneldim, altı ay içinde yedi zil sanatında ustalaşmışım ve yakında bir suç dehası olacaktım.

Annem hamburger çevirirken, babam erkek takım elbisesi giymiş, cepleri dolu mankenleri yerleştirir ve stratejik olarak yerleştirilmiş yedi zille donatırdı.

Amacım tek bir zil bile çalmadan mankeni temizlemektir.

Ben onun mini-me'siydim. Gururu ve neşesiydım. Onun küçük suçlusuydum. El becerim, hızım ve çevikliğim vardı.

Yankesicilik, kilit açma, kasa hırsızlığı, mükemmel bir dolandırıcı olmak için gereken her şeyde on üç yaşına kadar ustalaşmıştım.

Diğer küçük kızlar bale öğrendi. Hiç terlemeden bir yangın kasasına girebilirdim. Yani, yapamayacağım pek bir şey yoktu. Bana ilk rehberlik etmeye başladığında bile bunun yanlış olduğunu biliyordum. Çalmak kötü bir şeydi. Bunu herkes bilirdi.

Ama babamla geçirdiğim o anlar? O geç saatlere kadar süren geceler tekniğimi mükemmelleştirdi ve hayatımın en güzel zamanlarıydı. Onun mesleği ışıkları açık tuttu, masaya yemek koydu, ailemi bir arada tuttu.

Evet, bazı aileler muhtemelen masa oyunları için bağ kurmuştur, benimki ise hırsızlık için.

"Hırsızlar arasında onur vardır, Briar. Aramızda onur vardır."

Onun hapse girip çıkmasına, orada burada birkaç ay geçirmesine alışmıştım ama o her zaman bana geri döndü. Her zaman bize geri döneceğine söz vermişti.

Ama bir gün yapmadı.

Ahlaki pusulam hiçbir zaman gerçek kuzeyi göstermedi. Belki de bu yüzden olmamam gereken şeyler hakkında hep çok meraklıydım. Davranışlarımın sosyal açıdan etik olmadığını farkındaydım ama yaptığım hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordum. Bunu annem için yaptım. Bana verilen yeteneklerle çalışıyordum.

Hayat sana limon verdiğinde, lanet bir meyve sıkacağı çal.

"Bu yeni başlangıç için heyecanlı mısın? Benim tavsiyeme rağmen seni kabul etmeleri büyük bir olay. Sadece yerlileri kabul etmeyi seviyorlar." Annemin kardeşi Thomas amcam uçak yolculuğundan beri ilk kez benimle konuşuyor.

Böyle utangaçtır. Annem çarpık doğduğu için böyle olduğunu söylüyor, onca bilgi var ama sosyal becerileri yok. Harika Noel hediyeleri verdiği için onu hep sevmişimdir.

Konuşmak yerine her zaman küçük şeylere dikkat ederdi.
"Kulağa okuldan çok bir tarikat gibi geliyor, T."

Muhtemelen bir tarikattı. Aslında, lanet bir tarikat olduğunu biliyorum. Sadece bölgedeki insanları, mezun öğrencileri veya son derece varlıklı ailelerden gelen çocukları kabul edecek kadar parası ve gücü olan eyaletlerdeki tek üniversite.

Kafasını bir taşın altından çıkaran herkes Hollow Heights'ı biliyordu.

Sabıka kaydı olan, iki yakası bir araya gelmeyen bir hırsız nasıl kabul edilir? Bu güzel bir soru.

Bunun benim 4.0 ortalamamla, yüksek test puanlarımla ve üstün atletik yeteneğimle pek ilgisi yoktu. Ve her şey Thomas'ın biyoloji profesörü olmasıyla ilgiliydi ve son üç yıldır da öyleydi.

Amcam otuzlu yaşlarının sonlarında idi ve iki kardeşin en küçüğüydü. Annem ve o da tıpkı benim gibi hayatları boyunca yoksul büyümüşlerdi. Thomas'ın on sekiz yaşına geldiğinde kuyruğunu kıstırıp ailesinden uzaklara kaçması dışında. Yıllar sonra şık bir diploma ve bir Rolex ile geri döndü.

Hayır, çalmaya çalışmadım.

"Hayal ettiğiniz kadar gösterişli bir yer değil. Şaşırtıcı derecede ayakları yere basan bir yer." Gülümseyerek söylüyor.

Alay ediyorum, "Broşürde bir prensin, gerçek bir İskoç prensinin oradan nasıl mezun olduğuna dair koca bir bölüm vardı. Sanki bütün okullar bir araya gelmiş ve seks partisi yapmış gibi." Biraz esniyorum, "Bana bakıp oranın Amex kartlı zengin çocuklarla dolu olmadığını mı söyleyeceksin?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup tek kaşımı kaldırarak ona bakıyorum.

Beni yanlış anlamayın, katıldığım için minnettarım. Buradan alacağım eğitim, mezun olduktan sonra bana bir iş garantisi verecek. Sadece 'burslu' çocuk olmak beni heyecanlandırmıyor. Bu, kahverengi kâğıttan beslenme çantası olan ya da sümüğünü alıp yiyen çocuk olmak gibi bir şey.

Bu iyi bir görüntü değil.

"Bu kadar yargılayıcı olma. Burada tonla parası olmayan pek çok insan olabilir, Briar. Bu hayatının en güzel dört yılı olacak, söz veriyorum." Uzanıp güven verici bir şekilde elimi sıktı ve aslında buna ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında değildim.

Bu bitmek bilmeyen giriş yolunda, yaklaşmakta olan siyah kapılara doğru ilerledikçe sinirlerim daha da bozuldu. Kabul edilmek bir rüya olsa da, burası tam bir kâbusa benziyordu.

Penceremden dışarı, cama yapışan bebek yağmur damllarına baktım. Sıra sıra dizilmiş çam ağaçlarını inceledim. Her an ileri uzanıp arabayı yakalayacaklarmış gibi görünüyordu.

Güneş ıslak bulutları bir koruma olarak kullanıyordu, böylece buradaki her an gri hissediliyordu. Tüm renklerden yoksun. Sıcaklıktan yoksun.

Bana öyle geldi ki, en azından, bu çocuklar bir bok ödüyorlardı.

Bir Stephan King romanının içinde yaşamak için bir sürü para.

Boğazımı temizledim, biraz daha dik oturdum, kapüşonumu başıma çektim ve midemi yatıştırmaya çalışarak kulaklığımı kulağıma yerleştirdim. Etrafımıza yerleşen ürkütücü sessizlik bana ciddi bir perili ev hissi veriyordu.

Müzik çalarken bile, kampüsün içine doğru sürmeye devam ederken lastiklerin altındaki çakılların çıtırdadığını duyabiliyordum. Üniversitenin ilk gördüğünüz parçası, tüm yeni öğrencileri ve geri dönenleri karşılayan, ön tarafa cıvatalanmış alaycı bir metal plaket ile büyük, yıpranmış bir tuğla kemerdi. Pas ve sarmaşıklar üzerindeki yazıları korumaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu.

Hollow Heights

Üniversitesi Est. 1634

"Başarıyı biz davet ettik."

İsmi cesurca kazanmış, içeri giren herkese adını taşıyor.

Deri ciltli kitapların ölü dillerde fısıldadığı ve boş mermer koridorların meydan okumayla gıcırdadığı yer. Işık asla yere değmez, sürekli bir sis örtüsü yükselen çamların arasında dans eder.

Zengin kız ve erkekler için meşhur üniversite. Tarihteki en gözlerden uzak ve elit üniversitelerden biri. Ülkenin en zengin genç beyinlerinden bazılarına ev sahipliği yaptığı söyleniyor.

Hollow Heights, çocukları buradaki programı tamamladıktan sonra ebeveynlerin hayal kırıklığına uğramayacağını, mezun olduktan sonra diplomatik ve rafine bir şekilde geri döneceklerini garanti etti. Önlere çıkan her işi üstlenmeye hazır.

Oregon sahilinde yer alan üniversite, topraktan daha eski hissi veren üç yüz dönümlük Viktorya dönemi mimarisine sahipti. İnternette gezmiştim ama bilgisayar hakkını verememişti.

Kampüsün inşa edildiği kasaba Ponderosa Springs'ti ve tahmin edersiniz ki aynı adı taşıyan çam ağaçlarıyla tanınıyordu. Zengin ailelerle dolu olduğu, kampüse ulaşmak için içinden geçmeniz gerektiği ve çok büyük olmadığı dışında tarihi hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Okulun mimarları ister bilerek ister kazara olsun, burayı her türlü gerçek medeniyetten kilometrelerce uzakta hissettirmişlerdi. Kasvetli sulak alan üzerine inşa edilmiş ağaçların ötesinde, midemi bulandıran kendi dünyası gibiydi. Hani benzin istasyonunda suşi yedikten sonra olur ya?

"Senin şey boncuk gibi kırmızı gözleriyle beni yine korkutuyor." Thomas, arabayı yurtların bırakılacağı yere çekerken şöyle diyor.

Ellerimdeki küçük hayvana bakıyorum, bembeyaz kürkü parmaklarımın altında yumuşacık ve küçük burnu havaya kalkmış, etrafını kokluyor.

"Onun adı Ada ve o bir şey değil. O bir albino dumbo sıçan. Eğer ona bir daha şey dersin, seni ısırır." Ada'nın bir sineğe bile zarar vermeyeceğini bilsem de uyarıyorum.

Babam küçükken bir evcil hayvan seçmeme izin verdiğinde, bir sıçan seçtim. Farklı ya da alışılmışın dışında olmaya çalıştığım için değil, sıçanlarla ilgili çok havalı bir şey olduğu için. Üç tane farem vardı ve her biri ölmeden önce beklenen ömürleri olan iki yıl kadar yaşadılar. Yas tutmak için birkaç ay bekledim, her seferinde ağladım ve sonra yeni bir arkadaş aramaya başladım.

Ada ve ben yaklaşık bir yıldır birlikteyiz. "Çantalarınızı odanıza taşımak için yardıma ihtiyacınız var mı? Ya da idare edebileceğini düşünüyor musun?" Sürücü koltuğundan soruyor.

Tüm alt sınıfların kaldığı Iruine Bölgesi'ndeki yatakhaneye bakıyorum. Ortada dairesel bir su çeşmesi duruyordu, su tükürüğü olarak ikiye katlandığına inandığım büyük bir aziz. Çatlamış mermer bana her an parçalanacakmış gibi hissettiriyordu.

Kargalar yukarıdan viyaklıyor, siyah kanatları pusun içinden fırlıyordu. Gözlerim, kaidelerin ve kazıkların tepesinde nöbet tutan gargoyl'ların sayısını saymaya çalışıyordu.

El salladım, "Ben hallederim. Yine de teşekkürler." Kapıyı açıyorum, Ada'yı kapüşonumun cebine sokuyorum, kafesinde olmadığı zamanlarda çoğu zaman orada kalıyor.

Keşke bu atletik şortlar yerine bir kot pantolon giyseydim, soğuğa alışık değilim. Teksas'ta ne soğuk hava ne de bu kadar sis vardı.

Arabanın bagajına doğru yürüyorum, onu kaldırıyorum, kitap çantamı omuzlarıma yerleştiriyorum ve bavulumu alıyorum.

Sırtımdan soğuk bir rüzgâr geçti, sanki sırtımdan bir şey geçmiş gibiydi. Başımı hafifçe çevirdim ve orada duran birini görmeyi umarak binalara baktım. Birinin bana doğru baktığını görmeyi beklerken, sadece okul bahçesinde bavullarını içeri taşıyan öğrencilerle karşılaştım.

"İyi misin?" Thomas yanımda soruyor. "Evet," diye gülümseyerek başımı sallıyorum, "iyiyim."

"Bu senin için gerçekten harika olacak. İçimde böyle bir his var." Ellerini birbirine sürterek, "İşte yurt anahtarın ve yemek kartın. Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var, dairem kampüs dışında, ama arabayla kısa bir mesafede, o yüzden sormaktan çekinme." Bir kolunu omzuma dolayarak bana tarihin en garip yan sarılışını yapıyor.

"Teşekkür ederim, T Amca."

Sevgi, başlangıçta çok sevdiğim bir şey değildi. Hem fakir hem de yumuşak olamazsın.

Harvard'ı taşra üniversitesi gibi gösteren bir okula doğru yürürken gergin olmalıydım.

Ama ben değildim.

Gergin ya da korkmuş olmak benim doğamda yoktu. Benim yaşadığım hayatı yaşadığınızda. Hayatta kalmak, masanızdaki yemekler, başınızın üstündeki çatı için savaşmak zorunda olduğunuz bir hayatı? Hiçbir şeyden korkacak vaktiniz olmuyor.

Yapılması gerekeni yaparsınız.

CHAPTER

way down we go

THREE

alister

"İkinizi de yeterince oyaladım," diye mırıldanıyorum, botumla kendimi arabadan itiyorum, sigaramı yere atıyorum ve sönmekte olan kuru ezerek söndürüyorum.

"Thatcher takım elbisesini bastırmak zorunda kaldı." Silas omzuyla Thatcher'ın vücuduna bastırır, vücudu tamamen siyah bir kapüşonla kaplıdır. Ay ışığı sertleşmiş yüzünden yansıyor.

"Versace mi? Bir suç mahalline mi? Senin için bile biraz gösterişli." Kıyafetine bakıyorum, sanki küresel ısınma ya da sağlık hizmetleri hakkında lanet bir siyasi tartışmaya katılıyormuş gibi görünüyor.

"Anne ve babandan çok fazla nefret etmediğini görmek güzel, en azından markalarını onlardan öğrenmişsin gibi görünüyor." "Zenginliğe dair her şeye karşı olduğunu biliyoruz Alistair ama benim inanılmaz tarzımı kıskanmana gerek yok." Yakasını düzeltiyor.

Uyarmak için ona bir adım daha yaklaşıyorum, ancak yüksek bir motor sesi en iyi arkadaşıma karşı duyduğum geçici öfkeyi bozuyor.

Rook'un çelik renkli bisikleti morgun otoparkına doğru savrulur. Motosikletin dönüşü aniden sona erer.

anahtarı çeviriyor. Mat siyah kaskını kafasından çıkarıyor ve saçlarını bir tür erkek grubu üyesiymiş gibi sallıyor.

"Bize katılabildiğine sevindim, Van Doren." Söyledim.

Binici eldivenlerini çıkarmadan geri kalanımıza doğru yürüyor, yüzünde sırtış olan tek kişi o. Kitap çantasını yukarı kaldırıyor.

"Her şeyi aldım, karar vermemiz durumunda fazladan..."

"Bugün hiçbir şeyi havaya uçurmayacağız, Rook." Thatcher onun düşüncelerinin nereye gittiğini zaten bildiği için sözünü keser. Ellerini savunmak için kaldırır.

"Hadi gidip iyi doktorun ne bildiğini öğrenelim." Topuklarımın üzerinde dönüyorum, binanın arka kapısına doğru yürürken botlarımın altındaki çakıllar çıtırdıyor. Rook daha önce uğramıştı, bugün savcılıkta babası için küçük bir ayak işi yapmıştı.

Babasına yardım etmek ve kapıyı açmak için her şeyi yapardı, böylece içeri kolayca girebilirdik.

Kapıyı dikkatlice çekip açarken parmak eklemlerim beklentiyle sızlıyor. Silas'ın arkamızdan başka kimse gelmesin diye kilidi tıklattığını duyuyorum. Resepsiyonist bölümüne doğru ilerlerken adımlarımız birbirine karışıyor, kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor. Çenemi sıkarken ağızma metalik bir tat yayılıyor.

Bu durumun beni heyecanlandırması benim ve kim olduğum hakkında ne söylüyordu?

Ellerimi çift kapıya bastırıp gürültüyle açmadan hemen önce ışıkların parıltısını görebiliyorum. Adli tabibin ofisinin içindeki koku iğrenç. Yapışıyor ve nüfuz ediyor. Çarşafı göğsüne kadar çekilmiş soğuk bir beden.

Sol taraftaki Doktor Howard Discil masasında zıplıyor, sandalye ağırlığının altında gıcırıyor. Çabucak gözlüklerini düzeltiyor, onu korkutmamızdan kurtulmaya çalışıyor.

"Affedersiniz," diye boğazını temizledi, sesini biraz daha sert çıkarmaya çalışarak, "ama siz çocuklar şu anda burada olamazsınız." O

Koltuğunu yeniden ayarlıyor, her birimize dikkatle bakıyor.

Çocuklara bakıyorum, hepimiz kısa bir an için göz teması kuruyoruz, sanki bu, kayıtlarımızı gerçekten kirletmeye başlamadan önce birinin geri adım atmak için son şansımı gibi. Kimse bir şey söylemeyince Howard'a döndüm.

"Sizden izin istediğimizi hatırlamıyorum."

Ondan sonrası hızlı bir iş. Silas ve Rook çantadan naylon ipi çıkararak doktoru sandalyesine sabitle. Doktor umutsuzca çırpınıyor ama yine de direniyor. Siyah ipi vücudunun etrafına sararak onu tamamen bağladıklarında ellerinde kıpırdanıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?!" Yüzü kırmızının çirkin bir tonuna dönerek bağılıyor.

Rook ayağını sırtına bastırarak tekerlekli sandalyeyi odanın ortasına doğru itiyor. Çekmeceleri açmaya ve kâğıtları karıştırmaya başlarken masanın arkasında kalıyor.

Ceketimin cebine uzanıp bir çift altın pirinç muşta çıkarıyorum. Metal avucumda soğuk dursa da tenimden gelen ısı onları çabucak ısıtıyor. Howard'a doğru bir adım atarak parmaklarımı halkaların arasından geçiriyorum ve kıvrımlı ucun avucumun içine girmesini sağlayarak sıkıca kavriyorum.

"Rosemary Donahue." Hâlâ elimin üzerindeki yansıtıcı metale bakarak söylüyorum, her bir parmak eklemimin üst kısmına baş harflerim kazınmış. "Otopsi raporunu sen hazırladın, değil mi?"

"Bu özel bir bilgi. Böyle bir şeyi size öylece söyleyemem." Kısıtlamalarına karşı mücadele ederek tartışıyor.

Başımı sola doğru eğip boynumu kırarken çenemdeki kaslar iki kez kıpırdıyor.

Kolum ani ve kuvvetli bir şekilde ileri atılıyor. Elim dışarıdan gelen darbelere karşı çelik kalkanla korunuyor ama yine de metalin elmacık kemiğine saplandığını hissedebiliyorum.

Çarpmanın etkisiyle kafası sola doğru savrulurken içimizden bir hava boşluğu geçiyor. Ağzından acı içinde bir inilti dökülüyor,

Kıpkırmızı bir sıvı ile birlikte. Yere, gömleğine sıçradı. Muhtemelen bir dişini kırmışımıdır.

Temas ettiğim deri yarıldı, kötü kesikten kan akmaya başladı, şişmeye başladı ve yanık kırmızıya döndü.

Ellerimi sandalyesinin iki yanına koyuyorum, yüzüm ona yakın olacak şekilde eğiliyor, başımı sallıyor ve dilimi şaklatıyorum.

"Yanlış cevap, Howard."

Gözleri korkuyla parlarken vücudumda elektrik gibi keskin bir şey ateşleniyor.

Şu anda hayatı için korktuğunu bilmenin verdiği adrenalin, ayak parmaklarımdan botlarımda içinde kıvrılmasına neden oluyor. Bununla yaşayabilirim. Onun korkusuyla. Aç bir köpek gibi onunla beslenebilirim.

"Tekrar soracağım," diyorum ayağa kalkarken, "Rosemary Donahue. Otopsisini."

"Evet! Evet! Otopsisini ben yaptım! Ne fark eder ki?! Sadece aşırı dozdu." Çılgınca bağılıyor.

Başımı salladım, "İyi, bu gerçekten iyi, şimdi söyle bana, neden vücudundaki savunma yaralarından bahsetmeyi unuttunuz mu?"

Yüzünde şok ifadesi belirliyor, sanki neden burada olduğumuza dair noktalar nihayet birleşiyor. Bir şeyler bildiğimizi biliyor. Soru şu ki, yüzümüze karşı yalan söyleyecek kadar aptal olacak mı?

Başını kısa bir süre sallayarak, "Yoktu. Sadece aşırı dozdu."

Neredeyse yine yalan söylediğine sevinecektim.

Aynı yere keskin, öldürücü sertlikte bir yumruk daha iner. Bu sefer gerçekten bir dişini, belki de iki dişini çıkardı. Muştanın ağırlığı yumruklarımı daha da kötüleştiriyor.

Bu öfke, her zaman çok çabuk serbest bıraktığım öfke, bir süredir orada, gözlerimi her açtığımda kaçıyor. Tezgâhtarlar ve şoförlere kızıyorum. Her şeye ve her şeye.

Ve bu yumrukları her attığımda, bir başkasını her incittiğimde, hayal ettiğim onlar oluyor. Bana soyadımı verenler ve ona bağlı olanlar.

Beni bir yedekten başka bir şey yapmayanlar.

Yönümü değiştirdim, kaburgalarına vahşi bir darbe indirdim, kulaklarımın göğsünün içinde çatırdadığını duyabildiğime yemin edebilirim. Kemik kıran acı, bana gezegendeki en iyi uyuşturucunun etkisindeymişim gibi hissettirdi. Hiçbir şey bu coşkuya dokunamazdı.

"Oradaydım, seni lanet pislik," diye tükürdüm, "Polis gelmeden önce cesedini gördüm. Tırnakları bir şeyi pençelemekten kanlı ve kirliydi. Yere yatırılmış gibi morarmıştı. Bana yine yalan mı söyleyeceksin? Söz veriyorum, eğer yaparsan pişman olacaksın. İster inan ister inanma Howard, arkadaşımın yapacaklarına kıyasla sana daha yumuşak davranacağım."

"Yalan söylemiyorum," dedi ciğerleri hava almak için hırıldayarak, "Yemin ederim, tüm bulgularım rapordaydı. Hepsi bu kadardı!" Ağzından bembeyaz laboratuvar önlüğüne kan damlıyor.

Acaba bu sabah pantolonunu ütülerken daha sonra üzerine kan bulaşacağını düşündü mü?

Eğer zor olmak istiyorsa, o zaman zor olabiliriz.

"Seni hiç uyarmadığımı söyleme."

Daha fazla bilgi vermesini sağlayamadığım için sinirlenerek ona sırtımı döndüm.

"O tamamen senin." Mırıldandım.

Thatcher'a sapkın zihninin bulduğu her şeyi yapması için izin veriyordum. Önce onun gitmesine izin verecek kadar zalim değildim. En azından iyi doktora bir şans vermeye çalıştım.

Oxfords'unun tıkırtısı ahşap zeminde yankılanıyor. Kötü niyetinin ağırlığı bu ofisin duvarlarında titreşiyor. Sırtımı duvara yaslayıp Thatcher'ın en sevdiği eğlencelerden birine katılmasını izlerken orada dinleniyorum.

İnsanların kanını akıtmak.

Takım elbise ceketini çıkarıp masanın üzerine atarken, kollarını dirseklerine kadar kıvırmakla vakit geçiriyor. Tüm bunlar oynadığı zihinsel oyunun bir parçası.

O ve ben iyi bir tezat oluşturuyorduk. O soğuk ve hesaplıydı. Bense içgüdüsel ve sıcak kanlı bir zalimdim.

Mükemmel sosyopat çifti.

Howard şiddetle başını sallar, "Neden umursuyorsun ki?! Hadi çocuklar, bunu bir düşünün. Biri bana saldırdığınızı öğrenirse geleceğiniz mahvolur!" Çılgınca tartışıyor, "O sadece zengin bir kız. Aşırı doz almış, muhtemelen sürekli parti yapan aptal bir kız, o tipleri bilirsiniz!"

Hava soğuktur, zorlukla aldığı nefesler dışında hiçbir ses duyulmamaktadır. Arkasından, sessiz bir su gibi, Silas gölgelerin arasından hareket eder. Siyah kukuletası yüzünü gizlerken Howard'ın saçının arkasını kavrayıp sertçe büküyor.

Tek bir akıcı hareketle başını geriye atıyor, doktor itiraz ederek inliyor,

"Adı Rosemary idi. Ve o sadece bir kız değildi." Sesi kaba, Thatcher'inki gibi hızlı ve keskin ya da Rook'un ki gibi alaycı değil. Kaba, sert, hırpalanmış ve dövülmüş. İstirap ve intikam dolu.

"O benimdi. Ve şimdi, biri bana ait olan şeylerle oynadığında ne olduğunu göreceksin." Kulağına hırlıyor.

Thatcher morg masasının yanındaki dairesel tabureyi kapar, üzerine oturur ve bağlı adamın önüne doğru ilerler. Bir doktorun hastasını muayene ederken yaptığına benzer bir hareket. Silas tekrar geri çekilir, kollarını kavuşturup duvara yaslanarak izlemeye devam eder.

"Mütevazı bir hayatınız var, değil mi Dr. Discil? Yılda altmış bin mi? Muhtemelen Ponderosa Springs'de daha fazla. İki oğlunuz için hoş bir hayat, değil mi? Kaç yaşındalar? Beş ve on mu?" Eşit bir şekilde soruyor, kibarca cevabını bekliyor.

Bunu yaparken, rulo haline getirilmiş siyah deri bir çanta uzatıyor. Rahatlamış elleriyle yan taraftaki tokaları açıp yukarı doğru çeviriyor ve yavaşça masanın üzerine açmaya başlıyor. İçindeki metalik nesneler ay ışığını yakalıyor, karanlıkta ölümcül yıldızlar gibi parlıyor.

"Seni sapkın küçük pislik..." Howard tıslayarak sandalyeden kalkmaya çalışıyor.

Thatcher'ın uzun, buz gibi parmakları koleksiyonunda bir ileri bir geri gidip geliyor: "Soruyorum çünkü elleriniz işiniz için hayati önem taşıyor. Ellerin parçalama sanatı için ne kadar önemli olduğunu herkes gibi ben de biliyorum, bu yüzden sizinle ilişki kuruyorum Dr. Discil."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, doktorun masasındaki tüm sofistike bıçaklara bakmasını izliyorum. Adem elması sallanıyor.

"Yemekten önce yemeğinle oynamayı bırakmayı hâlâ öğrenemedin, değil mi Thatch?" Rook ofisi incelemeye devam ederken şöyle diyor.

Thatcher sırtarak sorularına devam eder. Kafasının içine girmek onun için eğlencenin yarısı. Sadece dışlarını kanatmayı sevmiyor, içlerindeki korkuyu da arzuluyor.

"Babam bana bunu verdi," diyor bir tanesini eline alarak "Babamı tanıyorsunuz, değil mi?" Bu soru doktorun titremesine neden olur, "Evet, tanıdığınızı varsayıyorum."

"Gördüğünüz gibi, bu bıçakla buradaki küçük kancayı kullanabilir ve derinizi soymadan önce sırtınızın etine saplayabilirim. Yeni bir çift deri bot almak istiyordum."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum! Bu çok anlamsız!" Howard, Thatch'in kendisini bir çift ayakkabıya dönüştürdüğü düşüncesiyle sesi titreyerek devam eder.

Alay etmeyi bırakıp daha kalın ve uzun bir bıçak alır ve doktoru sabit tutmak için bileğinden yakalamadan önce bir süre elinde hisseder. Thatch, hassas ve neredeyse zarafetle, serçe parmağının ilk boğumunu doğruca keser. Uzuvdan kopan parça çaresizce yere düşer.

Beyaz kemik, küçük parmağından geriye kalanlardan fışkıran bir kan fıskiyesiyle hızla kaplanır. İnsanlık dışı bir

Eline bakarken bir ılık atıyor ve bizim ne kadar ileri gidebileceğimizi düşünerek dehşete kapılıyor.

"Sence yaptığı şey acıttı mı? Bağırsağı birkaç yumruk ve yarılmış bir dudak mı? Size acıyı göstereceğim, Dr. Discil. Aşırı acı." "O iğrenç ağızından çıkan son kelimeler, lütfen, öldür beni, olana kadar. Bu yüzden, kesip biçebileceğim bir şey kalmadan önce sorumuza cevap vermenizi öneririm." Ponderosa Springs'in en varlıklı, geleceğın politikacısının yüzü bir an için çatlar. Altında gizlenen yaratık ortaya çıkıyor.

"Ben yapmadım, ben sadece-" Kelimeleri kekeliyor, çatlamaya hazır. Ama bizim için yeterince hızlı değıl.

Birinin havuç kesme sesi odayı bir kez daha doldurur, bir parmak eklemi daha kesilmiş, geriye sadece bir parmak şeridi kalmıştır. Kan, Thatch'in beyaz Versace düğmeli elbisesinin önünü ıslatıyor.

Bir ılık daha odayı dolduruyor ve mesai saatinden sonra buraya girebildiğimiz için minnettarım.

Thatcher tekrar sıraya girerken Howard nefes almaya çalışıyor,

"Bekle, bekle, dur, lütfen! Söyleyeceğim! Söyleyeceğim, sadece dur!"

Nihayet duymayı beklediğimiz sözler. Duvara yaslanıp biraz onlara doğru yürüyorum,

"Kim olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim Rosemary'nin cesedi ofisime geldiğinde bir mektup aldığım ve benden ceset üzerindeki herhangi bir cinayet kanıtını örtbas etmemi istedikleri." Nefes alıyor, kelimeler arasında acı içinde inliyor,

"Peki bunun Rose'la nasıl bir ilgisi var?" Thatch parmağına baskı uygular.

"Bekle, bekle, oraya geliyorum." "Başta karşıydım, zaten bulgularımı rapora koyacaktım ama..." diye yalvarıyor.

"Ponderosa Springs'teki herkesin yaptığını yaptılar. Sessiz kalman için sana para verdiler." Bitiriyorum. Kanım damarlarımda sıcak bir şekilde pompalanıyor.

"Evet ve fazladan paraya ihtiyacım vardı! Bu fırsatı kaçıramazdım. Banka hesabımı kontrol ettim ve para orada duruyordu."

"Ya Rose? Ölüm nedeni neydi?" Rook masanın arkasından soruyor, elleri masanın kenarını o kadar sıkı kavriyor ki ahşabın onun tutuşu altında parçalanabileceğini düşündüm.

"İlacın içindeki bir şeye karşı alerjik reaksiyon gösterdi. Boynunun yan tarafına enjekte edilmişti, bir giriş yarası buldum. Ama muayene ettiğimde, birisi haplardan birkaçını boğazına sokmuş, kendi kendine içtiğine inandırmaya çalışmış, ama bunu ölümden sonra yapmışlar, yani..."

"Bu yüzden onları yutamadı." Thatch onun yerine bitirir.

Başını sallıyor, "Anafilaktik şoktan öldü! Tek bildiğim bu, yemin ederim!" Ağlıyor, elinden sızan kan kalbinin atışına karışıyor.

Hepimizin arasında hızlı bir sessizlik geçiyor. Belki de paralı birinin belediye başkanına saldırmak için onu öldürdüğü gerçeğini örtbas ettiğini düşünmüştük.

Sanırım kasabada gizlenen tek canavarlar biz değilmiştik.

Thatcher bana bakıyor ve ben de başımı sallayarak ona izin veriyorum. Bıçaklarını temizlemeye başlıyor, pantolonunun üzerine siliyor ve düzgünce çantasına yerleştiriyor.

"Boğazındaki haplar nerede?" Silas arkasından sorar.

"Alt, sol çekmece. Kilitli bir poşetin içindeler.

Lütfen, lütfen, beni öldürme!" Feryat ediyor.

Rook poşeti geri alıyor, hepimiz birbirimize doğru yürüyüp küçük bir daire oluşturuyoruz.

"İşaretlenmişler, üzerlerinde bir tür sembol var. Gerçi soluk, kontrol etmem gerekecek." Gözlerini kısarak parlak pembe haplara bakıyor, "Birkaç kişiyi arayabilirim, üzerinde bu etiketle Ecstasy satan kim var görebilirim."

Lanet uyuşturucu satıcıları ve onların boklarını işaretlemek.

"Peki uyuşturucuyu takip etmek bize ne kazandıracak?" Thatcher dayatıyor.

"Şu anda elimizdeki tek şey bu. Ya bu ya da hiçbir şey." Ben işaret ediyorum. "Thatcher, işini bitir ve buradan siktir olup gidelim."

Silas'a bakarak "İyi misin?" diye sordum.

Ellerini kapüşonunun ceplerine sokarak başını sallıyor, "Peki."

Ondan alacağım tek şeyin bu olduğunu bildiğim için bir daha sormaya zahmet etmiyorum. Bir şeye ihtiyacı olduğunda, bize haber verir. Silas çok gerekli olmadıkça konuşmaz.

"Bekle, bekle ne yapıyorsun? Sana her şeyi anlattım!" Thatcher ona doğru yürürken Howard çığlık atar.

Eğilir, bir eliyle başının arkasını tutarken diğer eliyle bıçağı boğazına bastırır, basınçtan küçük bir kan damlası sızar,

"Eğer tek kelime edersen, yumru için geri gelirim. O zaman o hain dilini alırım. Ya da belki siz çocukların peşinden giderim. Sence bıçak koleksiyonum hoşlarına gider mi?" Howard'dan bir şeyler mırıldanıyor, bir çeşit yalvarış,

"Son zamanlarda bir şeyleri saklamakta iyisiniz, bunun böyle kalmasını sağlayın Dr. Discil. Yap. Yapma. Yapma. Beni. Kızdırma." İtiyor.

"Anlaşıldı mı?"

Thatcher çantasını alıyor, siyah takım elbise ceketini kapıp kolunun üzerine katlıyor ve ofisten çıkarken arkamdan geliyor.

Otoparkta arabalarımıza doğru yürürken omuzlarımdaki ağırlığı hissedebiliyordum, intikam yolculuğumuzda canlı bırakacağımız son kişinin o olduğunu bildiğim için omurgamdan aşağı bir yılan kayıyordu.

Merhamet artık yok.



CHAPTER

welcome home

FOUR

Briar

Siyah ve altın, savurganlığın, zenginliğin ve gizemin renkleri her yerde fark edilir. Okulun imza renkleri ve daha uygun olamazdı. Süslü dekorasyonlu koridorlarda dolaşıyorum. Uzun kemerli kaleydoskopik pencereler ışığın göz kamaştırıcı görüntüsüyle bana baş dönmesi yaşıtıyordu. Etrafımdaki her şey bana pahalı geliyordu.

Yanımdan geçerken birbirlerine sokulmuş, kol kola girmiş, komik bir şeyler hakkında kıkırdayan kız grupları gördüm. Topukları senkronize bir şekilde tıklıyordu, her birinin saçları sırtlarından aşağıya doğru düzgün bir şekilde örülmüştü. Kendi dünyalarında kaybolmuşlardı. Ada cebimde gıcırıyor, başını dışarı çıkarıyor, ancak başımın üzerinden fırlatılan bir top için eğildiğimde tekrar saklanıyor, bir adamın lakros sopasıyla yakaladığını görmek için keskin bir şekilde dönüyor. Arkadaşları kıkırdarak ve birbirlerine beşlik çakararak omzuma çarparak beni ezip geçerken, kutlama için kollarını kaldırıyor.

Başka bir kız münazara takımı için el ilanları dağıtıyordu, ütülü ekose eteği ve kazak yeleği bana muhtemelen hayatta önemli bir şey yapmak istediğini söyledi. Kendi alanımın çok dışında hissediyordum, sanki onların hayatında bir gölgeymişim gibi.

Demek istediğim, onların zengin olarak doğması ve benim zengin olmamam onların suçu değildi.

Bu dolambaçlı koridorlarda, sivri kemerler arasından geçip süslü merdivenlerden yukarı çıkarken bu anlayış, fark ediş dalgası bana çarpıyor. Kulaklığım kulaklarımın içinde titreşiyor.

Burada kimse beni tanımıyor.

Kim olduğumu bilen tek bir kişi bile yok.

Sınıf arkadaşlarımdan arasından geçtim, ikinci sınıfların yeniden kucaklaşmaları arasında yer değiştirdim ve hareket ettim. Tuhaf olduğum ya da görmezden gelindiğim için değil, yeni olduğum için fark edilmedim.

Üçüncü katın sonundaki odaya ulaştım. Sol tarafa sıkışmış, önünde 127 yazan altın rakamlar. Biri omzuma dokunduktan hemen sonra elim kapı kolunu kavradı. Kulaklığımı sol kulağımdan çıkardım, sağ kulağımda müzik hala bangır bangır çalıyordu.

"Öyle mi?" Süper beyaz dişleri olan uzun boylu, güzel sarışına bakarak soruyorum. Kolunun altında bir futbol topu var ve sakızını tekrar tekrar patlatıyor.

"Lizzy Flannigan," Boştaki elini bana doğru uzattı.

"Briar," diye karşılık veriyorum, kendimizi neden soyadlarımızla tanıttığımızı bilmeden duraklıyorum, "Lowell."

Midemde sinirlerim kabarıyor. Genellikle soyadıyla birlikte gelen otomatik reddedilme korkusu.

"Hmmm, Lowell'ı daha önce hiç duymadım. Her neyse, Flannigan yağı gibi Flannigan. Evet, babam sahibi, oldukça havalı. Böcek sarayına girmeden önce seni biraz uyarmak istedim." Başını benim yatakhane doğru sallıyor ve bunu yaparken bir balon patlatıyor.

Dudaklarımdan rahat bir nefes geçiyor, dediğim gibi beni burada tanımıyorlar.

"Böcek sarayı mı?" Dikkatleri üzerimden uzaklaştırmak için soruyorum.

Bu kadar güzel bir yerde böcek sorunu mu vardı? Belki de çim biçme makinelerine mükemmel damalı desenler yapmaları için bu kadar çok para ödemeyi bıraksalar, bir böcek imha uzmanı bulabilirlerdi.

Bütçe yapmak çok işe yarıyor, biliyor musun?

"Evet. Senin için kötü oldu ama Lyra Abbott ile kalıyorsun. İğrenç böceklerle takıntısı olan süper garip gotik bir piliç, eğer orada olmak istemiyorsan bizimle öğrenci salonunda takılabilirsin. Belki oda arkadaşını bile değiştirebilirsin." Topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor.

Lizzy'nin iyi davrandığını hissediyorum çünkü A. Benim tarafımdan tehdit edilmek için bir neden bulamadı. Ya da

B. Zayıflığının kokusunu alamadı.

İnsanlar hakkında kendi varsayımlarımı yapmayı severim ve bunu kendi oda arkadaşım hakkında da yapmak isterim.

"Uyarı için teşekkürler. Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Teksas'ta çingiraklı yılanlar var, sanırım biraz böceklerle başa çıkabilirim. Tekrar konuştuğunda ondan uzaklaşmaya başlıyorum.

"Her neyse," diye iç geçirdi, "bunları tüm birinci sınıflara dağıtmam gerekiyor." Bana siyah bir broşür uzattı, "Bu bir mezuniyet partisi. Bu yıl Jason Ellis ev sahipliği yapıyor, yani ailesi iş için şehir dışında, bu yüzden onların tüm malikanesinde eğlenebiliyoruz."

Bırakın bir partiye gitmeyi, daha önce hiç davet edilmemiştim. Eminim lisedeki insanlar da davet ediyordu ama ben hiç gitmemiştim. Bu bana doğru yönde atılmış bir adım gibi geldi.

Buradaki partilerin nasıl olacağını merak ediyordum. Duyduğuma göre zengin çocuklar yapmamaları gereken şeylere bulaşmayı seviyorlarmış. İsteyebilecekleri her şeye sahip olmak ama yine de daha fazlasına ihtiyaç duymakla ilgili bir şey.

"Kulağa hoş geliyor. Davet için teşekkürler."
Soğukkanlılıkla söyledim.

"Buralı mısın? Yoksa doğu yakasındaki büyük tekel ailelerinden birinden mi? Seni daha önce hiç görmedim." Başını eğdi, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Beni içine alıyor.

İşte burada, benim rekabetçi mi yoksa arkadaşlarına dedikodusunu yapabileceği başka bir tuhaf hatun mu olduğumu anlamaya çalışıyor.

"Hayır," diye başımı salladım, "Ben Teksaslıyım." "Ohhhh, güneyli parası ha? Bu harika."

Ağzımı açıyorum, onu düzeltmek istiyorum, ona yanlış bir izlenim vermek istemiyorum. Fakir olmaktan utanmıyorum. Sahip olduklarınız için savaşmak sadece güç gösterir. Utanmamı gerektirecek bir şey yok.

"Lizzy! Hadi gidelim!" Koridorun sonundan biri bağıırıyor,

"Bu benim işaretim, yarın gece görüşürüz?" O Teklifler.

"Tabii ki, evet, kesinlikle." Kekeliyorum biraz gülümseyerek cevap verdi.

Sonunda yataktanemin kapısını açtığımda tek yapmak istediğim naftalin kokulu yatağa uzanmak ve Walmart'tan aldığım cızırtılı yorganı üzerime örtmek.

"Evet, tabii ki, kesinlikle... Ne kadar aptalım." Kendimi taklit ediyorum, bu kadar beceriksiz olduğum için kafamı bir duvara çarpmak istiyorum.

Ada kapüşonumun cebinde hareket etmeye başladı, bu da yeni kafesine yerleşmeye hazır olduğu anlamına geliyordu. Thomas ben gelmeden önce bazı eşyalarımı içeri taşımıştı, bunun geçişimi biraz daha kolaylaştıracağını düşünmüştü.

Yatakhaneinin karşılıklı iki tarafında birbiriyle uyumlu ikiz yataklar ve her öğrenci için bir çalışma masası. Masanın yanına gidip ipler, oyuncaklar ve köprülerle dolu orta büyüklükteki kafesi açıyorum ve Ada'nın yeni çevresine alışması için içeri girmesine izin veriyorum.

Dekoruna bakmak için zaman ayırıyorum. Buraya neden böcek sarayı dediklerini şimdi daha iyi anlıyorum. Duvarları cam kutular ve ölü böcek posterleri ile dolu. Çoğunlukla böcekler ve kelebekler, ama bir yerlerde bir örümcek gördüğüme eminim.

Tuvalet sifonunun sesini duyuyorum, tam döndüğümde banyo kapısının açıldığını görüyorum. Ev arkadaşım dışarı çıkıyor, parlak kırmızı yağmur çizimleri vıcık vıcık çamurla kaplanmış, ellerini bir kağıt havluya kuruluyor.

Bir saniye bile konuşmuyoruz, beni sanki kendisiymişim gibi kabul ediyor. Siyah deri bir kova şapkanın altına saklanmaya çalışan kıvrıkcık kahverengi saçları, düz perçeminin parçaları biraz dışarı fırlıyor. İşaret parmağındaki oval, kehribar rengi yüzüğü fark ediyorum, sanki içinde bir tür böcek varmış gibi görünüyor.

"Ölmüş." Beni ona bakarken yakalayınca parmağını oynattı ve duvardakileri işaret etti: "Hepsi öldü. Yani geceleri üzerinizde gezinen bir şey hakkında endişelenmenize gerek yok."

Bunu söyleme şekli bana bu sözleri daha önce söylemek zorunda kaldığını ya da hobisini savunmaya alışkın olduğunu düşündürüyor. O böcekleri seviyor ve ben bir şeyler çalışıyorum, ben kimim ki yargılayayım?

"Beni rahatsız etmiyorlar," diyorum odayı tararken, biraz da gülerek. "Yani örümcekler biraz ürkütücü ama biraz havalı. Daha önce onları toplayan biriyle hiç tanışmamıştım."

Omuzlarından hafif bir yük kalkıyor, yeni temizlediği elini bana doğru uzatırken yüzünde hoş bir gülümseme belirliyor: "Ben Lyra. Buna entomoloji deniyor. Böceklerin incelenmesi, ama bugünlerde çoğunlukla lepidopteristim, sadece kelebekler ve güveler, birkaç böcek hariç."

Ah, sadece ilk isimler. Ne güzel bir başlangıç.

"Briar. Havalı bir hobim olmamasını biraz kıskanıyorum. Bunun bir nedeni var mı? Yoksa her zaman böcekleri mi sevdin?" El sıkışmaya gülümseyerek karşılık veriyorum.

"Ölü şeylere karşı bir ilgim var. Uzun hikâye, Briar Lowell, değil mi? Lizzy ile konuştuğumu duydum." Konuşmaya devam ederken odanın kendi tarafına doğru yürümeye başladı, "Petrol endüstrisinin prensesi. Dört yıl eyalet futbol şampiyonu, sınıf dördüncüsü olarak mezun oldu ve

en iyi arkadaşını mezuniyet balosunda kazara havuza attı, çünkü kazara onunla aynı rengi giymişti." *Kazara* kelimeleri parmak alıntısı içinde kullanılmıştır.

"Demek buraların kraliçe arısı o?" Eşyalarımı yatağın üzerine atıp yaylı şiltenin üzerine oturdum. Yargılayıcı olmamaya çalışıyordum ama Lizzy bana sadece düşman olarak görmek istemediğın için arkadaş olduğun türden bir kızın titreşimlerini veriyordu.

"Ponderosa Springs'in olayı da bu." Kendi yatağında botlarını tekmeleyerek benim hareketlerimi takip ediyor. "Diğır yerlerde bir tane Regina George vardır. Burada asla sadece bir tane olmaz. Hiyerarşinin her parçasının kendi kötü kızı vardır, sporcuların Lizzy'si vardır. İneklerin Emily Jackville'i var, geleceğın havacılık ve uzay mühendisi. Sanat delilerinin Yasmine Poverly'si var, bir değıl iki sanat kodamanının kızı ve Picasso gibi girdapları olduğı söyleniyor. Ya da bu ne demekse."

"Burası her gencin rüyası, değıl mi?" Alaycı bir şekilde şaka yapıyorum.

"Temel olarak" diye homurdanıyor.

"Peki, tüm bunları nereden biliyorsunuz? Buralı mısınız?"

Parmağındaki yüzüğü çevirip tavana bakarak cevap veriyor: "Evet. Ponderosa Springs'te doğdum ve büyüdüm. Çılgın zengin bir aileden gelmiyorum, bu da benim için bir hayalet olduğum anlamına geliyor. Zorbalığa maruz kalmıyorum ama kimse de benimle konuşmuyor. Kimseye faydam dokunmuyor, bu yüzden dahil edilmiyorum. Ben

sadece

Bir nevi buranın etrafında süzölüp herkesi izliyorum." Başını çevirip bana bakıyor: "Burası ve burada yaşayan insanlar hakkında bilmen gereken her şeyi muhtemelen zaten biliyorum."

Başımı salladım, "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Görünmez olmak, alternatifini bildiğinde bu şekilde daha kolay. Eve döndüğümde benim de pek arkadaşım yoktu."

"Yalnızlar Topluluğu'na hoş geldin, Briar Lowell. Ben başkanım ama bir başkan yardımcısı açığı var."

Gülüyorum, eğilip bacaklarımı çaprazlayarak oturuyorum. Yalnızlar Topluluğu'nun iki kişilik partisi. Kulağa hoş geliyor. Bir arkadaşına sahip olmak, bir şeyin parçası olmak. Eğilip Lizzy'nin bana verdiği broşürü aldım.

Parmaklarım kalın kağıdı sıyrıyor, kelimeleri tekrar tekrar okuyor.

Ortaokuldayken, yatılı bir doğum günü partisine davet edilmişim. Büyük bir şey değildi, sadece İngilizce sınıfımdan birkaç kız. Daha önce hiç kimsenin evine gitmemişim ve heyecanlandığım için aptaldım.

Uzun lafın kısası, babam bir bankayı soymaya çalışırken yakalandığında manikür-pedikürden sonra eğlencem sona erdi. Olay birkaç saniye içinde tüm kasabaya yayıldı ve ben de İngilizce öğrenen sessiz kız Briar'dan Briar Lowell'a, babası geçinebilmek için hırsızlık yapan karavan parkı süprüntüsüne.

O gece partiyi terk etmem söylendi.

Ve bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadım.

Ama burada işler farklı. Kimse soyadımı tanımıyor. Kimse kim olduğumu bilmiyor. İstedığım kişi olabilirim. Sınır yok. Artık lekeli bir üne sahip bir suç dehası olmak zorunda değilim.

Artık yabancı olmak zorunda değilim. Kendimi gizlemek için bir şeyler çalabilirim çünkü buradaki her şeyin parası zaten ödeniyor. Tüm bunlar ışıkların kapanmasından ya da masaya yemek koyamamaktan endişe ettiğim içindi.

Sadece hayatta kalmak zorunda
olmadığım bir hayat istedim. Keyif
alabileceğim bir hayat.

Ve nasıl başlayacağımı biliyordum.



CHAPTER

met your devil

FIVE

Briar

Bu fikir kafamın içinde şu anda olduğundan çok daha mantıklıydı. Bütün akşam harika bir plan gibi görünmüştü, hazırlanmak, buraya gelmek, ilk yirmi dakika bile umut verici görünüyordu.

"Beni buraya sürüklemene izin verdiğime inanamıyorum," diye gülüyor Lyra, yüzünü kırmızı solo bardağının arkasına saklıyor, bardak hala geldiğimiz ve onun için doldurduğum zamankiyle aynı miktarda.

Dışarıda bir köşede kümelenmiş insanları izliyorduk.

Buraya geldiğimde sosyal bir kelebek olacağımı düşünüyordum. Lyra ve ben kızlarla dersler hakkında ya da yakışıklı olduğunu düşündüğümüz erkeklerle sohbet ediyor olacaktık. Belki telefon numaramı verebileceğim bir erkekle bile konuşabilirdim.

Durum hiç de öyle değildi.

"Tamam, belki de," biri sarhoş bir şekilde bana çarpınca bir oof sesi çıkardım, yanımdan geçip gitmeye devam etmeden önce bir özür mırıldandım, "Belki de bu en iyi plan değildi. Kendimi savunmam gerekirse, partinin böyle olacağını düşünmemiştim!"

Jason'ın evinin arka bahçesine baktım, cesetlerin arka bahçeyi ve yer altı havuzunu doldurduğu arka verandada durduk. İçimdeki yüzücüyü kışkandıracak kadar güzel bir havuzdu. İyi olduğum tek spor buydu ve lisemde bile bu kadar güzel bir havuz yoktu.

Şu anda vücut sıvıları ve çöpler hariç. DJ, evin etrafındaki birden fazla hoparlörden müzik çalıyordu ve arka bahçenin tıka basa dolu olduğunu düşünseydiniz Tanrı sizi korurdu. Cesetler bu malikânenin her santimetrekaresini dolduruyor, oturma odasından, mutfaktan ve hatta üst yatak odalarından dışarı akıyordu.

Sis makinesinin ve otun yarattığı bulanıklığın içinden, bedenlerin gümbür gümbür vuran ritimle birbirini ezmesini izledim.

"Size söyledim, Ponderosa Springs'in çocukları normal değil. Yaptıkları her şeyi normal gençlerden on kat daha zor yapmak zorundalar. Para yüzünden. Onlara dokunulmaz oldukları kompleksini veriyor." Müziğin üzerinde bağılıyor.

Yeni oda arkadaşımı buraya sürüklemiştim.

hayaletlerden daha fazla bir şey. Bu bizim üniversite birinci sınıfımızdı, önümüzdeki dört yılın hayatımızın en iyi yılı olması gerekiyordu.

Bir partinin başlangıç için mükemmel bir yol olduğunu düşündüm.

Bu.

Açıkçası, doğru niyetlerim vardı, uygulama sadece biraz uzaktı.

"Bence gidelim ve yağlı hamburger ve patates kızartması için Tilly'nin lokantasına gidelim, ne dersiniz?" Lyra ikimizin de ne kadar rahatsız olduğunu görerek teklifte bulunuyor.

Etrafıma bir kez daha bakıyorum, çiftler, üçlüler ve daha fazlası dillerini birbirlerinin boğazına sokmuşlar. Küçük plastik poşetlerdeki hapların sinsi alışverişini izliyorum. Hepimiz dışarıda olmamıza rağmen geri dönüştürülmüş hava ciğerlerimi yakıyordu, şu anda buradan başka bir yerde olmak istiyordum.

"Kahretsin evet-" diye başlıyorum ama sesim birinin adının söylenmesiyle boğuluyor.

Lyra ve ben bakışlarımızı, üzerinde sadece Tanrı'nın ona verdiklerini ve bir lakros kaskı olan bir adamın durduğu çatıya çeviriyoruz.

"Yüce Tanrım..." Lyra mırıldanıyor, tam adam tutarsız bir şeyler haykırıp kendini çatıdan havuza atarken gözlerini siper ediyor.

Etrafımızdakiler, çığlıklar atarak, kahkahalar atarak, tamamen kendilerinden geçmiş bir şekilde

An.

"Bir daha böyle bir yere gelmezsem çok erken olacak," diye mırıldanıyorum, Lyra başını sallayarak onaylıyor. İçkisini omzunun üzerinden attı,

"Hemen tuvalete gitmem lazım, sonra Gidin."

"Seninle gelmemi ister misin? Bilmiyorum. Buradaki herkese güvenin." Kaosun içinden bağılıyor. "Evet! Bu şekilde birbirimizi kaybetmeyiz."

Birlikte bahçeden arka kapıya doğru ilerliyoruz, oturma odasının içindeki sıcaklık yüzüme tokat gibi çarpıyor ve beni biraz şaşırtıyor. İçerisi zifiri karanlık, tek ışık odanın her tarafına ara sıra yayılan gümüş renkli flaş ampuller. İçerisi daracık, insanlar birbirlerine inanılmaz derecede yakın sıkışmışlar.

Bir insan bundan nasıl zevk alabilir ki?

Terli ellerim Lyra'nın ellerini kavıyor, o da insanların arasında elinden geldiğince ilerliyor. Herkesin arasından ilerliyormuşuz gibi geliyor, ta ki biri ortamıza dalana kadar.

Elim onunkinden kayıyor, içkim gömleğimin önünden aşağı dökülüyor ve daha da kötüsü hava o kadar loş ki kimsenin yüzünü göremiyorum.

"Lyra!" Dengesizliğin üzerine bağııyorum, gözlerimi kısarak onun dalgalı kahverengi saçlarını görmeye çalışıyorum ve

desenli gömlek.

Nefesim daralıyor, dudaklarımı biraz ıslatmak için yaladığımda ağzım kuruyor. Keşke şu an içkimi içmeseydim diyorum çünkü boğazım Sahra gibi oluyor. Sakin kalmaya çalışıyorum, çıldırmak istemiyorum ve aniden kapalı alan korkusu geliştiriyorum.

Ayaklarımı sürüyerek ilerliyorum, gözlerim ön kapıyı görüyor ve birbirimizi kaybedersek Lyra'nın da oraya gideceğini varsayıyorum. Ama önce geçmem gereken bir yığın insan var.

Müzik değişiyor, artık garip bir remikse sahip neşeli bir hip-hop şarkısı değil, bunun yerine çılgın davullarla eşleştirilmiş bir gitarın delici bir çığlığı. Ani bir buz gibi esinti omurgamdan aşağıya iniyor, istenmeyen ürpertiler tenime serpiliyor. Duyularım genişliyor. Tenim karıncalanıyor, nefeslerim midemde daha derinlere yerleşiyor. Kulaklarım her küçük seste neredeyse seğiriyor.

Bu hissi bilirim. Bunu fark etmek için eğitildim, diğer insanlar takip edilmenin ince hissini fark etmese bile ben fark ediyorum. Bir hırsız olarak her zaman içgüdülerinize güvenmelisiniz, saldırmak için doğru zamanı bilmek becerinin kendisi kadar önemlidir.

Sanırım, aslında, burada beni izleyen biri olduğunu biliyorum. Hızla dönüp sağımı solumu kontrol ediyorum,

Herkes bu partinin onlara verdiği mutluluğa kapılmış durumda.

Biri yüzüme bir duman bulutu üflüyor, öksürmeme neden oluyor, görüş alanımdan çıkarmak için elimi sallıyorum.

Bedenim irkilerek geri çekiliyor, kalbim bulduğum şeyden ürkererek ayaklarımın dibine batıyor. Flaş ışığı yüzünün açılarını kesik kesik yakalıyor. Bir saniye orada, bir saniye sonra karanlık.

Bana bölümler halinde geliyor, bir yapboz gibi.

Geniş omuzları siyah deri ile korunuyordu, beyaz gömleği göğsüne sıkıca yapışmış, altındaki sert kaslara karşı gerilmişti. Mükemmel bir yüzücü vücudu. Uzun, geniş, bele doğru daralan bir vücut. Ellerinden birini yanında asılı buluyorum, kendini duvara yaslarken botu onu orada tutuyor. Koyu renk yıkanmış kot pantolonla kaplı uzun bacaklar, üniversiteli erkekler için bir standart, cüzdan zinciri hariç leğen kemiğini sarıyor ve ciğەرlerimin adrenalinle zonklamasına neden oluyor.

Benden ona kadar en az yirmi kişi var, onu her iki taraftan da çevreliyorlar, yine de o dışarıda kalıyor. Kimildamadan onu bir araya getirmeye devam ediyorum. Ağzım sulanmaya başlıyor, ellerim bolca terliyor ve midemde bir gümbürtü var.

Sigarasından çıkan duman yüzünün etrafında bir gizem perdesi oluşturuyor, flaş onu yavaş yavaş ortaya çıkarıyor. Yakalıyorum

baskın ellerindeki damarlar, gümüş yüzüklerle süslenmiş çıkıntılı, çok büyük parmaklar.

Bilinçsizce ürperdim, parmak eklemlerine kan lekeleri yapışmıştı. Kısa süre önce parmaklarını birinin yüzüne geçirmişti ve bunun beni heyecanlandırdığından mı yoksa korkuttuğundan mı emin değildim. Mücadele edebilecek biri mi? Yoksa doğası gereği şiddet yanlısı biri mi?

Çok meraklıydım. Meraklı benliğim daha fazlasını istiyordu. Görebildiğim parçalarından daha fazlasını. Ta ki yüzünün kenarlarını birleştirmeye başlayana kadar. Midemin ritmi güneşe düşüyor, bacaklarımın arasında sürünüyordu.

Vücudumu birbirine kenetledim, dilimi sertçe ısırdım.

Normalde melek gibi olan yüzünü süsleyen sert çatık kaşlar nefesimi kesiyor. Bu kadar yakışıklı birinin nasıl bu kadar acı bakabildiğini anlayamıyordum. Matematikte, açılarda, noktalarda ve sayılarda her zaman iyi olmuşumdur.

Onunla ilgili her şey kusursuz bir şekilde orantılıydı. Hizalı, keskin ve yoğun.

Koyu renk saçlar, oniks rengi. Meyan kökü dizileri gibi koyu renk gözler, yenecek kadar şekerli ve sizi hasta edecek kadar ekşi. Birinin size baktığını sandığınız ama aslında başka bir yere baktığı durumlardan biri değildi.

Gözleri hiçbir soru bırakmadı. Bana bakıyordu.

Ama beni korkutan kalbinin gölgesiydi. Göğsünün içinde tekrar tekrar kan akıtan organı böylesine korkunç bir siyahlık cilalamıştı. Acaba onu kesip açsam kanı kıpkırmızı olur muydu?

Karnımın en alt kısmı korkudan ve arzudan titriyordu. Görünüşünde beni içine çeken bir çekim gücü vardı. Ama ondan yayılan hisleri, durgun bir göldeki taş gibi hissedebiliyordum. Kargaşa, anarşi ve şiddetle doluydu ve bu, içimde uzun zamandır koparılmamış bir akorda çarptı.

Korku.

Boğazımda kaynayan, derimi kemiren ve aniden ondan çok ama çok uzağa kaçma ihtiyacı duymama neden olan sıcak kanlı bir korku.

Beynim yüksek alarmda hareket ederken, ayrılmak ve yola çıkmak için çılgılık atıyordu.

Vücudum tamamen farklı bir tepki verdi. Onun bakışlarını terk etmeyi reddediyordu. Dışım donmuştu. Ama içim uğulduyordu. Bacaklarımın arasına sıkışmış olan his daha da yoğunlaştı çünkü belayla ilgili her zaman sevdiğim bir şey vardı.

Flaş ışığı bir anlığına sönüp odayı yeniden aydınlattığında, artık duvara yaslanmıyordu. Şimdi bana birkaç boy daha yakındı.

Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra yoktu, sadece bana bir santim daha yaklaşmak için yeniden ortaya çıktı.

O, ziyafet çekecek bir şeyler arayan bir yırtıcıydı. Dişlerini geçirebileceği ve dikiş yerlerinden parçalayabileceği, avlanma ihtiyacını körükleyecek ve açlığını giderecek bir şey.

Elimi bileğime doluyor, tırnaklarımı kolumun yumuşak etine geçiriyorum. Kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Ne olacağını görmem gerekiyordu.

Ne yapardı?

Bir ışık patlaması daha ve sonra onu içimde hissedebiliyordum.

uzay.

Bana çok yakındı. Her şeyimi emiyordu.

Oksijen. Vücuduma bakıyorum. Bir adım daha atsam, bir santim daha ilerlesem ona dokunabilirdim. Koklayabilirdim. Varlığını on kat hissedebilirdim.

Sanki bu bilgiyi hissetmiş gibi dilini yanağına soktu, köpek dişlerinin üzerinde gezdirdi ve çenesi gerilmiş bir halde başını öne eğdi. Gözleri beni çağırıyor, ona özel bir şey gösterme dürtüsü veriyordu.

Gergin olduğumu biliyordu. Dönüp tepelere doğru kaçmam için hazırды. Sanırım bir parçası beni kovalamak istiyordu, kaçmaya çalışmamı istiyordu ki içindeki kurt beni avlayabilsin.

Karanlık bir saniye daha beni içine aldı, nefesimi tuttum, kararımın sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırdım. Bana yapmaya hazır olduğu her türlü yıkımla başa çıkmaya, olduğum yerde kaldığım için yüzünün şaşkınlık gibi bir şeyle aydınlandığını görmeye hazırdım.

Bir milisaniye için baharatlı ve sıcak bir şeyin kokusunu alabiliyordum. Yakınlığını tam üzerimde hissedebiliyordum, hatta nefesinin yüzümde dolaştığını bile duyabiliyordum.

Gözlerim kapalı, saldırmadan önceki saniyelerde süzülüyordum.

"Briar!"

Lyra'nın sesi sisi delip geçiyor, gözlerim bir anda açılıyor ve gizemli adamın gittiğini, tek kelime etmeden kalabalığın içinde kaybolduğunu fark ediyorum.

"Hey biliyor musun-" Kendimi durduruyorum, Lyra'nın burada yaşayan insanlar hakkında bilgi dolu olduğunu biliyorum ama ona nasıl açıklayabilirdim ki?

Uzun mu? Ateşli mi? Sana baktığında, seni canlı canlı yiyebilecekmiş gibi mi hissediyorsun? Deli olduğumu düşünürdü.

"Kimi tanıyorsun?" Kaşları endişeyle bir araya gelerek bağılıyor.

Etrafıma bir kez daha bakıyorum, deri ceketini ya da gümüş yüzüklerini bir an için bile olsa görmeye çalışıyorum.

Sadece hayal kırıklığına uğramak için.

"Hiç kimse, hiç kimseydi. H a d i , çıkalım buradan.
burada."

alister

"Peki, istediğini aldın mı, Alistair? Senin sadece izleyen biri olduğunu bilmiyordum. Ne zaman saldıracağını görmek için bekledim, beni hayal kırıklığına uğrattın dostum. Bir şova hazırdım."

Ön girişin basamaklarını koşarak iniyorum, inerken de bir sigara yakıyorum. Duman göğsümü yakıyor, orada kalan ne kadar iyi şey varsa ateşe veriyor.

"Yeterince aksiyon almıyor musun, mükemmel olan? Şimdi beni izleyerek boşalmak mı istiyorsun? Tek yapman gereken istemektir Thatch, ben de sana izin verirdim."

Kolçağını sürücü tarafındaki cama dayamış, gözlerini dikmiş bana bakıyor. Yavaşça orta parmağını kaldırıyor, aile mührünün bulunduğu yakut taş gecenin karanlığında yansıyor.

"Kenara çekil, şekerim." Alaycı bir gülümsemeyle sürücü kapısını açtım.

"Bu benim arabam!"

"Ve kataraktı olan yaşlı bir adam gibi kullanıyorsun. Şimdi kenara çekil."

Azı dişlerini gıcırdatarak kendini orta konsolun üzerinden yolcu koltuğuna doğru kaldırıyor. Üç parçalı takım elbisesini yeniden ayarlıyor. Bu arabadan nefret ediyordum. Lamborghini Huracán

Piyasadaki en iyilerden biri, Thatcher'ın imza rengine batırılmış. Koyu kırmızı. Ama ben bile bu arabanın doğru kullanılması gerektiğine ve hız sınırının on kat üzerine çıkılmaması gerektiğine saygı duyuyordum.

"Kemerini bağla, tatlım. Kendine zarar vermeni istemem."

Arabayı sürerken, agresif bir şekilde gaza basarken, lastikler yüksek sesle gıcırdarken başımın yanında onun bakışlarını hissedebiliyorum.

"Kırarsan, satın alırsın." Garaj yolundan çıkıp Rook'un bize gönderdiği adrese doğru ilerlerken Thatcher homurdanıyor.

Sağ eli kapının yan tarafını kavlıyor, ince bir hareket, çoğu kişi zaten solgun olan elinin kolu sıktıkça beyazın bir başka tonuna dönüştüğünü fark etmez bile.

Ancak Thatcher'ın başa çıkamadığı tek şeyin bu olduğunu biliyorum, o da kontrolün kendisinde olmaması.

"Öyle mi? Hangi parayla? Bunun için iki yüz bin doları gözden çıkarabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Alçakgönüllü olma, Alistair. Hepimiz senin Tanrı'dan daha çok paran olduğunu biliyoruz. Şehirdeki her şeyin üzerinde soyadınızın olmasının avantajlarından biri."

Ellerim direksiyonu inanılmaz derecede sert kavlıyor. İçimdeki hayvan uyanıyor, ne zaman ailemin parası gündeme gelse bunu yapıyor. Genel olarak ailem.

"Benim param değil. Onların parası."

Koltuğunda bir süre gevşiyor ve iç çekerek başını baş dayanağına yaslıyor,

"Sen nasıl istersen, Ali. Sen ne dersen."

Yol hızla geçiyor, bu araba kaldırımını kahvaltı niyetine yiyor. Çok geçmeden arabayı kirli garaj yoluna çeviriyorum. Eski bir posta kutusu evi işaret ediyor.

Daha evin önüne gelmeden ateşini görüyorum, ağaçların arasındaki turuncu parıltı çatırdıyor ve yükseliyor.

"Onu öldürecekim." Ellerimi saçlarımin arasında gezdirerek inliyorum, heyecandan ellerim titriyor.

Alev alev yanan karavandan birkaç metre uzağına park ettiğimizde araba sürünerek durdu. Silas'ın elinde tahta bir beyzbol sopasıyla diz çökmüş bir bedenin üzerine doğru geldiğini görünce hemen arabadan atlıyorum.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Rook tıslayarak bana doğru yaklaşıyor, vücudundan öfke yayılıyor.

"Evet, buraya gelmemiz neden uzun sürdü Ali? Dikkatin dağılmayacak mıydı?" Thatcher kurnazca soruyor. Zaten cevabını bildiğı soruları sorma eğilimi vardır. Korkunç egosunu güçlendirmek için.

Yüzüme gelmeden önce Rook'un göğsünü itiyorum ve parmağımla onu işaret ederek, "Sana beklemini söyledim. Sana eğer

En kötü ihtimalle onu yakabilirsin ama ben buraya gelmeden önce değil."

İçindeki anarşist, yaptığı şeyin pervasızca olduğunu kabul etmek şöyle dursun, geri adım atmayı bile reddediyor. Bu sefer liderliği onun almasına izin vermemem gerektiğini bilmeliydim. Rook arkamızdaki kükreyen alevler kadar öngörülemez.

Dikkatim dağıldı. Daha önce gelmemem benim hatam.

Dikkat dağıtıcı şeyler sizi zayıflatır. Aptal yapar ve ben bunların hiçbirisi değilim.

Bu gece her ikisi de olmak için kendime izin verdim.

Genelde partilerden hoşlanmam. Bu gece gittim çünkü Nate'i izlememiz gerekiyordu. Gitmesini bekliyordum. Ondan önce sadece bir tür kaos yaratma, insanları korkutma, birileriyle kavga etme, bir şeyleri yakıp yıkma, herkesin eğlencesini mahvetme planımız olduğunda giderdim. Asla gerçekten partiye gitmem. Ancak, bu Hollow Heights Mezunlar Günü... ilginç oldu.

Elimdeki göreve odaklanmalıyım. Şu anda tehlikede olan çok şey vardı ama bunun yerine durup onu izledim.

Varlığım onu korkutmaya başladığında bile gözlerini gözlerimden kaçırmayan kişi. Melek gibi yüzü karanlıkta parlıyor, flaş ışıklarından yansıyor. Çok fazla bir şey göremiyordum, saçları kahverengi miydi yoksa sarının o kirli tonu muydu emin değildim.

Bunun önemli olduğundan emin değildim.

İçinde görünüşünden daha ilginç bir şey vardı. Benden kaçmaması. Korkusunun onu yenmesine izin vermedi. Hayır, meraklıydı. Merakının kazanmasına izin verdi, ne yapacağımı görmek istedi.

Sikim seğirdi.

Merhamet dilemeden önce ne kadar ileri gitmeme izin vereceğini merak ediyordum.

"Sen benim patronum değilsin Caldwell. Bizi korumak için en iyi seçeneğin bu olduğunu düşündüğüm için bu bok çukurunu yakmak istiyorsam, yapacağım şey budur."

"Dikkatli ol, Rook." Onu uyarıyorum.

"Yoksa ne olur? Bana vuracak mısın?" Kaşını kaldırdı, "Yap hadi, eminim kaldırabilirim." Bana yem atıyor. Ama bu normalde olduğu gibi bodrumumda bir antrenman değil, bu benim öfkemi dışa vurmam ve onun acıya ihtiyacı olması. Taşaklarını koparıp yatak odamdaki rafa koymak üzereyim.

"Hanımlar, şu anda daha acil meselelerimiz var. Aletlerinizi bir kenara bırakın, bana kıyasla yetersizsiniz, şimdilik ölmemeye veya hapse girmemeye odaklanalım."

Thatcher omuzlarımızı tokatlıyor, aramıza giriyor ve Silas'a doğru yürüyor. Bunun bir şey olmadığını bilmek

Çünkü bu, kardeşlerin son dilim pasta için tartışması gibi bir şey.

"En azından izlerini kapatabildin mi?" Thatcher'ın hareketlerini takip ederken Rook'a soruyorum.

Bana yan yan bakıyor, "Ben amatör değilim. Fırındaki ampul kırıldı, en yükseğe getirdim, patlaması on dakika sürdü. Ancak bunu çabuk yapmalıyız, arka yatak odasında bir laboratuvarı var ve meth'in oldukça yanıcı olduğunu duydum."

Lanet olsun.

"Vurun!" Thatcher bir kurt gibi uluyor

Ay.

Silas ayağa kalkıyor, sanki bir dünya savaşı için sopadaymış gibi

Serinin adı. Tahta namluyu geri çekip öne doğru fırlatıyor, kalçasını ve vücudunun üst kısmını da onunla birlikte sallıyor. Bir gümbürtünün ardından pirinç patlağına benzeyen bir ses geceyi elektrikliendiriyor.

Görünüşe göre Silas bizim eğlencemizi izlemekten yorulmuştu.

Kanımda bir heyecan dalgası dolaştı, aletim yeniden seğirmeye başladı. Görünüşe göre bu gece beni harekete geçiren şeylerle doluydu.

"Kim o? Ve biz ne biliyoruz?"

"Nate Robbins, kendini Şeker Kralı ilan etti. Ottan eroine kadar her şeyi satar. Şehirdeki tek kişi

Ecstasy'yi üzerinde ta olan birinden alabilir." Rook bize şöyle diyor: "Kimden aldığına dair bir şey söylemedi. Sadece normal tepkiler, dur, beni öldürme."

Çarpan römorka bakıyorum, sol tarafın tamamı turuncu ateşle sarılmış, hızla arkaya doğru ilerliyor. Bu gece cayır cayır yanmakla ilgilenmiyordum. Bu yüzden bu işi bitirmemiz gerekecekti.

Neyse ki bizim için tenhaydı. Herkesten kilometrelerce uzakta, yüksek ağaçlarla çevrili bir araziye yerleştirilmişti. Cinayet işlemek için mükemmel bir yer.

Rüzgâr uğulduyor, baykuşlar dallarda ötüyor ve yağacak yağmurun kokusunu alabiliyordum. Fırtına yaklaştığında havaya sinen bir koku vardır hep.

Nate dizlerinin üzerinde zar zor oturabiliyordu, eğer akıllıysa, ki Silas'ın akıllı olduğunu biliyordum, önce bacaklarını çıkardı. Elbiseleri kir içindeydi, yüzünden sağlıklı olamayacak kadar hızlı kan damlıyordu.

O kadar uzun yaşamasına izin verirsek, bundan kurtulabileceğinden şüpheliyim.

Acı içinde bağılıyor. Bunu çözmenin Doktor Howard'dan biraz daha zor olacağını biliyordum. Nate bir suçluydu, gerçeği söylerse kaybedecek daha çok şeyi vardı.

"Size bir bok söylemeyeceğim!" Önündeki yere tükürük ve kan tükürüyor.

"Ne kadar kahramanca." Thatcher homurdanıyor.

Howard'la olduğu gibi bu adamla da oyalanacak vaktimiz yoktu. Saat işliyordu ve cevaplara ihtiyacımız vardı.

Boynumu kırarak Nate'i yağlı saçlarının arkasından yakaladım. Silas ona bir numara yapmıştı, açık yaralardan kan sızıyordu ve morarmalar çoktan başlamıştı.

"Thatcher bana bıçağını ver." Boştaki elimi ona doğru uzattım ve İsviçre ordusunun soğuk metalini elimde hissettim.

Bıçağı kolayca açıyorum, zaten kesilmiş açık bir yaranın altından geçiriyorum, deriyi yukarı kaldırıyorum, bağları ve sinirleri parçalıyorum. Çok acı verici, kendi başıma gelmesini istemeyeceğim bir şey.

"Orospu çocuğu!!" Ağlıyor, elimde can çekişirken sıcak gözyaşlarını elimin arkasında hissedebiliyorum. Silas'ın vurduğu her kemik muhtemelen kırılmış ya da parçalanmıştı. Tüm hareketleriyle ağlıyorlardı.

Ne tür bir acı içinde olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Bir daha yalan söylemeyeceğim, Nate. Bana Ecstasy'den bahset."

"Allah kahretsin! Lanet olsun! YARDIM EDİN! BİRİ YARDIM ETSİN!" Gecenin içinde bir ölüm perisi gibi feryat ediyor.

Gözlerimi devirerek deriyi daha da geriye doğru eğeliyorum, yukarı çekiyorum ve bıçağın ucunu dokuya bastırıyorum

Altından. Bıçağın elmacık kemiğine çarptığını hissediyorum, bu yüzden ileri geri sürtmeye başlıyorum.

"İstediğin kadar amcık gibi çığlık at, Nate. Burada kimse seni duyamaz. Seni bundan kurtaracak kimse yok." Öfkeden kuduruyorum.

"Sikeyim agh, iyi!" İnliyor, küçük bir bebek gibi ağlıyor. Yine de onu suçlamıyorum. "Konuşacağım, lütfen, konuşacağım!"

Yüzünün diğer tarafına şaplak atıyorum, "Yaptığın en akıllıca hareket, Nate."

"X'imi Hollow Heights'taki bir öğretmenin asistanından alıyorum. Adı Chris. İyi bir ürün, eyalette bunu yapan tek kişi. Ben sadece-" Durdu,

"Ah ah, devam et Şeker Kral." Bıçağı yüzünün önünde oynatarak ekliyorum.

"Sadece benim sembolümle işaretliyorum, tamam mı?! İnsanlar malı yapanın ben olduğumu düşünsün. Adamlar cumartesi Tilly's'in otoparkında buluşuyorum, beyaz bir Volvo kullanıyor. Tek bildiğim bu, yemin ederim."

"Öğretmen asistanı mı? Şaka yapıyorsun." Rook nefes alıyor.

Nate'in bedenini yere atıyorum, güm diye yere çarpıyor. Evin içindeki camlar kırılıyor, duvarların içinden duyulabilir bir patlama yankılanıyor. Ateş tıslıyor ve kıkırdıyor, bizi öfkesi konusunda uyarıyor.

Yüzümü sıcak dalgasından korumak için kolumu havaya kaldırdım. Gitmemiz gerekiyordu. Hemen.

Nate'i orada bırakarak, konuşmasından ya da ölmesinden korkmadan, her iki durumda da bize dokunamaz. O bir uyuşturucu satıcısı ve biz de bu bok çukurundaki en önemli dört evladız.

Thatcher'ın arabasına doğru koşuyorum, bıçağı kullanarak Nate'in lastiklerini hızla kesiyorum ve yardım almasını çok daha zor hale getiriyorum.

"Bu lanet kasabadaki herkes işin içinde mi? Sırada kim var, lanet olası rahipler mi?" Rook mırıldanıyor, çantasını sırtına atmış, kaskı elinde, bana doğru dönüyor.

Silas'a bakıyorum, her saniye daha da yükselen alevlere bakıyor. Kafasının içinde kaybolmuş ve alevlerden başka bir şey görüp görmediğini merak ediyorum. Acaba sesler orada mı, yoksa ateşin içinde dans eden insanlar mı hayal ediyor?

Onunla görüşüp görüşmediğini merak ediyorum.

Şu anda onun acı çekmesini izlemekten başka bir şey yapamayacağımı bildiğim için gözlerim kızarıyor. Ona yardım edemem, en azından şimdilik. Ama onun ölümüne karışan insanları katledebilirim. Onu geri getiremem ama intikamını alabilirim.

Silas için.

Gözlerimi Rook'a çeviriyorum, "Eğer öyleyse," bir patlama yeri sarsıyor, sıcak bir rüzgâr hepimize çarpıyor. Nate

Çığlıklar atıyor, yangın muhtemelen evin dışına yayılıyor ve ona doğru yaklaşıyor.

"O zaman bu hata yüzünden tüm kasabanın yanışını izleyeceğiz. Rose için."



CHAPTER

The hollow boys

SIX

Briar

"Hadi, dökül bakalım. Burası hakkında bilmem gerekenleri söyle. Nerelerden kaçınmam gerektiğini, gizli toplulukları." Öğle yemeğimizi yerken Lyra'ya soruyorum.

Hava dışarıda yemek yemek için yeterince güzeldi, elbette güneş ışığı yoktu ama yağmur da yoktu ve alerjilerimi bina duvarlarının içindeki tozdan kurtarmam gerekiyordu.

Çatalımı bir domatese saplayıp ağızıma atarken Lyra da siyah kirazlarının çekirdeklerini çıkarmaya başlıyor. Koyu renkli meyve suları parmaklarını boyuyordu. Bugün tüm öğrenciler için zorunlu bir oryantasyon vardı. Dersler yarın başlıyordu ve ben heyecanlı mıydım yoksa ayakkabılarımın üzerine kusmak mı istiyordum emin değildim.

Oryantasyon tam bir erteleme festivaliydi. Öğretmen üstüne öğretmen, sonra dekan itaat ve mükemmellik ihtiyacını dile getirdi. Öğretmenler, çoğumuzun hayatta olduğundan daha uzun süredir burada olan kuralları uyguluyorlardı. Çok az dinledim, yetkilerinin ayrıntılarını bilmemi gerektirecek kadar skandal yaratacak bir şey yapmayı planlamıyordum.

"Ne bilmek istiyorsun?" Kalın siyah Doc Martens ayakkabılarından birini altına sokarak cevap veriyor.

"Her şey, her şey." Omuz silkiyorum, "Kennedy Hall gerçekten perili mi?" Şakacı bir sırıtışla kaşımı kaldırıyorum.

Lyra biraz gülerek, "Kim bilir? Hikâyeye göre okul ilk açıldığında İngilizce profesörlerinden biriyle yatan bir kız varmış. Görünüşe göre adam ilişkiyi bitirmeye çalışmış ve kızın kalbi o kadar kırılmış ki sütun açıklıklarından birinin kenarından aşağı atlamış. Cesedini uçurumun dibinde, sivri kayalardan birine takılmış halde bulmuşlar. Söylentiye göre Kennedy Hall'da gece yarısından sonra yürürseniz, düşerken attığı çığlıkları duyabilirsiniz."

Rüzgâr saçlarımı omuzlarımın arkasına savururken kafamda bir düşünce beliriyor. İnsanların sahip olamadıkları takdirde ölmek istemelerine neden olan aşk nedir? Bir keresinde bunun beyninizdeki bir kimyasal olduğunu duymuştum ve böyle hissetmek için gerekli biyolojiden yoksun olduğumu düşünmeye başlamıştım.

"İnsanların bu kadar derinden sevmesi çılgınca, değil mi?" Yüksek sesle söylüyorum.

Lyra çukursuz kirazını ısıırıyor, usulca çiğniyor, "Bu aşk değil. Bu saplantı. İkisi çok farklı şeyler."

"Öyle mi? Bunun aynı şey olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır," diye başını sallıyor, "Aşk gerçektir. Parmaklarını üzerinde gezdirebileceğin somut bir şey, sıcak ve güvenli. Saplantı ise kafanda bir fanteziyi tekrar tekrar yaşamaktır. Saplantı, bir kâbusun içinde yaşamak ama asla uyanmak istememektir."

Gözlerimi kısarak bir gülümsemeyi bastırıyorum. Yüzü çok ciddi, kirazla ıslanmış parmak uçlarına bakıyor, sanki ona bakan bir şey varmış gibi. Oda arkadaşımın dolabında iskeletler olduğunun farkındayım, herkesin vardır.

Onları harekete geçiren bir şey. Her hareketlerini motive eden temel bir sır ve hazır olduğunda bana söyleyecek. Ama bir parçam bunun Lyra Abbott'un gerçekte kim olduğuna dair bir ipucu olduğunu düşünüyor.

"Vay canına, bu çok derin." Alaycı bir şekilde mırıldandım.

Sesimi duyunca geri çekildi ve şakacı bir şekilde omzumu itti, "Ben ciddiylim. İkisi arasında ince bir çizgi var ama yine de bir çizgi var."

Meyve suyumunu açıp sol tarafıma bakıyorum, yüksek sesler duyuyorum ve ortak alanın ortasında elim sende futbol oynayan küçük bir grup görüyorum. Kalabalık alanlardan uzakta, bir ağacın altındaki masalardan birini seçmiştik çünkü geçen gece fark ettiğimiz gibi, sosyalleşmek öğrenmemiz gereken bir şeydi.

Oyunculardan biri, ona ulaşmaya çalışan diğerlerinin arasından sıyrılıp gol için anlaştıkları çizgiyi geçiyor. Kollarını başının üzerine kaldırıyor, kirli sarı saçları alnının tepesinde tozlanıyor. İlgı çekmek için yaratılmış bir çocuk.

Uzun kollu beyaz gömleği hayal gücüne çok az şey bırakıyor, transparan malzemesi, arkadaşlarıyla gülerken ve tezahürat yaparken kasılmış derin gövde kaslarının doğrudan görülmesine izin veriyor.

"Easton Sinclair." Lyra fısıldıyor, "Dean Sinclair'in oğlu. Ponderosa Springs'in en sevilen oğullarından biri. Sporcu, öğrenci birliği başkanı, yerel hayvan barınağında gönüllü. Mükemmel bir insan."

Yanağımın içini çiğniyorum, ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Gerçi beni suçlayamazsın, bizim oralarda böyle adamlar yoktu. Abercrombie modellerine benzeyenler.

Bakışlarımın başının yan tarafında delikler açtığından oldukça emin bir şekilde yüzünü bana doğru çeviriyor, kendisine bakan gözleri ararken yakışıklı yüzündeki kaşlar çatılıyor.

Hızla Lyra'ya dönüyorum, yüzüm kıpkırmızı oluyor.

"Evet," diye kıkırdıyor Lyra, "O da bu etkiye sahip olma eğiliminde.

Kızlar. Bakalım, başka kim var... Scottie Campbell," diyerek sağımızı işaret ediyor,

"Ailesinin bir sürü çelik fabrikası var ve beşinci sınıfın ilk gününde tüm yemek tepsisini üzerime döktü. Ertesi gün okulda merdivenlerden aşağı düştü, ondan sonra karmaya inanmaya başladım."

Adam uzun boylu, sırık gibi ve daha büyük biri gelene kadar diğer insanlarla uğraşan bir tipe benziyor.

Merakıma engel olamayarak başımı tekrar Easton'a çeviriyorum, kollarını onun omuzlarına dolayan ve dudaklarına bir öpücük konduran güzel bir esmerin görüntüsünü yakalayacak kadar.

"Peki ya o?" Ekose eteğinin şekline uymasını biraz kıskanarak soruyorum. Omuzlarını saran küçük bir hırka ve uçuşan saçlarını tutan bir saç bandı. Durgun, zarif ve çarpıcı.

Olmadığım her şey.

"Mary Turgid, ailesi zincir mağazaların sahipleri. Sınıfımızdaki akademik olarak en rekabetçi kişilerden biri. Çift anadal yapıyor ve Amerika'nın en büyük hukuk firmalarından birinde savunma avukatı olmayı hedefliyor. Azimli, güzel ve insanları nezaketle öldürme ustası."

Evet, kesinlikle benim tam tersim. Yine de sevimli bir çift oldular. Genç John F. Kennedy ve Jackie O.

O kız olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Herkesin sevdiği, ilgi odağı olan Miss Americana. Bir haftadır buradaydım ve şimdiden asla olamayacağımı bildiğim şeyleri düşünüyordum.

Hollow Heights sisli ve biraz gizemli olsa bile. Teksas'ın hiç sahip olmadığı bir şeye sahipti.

Daha iyi bir hayat için umut.

Soğuk bir rüzgâr Lyra'nın kitabının sayfalarını şiddetle çeviriyor, ağaçların arasında uğuldayarak onları inletiyor ve sallıyor. Bir zamanlar sessiz olan gökyüzü gök gürültüsüyle çatırdıyor. Fırtınanın yaklaştığına dair bir uyarı. Öğle yemeğimiz dışarıda kaldı.

Bu sağanak yağışa yakalanmak istemediğim için eşyalarımı toplamaya başlıyorum ki Lyra'nın sanki biri karnına yumruk atmış gibi derin bir nefes aldığını duyuyorum.

"Neden buradalar?" Sesi korkudan titreyerek mırıldanıyor. Kitabını onu koruyacakmış gibi göğsüne bastırıyor.

Hızlıca etrafıma bakıyorum, ortak alana yayılan mırıltıları ve fısıltıları fark ediyorum. Hepsi aynı yöne bakıyor ya da gözlerini dikmiş bakıyor. Hissedebiliyorum

Havada bir ruh hali değişikliği vardı, sanki karanlık bir güç herkesi etkisi altına almış gibiydi.

"Kim? Neler oluyor?" Kaşlarımı çatıyorum, ana salona doğru bakıyorum, kapı açılıyor ve bir polis memuru dışarı çıkıyor. Şimdiden bir uyuşturucu baskını mı oldu? Neden herkes bu kadar korkmuş?

Kapı aralığından uzun boylu bir bedenin çıkmasıyla cevaplandım, bu da omurgamda korkuya benzer bir şeyin küçük bir parıltı yaratmasına neden oldu. Gün ışığı, elleri arkadan kelepçeli olarak teker teker beliren bedenlerini aydınlatıyor. Benden yirmi adım bile uzakta olamazlardı.

Metal bileziklerle bağlanmış olsalar bile, etrafımdaki öğrencilerde patlak veren histeri, kelepçelerin yankıladıkları gücü dizginlemek için çok az şey yaptığını söyledi.

"The Hollow Boys."

Şeytani bir tarikat duası gibi konuşuluyor. Ses tonunun ağırlığıyla yerin sarsılmasını ve cehennem ateşinin yağmaya başlamasını bekler gibiydim. Her ne sebeple olursa olsun, bu adamların böyle bir şeyi ilk kez yapmadıkları belliydi.

İnsanların onlardan korkmasının bir sebebi vardı. Toplamda dört kişi.

Ve ne kadar çekici olduklarını inkâr etmek zordu. Sizi içine çekecek kadar güzellerdi ama onları çevreleyen hava bir adım geri çekilmenize neden oluyordu. Birden fazla adım geri.

Şeytani hükümdarlıklar gibi birbiri ardına yürüdüler ve mükemmel bir hizaya geldiler. Her biri çok farklıydı ama yine de çok iyi kaynaşmış gibi görünüyorlardı. Bıçak ve kan gibi.

Birinin dişlerini emerken çıkardığı ses etrafı titretti,

"Yıla bir tür kaos olmadan başlayamazdık, öyle değil mi çocuklar?" Yüksek sesle uluyor.

Öğrenciler fiziksel olarak ürperdi, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Vücudumda tedirginlik dolaşıyordu. Hiçbir şeyden korkmadığım için kendimle gurur duyardım ama korkunun bulaşıcı bir yanı vardı. Bir kişiyi ele geçirdiğinde, etrafındakilere de bulaşıyordu.

İlki, omuzları geride, kurt gibi sırtarak dururken, kırmızı dudaklarının üzerinde bir uyarı gibi tek bir kibrit duruyordu. Ağzını her hareket ettirdiğinde, kibriti ağzının diğer tarafına yuvarlıyordu.

"Bu bir eşleşme mi?" Gülünç bir şekilde soruyorum.

Lyra başını sallar, "Onun adı Rook. Rook Van Doren. Bölge savcısının oğlu. Dördü arasında en cana yakın olanı. Komşu çocuğu özelliklerinin onu tatlı biri yapacağını düşünürsünüz. Ama bu eşleşmenin bir nedeni var." Sanki kamp ateşinin etrafında bana ürkütücü bir hikâye anlatıyormuş gibi mırıldanıyor.

"İnsanlar kibritin onun çabuk öfkelenmesi için orada olduğuna dair şakalar yapıyor. Geçen yıl kasabanın en yaşlı söğüt ağacını yaktı. Arkasında bir neden yok. Sadece bir şeylerin yanmasını izlemeyi sevdiği için yaptı. Her yangın, her kundaklama suçu, herkes onun yaptığını biliyor. Ama bu sadece benim duyduklarım."

Gözlerimi devirmek istedim. Ona dramatik, hatta aptalca davrandığını söylemek istedim. Ama ne kadar vahşi olduğunu hissedebiliyordum, gözlerinden okunuyordu. Bir orman yangını gibi parlıyor ve çatırdıyorlardı, önüne çıkan her şeyi yerle bir etmek için bekliyorlardı.

"Eve güzel bir hoş geldin, sanırım." Arkasındaki kişinin sesi boş bir mağarada çığlıklar gibi yankılanıyor. Göğsümün içinde yankılanıyor ve buz mavisini gözleri ben de dahil olmak üzere önündeki herkese batıyor. Bir insanda gördüğüm en mavi gözler bunlar. Diğerlerine göre en uzun boylu ve en zayıf olanı o, ama sanırım en korkutucu olanı da o.

Porselen teni, kömür rengi pardösüsü, ütülü siyah balıkçı yakası ve ekose pantolonuyla kusursuz bir uyum içindeydi, bu kadar iyi giyinmesini kısıkanıyordum. Onunla ilgili her şey bana insanların onu nasıl gördüğünü önemsediğini söylüyordu. Pamuk gibi sarı saçlarının her zaman yerli yerinde olduğundan emin oluyordu.

"Thatcher Pierson. Ölüm, mükemmel yaratılmış bir insana dönüştü." Lyra, ölü böceklerinden birine hayranlıkla bakarken yaptığı gibi nefes alıyor. Heyecanla.

"Sizi çıplak elleriyle boğabilir ve soğuk, karanlık kalbinde hiçbir şey hissetmez. O hiçbir şey hissetmekten acizdir. Bu yüzden elmanın ağaçtan uzağa düşmediğine inanılıyor. Babası Ponderosa Springs'in ilk ve tek seri katiliydi."

"Şaka yapıyorsun. Seri katil mi?" Tısladım. Ailemin berbat olduğunu sanıyordum. Psikopat baba, züğürt anne babayı fersah fersah geçer.

"Sen-" Bunu gerçekten sorduğuma inanamıyorum, "Sizce babası gibi mi? İnsanları öldürüyor mu?" Fısıldıyorum çünkü beni duyarsa lanetleneneceğim.

Tek yaptığı omuz silkmek ve onun polis arabalarına doğru her adım atışını izlemek.

"Bilmiyorum ve bu pek çok kişinin test ettiği bir teori değil. Yani o zamana kadar kimse bilmeyecek." Ona diğerlerini sorduğumda bile gözleri hala onunla hareket ediyor.

"Silas Hawthorne." Başını sallıyor, "Bir teknoloji imparatorluğunun varisi. On iki yaşındayken şizofreni teşhisi konmuş. Tabii ki ailesi bunu örtbas etmeye çalıştı ama Ponderosa Springs'te hiçbir şey gizli kalmaz. En azından sonsuza kadar. Eskiden pek konuşmazdı ama Rosemary'den beri neredeyse dilsiz."

Gözlerimi altın tenlinin üzerinde gezdiriyorum. Güneş ışığı için tasarlanmış dış görünüşü, içinde çağlar boyu süren karanlığı taşıyordu. Sıcaklık taşıması gereken güzel altın, kahverengi renkli gözler, ama sadece iblisleri barındırdıklarına dair bir his vardı içimde.

"Rosemary?" Bir çetenin ya da katil bir kulübün yerel işleyişini öğreniyormuşum gibi hissederek soruyorum.

Başını sallayarak beni susturuyor, sesimi alçaltmamı istiyor, "Rosemary Donahue, belediye başkanının kızı. Tam olarak ne olduğundan emin değilim ama herkes aşırı dozdan öldüğünü söylüyor. Silas onun erkek arkadaşıydı. Birlikte olmuşlar.

Sanırım ortaokuldan beri. Onun cesedini bulan oydu. Hepsi buldu."

Anlamlıydı. Omzuna oturan öfkeyi görebiliyordum. Karanlığın dalgalar halinde üzerine çökmesinin nedenini. Sevdiği birinin kaybı onu tamamen başka bir şeye dönüştürmüştü.

Çok fazla sorum vardı. Çok fazla duygu. Düşüncelerimi toparlamak için yeterli zaman yoktu.

İşte o zaman bulutlar ağlamaya başladı, ince gri kumaş ceketime sıçrayan ağır, ıslak gözyaşları. Yakında ıslanacaktı. Ucuz malzeme suyu iyi tutmuyordu.

Yağmur tüm şiddetiyle bastırmadan önce içeri girmemiz gerekiyordu ama ben yerimde oturmaya devam ettim. Çünkü son üye arnavut kaldırımlı basamaklardan süzülüyordu ve tanıtıma ihtiyacı olduğundan emin değildim.

Onu tanıyordum.

O gözleri her yerde hatırlardım.

Diğer çocuklar çok şık giyinmişlerdi, tasarım kıyafetler, zenginliklerini bir gurur nişanı gibi taşıyorlardı. Ama o, güçlü omuzlarına oturan yıpranmış bir deri ceket giyyordu. Altında gri bir Henley ve sade bir kot pantolon.

Geçen gece hissettiklerimin aynısı bacaklarımdan aşağı süzüldü, karanlıkta çok çekiciydi ama gün ışığında o kadar çarpıcı görünüyor ki nefesim kesiliyor.

"Bu Alistair Caldwell. Bunu asla yüksek sesle söylemezler, ama herkes onun kararları veren kişi olduğunu bilir. Ailesi kasabanın yarısına sahip, büyük dedelerinden biri Ponderosa Springs'i kurmuş. Her hafta sonu Mezarlık'ta dövüşüyor ve hiç kaybetmedi. Kimsenin ona el kaldırdığından bile şüpheliyim."

Alistair.

Demek partide gördüğüm gizemli adamın adı buydu.

Nefesim görünür puflar halinde çıkıyor, belindeki zincir, parmaklarındaki yüzükler. Hepsi buna uymak için çok iyi çalıştı

Kızgın bir çocuğun görüntüsü. Kızgın bir tanrı. Yüzünde öfke dışında tek bir duygu kayıtlı değil.

Buradan bile hissedebiliyordum.

"İşkenceci zenginlerin oğulları. Ponderosa Springs'in en kötü kabusu. Onlar bu kasabanın Kara Ölümü. Popüler oldukları için değil, insanları korkutacak güce sahip oldukları için. Efsaneler. Gösterişli ve her bir parçasına sahipler. Ben sadece neden burada olduklarını bilmiyorum." Lyra kafasının karıştığını söylüyor.

Bundan zevk alıyorlardı. Her biri. Dehşet ve sorular uyandırıyorlardı. Öğrenci topluluğu, hepsinin kelepçelenerek dışarı çıkarılmasını gerektiren şeyin ne olduğu konusunda çok endişeliydi. Korkuyu seviyorlardı. Aç canavarlar gibiydiler ve bu mükemmel bir yemekti.

"Burada yaşıyorlar, neden Hollow Heights'a gelmesinler ki?" Bir şekilde başka bir soru soracak kadar sesimi buluyorum.

"Buradan nefret ediyorlar. Hepsi nefret ediyor. Burada kalmaları gerekiyordu.

son sınıftan sonra ayrılmak. Düşündüm ki... Bilmiyorum. Burada olmamaları gerekiyordu."

Rüzgâr açıkta kalan tenimi ısıyor, avuçlarımda ter birikiyor ve titrek bir nefes kaçıyor. Yağmur daha da şiddetli yağıyor ama biz orada oturmuş onların siyah ciplerin arkasına itilmesini izliyoruz.

Onun, Alistair'in yanında hissettiğim adrenalin, şimdiye kadar işlediğim tüm suçlara rakipti. Kalbim göğüs boşluğumu yumrukluyordu. Başını içeri sokarlarken, kara gözleri ta buraya kadar benimkileri delip geçti.

Beni gördüğünü biliyordum. Tıpkı partide yaptığı gibi.

Dudağının kenarı seğirdi ve ben nefesimi içime çektim. Kapı tamamen kapanmadan önce yavaşça göz kırptı ve polis karakoluna doğru yola çıktılar.

O gün, ıslak giysilerimi çıkarıp güneşin altında durduktan sonra bile kara bir bulut beni takip ediyordu.

ılık duş. Orada öylece durdum, Alistair'in benimle işinin henüz bitmediğini hissediyordum.

CHAPTER
shadow children
SEVEN

alister

Hayatım boyunca hiç hissetmediğim pek çok şey oldu. Şimdi yaşasam bile umursamayacağım şeyler.

Huzur, rahatlık, sevgi gibi önemsiz şeyler.

Bir çocuğun büyümek için bu şeylere ihtiyacı vardır. Bu onların nasıl gelişecekleri konusunda hayati önem taşır. Ancak beni besleyen şeyin yumuşak ve tatlı bir şey olmadığını uzun zaman önce kabul etmiştim.

Nezakete ya da neşeye büyütülmedim. Bu dünyaya geldiğim andan itibaren ailemdeki rolüm çok net bir şekilde belirlenmişti.

Yedekten başka bir şey yok. Bir yedek.

Ağabeyime bir şey olmadığı sürece, mükemmel mobilya alanını boşa harcamaktan başka bir şey değildim.

Ama bildiğim bir his vardı. Kan bağımından dolayı değil. Babam bana öğrettiği ya da annem bana küçük bir çocukken gösterdiği için değil.

Kemiklerimde hissedebildiğim ve damarlarımda dolaşan bir şeydi. Yılların deneyimiyle öğrendiğim bir şeydi. Emin olduğum tek şeylerden biriydi.

Sadakat.

Dışarıda, benim onların arkasını kolladığım gibi benim de arkamı kollayan birinin olduğunu bilmek. İş onlara ya da bana kalırsa, her seferinde kendimi otobüsün altına atacağımı biliyordum.

İşte o zaman bu rozetli dangalağın saçmaladığını anladım.

"Vazgeç, Alistair. Diğer çocuklar zaten bize her şeyi anlattılar, her şeyi senin üzerine yıktılar. Cinayete teşebbüs ve kundakçılıktan içeri girmek istemezsin, değil mi evlat?"

Üst dudağım seğiriyor, ayağa kalkıp yüzünü bizi ayıran metal masaya çarpma isteğimi fiziksel olarak bastırmak zorunda kalıyorum. Yine de kelepçeli ellerimi kucağında tutarak hareket etmiyorum.

Kendi öz kontrolümden etkilendim.

"Öyle mi? Söyle bana *baba*, ne yaptım ben? Nasıl yaptığımı söyleyecek misin? Hmm?" Oyunlarından etkilenmeden mırıldandım.

Kızgınlık onu yiyip bitiriyor. Muhtemelen Rook ve Thatcher'dan da aynı boku yiyordur, Silas'ın bizi karakola götürdüklerinden beri tek kelime bile ettiğinden şüpheliyim.

Bizden hiçbir şey alamayacaklardı ve kısa süre sonra bizi buraya getirmenin bile ne kadar anlamsız olduğunu fark edeceklerdi.

"Ben senin baban değilim, evlat. Öyle olsaydım o ukala ağzını açtığın anda askeri okula gidiyor olurdun." Güneyli aksanı beni rahatsız ediyor, belli ki buraya sonradan taşınmış çünkü yerel halk taşralı gibi konuşmuyor.

"Ve ben senin oğlun ya da oğlun değilim, seni cahil köylü. Ve başka bir şey söylemeyeceğim, o yüzden vaktini boşa harcıyorsun."

Umursamazca bacaklarımı masanın üzerine atıyorum, botlarımın altındaki çamur yüzeye düşüyor. Ellerimi başımın arkasına koyup arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Hiç bu kadar rahatsız olmamıştım.

Sadakatimiz sınandığı anda birbirimizi parçalamaya hazır aç köpekler değildik. Yıllarca birbirimizi korumuştuk, birimizin ne yaptığının ayrıntılarını bilmemize bile gerek yoktu ama yine de

o kadar kusursuz yalan söyleyebilirdik ki asla şüphelenmezlerdi.

Birbirimizi ispiyonlayacağımızı mı düşündüler? Bizi ayrı odalara mı koydular? Termostatı kısacaklarını mı? Bizi kelepçeleyip içeri girmeden önce bir saat burada bırakacaklarını mı? Birbirimizi ele vermemiz için bizi korkutabileceklerini mi?

Biz köpek değildik.

Biz kurttuk. Kuduz, vahşi ve sürümüze, sadece sürümüze şiddetle sadık.

"Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsunuz? Bunlar ciddi suçlamalar, yıllarca hapis yatabilirsin. Bu sert adam rolünün eyalet hapisanesinde işe yarayacağını mı sanıyorsun?" Sesini yükseltiyor, yumruğunun masaya gürültüyle çarptığını duyuyorum ama gözlerimi açmaya zahmet etmiyorum.

"Elinizde en ufak bir kanıt olsaydı, gözümü kırıpabilirdim. O zamana kadar biraz uyuyacağım, izin verir misin?" Gözlerimden birini aralayıp ışık düşmesine doğru başımı sallıyorum.

Sandalyesinin gıcirtısı odayı titretiyor, ağır ayak sesleri bana yaklaşıyor, parmaklarının deri ceketimin kenarlarına girdiğini hissediyorum, beni yüzüne yaklaştırıyor. Sabah kahvesinin ve ucuz tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum.

"Bunun için seni çivileyeceğim, seni küçük pislik. Eğer bu yaptığım son şey olursa, seni hapse kendim atacağım." Tıslıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, gözlerim açılıyor ve arkalarında saf kötülükten başka bir şey olmadığından eminim. Kırmızının fokurdaması irislerimden süzölmeye başlıyor, oda hızlı daireler çizerek dönüyor, adından bile emin olmadığım polis siyah bir silüetten başka bir şey olmamaya başlıyor.

Yok etmem gereken bir şey. Ellerimin titremesine engel olamıyorum ya da ellerim kelepçelerle bağlı olsa bile yukarı doğru sallanıp kollarının alt tarafına çarpıyor. Elleri üzerimden uçuyor.

"Bana bir daha elini sürersen yumruğumu o beyaz pislik kıcına öyle bir sokarım ki parmaklarımı yalarsın."

Ayağa kalktım, boyum ona belki bir santim fark atıyordu. Ona bakıyorum, eğer kelepçeli olmasaydım ve elinde lanet bir silah olmasaydı aynı taşaklara sahip olup olmayacağını merak ediyorum. Bundan şüpheliyim.

"Evet, koca oğlan? Yap hadi. Seni çukura atmam için bana bir sebep ver." Sanki suratını dağıtmayacakmışım gibi ukalaca sırtıyor.

Kendimi tutmam pek bilinen bir şey değildir ve beni onun çenesini yerden kaldırmasını izlemekten kurtaran tek şey sorgu odasının kapısının gümbürtüyle açılması oldu.

"Parlak zırlı şövalyeniz burada!" Rook odaya girerken şarkı söylüyor.

Memur sık kafalı, benden bir adım geri çekildi, "Buraya giremezsin, bu devam eden bir görüşme."

"Rook başlıyor ama sözünü bitiremiyor çünkü arkasındaki koridordan babasının sesini duyabiliyorum.

"Oğlumun neden tutuklandığını bana söylemek isteyen var mı? uyuşturucu satıcısının söylediği bir şey yüzünden mi?!" Gürlüyor ve yanımdaki memurun her şeyi berbat ettiğinin farkına vardığını biliyorum.

Rook'un babası Theodore, insanların hafife aldığı bir düşman değildi. Babası bir zamanlar yargıçtı ve Theodore sadece birkaç yıl içinde Ponderosa Springs'in bölge savcılığından sizin şerefine yükselme yolunda ilerliyordu. Kendisinden önceki babası gibi o da yavaş yavaş oğlunun en büyük kâbusu haline gelmişti. Ama hapse girmesine izin vermek olmazdı. Bu onun adını çok fazla lekeleyecekti.

Rook'a bakıyorum, bu gecenin ilerleyen saatlerinde uğraşmak zorunda kalacağını bildiğim şey için yüzümde anlayışa benzer bir şey var. Buradan gitmeyi hak eden biri varsa, o da oydu. Zehirli ailesinden uzaklaşmaya ihtiyacı olan biri varsa o da Rook'tu.

Başını sallıyor, sessizce bırakmamı söylüyor.

Kelepçeleri sallayarak ellerimi yukarı kaldırıyorum. Beni bırakmak zorunda olması onu canlı canlı yiyor. O kelepçeleri takarken

ellerimi metal bileziklerden kurtardım.

Ona bir dakika daha zaman ayırmayacağım, zaten başımda çok fazla iş var. Bu pisliğin saçmalıklarıyla uğraşmak, yapmam gerekenler listesine eklemek istediğim bir şey değil.

Rook'un önderliğinde çıkışa doğru yürürken onun yine ağzını açtığını duyuyorum.

"Caldwell," diyor.

Dinlediğimi anlaması için başımı yeterince çeviriyorum.

"Telefonu açmayanların sadece anne babanız olduğunu bilmek nasıl bir duygu? Meşguller mi? Dorian'ı Boston'da ziyaret etmiyorlar mı, bir ödül daha kazandı?"

İsminden nefret ediyorum.

Dorian.

Bu hale gelmemin sebebi. Boktan ailemin içine doğmamın sebebi. Sanırım dünyada Dorian Caldwell'den nefret eden tek kişi bendim.

Ancak, uzun zaman önce ne yaptıklarıyla ilgilenmeyi bıraktım ve sevgili altın çocuklarıyla ne yaptıkları konusunda bilgilendirilmeye ihtiyacım yoktu.

Bu kasabadaki herkes benim onun gölgesi olduğumu biliyor. Kalabalık odalara girdiğimde bu konuda fısıldaştıklarını ve mırıldandıklarını görüyorum. Hiç şansı olmayan ucuz bir yedekten başka bir şey değilim.

Beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum ama tepki vermeyi göze alamıyorum. Buna değmez, onlar da değmez.

Bir şey yapmak yerine, karakoldan dışarı doğru yürümeye devam ediyorum. Silas bankta oturmuş bizi bekliyor, bizi görünce ayağa kalkıyor.

Bu konuyu konuşmamız gerekecekti ama şu an ne yeri ne de zamanıydı.

Thatcher sorgu odalarından birinden çıkar, Rook'un babası da hemen arkasındadır. Paltosu

omzunda ve yüzünde bir gülümseme.

Dışarı çıktığımızda yağmur neyse ki durmuştu, Rook bir sigara yakmıştı ki babası onu ağzından kapıp yere attı.

"Tutuklandın mı? Okulun ilk gününde mi, Rook? Bu isyan daha ne kadar sürecektir? Bir yıl daha mı, iki yıl mı? Çünkü senin kışını kollamaktan yorulmaya başladım! Bu aileye yeterince acı çektirdiğini düşünmüyor musun?" Sesini biraz yükseltiyor, ne de olsa halkın içinde. Başını sallayarak ve zoraki bir gülümsemeyle sözlerini bitiriyor: "Biliyor musun, bu konuşmayı bu gece yapabiliriz."

Yumruğum sıkılıyor, bu Bay Van Doren'in köhne suratını ilk kez dağıtmak istemişim değildi. İlk kez teklif ettiğim de değildi.

Ama yıllardır süren arkadaşlığımız boyunca bir türlü çözemediğimiz bir nedenden ötürü, Rook babasına el sürmemize izin vermiyordu. Ona yaşattığı onca şeyden sonra bile.

Yine de kendi fikirlerim vardı. Rook'un olmaktan hoşlandığını biliyordum. incindim. Gece yarısı beni arayıp onu hırpalamamı istediğinde. Gerginliği atmak için olduğunu söylerdi. Ben daha iyi biliyordum.

Bunun hayatında yaptığı bir şey için, bir noktada babasını inciten bir şey için ceza olduğunu hissettiğini biliyordum, ama ne olduğundan asla emin olamadım.

İstasyonun ön merdivenlerinden zıplayarak iniyor ve kızgın omuzlarıyla Cadillac'ına doğru yürüyor.

"Oğlum düşüncesiz bir pislik olduğu için kaçırdığım tüm işleri tamamlamam gerekiyor ama oraya vardığımda evde olmanı bekliyorum, anlaşıldı mı Rook?"

Tek yaptığı başını sallamak, gözlerinin içine bile bakmıyor.

"Ve siz üçünüz," diye parmağıyla bizi işaret ediyor, "hepinizi hapiste çürütmeme ramak kaldı, sizinle asla arkadaş olmamalıydı. Şimdiye kadar yaptığı her kaotik şey siz üçünüz yüzünden." Sanki mahkemede bizi tatlı, masum Rook'unu yozlaştırdığımız için yargılıyormuş gibi suçluyor.

"Ne kadar da kibirlisin, Theodore." Thatcher ona dik dik bakarak cevap verir.

Rook ile babası arasındaki ilişkiyi bildiğimizi yüksek sesle söylememize gerek yok. Öfkesini kaybettiğinde neler olduğunu çok iyi bildiğimizi biliyor.

Arabası park yerinden çıkana kadar aramızda başka bir şey geçmedi.

Rook'a dönüp kolumu omzuna atıyorum, "Onu öldürebilir miyiz?"

"Bunu destekliyorum ve dilsiz adına konuşuyorum, o da üçte bir yapıyor." Thatcher ekliyor.

Başını sallıyor, gri gökyüzüne bakıyor, sanki bulutlarda onun için bir mesaj varmış gibi.

"Hayır. Ölüm onun için bir ödül. Onun acı çekmesini istiyorum.

Tıpkı benim gibi."



CHAPTER

applied alisticairatics

EIGHT

Briar

Küçüklüğünden beri sayılarla aram hep iyi olmuştur. Bunun babamın bana küçükken kart saymayı öğretmesiyle bir ilgisi olsa da, yine de sayıları diğer her şeye tercih ettim.

İki artı iki her zaman dört eder.

Yüz altmış dokuzun karekökü hiçbir zaman on üç olmayacaktır.

Matematikte her şeyin sabit bir çözümü vardır, elbette cevaba ulaşmanın çeşitli yolları vardır, ancak çoğu zaman belirli bir formülü takip edersiniz ve bu her seferinde aynı çözümü verir.

Matematik, İngilizce ya da insanlar gibi şeylerden daha kolaydır. Her ikisi de çok karmaşıktır, birden fazla yanıtı olabilir, bir şiiri nasıl parçalayacağınıza ya da birinin "Ben iyiyim" derken ne demek istediğini nasıl okuyacağınıza dair on sekiz bin farklı olasılık vardır.

Her şeyin çok fazla olasılığa sahip olduğu bir dünyada, sayıları tercih ederim. Her zaman.

Önümdeki temiz defterle oynuyorum, kalemimin ucunu beyaz sayfalara vurarak dersin başlamasını bekliyorum. Etrafımdaki herkes sosyalleşiyor, amfiyi çevreleyen koltuklara doğru yol alıyordu. Ben en arkada, ön tarafın solunda bir yer seçmiştim çünkü birinin arkamdan konuştuğunu hissetmekten nefret ediyordum.

Ayrıca itiraf etmeliyim ki, insanları izlemeyi çok seviyordum.

Kendimi meşgul ederek bilgisayarımı çantamdan çıkarıp yepyeni MacBook'u masanın üzerine koymaya başladım. Thomas bana hediye olarak almıştı, neredeyse kabul etmeyecektim ama aldığım dersler için ihtiyacım olacağını biliyordum.

"Briar, değil mi?" Sağıma dönüyorum, bir çift narin mavi gözle karşılaşmadan önce bilinçsizce irkiliyorum.

Kaşlarım çatılıyor çünkü benimle ne konuştuğundan ya da adımı nereden bildiğinden emin değilim.

"Ben Easton, Lizzy şehirde yeni olduğunuzdan bahsetmişti." Sanki yasal bir iş görüşmesiymiş gibi elimi sıkmak için elini uzattı. Geldiğinde yüzünde olan gülümseme bir santim bile azalmadı.

Jestine çekingen bir şekilde karşılık veriyorum, sıcak elini avuçlarımın içinde kavırıyor ve aşağı yukarı hareketlerini takip ediyorum. Ben

Bu sabah duş aldım ama ona dokunmak beni kirli hissettirdi. O kadar temiz, o kadar dengeli ve mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyor ki, onun yanında kendimi lağım suyu gibi hissediyorum. Aşağıya baktığımda lekesiz avucuna parmaklarımdan çamur bulaştığını görmekten korkuyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum?" Bunu söyleme şeklim, gerginliğim, bir ifadeden çok bir soru gibi görünmesine neden oluyor.

Zahmetsizce gülüyor, sarı saçları güçle sallanıyor, geniş göğsü biraz titriyor.

"Buralı olmayan birine resmi bir karşılama yapmazsam babam beni öldürebilir. Yıllardır eyalet dışından öğrencileri buraya getirmeye çalışıyor. Matematik mi okuyorsun?"

İnsanlarla konuşmak onun yıllar içinde ustalaştığı bir beceriydi. Bunu anlayabilirsin. Kendini nasıl tuttuğundan. Omuzlarındaki güven ve yaydığı doğal enerji onu sohbet etmesi kolay biri gibi gösteriyor. Sadece neden benimle konuşmayı seçtiğinden emin değilim. Ona kıyasla metaforik besin zincirinin en altında olduğumdan oldukça eminim.

"İstatistikler aslında."

"Zeki ve güzel. Oldukça iyi bir kombinasyonun var." Gülümsemesi daha çapkın bir hal alıyor.

Lyra'nın bir kız arkadaşı olduğunu söylediğine yemin edebilirim. Belki de yanıliyordu?

"Pek sayılmaz." Alay ediyorum, eklemlerimdeki gerginlik biraz azalıyor, "Peki ya sen? Matematik mi okuyorsun?"

"Bilgisayar Bilimi." Parmaklarını yazıyormuş gibi oynatıyor, "Parmaklarımla aram oldukça iyidir."

Klavyedeki parmaklarından bahsettiğini biliyorum ama yanaklarımı ısıtmaya başlayan çilek kızarmasına engel olamıyorum. Onu bir çift gözlük takmış, beyaz düğmeli ceketinin kollarını kıvrımış, bilgisayarda bir şeyler yazarken, ekranın ışıltısı yüzünün narin noktalarını aydınlatırken düşünmek bile.

Her kızın yüzünü kızartmaya yeter.

O anda yanımdaki koltuğun boş olduğunu fark ettim, yanağımın içini çiğneyerek ne halt edeceğime karar verdim. En kötü ihtimalle hayır diyebilir.

Yanımdaki sandalyeye işaret ediyorum, "Bunu almak ister misin-"

"Easton! Bebeğim, ön taraftaki koltuklarımızı aldım!" Şekerli, tatlı bir ses odada yankılanıyor, ikimizin de kafası sesin geldiği yöne bakıyor.

Molly mi? Hayır, Mary!

Bu onun kız arkadaşı, diye kendimi uyarıyorum. Lyra'nın bana anlattıklarından, Blair Waldorf esintili gardırobuyla zararsız görünse bile ondan bir düşman edinmek istemediğimi biliyorum.

"Muhtemelen koltuğunuza oturmalısınız. Sanırım başlamak üzere." Aceleyle dışarı çıktım, o ve kız arasında bir çatışma çıkmasını istemiyordum. Bir IT çiftinin ortasında kalmaya ihtiyacım yok. Yapılacaklar listemde yok.

"Evet, seninle burada tanışmak güzeldi," diyerek elimden kalemimi aldı, açık defterimi kendisine doğru çekerek hızlıca bir şeyler karaladı, "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da ders çalışmak için kütüphaneye gitmek istersen beni ara."

Sadece nazik davranıyor, Briar.

Erkeklerin kız arkadaşları olabilir. Sadece nazik davranıyor, çok fazla anlam çıkarmayın. Kız arkadaşı muhtemelen bunu sorun etmiyordur.

"Teşekkürler, olur." O ön tarafa doğru yürüyüp Mary'nin yanındaki koltuğa otururken ben de eşyalarımı ondan alıp önüme çekiyorum. Beni sorduğunu tahmin ediyorum, çünkü kulağına bir şeyler fısıldamaya başlamadan önce gözleri hızla bana kayıyor.

Yanağına, sorduğu soruyu onaylayan hızlı bir öpücük konduruyor çünkü gülümsüyor ve yanındaki yerine yerleşiyor.

Bunu düşünmek için fazla zamanım yok çünkü profesörümüz içeri giriyor, sesi yüksek ve odayı kontrol ediyor. Hemen arkasından daha genç bir adam odanın köşesinde kendi masasına oturuyor.

"Uygulamalı matematiğe hoş geldiniz. Ben Profesör Sheridan ve bu da asistanım Bay Crawford. Buradaki herkesin matematikle ilgili bir alanda çalıştığını varsayarsak, bunun sizin için çok basit bir ders olacağını söyleyebiliriz. Başlamadan önce sorunuz var mı?" Ellerini arkasında kavuşturarak uzun yeşil kara tahtanın önünde volta atıyor ve öğrencilere ellerini kaldırmaları için zaman tanıyor.

Sessizliğin ardından başını sallayarak, "Harika, başlayalım mı?" dedi.

İlk günüm çoğu ilkin başladığı gibi başlamıştı. Doğal. Hızlı konuşan ve daha da hızlı yazan sert bir profesörüm vardı. Bu da kalemimin iki kat çalıştığı anlamına geliyordu, yarı yolda kaçırdığım bir şeyi yakalamak için bilgisayarımda kayıt tuşuna basmaya karar verdim.

Zor kısmı atlatmıştım, sanırım ilk gün her zaman en zordur ve bir arkadaş edinmişim. Sanırım bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

Yani ilk günümü hiçbir engelle karşılaşmadan atlattığımı düşünüyordum. Her şey çok iyi gidiyordu, odaklanmıştım, her şeyi anlamıştım, tatmin olmuşum ve sonra hava karıştı.

Kapı ağır bir gıcırtyla sallanarak açıldığında belki otuz dakikadır sınıftaydık. Gözlerimi her kapattığımda son birkaç gündür gördüğüm aynı küçümsenmiş suratla birlikte tahta zeminde ayak sesleri duyuldu,

sınıfın içinde belirdi. Bu özgüven değildi, Easton gibi kendini büyüleyici bir ışıkla taşımıyordu. Gülümsemesi midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olmadı. Onları yaktı. Bu meydan okuma ve umurunda değil gücüydü.

Geç kaldığını, hak ihlali yaptığını ya da herkesin ona baktığını umursamıyordu. Hiçbir şey umurunda değildi.

O gece midemin çukurunda hissettiğim karanlık geri geliyor. İçimde şişiyor, boğazıma doğru ilerliyor.

Profesör Sheridan'ın geç kaldığı için onu azarlamaya başladığını görüyorum ama kim olduğunu anladığında tek söylediği "Lütfen oturun Bay Caldwell" oluyor.

Alistair bir süre odayı inceliyor, öğretmenimizi ve asistanını bir saniye daha durdurduktan sonra konferans salonuna geçerek boş bir sandalye arıyor.

Önümdeki öğrenciler farklı tepkiler veriyor. Bazıları, çoğunlukla kızlar, yanlarında boş bir yer açmak için çantalarını hareket ettiriyor ve onun yanlarındaki koltuğu seçmesini umuyorlar. Diğerleri ise onun bakışlarından kaçmak için mümkün olan her şeyi yapıyor.

Korku ve hayranlık.

Birbirinden çok farklı ve birbirine çok benzeyen iki duygu.

Her ikisinin de kökleri aynı yere, ilgiye dayanıyor.

Diğer herkesi izlerken gözlerimi ondan ayırdığım için ona döndüklerinde, çoktan merdivenlerden benim oturduğum bölüme doğru ilerlediğini görüyorum.

Önümde çeşitli boş sandalyeler var. Onlardan birini seçmek zorunda. Eğer seçmezse, yanımdaki koltuğu seçmesinin bir nedeni olduğu çok açık olacak. Sınıfın geri kalanı fark edecektir. Alistair Caldwell'in diğerlerinin arasından seçtiği kız olarak bilinmek istemiyorum.

Ama iyi şanslar dilemek çok fazla çünkü vücudu benimkinin yanındaki sandalyeye kayıyor. İri bedeni alanı dolduruyor, beni boğuyor ve kendimi çok küçük hissetmeme neden oluyor. Sanki bir köşeye sıkışmışım ve vahşi bir hayvan beni yerimde tutuyormuş gibi.

Kalemimi o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Kalbimin düzensiz attığını, kaburgalarım o kadar sert çarptığını hissedebiliyorum ki bayılacağımı düşünüyorum.

Aptalca etrafıma bakıp daha konuşma fırsatı bile bulamadığım insanların soluk soluğa fısıldaşmalarını izliyorum. O kadar yer varken neden burada oturduğuna dair varsayımlarda bulunuyorum. Onların kısık sesleri ve pek de gizemli olmayan bakışları beni oturduğum yerde rahatsız ediyor.

"Bir sorun mu var?" Bu birkaç kelimenin derin tınısı, sesinin onunla ilgili diğer her şeye benzediğini söylemeye yetiyor.

Endişe verici.

Dikizleyen ve dedikodu yapan öğrenciler o kadar hızlı hareket ediyor ki, kamçı yemediklerine şaşırıyorum.

Öğretmenimiz, beş saniye önce tam olarak anladığım ve şimdi hangi sınıf olduğunu bile anlayamadığım bir formülü açıklamaya devam ederken her şey sakinleşiyor.

Bu onun kokusu. Beni rahatsız ediyor.

Partideki gibi sadece bir anlık değil, tüm Koku.

Baharatlı, karanfil gibi ve şehvetli. Bu siyahın kokusu Gece yarısı büyü. Cadılar geceleri ay ve mumlar odayı aydınlatırken demlerinin etrafında durduklarında. Havada tılsımlar uçuşur. Kadim büyüler ve gizli büyücülük burnumu yakıyor. Duman, kereste ve bu kokuyu ne kadar çok sevdiğimden nefret ediyorum.

Aptal hormonlar.

Kendimi ona bakmaktan alıkoyarak koltuğuma gömülüyorum, gözlerimi önümde tutarak Profesör Sheridan'ın söylediklerine odaklanıyormuş gibi yapıyorum. Ama çevresel görüşüm onu fazlasıyla görüyor. Beni meşgul etmeye yetecek kadar. Etli elleri masanın üzerinde gelişigüzel duruyor. Fark edilmesi çok garip bir şey. Ellerinin şu anda silah gibi değil de normal görünmesi. Onu beladan başka bir şey olarak görmek imkânsız geliyor.

İşaret parmağındaki yüzüğün üzerinde isminin baş harfleri var, bu başka biri için güzel diyebileceğim bir şey.

Aman Tanrım, benim yandan görüşümde bile muhteşem.

Ama Easton gibi muhteşem değil. Hayır. Easton beyaz çitler, futbol babası, Pazar brunchları ve ışıklar kapalıyken seks demek. Ve bunda yanlış bir şey yok, bu benim istediğim bir şey.

Dayanıklı ve güvenli bir şey. Güvenilir.

Alistair tekinsiz bir şekilde muhteşem. Pervasızca terk ediş, kargaşa, kırık kalpler, ama onu asla terk etmeyeceksiniz çünkü yatağına zincirlenmişken ağzının vücudunuzda gezinme şekli her kadının kalması için yeterli.

Bela istemedim. Güvende olmak istedim.

Bu fırsat, bu okul, bir gün buna sahip olma şansım. Kaçmak zorunda olmadığım bir hayat. Yine de ondan etkilenmeme izin veriyordum.

Onun gibi bir çocukla birlikte olursam neler olacağını bilmeme rağmen.

Ellerim terliyor, avuç içlerim kaşınıyor. Ne zaman birinden bir şey çalacak olsam aynı hissi yaşıyorum. Ağzınızda nektar gibi bir tat bırakıyor. Tatlı ve bağımlılık yapıcı.

Rayların yanlış tarafından uzaklaşmanın bu kadar zor olmasının nedeni budur.

Sizin için ne kadar kötü olduğunu biliyorsunuz. Sana neler yapabileceğini gördün. Ama o kadar iyi hissettiriyor ki

sahip olmak için.

Onu arzuluyorsun. Onun için her şeyi yaparsınız.
Onun için ölürsün. "O kaleme karşı bir garezin mi
var?" Diyor ki, hala

sınıfın ön tarafına bakacak şekilde.

Görünüşe göre şu anda çevresel görüşünü kullanan
tek kişi ben değilim.

Sesi beni daha fazla tedirgin etmekten başka bir işe
yaramıyor. Yani, neden burada ki? Bu dersi alıyor mu ki?

Beni bu şekilde kışkırttığı için sinirliyim.

Beklenmedik bir şey değil, ama en azından bir kâğıt
ve kalem, hatta bir kitap getireceğini düşünürdünüz. Kim
derse malzemesiz gelir ki?

Onun gibi insanlar beni hep rahatsız etmiştir.
Ailelerinin parasının tüm sorunlarını yönetmesine izin
verenler. Anne ve babaları onları her şeyden kurtardığı için
mücadelenin ne demek olduğunu asla kavrayamazlar.

Elbette, bu kasabadaki insanlar ondan korkuyordu.
Ondan ve onun köpüren köpeklerinden.

Ama öfke nöbeti geçirmekten zevk alan dört şımarık
veletten başka neydiler ki? Tanrı aşkına, onlar katil
değillerdi, öyle olsalardı hapiste olurlardı! Onlar sadece kötü
davranışları olan bir grup zengin çocuk.

"Sen bu sınıfta mısın ki?" Söylediğim anda geri almak
istiyorum. Ciddi olmadığım için değil, cevap vereceğini
bildiğim için.

Onu tanımamalıydım bile. Ama ağzımı kapalı tutmakta hiçbir zaman iyi olmadım, özellikle de sinirlendiğimde.

Sessizce oturuyoruz ve umarım, dua ediyorum, beni duymamıştır. Böylece konuştuğumu bile unutabilir ve bu sınıftan bir çizik bile almadan çıkabilirim.

Sanki o da bir şey söylediğime inanamıyormuş gibi başını rahatça çevirip doğrudan başımın yan tarafına bakıyor.

"Hayır." Tek alabildiğim bu.

Onu rahat bırak, Briar. Onu rahat bırak.

"Ne yani, istediğin sınıfta mı oturuyorsun? Soyadının kütüphanenin dışındaki bir levhada yazılı olmasının bir avantajı mı bu?" Ona bakıyorum, kara gözleri yüzümü inceliyor.

Boş ver onu. Ondan ya da arkadaşlarından korkmadığımı açıkça söyleyeceğim. Benimle uğraşmak iyi bir fikir değil.

Dudaklarında bir sırıtış belirliyor ve gülümsediğinde nasıl görüneceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu basit hareket yüz hatlarını yumuşatır mı diye.

"Dikkatli ol," diyor, "anlamadığın şeyler hakkında konuşmak istemem. Soyadımdan dolayı sahip olduğum *avantajlar hakkında* hiçbir fikrin yok."

Gözlerimi deviriyorum, sanki beni bir şekilde koruyacakmış gibi kalemimi elimde daha sıkı tutuyorum.

"Tamamen anlıyorum." Sizi korkutan şeyin üstesinden gelmenin tek yolu onunla yüzleşmek, onu yıkmak ve böylece sadece bir baş belası haline gelmesini sağlamaktır. "Sen muhtemelen AMEX'i elinden alınmış havalı bir çocuksun? Seni Lambo'dan uzaklaştırdıkları için anne ve babanı mı cezalandırıyorsun? Abartılı yaşam tarzından sıkıldın ve biraz sorun mu çıkarmak istiyorsun? Kendine gel ve tüm zengin genç klişelerine hoş geldin. Sen özel değilsin."

Briar, bu çok sertti. Olmak istediğimden daha fazla, ama onun ya da çılgın arkadaşlarının beni itip kakmasına izin vermeyeceğimi açıkça belirtmek istedim. Burada görünmez Briar olmayı reddediyorum.

Bana bir şey yapabilecekleri yok. Çok zarar verici bir şey değil.

Ancak çenesindeki keneleri sayarken bunun doğru olduğundan emin değilim.

Bir, çene kaslarını çalıştırıyor mu? İki, tökezlemesini tıraş etmeli.

Üç, lanet olsun.

Burnunu kabartan karanlık bir nefes veriyor ve boynunu çatlatacak kadar eğiyor. Gerçekçi konuşmak gerekirse, tüm bu insanların önünde bana vurmayacaktır. Teorik olarak, bunu yapmayacağını bilecek kadar iyi tanımıyorum onu.

Şu anda, o patlamadan önce bunu nasıl düzelteceğimi bulmaya çalışırken çıldırıyorum.

Bir kez daha yüzüme doğru kayıyor, gözleri çukurlaşmış bir şekilde beni izliyor, elini uzatıp sandalyemin ayağını tutuyor ve beni yanına çekiyor. Sandalyenin mi yoksa benim mi gıcırdadığını anlayamıyorum. Her iki durumda da yüzüm alev alev kızarıyor çünkü insanların beni izlediğini biliyorum.

Koltuğumun köşesi onunla çarpıştığında utanç verici bir oof sesi çıkarıyorum. Gözlerimi dikip baktığım aynı el, kalçamı kavramak için yukarı doğru tırmanmaya başlıyor, parmakları kabaca sıkıyor, böylece kot pantolonumun kotu bana sürtünüyor. Ve aniden iki yarım arasında kalıyorum.

Bir yanım bana elini sürdüğü için onu tokatlamak istiyor, bir yanım ise iç uyluğumdaki parmaklarının sıcaklığından zonkluyor. Tehlikeli bir şekilde merkezime yakın.

Nefesi yüzüme çarpıyor, dudaklarımda ve yanaklarımda dalgalanıyor. Üzerindeki kahvenin, sabah içtiği sigaranın ve çiğnediği aromalı sakızın kokusunu alabiliyorum.

Beynimin içinde dönüp duruyor, düşüncelerimi karıştırıyor. Beynimin mantıklı tarafını uyuşturuyor, tıpkı onu ilk gördüğüm geceki gibi. Gitmem gerektiğini biliyordum ama yine de kaldım. Tıpkı şu anda yaptığım gibi.

Koyu renk gözleri konuşmadan önce tekrar tekrar dudaklarımdan gözlerime kayarken ağzım sessizce açık, ona bakıyorum,

"Cesur olmakla aptal olmak arasında ince bir çizgi vardır kızım. Sen o çizgiyi aşıyorsun." Nefes alıyor, bedenim hakaretten geri çekiliyor, yüzü daha da yaklaşıyor.

Dudakları çaresizce benimkilere yaklaşıyor, belki bir santim kadar. Teninin sıcaklığını kendi tenimde hissedebiliyorum ve geri çekilmem gerektiğini biliyorum ama yapmıyorum. Bedenim bana izin vermiyor. Reddediyor.

"Param yüzünden benden korkmuyorlar, benden korkuyorlar çünkü bana karşı gelirlerse onları öldürebilirim ve öldürürüm. O sik emici dudaklarını tekrar açmadan önce bunu düşünmelisin."

Keskin bir şekilde nefes alıyorum, tam olarak bu kelimeleri söylerken önünde diz çökmüş halimin müstehcen görüntüsü. Ağızım kot pantolonunun içindeki kalın penisin etrafına sıkıca sarılmıştı, eli saçlarımdaydı ve kendini tatmin edebilmek için beni yukarı aşağı çekiyordu.

"Aptal olma. Bu seni öldürtür." Kalçamı bırakıp sandalyemi yerine iterek sözlerini bitiriyor. Kollarını göğsünde kavuşturarak tahtaya dönüyor, sanki bu az önce olmamış gibi.

Birkaç öğrenci dönüp bakıyor, profesörümüz arkada olduğumuz ve sırtı bize dönük olduğu için fark etmiyor.

Nefesimi tutuyorum, kendi yüzüme vurmak istiyorum, ama aynı zamanda kendime bir an önce sevişmem gerektiğini söylüyorum

Çünkü bu psikopat beni tahrik ediyorsa cinsel yoksunluk yaşıyorum demektir.

Sadece yansıtıyorum, hepsi bu. Kızarmış yanaklarımı ve düzensiz nefes alışımı sakinleştirmeye çalışırken kendime söylüyorum.

"İyi misin, Briar?" Easton'ın melodik sesi buzlu suyla karışık bir güvenlik battaniyesi gibi geliyor ve beni gerçekliğe geri getiriyor.

Gözlerimi kırpıştırıp sınıftan çıkıp eşyalarını toplamaya çalışan öğrencilere bakıyorum. Görünüşe göre, kasvetli olanı kaçırmışım. Ödevimiz olup olmadığını bile duymamıştım. Bilgisayarıma kayıt yaptığım, dosyayı anında kaydettiğim ve eşyalarımı çantama tıktırdığım için kendime sözsüzce teşekkür ediyorum.

Ayağa kalktım, "Evet, ben iyiyim. Tamamen iyiyim."

Gerçekten inandırıcı, Briar. Gerçekten. Nerede senin Oscar mı?

Easton Alistair'e bakar, bir zamanlar çekici olan yüzü "Caldwell." Ona pek de mükemmel olmayan bir selam veriyor.

"Sinclair." Ona bakarak şarkı söylüyor.

Sırit.

Sonraki için her biri Diğer, onlar bak gibi ve mükemmel

Gece ve gündüzün temsili. Ying ve yang. İyi ve kötü.

Yerimde akılı kaldım, Alistair sandalyesini öne çekmedikçe onu geçemiyorum. Bu yüzden öylece durup garip bir şekilde onları izliyorum.

"Kardeşin nasıl?" Easton kendini beğenmiş bir şekilde sanki içeriden bir şakaymış gibi soruyor.

Alistair bir kırbaç kadar hızlı bir şekilde, aynı ironiyle yanıt verir: "Annen nasıl?"

Birkaç dakika boyunca, ikisi de tek kelime etmeden, sadece birbirlerini izleyerek bir bakışma yarışına girerler. Anlaşamadıkları açıktır ama birbirlerinin derisinin altına girecek kadar birbirleri hakkında bilgi sahibidirler.

"Hadi Briar, bir sonraki sınıfını bulmana yardım edeyim." Easton yüzünde dostça bir gülümsemeye bana dönüyor.

Yardım için minnettarım, bu durumdan bir an önce uzaklaşmak istiyorum ama Alistair henüz sandalyesini hareket ettirmedi.

"Bırak onu, pislik." Hırlıyor.

"Bana kibarca sorarsa, düşünürüm." Bu bana yönelik.

O kara gözler bana bakıyor ve bir meydan okumayla parlıyordu. Bu konuda bir şeyler yapmam için bana meydan okuyor.

Boğazımdaki safrayı içiyorum, bir sonraki dersime geç kalmak istemiyorum ve sıcak karanfil gibi kokmayan biraz temiz havaya ihtiyacım var. Burada olmaktan, bunun ortasında olmaktan nefret ediyordum.

Gözü korkutulacak bir kız değildim. Babam beni bundan daha iyi yetiştirdi.

Bunu yapabilirsin, Briar.

Kitap çantamı omzumda daha yukarı kaldırıyorum, saçlarımı yana doğru çekiyorum ve cesaret için nefes alıyorum.

Kolaylıkla bacağımı Alistair'in kucağına doğru sallıyorum ve bacaklarımın arasındaki arzuyu görmezden gelmeye çalışıyorum. Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor, çenesi sıkılıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor, damarları şişkinleşiyor.

Easton destek için elimi tutuyor ve dış sırada onun yanında durmadan önce diğer bacağımı çekmeme yardım ediyor.

"Sırada Gaines ile istatistiklerim var," diyorum ona, koridordan kapıya doğru yürürken bir çift abanoz gözün her hareketimi takip ettiğini hissediyorum.

Yapmamaya çalışıyorum. Sorun arayan yanımla savaşmaya çalışıyorum. Çalmanın ve gölgelerde dolaşmanın verdiği adrenalini özleyen yanımla. Kendime artık farklı olabileceğimi, o kişi olmak zorunda olmadığımı söylüyorum.

Ama o kazanır. Kavga anlamsız.

Temkinli bir şekilde başımı konferans salonunun tepesine doğru çevirip kıpırdamayan Alistair'e bakıyorum. Sanki ona dönüp bakacağımı biliyormuş gibi gözlerini benden hiç ayırmıyor.

Elini kaldırıp parmaklarını usulca sallayarak sahte bir elveda işareti yaparken yüzünü bir gülümseme süslüyor.

Buradan bakınca gözleri o kadar da koyu değil. Göz alıcı bir kahverengi renkteler ve kara büyü ve zalim niyetlerle bir araya getirilmiş çocukların her zaman en güzel gözlere sahip olmasını neredeyse haksızlık olarak görüyorum.

CHAPTER
spade one
NINE

alister

Bir keresinde terapiye gitmiştim.

Bir keresinde, psikiyatristler benimle daha fazla çalışmayı reddetmeden önce belki yirmi beş dakika süren tek bir randevu.

On iki yaşındaydım, şu an olduğumdan beş santim daha kısaydım ve bir Noel partisi sırasında mutfağımızda on dokuz yaşındaki erkek kardeşimi bıçaklamaya çalıştım, burnunu ve sağ eklemlerimi kırdıktan sonra.

Komik, bana anlatılanlar dışında pek bir şey hatırlamıyorum ve mükemmel bir vizyonla mutfakta yerde oturup, bağılı insanların paranın satın alabileceğı en iyi plastik cerrahları ve doktorları çağıran ipleri çekmelerini izlediğimi hatırlıyorum.

Annem hüngür hüngür ağılıyor, Dorian'ın yüzünü elleriyle tutuyor, Dorian da kanlı mendilini yüzüne tutarak annemi ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Aceleyle kapıdan ıktılar,

Herkes kısa bir süre sonra ayrıldı ve tek bir kişi bile beni aramadı. Cezalandırmak için değil. Endişelenmek için değil. Neden yaptığımı bile sormadılar. Hiçbir şey. Terapiye alınmamın tek nedeni büyükannemin Caldwell ismini kurtarmak için ısrar etmesiydi. Geçici patlayıcı bozukluğum olduğunu iddia etti, daha iyi görünmesi için her şeyi yaptı.

Hepsi mutfağın önünden vals yaparak geçip gittiler, ben de elimde paramparça olmuş eklemlerimi tutarak, sanki camdan başka bir şey değilmişim gibi bana bakmalarını izledim. Sadece içinden bakılacak, asla bakılmayacak bir şey. Dorian gibi değil, o saf altından başka bir şey değildi.

Bu benim ilk yumruğumdu. Kontrol edemediğim ilk öfke patlamam. Fiziksel olarak daha fazla yutkunamazdım, bir şeyler yapmalıydım. Ona zarar vermek istedim. Onu öldürmek istedim.

Buzdolabına gidip bir paket donmuş bezelye aldım, soğğun şişliğin inmesine yardımcı olacağını biliyordum. Rook bana bunu daha yedi yaşma bile gelmeden öğretmişti.

Dorian Hollow Heights'taki ikinci yılındaydı ve bir ofis istediğine karar vermişti, ders çalışmak, kızlarla yatmak, aileme söylediği saçmalıklar her neyse. Diğer on beş bin boş yatak odasından birini almak yerine benim kış bahçemi aldı. Orayı seçti çünkü o lanet evde dayanabileceğim tek yerin orası olduğunu biliyordu. O bile yapmadı

Bir ofis isteyerek bana bir kez daha hayatımdaki her şeyin sadece ona ait olduğunu göstermek istedi.

Kış bahçesi evin batı ucundaydı, orijinal evin küçük dairesel bir uzantısıydı. Büyükbabam benim yaşımdayken babam için inşa etmişti ve ben beş yaşıma gelene kadar hiç kullanılmamıştı.

Hep orada kalırdım. Evde olmadığım sürece hiç dışarı çıkmazdım.

Etrafını çevreleyen camekânın üzerine yağan yağmuru dinlemeyi, ağaçlara düşen şimşekleri ve içerideki küçük yeşil kanepeyi sallayan gök gürültüsünü izlemeyi severdim. İçeride kanepeden başka pek bir şey yoktu. Birkaç ölü bitki ve işe yaramaz kitap rafları vardı ama orası benimdi ve sahip olduğum tek yerdi.

Ve onu benden aldı.

Onu öldürmeye teşebbüs ettiğim yaştayken bile o odaya adım atamıyordum. Yüksek lisans için ayrıldığında, tüm eşyalarını orada bıraktılar ve doğruyu söylemek gerekirse, sahip olmayı istediği anda benim olmaktan çıktı.

Kaçabileceğim yerlerin kısa listesi o gün daha da kısalmıştı. Hâlâ da aynı kısalıkta.

Mezarlık sadece hafta sonları içindi, ringe ben hükmediyordum. Hiç yenilmedim. Hiç dokunulmadı. Ama benim değildi. Gerçekten değildi. Ara sıra Thatcher'ın evine giderdim ama

Orada, türünün tek örneği heykeller ve Viktorya dönemine ait süslemeler arasında kendimi yabancı hissettim.

Şu anda sahip olduğum tek yer Spade One'dı.

Ponderosa Springs'in hemen dışında, eski bir berber dükkânı ile bir bakkalın arasına sıkışmış bir dövme dükkânıydı. Pencerenin kenarına asılı neon tabela vızıldıyor ve vitrinlerin arasından mor bir parıltı yayıyordu.

İki katlıdır; en altta siyah deri koltukların bulunduğu bekleme odası, resepsiyon masası ve küçük bir saklama dolabı yer alır.

Üst kat uzun cam plakalarla bölünmüştü ve her sanatçıya istasyonlarını uygun gördükleri şekilde dekore etmeleri için kendi alanlarını veriyordu. Bunların çoğu duvarlara çerçevelenmiş özel tasarımlar, çıkartmalar ve dövme ekipmanlarından oluşuyordu. Arka tarafta ise dükkânı temizlemediğim ya da yardım etmediğim sürece kaldığım ahşap bir masa vardı.

Yıllar önce Dorian'a karşı bu kadar öfkeli olmamın, beni ilk yumruğumu atmaya itmesinin, içimde bir türlü gitmeyen öfkeyi gerçekten uyandırmasının nedeni, çizdiğim yer olmasıydı.

Bunu bir sır olarak saklamadım çünkü ailem ne yaptığımı umursamıyordu. Bu yüzden onları kış bahçesinin duvarlarındaki cam panellere asardım. Her biri krem rengi bir kâğıt ve çizdiğim bir çeşit desenle kaplıydı. Dorian bunu biliyordu. Görmüştü.

On iki yaşıma geldiğimde tüm alanı onlarla kaplamıştım. Ofisini yeniden düzenlediklerinde o resimleri bir daha hiç görmedim. Hepsi atılmıştı. Duygusal tabutuma bir çivi daha çakılmıştı.

Onun kazanmasını istemediğimden, karalamalarımın bir daha asla onların eline geçmesini istemediğimden, kendi üzerime çizmeye başladım. Parmaklarıma, ellerime, kollarıma ve kalçalarıma. Uzanabildiğim her yere.

Annem ve babamın bana bakıp bakmadıklarını, gerçekten yetenekli olduğumu görüp görmediklerini merak ederdim. Ama on yaşında Einstein'a rakip bir IQ ile MIT mezunu olabilirdim ve bu yine de kardeşime eşit olmak için yeterli olmazdı. Yapabileceğim hiçbir şey onlar için yeterince iyi olamazdı.

Sanırım bunu genç yaşta öğrenmiş olmam, hayatım boyunca onların ilgisini çekmeye çalışmak yerine daha iyiydi. Dorian'a sahip olduklarında bir çocukta ihtiyaç duydukları her şeye sahiptiler. Ben sadece bir atıktım.

On yedi yaşımdan beri buraya gelmeye başlamıştım. Bir gece arabamla geç saatlere kadar dolaşırken buldum ve arabamı içinde ben varken popüler bir atlama uçuşumundan aşağı sürmeyi düşündüm. Uğruna yaşamak istediğim hiçbir şeyim yoktu.

Düşündüğünüz kadar üzücü değil. Yani bu her gün oluyor. İnsanlar ölür, bunu atlatırsın.

Bana neden hayat verildiğini öğrendiğimden beri ölmek istiyordum. Yani çocuklar birbirlerine sahip olacaktı. Bana ihtiyaç yoktu ve nefret ettiğim bir hayat için savaşmaktan yorulmuştum. İşte o zaman dükkânı gördüm.

Yani, kader gibi Hollywood saçmalıklarına inanıyorsanız, buna böyle bir şey diyebilirsiniz.

İçeri girdiğimde, sahibi Shade ile tanıştığım ve dövme yaptırmak için sahte kimlikle gelmeye başladığımda, sonunda gerçekten benim olan bir şey bulduğumu fark ettim.

Kardeşimin değil. Ailemin değil. Hatta Erkekler. Hepsi benimdi ve kimse bunu benden alamazdı. Shade zamanım olduğunda burada çalışmama izin verdi.

Ailemin parasından kendi isteğimle bir kuruş bile kullandığım tek zaman, gelecek yıl Ponderosa Springs'te kalacağımı öğrendikten sonra burada staj yapmak için başvurduğum zamandı.

Rose'dan önceki asıl planım New York'a gitmekti. Shade çalışmalarımı beğenmiş ve staj yapmam için bana doğu yakasında bir mağaza ayarlayacağını söylemişti. Sanki biri göğsümden ömür boyu taşıyacağım bir yükü kaldırmıştı ve sonunda çocukken kırptıkları kanatlarımın yeniden çıkmaya başladığını hissetmiştim.

Sonra biri gidip en iyi arkadaşımın kızını öldürmek

zorunda kaldı. Küçük bir kız kardeş olarak gördüğüm bir kızı.
Ve tüm o

plan askıya alındı.

Buradan siktir olup gidecek, tüm bu saçmalıklardan uzaklaşacak ve kimsenin beni tanımadığı bir hayata başlayacaktım. Kimsenin soyadımı bilmediği bir yere.

Elimdeki kalem iki parçaya ayrılıyor, çalışma masasına ve bitmemiş dövme tasarıma parçalanıyor. Bugün buraya geldiğimden beri üzerinde çalıştığım bir kalça parçasıydı. Vücudumdaki her dövmeyi ya ben yapmıştım ya da kendim çizmiştim. Tüm vücudum benim portföyümdü. Yapamadıklarımı Shade'e yaptırırdım ama bacaklarım tamamen bana aitti.

"Sigara molası için iyi bir zaman mı?" Shade oturduğu yerden, patlattığı adamın bacağına bakarak şöyle diyor.

Başımı salladım, "Sanırım öyle." Sandalyemi geriye itiyorum ve gerinerek ayağa kalkıyorum.

"Yukarı çıkarken depodan bana biraz daha eldiven getir, emin ol-"

"Siyah olanlar. Bazı şeyleri hatırlıyorum, biliyor musun?" Ayaklarım beni merdivenlerden aşağı ve ön kapıdan dışarı taşırken sesleniyorum.

Yaya trafiği yavaş, bir Marlboro Red yakıp ilk çekişte tanıdık dumanın ciğerlerime dolmasına izin verirken bana biraz huzur ve sessizlik bırakıyor.

Huzur ve sessizliğe kavuşacağımı sanıyordum.

Telefonum ikinci nefesimde ön cebimde çalmaya başladı ve cevap vermemezlik edemezdim. Her şeye

raġmen

devam ediyor.

Dumanı dudağıma yerleştiriyorum, parmağımı ekranda kaydırırken dişlerimin arasında tutuyorum ve hoparlörü kulağıma yerleştiriyorum,

"Evet, karıcığım?"

"Senin karın olsaydım, içki sorunu olan emekli bir motosiklet kulübü başkanı gibi giyinmezdin" diye bir alay duyuyorum. Thatcher beni bilgilendiriyor.

"Bir eş gibi sürtüklük yapıyorsun." Duvardan aşağı kayıyorum, çömeliyorum ve sırtımı dükkanın dışındaki tavandan tabana pencerelere dayıyorum, "Beni neden arıyorsun?"

"Daha iyi bir soru, neredesin?"

"Neden?" Onun sorusuna kendi sorumla cevap veriyorum. "Çünkü senin burada bize yardım ediyor olman gerekiyordu.

Rook'u denetlemek. Bilirsiniz, bodrumumda kloroform yaparken evimi küçük milyon dolarlık parçalara ayırmadığından emin olmak için."

Sikeyim.

Bunu unutmuşum.

Kabul ediyorum, oldukça önemliydi ama eminim bu işi ben olmadan da halledebilirlerdi.

Muhbir uyuşturucu satıcımızın bize bahsettiği öğretmen asistanı Chris Crawford elimizdeki tek ipucuydu. Böyle söyleyince intikamcı dedektifler gibi göründük.

Kanunları kendi elimize alalım, rozeti kurtaralım ve bize bıçak verin.

Bütün hafta boyunca onu takip ettik, alışılmışın dışında bir şey yaparken yakalamaya çalıştık ve neredeyse durmuştuk, ondan vazgeçmiştik, ta ki Thatcher okuldan sonra arabasıyla ürünlere bakarken fotoğraflarını çekene kadar. Katilimizin o olup olmadığı belirlenecekti. Ama Rose'u öldüren uyuşturucuyu o temin ediyordu ve bu hiç yoktan iyiydi.

Tutunacak bir şeyimiz olmalıydı. Herhangi bir şeye. Eğer yapmazsak, Silas'ın yapacaklarından korkuyordum.

"O bir kimya uzmanı, Thatcher. Sadece aseton ve çamaşır suyu, ölü büyükannen bile yapabilir. Tetiği çekmediği sürece birkaç saat bensiz idare edersin."

Misillemeye ne kadar aç olsam da, bunun bir son olmasını ummaktan kendimi alamıyordum. Chris, Rosemary'nin pantolonuna girmeye çalışırken ona ilaç vermişti ve sonu kötü bitmişti. Yavaş yavaş ölene kadar ona işkence edebilirdik. Sonra da hayatımıza devam edebilirdik.

Silas hariç tabii. Bu onun yıllarını alır.

Rose ve onun birlikte büyümelerini izlemiştim. Onun şizofrenisini gerçekten anlayan tek kişi oydu. Birlikte olduklarında, sanki kendi küçük, çarpık dünyalarında gibiydiler.

Bunu atlatmasının ne kadar süreceğinden emin değildim. Eğer olursa.

"Asıl soruma cevap vermedin, Alistair." Oh, işte geliyor.

"Boktan bir eş olacağını açıkça belirttiğimi sanıyordum." Dikkatini dağıtmaya çalışıyorum ama hepsi boşuna, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım.

"Neredesin?" Bir daha sormak istemediğini belli ederek mırıldanıyor.

"Ben yokum." Nefes veriyorum, etrafıma bakıyorum.

Evet, en yakın arkadaşıma çiraklık yaptığım bir dövme dükkanında olduğumu söyleyebilirim. Arabayla geçiyormuşum gibi değil ama prensip bu.

Kendime ait bir şeyim olduğu gerçeği. Paylaşmak zorunda olmadığım ya da alınmasından endişe etmediğim bir şey.

Hiçbir şeye sahip olmasına izin verilmeyen, her zaman elinden alınan kişi olana kadar sahip olmanın ne kadar iyi bir his olduğunu asla bilemezsiniz.

"Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı, arabayla gezmeye çıktım. Ponderosa Springs'in bana ne yaptığını biliyorsun. Neden öğrenmeye bu kadar meraklısın?"

Tekrar konuşmadan önce bir sessizlik oldu, "Yani şimdi birbirimizden sır mı saklıyoruz? Yaptığımız şey bu mu?"

"Hayır." Dumanı içime çekiyorum, "Bilmen gerekseydi, sana söyledim." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum çünkü bana karşı bir tavır takınmak üzere olduğunu biliyorum.

Dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. Ne yaptığımın neden ilgilendiğinden bile emin değilim, birini gerçekten önemseyebilecek gibi değil.

Thatcher'ın içindeki her şey öldü.

Tüm duygular. Duygu. Pişmanlık. Her şey.

"Elbette, dostum." Soğuk bir şekilde mırıldanıyor.

"Sizinle yarın buluşacağım." Diyorum ama duymuyor çünkü daha cümlemi bitirmeden kulağımda çevir sesi ile karşılanıyorum.

"Sik kafalı."

Telefonuma bakıyorum ve Silas'tan gelen cevapsız bir mesaj görüyorum. Açıyorum, bir bağlantı ve altında onun mesajını görüyorum.

İstediğin şeyler.

Başparmağımla bağlantıya dokunduğumda beni Silas'ın bir araya getirdiğini tahmin ettiğim bir belge klasörüne götürüyor. Yüzümde yavaşça bir gülümseme oluşuyor, hani aylardır bir şeyin peşinde koşarsınız ve artık ona dişlerinizi geçirmeye başlarsınız ya.

Ekranımda Silas'ın Briar Tatum Lowell hakkında bulabildiği her şey var.

Ukala bir ağız olduğunu ve Easton Sinclair'in ona karşı sertleştiğini bilmek dışında hiçbir şey bilmiyordum ve bundan nefret ediyordum.

Bilinmeyenler sevdiğim bir şey değildi.

Bana karşı tavrı buralı olmadığını açıkça ortaya koyuyordu ve ben de alabildiği kadar sert verebilen bir kızıdan hoşlansam da, onun bir çizgiyi takip ettiğini söylediğimde şaka yapıyordum.

Onun derisinin altına istediğim şekilde girebilmek için rakibim hakkında her şeyi bilmem gerekiyordu. O kadar cesur ve gözü pekti ki, dokunuşumla kalçaları titrerken benden korkmadığından o kadar emindi ki.

İlk başta boş verecektim ama o dersten sonra bile içimi kemirmeye devam etti. Çok renkli gözleriyle beni rahatsız ediyordu. Altın, kahverengi ve yeşilin karışımı bir sarmalın içinde dönüyordu. Silas'a mesaj atmadan önce Facebook'u kontrol ettim. Yıllardır Facebook'a girmemiştim. Onu aramak için bile sahte bir hesap açmak zorunda kaldım. Görünüşe göre o da sosyal medyayla ilgilenmiyormuş.

Lise transkriptine göre, bir gün bile okula gitmemiş, 4.0 not ortalaması varmış ve dört yıl boyunca yüzme takımındaymış. Hatta birinci sınıfta diş teli takarken çekilmiş sevimli bir fotoğrafı bile var.

Tüm okul fotoğraflarında bir arkadaşıyla çekilmiş tek bir fotoğrafı bile yoktu, benim ukala yalnız biriymiş meğer. Bir gün

Yüzme takımının mezuniyet gecesinde ailesinin yanında durmuş, zar zor gülümseyerek kalabalığın arasında kaybolmak için her şeyi yapabilecekmiş gibi görünüyordu. Fazla yer kaplamamak için vücudunu daha küçük göstermeye çalışıyordu. İtiraf etmeliyim ki, havuzda taktığı çift örgü, sikimin seğirmesine neden oluyordu.

Dosyaları karıştırmaya devam ettim, ailesinin geçmişi nedeniyle Hollow Heights gibi bir okulu nasıl karşılayabildiğini merak ediyordum. Bir araya getirecek iki kuruşları bile yoktu. Ama kısa sürede amcasının profesör Thomas Reid olduğunu öğrendim.

Bir değil üç sabıka kaydı çıkınca kaşlarım çatıldı. Dilim üst dudağımda geziniyordu. Onun içinde beni arzulayan bir şey olduğunu biliyordum ama bunun ben değil, benimle birlikte gelen kaos olduğunu fark ettim.

O da gölgeleri severdi. Orada gizlenmeyi severdi. Kal Orad

a. Bir saldırı ve darp, ki bu sadece Tek başına etkileyici, ama aynı zamanda annesine saldırmaya çalışan bir adamla da ilgiliydi. Bir başka vandalizm suçlaması da bir tür eşek şakası gibi görünüyordu. Ve bir de küçük çaplı hırsızlık.

Yani o bir savaşçı ve hırsız. Ne kadar ilginç.

Thomas'ın bir suçluyu bu okula sokmak için gerçekten ne kadar torpil yapması gerektiğini merak ediyorum. Senin için

Buraya bir göz atmak için bile on üç lanet kulübünüz ve mükemmel test puanlarıyla eşleşen çılgın bir not ortalamanız olması gerekiyordu.

Ve yine de, o buradaydı.

Burada, ait olmadığı Ponderosa Springs'te.

Sadece oturup izleyeceğimi düşünerek pembe ağzını çalıştırıyor. Benim tarafımdan avlanırken Easton Sinclair'in ona yardım edeceğini sanıyor. Onun bana karşı hiçbir yardımı olmadığını gördüğünde içim öyle bir testosteronla dolacak ki yanabilirim. O küçük pislik anaokulundan beri bana hiçbir şey yapamadı, babanın parasının saklayamadığı bazı şeyler var ve bu da amcık sürtükler.

Sigaranın izmaritini yere atıyorum, bunu yaparken korlar havada dans ediyor. Tam boyuma kadar ayağa kalkıyorum ve dükkânın penceresine doğru dönüyorum.

Kafatası logosu yüzümde şeffaf bir şekilde duruyor ve bana maskeli bir etki veriyor. Beyaz kafatası elmacık kemiklerimi ve gözlerimi örtüyor. Başımı sağa ve sola eğiyorum, kafatası benimle birlikte hareket ediyor gibi görünüyor. İçimde ne olduğumun acımasız bir temsili.

Ölü. İçi boş. Boş. Acımasız.

Ama bunların hiçbiri olmak için maskeye ihtiyacım yok.

Sadece öyleyim.

Briar Lowell benden korkmadığını düşünebilir çünkü ona korkacak bir şey vermedim.

En azından henüz değil.



CHAPTER

*hawthorne in the woods with a
candlestick*

TEN

Briar

"Burayı nasıl buldun?" Cehaletim karşısında başımı sallayarak safça fısıldıyorum.

Yani ölüler beni duyamaz, en azından benim bildiğim kadarıyla.

Lyra havalı bir şey görmek isteyip istemediğimi sorduğunda, üniversite koridorlarındaki gizli bir geçidi kastettiğini düşündüm. Bu beni şaşırtmazdı, aslında bir tane bulmaya kararlıyım. Burası bir tane olmaması için çok eski.

Rothchild binalarının arkasındaki ormanda en az iki mil yürüyeceğimi tahmin etmemiştim. Binaların arkasından yürüdük, sallanan ve uğuldayan yakın ağaçların arasına daldık.

Sis tam başımızın üzerindeydi ve güneş batmaya başladıkça daha da alçalıyordu. Alaca morlar ve acı turunculardan oluşan belirsiz bir gün batımına dönüşüyordu. Sahile yakın bir yerde yürüyorduk.

Dalgalar yakındaki kayalara çarpıyor ve havayı kaplayan tuzluluğun kokusunu alıyordum. O kadar güçlüydü ki, neredeyse ıslak toprak ve keskin çamın zengin kokusunun üzerinde kokusunu alabiliyordum.

Yosunlu zeminden fışkıran mezar taşlarını görene kadar gerçekten endişelenmeye başlamamıştım. Yontulmuş ve hasar görmüş işaretlerle işaretlenmiş on, belki de on iki mezar vardı, yeşillik ve toprakla o kadar kaplıydı ki onları zar zor seçebiliyordunuz.

Ama en tedirgin edici kısım bu bile değildi.

"Oregon'un en sevdiğim yanı böcek nüfusu. Ben küçükken annem bahçesinde oynamama izin verirdi ve ben de mutlaka bir uğur böceği ya da bir tür böcek dönerdim. Bu yüzden yaz aylarında okul başlamadan önce *Scolopocryptops sexspinosus* aramaya çıktığımda."

Biraz alışılmadık olsa da, böcekler hakkında bu kadar çok şey bilmesini çok etkileyici buldum. Lyra o kadar zekiydi ki bazen beni kiskandırıyordu. Beyninin gerçekleri özümsemesi ve onları hafızasından çıkarması. Oldukça etkileyiciydi ama bunun o kadar farkında değildi ki her şeyi bilen biri gibi görünmüyordu. Sadece ürpertici şeyler hakkında konuşmaktan hoşlanan bir kızdı.

Süngerimsi bataklıkta onu takip ederek kaşlarımı çatıyorum, "İngilizce lütfen."

Kıkırdıyor, "Kabuk Kırkayakları. Kırkayak örnek kutumu bitirmek için bir tanesine ihtiyacım vardı ve genellikle çürüyen ağaçların içinde ya da çevresinde bulunurlar. Büyük bir fırtına vardı, ben de devrilmiş ağaç aramaya çıktım ve burayı keşfettim." Kitap çantasının askılarını tutmuş, önümüzde yükselen binaya bakıyor.

Gri, kasvetli ve dikkatli olmazsam beni yutmaya çalışacakmış gibi görünüyordu. Kapı görevi gören ince alaşımlı kapı menteşelerinden yana doğru sarkıyordu ve tepesinde bir örümcek yolunun kaydığını gördüm ve bu omurgamın çok garip bir titreme hareketi yapmasına neden oldu.

"Bu bir kilise mi yoksa...?" Onunla birlikte kapıya bakarak sordum, yüzümdeki belirsizlik ifadesi onunkinin tam tersiydi. Metal kapıyı çekiştirip sabırsız parmaklarıyla açmaya çalışırken neşeli bir şekilde gülümsüyordu.

"Bu bir anıt mezar."

Oh, siktir et. Kesinlikle olmaz.

İçeride zifiri karanlıktan başka bir şey göremiyordum, bırakın bir sürü cesedi, cesetleri alacak kadar büyük bile görünmüyordu. Yapı küçük bir baraka ya da iş hanından daha büyük olamazdı.

Lyra bana doğru kayıyor, el fenerini alaycı bir şekilde sallayarak, "Hadi, korkak olma. İçerisi serin."

Sonra yoluna rehberlik eden küçük bir parıltıyla karanlığın içinde kaybolup gidiyor. Ayaklarım dışarıda sabit kalıyor.

Beynim bunun felaket bir fikir olduğu konusunda beni ikna etmeye çalışıyordu ama merakım açgözlüydü.

Uğursuz bulutlara baktım, gökyüzü siyaha dönüyordu ve tenimde birkaç soğuk yağmur damlası hissetmeye başladım.

"Buna pişman olacağım," diye mırıldanıyorum kendi kendime, kapüşonumu kafama geçiriyorum ve buraya her ne için geldiysek onu bulmak için garip arkadaşımın peşinden gidiyorum.

Kendi el fenerimi çıkarıp, dar bir şekilde aşağıya inen bir dizi beton basamağı aydınlattım. Nefes aldım, ilk adımımı düşmediğimden emin olmaya çalışarak temkinli bir şekilde attım.

Yolun ortasında, Converse'im bir şeye takıldı ve öne doğru sarsılmama neden oldu. Aceleyle yanımdaki duvara tutundum, elim nemli yüzeyle karşılaşınca irkildim. Bir an için kendimi dengeleyerek ve elimi kotuma silerek, aşağıya ulaşana kadar basamakları inmeye devam ettim.

Lyra çoktan kandilleri yakmaya başlamıştı, sanırım daha önceki ziyaretlerinde onları burada bırakmıştı ve odayı loş, sıcak bir ısıltıyla aydınlatıyordu. Koku berbattı. Küflüydü, rutubetliydi ve çürüyen ahşap havaya ölüm gibi sinmişti.

Tavan beklediğimden çok daha yüksekti, iki yanımdaki duvarlar mezarlarla kaplıydı, bazıları

cesedin hâlâ orada olup olmadığını kontrol edecek değildim. Önümdeki duvara gereksiz büyüklükte bir haç yaslanmıştı ve ortasında Lyra'nın tüm eşyalarını koyduğu dikdörtgen biçimli, granit bir masa vardı.

"Burası tahnitçilik yaptığım yer. Burası çok daha geniş ve kimsenin beni rahatsız etmesinden endişe etmeme gerek yok." Küçük bir daire çizerek dönüyor, kollarını açmış çatıya bakıyor, sanki burası büyük bir yemek salonuymuş gibi ve sanırım Lyra için öyle.

"Peki, neden böcekler?" Tahta bir sandığı alıp üzerine oturabilmek için ters çevirerek soruyorum.

"Neden böcekler
olmasın?"

"Touché."

"Annem bir biyologdu, tıbbi araştırmalarında yılanlarla çalışırdı, bu yüzden evimin etrafında garip hayvanlar yaygındı. Muhtemelen bu yüzden evcil sıçanınızı bu kadar iyi anlıyorum," diye göz kırpmıyor ve el fenerini kullanarak köşelere ve eski kutuların altına bakıyor.

"Annen hala...?" Hassas bir konuyu gündeme getirmediğimi umarak uzatarak soruyorum. Ne zaman ondan bahsetse, hep geçmiş zaman kullanıyor ve ben de onun öldüğünü varsayıyordum.

"Hayır. Bir kapı çivisi kadar ölü." Kaba sözleri karşısında gözlerim hafifçe açıldı, ama muhtemelen herkesten daha iyi biliyorum

insanların kayıpla çok farklı şekilde başa çıktığını belirterek, "Annem ben yedi yaşındayken öldü. Koruyucu aileye verildim ve on sekiz yaşına geldiğimde mirasıma ve sigorta parasına tam erişimim oldu. Ben de kaydımı yaptırdım, zaten tüm gençliğimi burada geçirmiştım, bari eğitimimi burada alayım dedim."

Başımı sallıyorum, tüm bu yeni bilgileri özömsüyor, onu tanımaya başladığım gerçeğinden hoşlanıyorum. Daha önce hiç gerçek bir arkadaşım olmamıştı ve bu bana üniversite boyunca süreceğ bir arkadaşlık gibi gelmeye başlamıştı.

Yere saçılmış bir böceğ doğru sıçrıyor, küçük elleri onu ustalıklı kaldırıyor, altı ayağı üzerinde sürünürken avucunun içinde tutuyor. El feneri böceğın dış iskeletinde parlıyor, böceğın renkleri zengin yeşilleri ve parlak mavileriyle neredeyse yanardöner.

"Mücevher Böceğ, insanlar eskiden kabuklarını dini törenlerde mücevher olarak kullanırlardı. Şimdi ise renklerinden dolayı sadece bir koleksiyon parçası." Güzel böceğ bakıyor, gözleri merak ve şaşkınlıkla parlıyor. Şeffaf bir kavanoz alıyor ve kapağını sıkıca kapatmadan önce içine yerleştiriyor.

"Peki ya sen? Annen öldü mü? Baban? Kardeşlerin? Kendin hakkında pek konuşmuyorsun, fark ettim. Gizli bir asistan danışmanı değilsin, değil mi?" Şaka yapıyor, havalı sesi beni gülümsetiyor.

Daha önce hiç kimse bana bunu sormamıştı. Hayatım

boyunca hiç kimse bana kim olduğumu, ne olduğumu ve ne yapacağımı sorma cüretini göstermemişti.

Hayatım. Ailem, babamın yaptıkları ve beni dönüştürdüğü kişi hakkında dürüst olmak isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyordum. Ya da Lyra bilmeyecek diye yalan mı söylemek istiyordum?

O sadece benim söylediklerimi bilir.

Kendimi istediğim kişiye dönüştürebilirdim.

"Annem hâlâ Teksas'ta yaşıyor ve babam on üç yaşımdan beri eyalet hapisanesinde." Nefes alıyorum, "Doğduğumdan beri aynı kırık dökük karavanda büyüdüm ve tek çocuğum. Açıkçası hakkımda söylenecek pek bir şey yok."

"Baban kötü bir şey için mi içeride? Birini öldürmek gibi mi?"

Başımı salladım, "Hayır. O kariyer hırsızı. Yankesicilik, yağmacılık, bu tür şeyler. Bir gün bir bankayı soyabileceğini düşündü. Yanılmış."

"Onu özlüyor musun?"

"Evet, her gün. Suçlu olmanın kötü olduğunu, çalmanın yanlış olduğunu biliyorum ama yaptığı her şeyi benim ve annem için yaptı. O sadece elindekilerle çalışıyordu. Yine de ondan birkaç numara öğrendim." Sırıtarak söylüyorum.

Lyra'ya karşı dürüst olmayı seçmek o kadar da zahmetli değildi. Arkadaşlığımızın temelini yalanlar üzerine kurulmasını istemiyordum. Bu uzun vadede hiç kimse için sağlıklı ya da iyi bir şey değildir. Ayrıca, ona söylediğim hiçbir şey için beni yargılamayacağına güvenebileceğimi

biliyordum.

"Geceleri almanı önlemek için vişneli kolamı ve bitter ikolatamı kilitlemem mi gerekecek?" Eşit bir sırtışla söylüyor.

Gülüyorum, "Zulanız güvende, izci onuru."  parmağımı kaldırıp elimi kalbimin üzerine koyuyorum.

Dakikalar geçtikçe ben onu, çoğu kişinin bir parmak arası terliğin altında ezeceği ilginç yaratıkları ararken izledim. Beni ısırmayacağına yemin ettiği bir böceği bile tuttum ve bu biraz havalıydı. Burada ne kadar uzun süre kalırsam o kadar az ürkütücü oluyor, etrafınızda cesetler olduğu gerçeğini bir kez aştığınızda o kadar da kötü değil.

Burası gözlerden uzak bir sığınak gibi ve bu nedenle burayı Yalnızlar Topluluğu için toplanma yerimiz yapmaya karar verdik. Sadece iki kişiden oluşan gizli bir düzen. Sanırım daha fazla arkadaş edinene kadar, tabii bu gerçekleşirse.

Birinin çığlığının keskin sesi havayı delip geçene kadar her şey yolunda gidiyordu. Duvarlardan sekerek ayaklarımı titretti ve kalbimin odacıkları panikle daraldı. İstemsizce sıçradım ve sesin geldiği basamaklara baktım. Bu bir yardım ığlığıydı ve en korkutucu kısmı da çok uzakta olmamasıydı.

Çok yakındı.

Anıt mezarın kapısının hemen dışında.

Savaş ya da kaç içgüdünüzün tetiklenene kadar nasıl çalışacağını asla bilemezsiniz derler. Bir film perdesinin arkasında oturup kıza "Dolaba girme!" diye bağırarak yeterince kolaydır.

Ancak tüyler ürpertici bir yeraltı mezarlığına hapsedilmiş bir kızsanız ve buradan çıkmanın tek yolu dışarıda çaresiz bir insana kanlı çılgınlıklar attıran her neyse onunla yüzleşmekse bu hiç de kolay değildir.

"Sen-" Ben başlıyorum.

"Evet." Lyra başını hızlıca sallayarak sözlerini bitiriyor. Yüzü benimki kadar solgun.

Tek bir kelime bile mırıldanmadan çantalarımızı omuzlarımıza alarak sessizce kandilleri söndürmeye başlıyoruz. Dışarıda bizi neyin beklediğini bile bilmezken bu durumdan nasıl kurtulacağımızdan hâlâ emin değiliz.

Ona bakıyorum, el fenerimi tutarken ellerim terliyor.

"Gidip orada ne olduğuna bakmalıyız, sonra kaçmanın bir yolunu bulabiliriz, tamam mı?" Diyorum ki, yüzü beyaz ışıqla parlıyor.

Başını salladı, onunkini kapatarak odayı daha daha koyu.

Titrek bir nefes alıyorum, başka bir ses duyduğumda geri çekiliyorum.

acı veren bir ağlama. Parçalanmış biri gibi

bir hayvan. Aklıma olabilecek en kötü senaryolar geliyor.

Birinin kana bulanmış bir ayı ya da kurt tarafından canlı canlı yenmesi. Başka bir insan tarafından işkence ediliyorsa daha da kötüdür. Çarpan dalgalar ve sürekli uğuldayan rüzgar nedeniyle kimsenin çığlıklarını duyamayacağı bir ormana sürüklenmek.

Boğazımdaki safrayı yutuyorum ve el fenerimi kapatıyorum. O kadar karanlık ki elimi yüzümün önünde bile göremiyorum. Lyra'nın uzanıp kitap çantamın arkasını tuttuğunu hissediyorum, merdivenlere doğru ilerlemeye başladığımda bana sıkıca tutunuyor.

Ellerim kirli duvarı hissediyor, ayağım ilk basamağı buluyor. Dişlerim o kadar sıkı sıkılmış ki nabızları atıyor, acilen sessiz olmaya çalışıyorum, en hafif nefesim bile dışarıdaki şeye burada olduğumuzu söyleyecek diye korkuyorum.

Her adımı yavaş yavaş atıyorum, metal kapının hala açık olduğunu ve ayın bize dışarıya ışık verdiğini görüyorum. Ağaçların şiddetle sallandığını görebiliyorum, bir kez daha okyanusun kokusunu alabiliyorum ve bu sesi neyin çıkardığını görmek üzere olduğumuzu biliyorum.

Merdivenlerden yukarı çıktıkça daha çok şey duyuyorum. Alçak hırıltılar ve boğuk inilti gibi. Zirveye ulaştığımızda, ikimiz de tanıklık etmek için dışarı baktığımızda, ciğerlerimdeki nefes kesiliyor.

İçimdeki korku kordonları titriyor.

Dört uzun adam birkaç metre ötedeki bir cesedin etrafını sarıyor. Varlıkları uğursuzdur. Kötülüğün ve işkencenin.

Dudaklarımı yalıyorum, pamuk ağız dilime yerleşirken aniden kuruyor.

"Bunlar da ne-" Lyra'nın ağzının üzerine şefkatli ama sert bir el koyarak onu yanımda susturuyorum. Başımı sallarken gözlerim irileşiyor, boştaki elimi dudaklarımın üzerine koyup sus işareti yapıyorum.

Hepsi tepeden tırnağa siyah giyinmiş. Vücutları geceye karışıyor, içlerinden biri yerde diz çökmüş adamın arkasında duruyor. Bu mesafeden, yüzünün ne kadar genişlemiş ve dövülmüş olduğunu görebiliyorum. Gözleri o kadar morarmış ki zorlukla açılıyor, kir ve kan elmacık kemiklerini kaplıyor.

Asit midemde dönüp duruyor ve şu anda kusmaktan başka bir şey istemiyorum. Bir suça tanıklık ediyoruz. Ne benim ne de Lyra'nın durdurabileceğinden emin olmadığım bir suça.

Sadece mırıldanmalar duyuyorum, başka bir şey değil. Sadece sessiz fısıltılar ve yumruklarından birinin kemiklerine değme sesi. Darbenin bu kadar güçlü olması çıldırtıcı. Özellikle çenesinin kırılma sesini buradan duyabiliyorum.

Bir bekleme oyunu gibiydi.

Bunun için koşacak mıyız? İşleri bitene kadar bekleyecek miyiz?

Lyra ve ben burada oturuyoruz. Anıt mezarın içine büzülmüş, gözlerimizin önündeki dehşeti izlemek için gözlerimizi zorluyoruz. Onu dövdüler. Tekrar tekrar. Merhamet yok, sempati yok. Sadece katıksız öfke ve güç.

Yüzü tanınmayacak halde olduğu için dışlarından tanınması gereken bu adam inledi. Ama hayatı için yalvarmadı, sadece aldı. Muhtemelen bir soru sormak için durakladıklarında ve istedikleri cevabı vermediğinde yüzüne bir darbe daha indiriyorlardı.

Bu seferki duraksama biraz daha uzundu, tamamen ona odaklanmışlardı. Bir saniye sonra, şeytanla en çok ilişkilendirilen yaratıkların tıslamalarını duyabiliyordum. İçlerinden biri, grubun en kisası, adamın üzerine bir torba dolusu renkli, sümüksü yılan bıraktı. Solup vücudunun etrafında kıvrılıyorlardı ve daha önce hiç o an duyduğum gibi bir dehşet duymamıştım.

Bu sadece bir korku çılgılığı değildi. Dehşete kapılmıştı. Bu, adamı hayatı boyunca travmatize edecekti. Derisinin etrafında dolaşan, tıslayan ve ona saldıran yılanların anısı. Ses ciğerlerinden koptu ve ormanı yırttı.

Lyra'nın elini tuttum ve açık kapıdan sessizce geçip mozolenin soluna doğru ilerledik. Onlarla aramızdaki mesafeyi koruyor ama yine de okul yönüne doğru ilerliyorduk.

Yardım almamız gerekiyordu. Yakalanmadan önce oradan çıkmamız gerekiyordu.

Yavaşça süründük, ayakkabılarımızın altında ağlayan her yaprak bizi duraklattı, ilerlemeye devam etmeden önce duymadıklarından emin olmak için nefesimizi tuttuk. Neredeyse acı veriyordu. Bedenimi ne kadar sıkıyordum. Ses çıkarmamak için ne kadar dikkatli davranıyordum.

Çenem sıkılmaktan ağrıyordu ve başım içindeki kan yüzünden ağrıyordu.

"Briar, o bir bıçak mı?" Lyra endişeyle fısıldar.

Göğsümdeki baskının azalacağını umarak onları görmezden gelmeye çalışsam da kötü insan grubuyla yüzleşmek için dönüyorum.

İçlerinden biri adamı saçlarından yakalamış, kurbanlık koyun gibi herkesin önünde sallandırıyor. Boynu ışığa maruz kalmış, kan damlalarıyla kaplı adem elması başını arkaya doğru tuttukları için dışarı doğru çıkmıştı. Onu gruba teşhir ediyorlardı.

Nefesimi tuttum.

Kapüşonlu figürün, ayın parıltısını yakalayan ve bir anlığına parıldayan bir bıçağı kaldırışını ağır çekimde izledim. Nefesim havada asılı kaldı, saniyeler sanki saatler içinde geçip gidiyordu.

Bıçak adamın nefes borusundan geçti, koyu kırmızı sıvı az önce yıkılmış bir baraj gibi dışarı sızmaya başladı.

taşkın kapılarını serbest bıraktı. Hayatta kalmak için iki elini de boynuna götürdü, daha fazla kan kaybını önlemek için basınç uygulamaya çalıştı ama işe yaramadı.

Hayatı için savaşırken ağzından daha da fazla kan fışkırdı. Soluyor ve fışkırıyordu. Hayatının son birkaç dakikası bedenini terk ediyordu.

Kan, giysilerinin önünü sırlsıklam etmişti, doğal olmayan bir hızla dışarı akıyordu ve onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Elim ağzıma gitti, parmaklarım tenimde titrerken gözlerimde kavurucu sıcakta gözyaşları birikti. Kendiliğinden düşüyorlardı ve onları durdurmaya hiç niyetim yoktu. Korku beni örtmüştü. Sadece takip eden bir gölgenin aksine, korku bedenimi istila etti. Milisaniyeler içinde yayılan bir enfeksiyon. Kefenle aramda hiçbir şey kalmayana kadar her zerremi, her düşüncemi, her kısacık umut kırıntısını tüketiyordu.

Sadece karanlık.

İçimde başka bir şey devreye girdi. Yıllar sonra, belki saatler sonra bu an sorulduğunda ne diyeceğimi bilemeyecektim. Çünkü kendi bedenimde değildim.

İnsanlığım ruhumla olan tüm bağlarını koparmıştı. Hiç pişmanlık hissetmedim. Keder hissetmedim. Acı hissetmedim. Beynimin emrettiği gibi

bedenim tamamen hissetmeyi bıraktı. Artık tek amacı beni buradan canlı çıkarmaktı.

Kendimi harekete geçirerek Lyra'nın kolundan tuttum ve onu kampüse doğru çektim, ancak Lyra'nın direnişiiyle karşılaştım.

"H...e, o öldü..." "Gerçekten öldü." diye mırıldanıyor. Gerçekten, gerçekten-" Gözleri donuklaşıyor. Onu yerinde köklendiren bir şey tarafından ele geçirilmiş, onu izlettiren bir şey. Orada olmasaydım, onlar gidene kadar burada kalıp onları izleyeceğinden korkardım.

"Öldü, Lyra. Biliyorum. Şimdi hadi ama buradan çıkmamız gerek, lütfen." Kolunu sallayarak yalvardım.

Sesimdeki titreme onu uyandırmış olmalı ki sonunda bakışlarını sahneden bana çevirdi. Yüzümü görünce başını sallıyor ve ikimiz de çıkışımızı hızlandırmaya başlıyoruz.

Lyra'nın önümden gitmesine izin veriyorum çünkü yolu benden daha iyi biliyor ama el feneri olmadan bu bir tahmin oyunu.

Ayın ışığını sadece ağaçların arasında, düzensiz ve önünüzdeki zemini aydınlatmaya yetmeyen parıltılar halinde görürsünüz. Bu da ormanda gezinmeyi çok daha zor hale getiriyor.

Sanırım ilerleme kaydediyoruz. Bundan zarar görmeden çıkabileceğimizi düşünüyorum ama ayakkabı bağcığım

Bir Şey, bacağımdaki ani çekiŐ ben i ağır bir gümbürtü ve kontrol edemediğim hafif bir çığlık la yere yuvarlıyor.

Vücudum ıslak zemine çarptı, avularım çarpmanın etkisiyle sızlıyordu ve hissettiğim kabarcıklı acıdan kendimi keŐtiđimi biliyordum. Ama acı önemsizdi. Sonradan aklıma gelen bir Şeydi.

Çünkü gözlerim Lyra'ya baktığında, o bana bakmıyordu. Benden öteye, az önce birini soğukkanlılıkla öldürmüş olan insan grubuna bakıyordu.

Ağzı hafifçe açıktı ve gözleri yaşlarla parlıyordu. Korkuyordu.

Başımı çevirip arkama baktığımda nedenini anladım.

Taze et yemiş a kurt sürüsü gibi, dördünün de kafası bize doğru çevrilmiŐti. Her biri bize kilitlenmiŐti. Kukuletaları hâlâ yukarıdaydı ve karanlıkta yüzlerini seçemiyordum ama bize baktıklarını biliyordum. Bana.

Damarlarımda bir adrenalin patlaması oldu, göğsüm sıkıŐtı ve güçlü bir baş dönmesi dalgası beni vurdu. Bu kez beden dışı bir deneyim yaŐadıđımdan emindim.

Her Şeyin aŐır hızda çalıŐması gerektiğini hissettim ve bunun bedenimin savaş ya da kaç duygusunu tetiklemesi olduğunu biliyordum. Ve

Hangisinin seçileceği söz konusu olduğunda, tartışmamanın en iyisi olduğunu düşünđüm.

I sallandı etrafında için benim Arkadaş, kim
hala beni izlemiyordu,
"Lyra," dedim sakince, "Kaç."

CHAPTER
come to play?
ELEVEN

alister

Her şey plana göre gidiyordu. Her şey mükemmel gidiyordu ve her şeyin boka sarmasına hazırlıklı olmalıydım.

Silas ve Thatcher, Chris'i geç saatte çıktıktan sonra otoparkta yakalamışlardı, güneş batmıştı ve kloroform çok işe yaramıştı. Saniyeler içinde bayılmıştı.

Benimle okulun kilometrelerce ötesinde buluştular, Thatcher bedenini omzunun üzerinden taşıyordu. Silas telefonunu karıştırıp Chris'in anime porno arama geçmişi dışında işe yarar bir şey bulamayınca, izi bize kadar sürülmesin diye telefonu arabaya attık. Rook arabasını Devils Otoyolu'nun kenarına, Pasifik Okyanusu'na yüz metrelik bir düşüşle bırakırken. Aylarca bulamayacaklardı ve o zamana kadar da cesedini asla bulamayacaklardı.

Hepimiz burada ormanda buluştuğumuzda ve Chris uyandığında, ondan sonraki her şey de plana uygun gitmişti.

Bağırması bittikten ve ben onu eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra konuşması bir iki dakika sürdü. Hala lanet olası ipucunu anlamadı. Hayır cevap olarak kabul etmiyorduk.

"Bize ürününün nasıl olup da ölü bir kızın boynunun yan tarafına enjekte edildiğini anlat Chris. Bize bunu söyle ve her şey bitsin." O önümde yere diz çökerken ben de yüzüne tükürdüm.

Burnu gerçekten ince ve gözleri geniş olan o gösterişli yüzlerden birine sahipti. Chris'i bu andan ve Hollow Heights'a başlamadan önce tanıyordum. Onu, almadığım derslere sırf boktan bir öğretim asistanı olmasını izlemek için girmeye başlamadan önce de tanıyordum. Telefonunda Candy Crush oynuyordu.

Lisedeyken Dorian'la arkadaştı. Aynı çevrelerde koşuyorlardı, ikisi de yüzme takımındaydı ve Chris her zaman bir dangelak olmuştu. Tutkal gibi yapıştığı bazı insanlar vardır.

"Git kendini becer, Caldwell. Bu işin peşini bırakmayacağım, babam bunu duyacak!" Sarı saçları iğrenç bir çamurla kaplanmış, patlamış dudağı yüzünden kelimeleri kekeleyerek çıkan bir adam şikayet ediyor.

Onu yüzüme doğru kaldırırken gömleğinin yakasını iki elimle sıkıca kavıyorum.

"Babandan korktuğumu mu sanıyorsun? Şu anda korkması gereken tek kişi sensin. Özellikle de bana bildiklerini anlatmazsan." Tekrar ediyorum.

Havada bir his vardı. Bir çeşit vızıltı. Vücudumda canlı bir tel akımı gibi uğulduyor ve sürünüyordu, çünkü bu gece ne olursa olsun Chris Crawford'un bu ormandan canlı çıkamayacağını biliyordum.

Rose hakkındaki gerçeği bulma hissi. Başına gelenleri asla hak etmeyen bir ruhun intikamını alma hissi. Gömleğini sıkıca kavıyor gibiyim, çenem sabırsızlıkla seğiriyor.

Şaşırmadım, sadece yüzüme tükürmek gibi bir şey yapacak cesareti olduğunu düşünmemiştim. Ama yeterince eminim, geri çekildi ve yanağımın tam yan tarafına tükürdü. Kanla karışık ılık tükürük kırılma noktam oldu.

Yüzümü ondan çevirdiğimde kıkırdadı ve onu bir gümbürtüyle yere düşürdü. Kafamın içinde yaşayan şeytanlar öfkelendi. Rolümü oynamayı bırakmıştım. Gerçek şu ki, aramızda en az tehlikeli olan bendim. Bunu hep biliyordum.

"Buna ne kadar pişman olacağını sana anlatamam." Thatcher arkamdan söyledi.

Acı için yaşadım. İnsanların ayaklarımın altında ezilmesini ve acıya yenik düşmesini izlemek için yaşadım. Bir daha asla yemek yemeseydim ama başkalarına zarar vermeye devam edebilseydim ve sadece onların acılarından gelen enerjiyle beslenebilseydim, söz veriyorum bunu yapardım.

Ama dördümüzü birbirine bağlayan bir şey vardı. Hepimizin hoşuna giden bir şey, insanların korkularıydı. Asla popüler ya da mezuniyet balosu kralı olmak istemedik. Herkesi korkutmak istedik. Öyle ki odaya girdiğimizde başlarını kaldırıp bakmaya korksunlar. Korkunç bir şey yapmadan önce göz temasının bardağı taşıran son damla olmasından korkuyorduk.

Birini korkutan şeyleri bilmeye özen gösterdim. Kalplerini çarptıran ve avuçlarını terleten şeyleri.

Chris'in yüzdüğünü ve sırf birileriyle yatabilmek için lisedeki partilerde kızları uyuşturmaktan hoşlandığını bilsem de, şu anda ondan istediğimi elde etmeme yardımcı olacak çok önemli bir şey biliyordum.

Chris yılanlardan ölesiye korkardı.

Bir yaz, kardeşimle bahçede oynasırken basit, zararsız bir bahçe yılanı yanlarından geçip gitmişti. Dorian günlerce bu olaya, Chris'in hiç düşünmeden eve koşan bir kız gibi çılgılık atmasına gülmüştü.

Bu anının tadını çıkarmıştım. Bu kadar genç yaşta bana verilen bu hediye. İnsanları gerçekten korkutan şeyin ne olduğunu hatırlamak. Sadece yüzeysel olarak değil, her şeyin altında. Onların tüylerini diken diken eden ve kabus görmelerine neden olan şeyin ne olduğunu.

Ve sonra onu sömürürdüm. Çünkü bana verdiği güç için acı çekiyordum.

Hepimiz yaptık.

Hayattaki tek gerçek güç korkudur.

Para alınabilir. Unvanlar elinizden alınabilir. Ancak bizim sahip olduğumuz şekilde bir itibar inşa ettiğinizde, bir odaya girdiğimizde herkesin omurgasında dolaşan eğilim, elinizden alınamaz.

Gömleğimin alt kısmını yukarı kaldırdım ve yüzümü kabaca sildim. Tükürük kolaylıkla akıyordu.

"Onları sen mi getirdin?" Rook'a sordum.

Kahverengi çuvalı kaldırıp biraz salladı, ağırlığı ağır görünüyordu. "Tabii ki yaptım. Bu benim ilk rodeom değil. Mezuniyet balomuzu unuttun mu?"

Hiç katılmadığımız balo. Teknik olarak değil.

Bununla birlikte, etkinliğin düzenlendiği binanın içine dört adet yetişkin boa yılanı saldık. Kimseyi ısırmadılar ama çatının tepesinde oturup öğrencilerin ve öğretmenlerin otoparka dökülmesini izlemek eğlenceliydi. Çığlıkları içeride yankılanıyordu.

Yaptığımız birçok numaradan biri.

Rook bir elinde çantayla Chris'e doğru yürüyor. Bir an için Chris'in gözlerinde bir rahatlama oluyor, onu dövmeyi bıraktığım için şükrediyor. Birkaç saniye içinde, eğer olanları durdurursak, canına okumam için bana yalvaracağını düşününce ayak parmaklarım kıvrılıyor. Rook, Chris'in arkasına doğru ilerliyor ve "Yılan sokması sonucu ölmek iyi bir yol değil Chris," diyor. Çantayı dikkatlice ters çevirip içindekileri önünde diz çökmüş adamın üzerine boşaltmadan önce şöyle diyor.

Siyah, kırmızı ve sarı yılanlar vücuduna yayıldı. Omuzlarını ve kucağını kapladılar. Ne olduğunu anlaması bir milisaniyeden daha kısa sürdü. En büyük korkusunun gerçekleştiğini fark etti.

"O şarkı nasıldı, Thatcher? Kırmızı ve sarı bir adamı öldürebilir mi?" Rook onun arkasına çömelir ve şöyle der

Histeriden duyabileceği kadar yüksek sesle.

Ondan sonra çığlıklar o kadar yüksekti ki, ona işkence ettiğimizi duyamazdı. O kadar şiddetliydi ki ses duvarını yıktığından emindim. İnsan ciğerlerinin böyle çığlıklar atmak için yeterli kapasiteye sahip olduğundan bile emin değildim.

Kollarını çılgınca savurdu, aptal yaratıkları çeşitli yönlerde fırlattı, sinsi bedenleri rüzgârda savruldu. Sakin bir şekilde otursaydı, işlerine bakacaklarını ve onu rahat bırakacaklarını bildiğinden şüpheliyim.

Ancak mercan yılanları tehdit edildiklerinde ısırırlar ve bir yılan olduğunuzda etrafa savrulmak oldukça tehditkâr görünüyordu. İlk darbe boynuna indi, yılanın küçük ağzı dünyadaki en zehirli ikinci nörotoksini vermek için açıldı. Bir diğeri eline isabet etti. İki ısırıkla, tüm solunum sisteminin kapanmasına üç saatten az bir süre kalmıştı.

"Bize bilmek istediğimiz şeyi söyle Chris. Bundan kurtulabilirsin." Ona şunu öneriyorum: "Nörotoksinin ölümünden önceki süreci acı vericidir. Terleme, kusma, dayanılmaz acı. Bunu ortadan kaldırabilirim." Beyazlaşan bedenine doğru yürümeye devam ediyorum, neden sessiz kalmaya bu kadar kararlı olduğunu çok merak ediyorum. Sakladığı şey neydi?

Çığlıklar sustu, yerini hıçkırıklar aldı. Gözyaşlarının şiddetinden vücudu titriyordu. Solgun yüzü ve süt gibi gözleriyle bana bakıyordu. Umutsuz, kırılmış, içindeki irade benim ağırlığım altında kırılmıştı.

"Mesaj geldi! Sevgilimden bir mesaj aldım!" Feryat ediyor, titriyor "Lütfen çıkar şunları! Çıkar da sana söyleyeyim!" Gözyaşları boğazında düğümlendi, ıslaklık yüzünden aşağıya aktı ve boya kıvamına gelmiş kanın içinden bir yol açtı.

Rook onu kurtarmaya geliyor, yılan ısırıklarından sonra yapabildiği kadarıyla. Ayağını kullanarak onları titreyen vücudundan uzaklaştırıyor. Birkaçını çıplak elleriyle topluyor.

ve onları birkaç metre uzağa bıraktı. Birini elinde tutuyor, onunla oynuyor,

"Isırılmadan önce şu pisliği yere bırakır mısın?" Azarladım. Gözlerini devirerek, "Evet, kaptan ahmak." dedi.

Gözlerim Chris'e dönüyor, onun elleri ve dizleri üzerinde debelenmesini izliyorum. Tüm mide içeriği yere boşalmıştı. Bunun sinirden mi yoksa ısırıklardan mı kaynaklandığından emin değildim. Her iki durumda da onun için üzülmede zorlanıyordum.

Rose'un da böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Hayatına son veren kişi o olsaydı, böyle korkar mıydı? Yalvarsaydı, Silas için ağlasaydı. Burun deliklerim alevlendi, botum Chris'in yan tarafına bastırarak onu sırt üstü yere düşürdü.

"Konuş."

"İlaçları ben yapmıyorum." Öksürüyor, "Ben yapmıyorum... Ben sadece alıyorum ve gitmesi gereken yere bırakıyorum. Orada çalışmaya başladığımda rastgele bir numaradan mesaj aldım. Saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama bıraktıktan sonra hesabımda hep para oluyordu. Bu asistanlık işi bir bok kazandırmıyor ve fazladan para kazandırıyor." Nefes alıyor, elinin tersiyle ağzını siliyor.

"Adamımdan bir mesaj aldım, kim olduğunu bilmiyorum, sadece bana uyuşturucuyu nereden alacağımı ve nereye gittiklerini söylediğini biliyorum. Bana halletmem gereken bir şey olduğunu söyledi, ben de başka bir uyuşturucu işi falan sandım. Bana bunun için yirmi beş yüz dolar ödeyeceğini söyledi."

Bu kasabada her şey paraya bağlı. Her şey. Bütün bu yer, ruhlarını üç beş kuruş için şeytana satmış.

"Devam et." İtiyorum.

Elini ısırığın şiştiği ve kızardığı boynuna götürüyor ve yüzünü buruşturuyor: "Adrese gittim ve park edilmiş bir araba vardı. Bana bagajı kontrol etmemi söylemişti ve onu o zaman buldum. Çoktan ölmüştü!" Panikle söylüyor.

"Ona bıraktığımı söyledim. Bunu yapamazdım, ama tek ihtiyacı olan cesedi yerleştirmem ve kazara aşırı dozdan ölmüş gibi göstermemdi. Kolay paraydı, dostum! Ben de... Ben... Onu o tuzak evde bıraktım çünkü çocukların hala orada parti yaptığını biliyordum."

Yaptığı açıklama beni daha da öfkeliyor, yatıştırmıyor ya da yardımcı olmuyor. Sadece daha da kötüleştiriyor.

"Yani onu senin öldürmediğine inanmamız mı gerekiyor? Sadece senin sözüne mi inanacağız, Chris?" Thatcher suçluyor.

Chris savunmak için elini kaldırır, "Yemin ederim! Yemin ederim! Tek bildiğim bu! Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum." Yeni doğmuş bir bebek gibi ağlıyor, "Bana mesaj atan adam bir öğretmen, uyuşturucuyu o yapıyor, okul laboratuvarlarında yaratıyor. Sanırım o, o yaptı! Bilmiyorum, lütfen ölmeme izin verme!" Ve yavaşça başka bir hıçkırık karmaşasına dönüştü, acı çekmeye başladı. Bir topun içine yuvarlandı, kendini kucakladı.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Daireler çizmekten çok yoruldum. Daha fazla çıkmaz sokak. Hiçbir şey bilmeyen daha fazla insan. Yumruğumu en yakın ağaç kabuğuna vuruyorum, ilk katmanı parçalıyorum ve hissettiğim kadarıyla parmak eklemlerimi kesip açıyorum.

"Allah kahretsinsin!" Gökyüzüne doğru bağıriyorum.

Ve eğer kızgın olduğumu düşünseysem. Şu anda öfkemin bastırılmaz olduğunu düşünseydim, Silas'ın gölgelerin arasından çıkarken neler hissettiğini hayal bile edemezdim.

Chris'e kendini savunma şansı vermedi, kız arkadaşının cesedine el sürdüğünü itiraf ettiği anda kendini gömmüştü. Chris'in arkasından yürümesini, saçlarından tutup dizlerinin üstüne çekmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Keskin körün Chris'in boynundaki eti boydan boya kesişini izlediğimde itiraz edemedim. Yaradan akan yoğun sıvı yere dökülüyordu.

Bir an sessizlik oldu, ağır nefes alış verişlerimiz ve Chris'in vücudunun yardım için fışırma sesi duyuldu.

o ölmeden önce hiçbirimizden bir şey almayacaktı.

Silas'ın az önce birini öldürdüğü gerçeğini kabullenmemiz bir saniye sürdü. İlk defa bir insanın hayatına son vermişti ve bu beni olduğundan daha fazla etkilemeliydi. Normal bir insan olsaydım içimde bir şeylerin değişmesi gerekirdi. Ama değildim. Sadece normal bir günmüş gibi hissettim.

Ve o andan itibaren her şey boka sardı.

Duydum.

Bir dalın kırılma sesi, ki bu bir hayvan olabilir, ama sonra bir kızın çığlığını duydum. Etrafımızda yankılandı ama yakın olduğunu söyleyebilirim. Çok yakındı.

Başımı sese doğru salladım, sadece ağaçları görüyordum, ta ki ay bana çığlığın nereden geldiğini mükemmel bir şekilde gösterene kadar.

Bir hayvan değil ama çok korkmuş bir Briar Lowell ormanın zemininde yatıyordu. Arkasında duran bir arkadaşı çenesini yere dayamış bize bakıyordu.

Briar'la göz teması kurdum. Beyninin içindeki düşmanın normal insan tepkileri yerine içgüdüye geçtiğini gördüm. Dart atmak üzereydi.

Vücuduma dolan duyguların bir karışımı vardı. Biri kızgınlıktı. Bu ormanın ortasında ne işi vardı? Bizi takip mi ediyordu? Şimdi halletmem gereken başka bir sorun olduğu için kızgınlık. Cinayete kurban gitmemizin sebebi olabileceği için kızgınlık.

Parmaklarımın altında iyi hissettiren sinir bozucu bir haşereden Bir numaralı halk düşmanına.

Ancak, diğer duygu hamdı.

Bu, içimdeki cinsel parçaya çakmak taşının çarpmasıydı.

Yaralı bir zebra gibi, gözlerinde korku ve hayatta kalmaktan başka bir şey yoktu. Chris'e yaptığımız her şeye tanık olmuşlardı. Neler yapabileceğimizi görmüşlerdi ve bu konuda çenelerini kapalı tutmayı planladıklarından şüpheliyim.

Partideki gece gibi, bir sonraki adımda ne yapacağımı biliyordu.

Benim avcı, kendisinin de avım olduğunu biliyordu, şimdi daha da iyi biliyor.

Doğal seçim en iyi haliyle.

Kimin daha çok istediğini görmek için bir yarış. Onlar yaşamak istiyor ve biz yakalanmayacağız.

Avcı avına karşı. Ve ben asla kaybetmem.

"Sarışın benim." Küstahça söyledim.

Rook gecenin içinde kahkahalarla uluyor, uğursuz kıkırdaması ağaçlarda yankılanıyor. Hiçbir şeyi ciddiye almayan ve sadece kovalamacanın bir parçası olmaktan heyecan duyan kişi. Thatcher çoktan peşlerinden koşmaya başladı ve Silas biz bu sorunu halledene kadar Chris'in cesedinin başında bekleme kararı aldı.

Ayaklarım beni dolambaçlı ağaçların arasından geçiriyor, yağmur küçük damlalar halinde tişörtümün arkasından aşağı kayıyor. Ayaklarımın altında gürleyen botlar, beni ileriye itmek için toprağa basıyor. Vücudunun onu benden uzaklaştırmasını isteyerek kollarını savururken arkasından şiddetle savrulan bal rengi vahşi saçlarının çizgilerini görebiliyorum.

İçgüdü moduna girmiştım. Kısa süreli oksijensiz kalmanın göğsümde yarattığı yanmayı görmezden geldim. Bundan sonra ne olacağını düşünmüyordum. İçimi kaplayan adrenalin sadece tek bir şeye odaklanmama izin veriyordu.

Onu yakalamak.

Ağaçlardan, devrilen dallardan ve yerden çıkan kayalardan kaçarken reflekslerim bana her zamankinden daha fazla yardımcı oluyor. Briar'ın bacaklarının dar kot pantolonunu zorlayarak onu ileriye doğru itişini izliyorum. Kırmızı ve siyah ekose düğmeli bluzu rüzgârda dalgalanıyor.

Benim küçük kırmızı başlıklı kızım büyük kötü kurttan kaçıyor. Bizim hikayemiz kaçınılmaz.

Onu yakaladım.

Ziyafet çekiyorum.

Sol ayağı onu mahvediyor. Aşırı büyümüş bir köke takılıyor ve benim yetişebilmem için ona çelme takıyor.

Peşindeyim, artık beni arkasında hissedebiliyor, tüm kaçma inancı yavaş yavaş bedenini terk ediyor ve umutsuzluk yakında içine yerleşmeye başlayacak.

Öne doğru bir sıçrayış yaparak kolumu ileri uzatıyorum, beline doluyorum ve ileri atılırken onu bedenime çekiyorum. Vücudum içgüdüsel olarak bükülüyor, böylece sırtım düşecek.

Yere yuvarlandık ve yuvarlanarak durduk. Kollarımdan kurtulmak için kendini itiyor, benden uzaklaşmak için elleri ve dizleri üzerinde sürünüyor. Ayak bileğinden tutup onu kendime çektim.

Vücudumla hızlıca manevra yaparak onun üstüne oturdum. Belini kendiminkiyle sabitledim. Dizlerimin ikisi de vücudunun her iki yanına sıkıca yerleşti. Kolları ve bacakları tekmeliyor, tırmalıyor, beni üzerinden atmak için yapabileceği her şeyi yapıyor ama nafile.

Göğsünden bir çığlık kopmaya başladı, tam o sırada elimi ağzına kapattım, avuç içim dudaklarına bastırıyordu. Boştaki elim ellerini topluyor ve başının üzerinde tutuyordu.

Kampüsten sadece yirmi metre uzaktayız, bu da bu işi hassas bir şekilde halletmemiz gerektiği anlamına geliyor. Çığlıklarının tüm okulu uyandırmasına izin veremem.

"Ben de senin akıllı olduğunu düşünüyordum," diye nefes alıyorum, kovalamacadan göğsüm kabarıyor, yüzümde bir gülümseme belirliyor, "Kaçtığına ne olduğunu bilmelisin. Bu sadece seni daha fazla kovalamak istememe neden oluyor."

Dizi kıcıma çarptı, beni bedeninden uzaklaştırmak için üzücü bir girişimdi. Ne kadar üzücü olursa olsun bu çabayı takdir ettim. Yardım için yalvarmak yerine mücadele eden birine hayranlık duyabilirim. Kendi kendinin kurtarıcısı olan bir insana.

Avucumun arkasından çığlık atıyor, hepsi boğuk. Gerçekle yüzleşmesi uzun sürmeyecek, çığlık atarak

hiçbir şey yapmayacak.

Vücudunu yerden kaldırıp benimkinin önüne itiyorum, elleri arkadan mengennemde, diğer elim hâlâ ağzını kapalı tutuyor.

Rook ormanın içinden belirir, arkadaşı da kollarında benzer bir pozisyonudadır. Ağır ağır nefes alıyor, uzun saçları dağılmış ve sağa sola savruluyor. O da epey mücadele etmiş olmalı.

"Görünüşe göre küçük bir sorunumuz var." Thatcher alaycı bir tavırla ceketini düzeltiyor ve boğazını temizliyor. Derin bir nefes alırken ellerini kalçalarına koyuyor.

"Küçük mü? Az önce birini öldürmemizi izlediler. Peki onlarla ne halt edeceğiz?" Rook nefes alıyor, sesindeki hafif panik beni rahatsız ediyor.

İcabına bakacağım. Ben her zaman ilgilenirim.

"Yani seçeneklerimiz var." Thatcher, Briar'a bakarak, "Görünüşe göre istediğin kişiyi yakalamışsın Ali," diyor. Gözleri Briar'ın arkadaşına kayıyor.

Onu daha önce buralarda görmüştüm, kısaca, belki hayatım boyunca iki kez ama buralarda yaşadığını biliyordum. Sadece tam olarak kim olduğundan emin değildim.

Thatcher onu izliyor ve o da bu iyiliğe karşılık veriyor. Garip bir şeytani çiftleşme ritüelinde gözleri birbirlerine takılı kalmıştır.

"Onları öldüremeyiz, Thatch."

Dolandırıcıdan çok sorunları olan sarışın arkadaşım karanlıkta gülümsedi. Aydan yansıyan ışık bizi kör ediyordu.

"Kim demiş?" Kaşını kaldırıyor, hâlâ küçük siyah saçlı kıza bakıyor. Çakısının parıltısı beliriyor ve Briar kollarımda kaskatı kesiliyor. Bir tahta gibi dimdik. Kollarındaki tüyler çakıllı.

Kollarımdaki sırık gibi şeyle kıyaslandığında ufacıktı. Onu içime bastırduğımda bir kıza göre uzun boylu olduğunu gördüm. Ayrıca derin nefeslerimde onun çiçek koktuğunu fark ettim.

Yumuşak, egzotik, tatlı.

Briar kollarımda sarsılarak Thatcher'ın ifadesine karşı çıktı. Bu olayda kendisi için mi yoksa psikopat ortağımın ilgisini çeken arkadaşı için mi mücadele ettiğinden emin değildim.

"Sakin ol kızım." Saçlarına doğru mırıldanıyorum. Sesimde bir sırtıma var ama bunu ürkmüş bir atla konuşur gibi söylüyorum.

"Ben söylüyorum, Thatcher. Onları öldürürsek peşinde olduğumuz pisliklerden farkımız kalmaz." Rook benimle tartışıyor.

"Tatlı, Rook. İşte bunu asla anlayamayacaksın. Ben onlardan daha iyi değilim." Thatcher diyor ki.

"Siz ikiniz çenenizi kapatın da düşünebileyim." Diye bağırdım.

Onları şu anda öldürmek ne kadar kolay olsa da, bu iyi bir fikir değildi. Ne yazık ki henüz bir şey yapmamışlardı. Bu yüzden onları öldürmek masum insanları katletmek anlamına gelirdi ve ben böyle bir şeyle ilgilenmiyordum.

Ancak onları öldürmek benim ve çocukların korunmasını sağlayacaktı. Onlara bir şey olmaması için her şeyi yapardım, bu masum birine zarar vermek anlamına gelse bile.

Lanet olsun.

"Onları öldürmeyeceğiz. Çünkü sessiz kalacaklar, öyle değil mi Briar?"

Kollarımda titriyor, sanki soğuk bir ürperti onu vurmuş gibi, bu doğru bebeğim, tatlı kığın hakkında her şeyi biliyorum.

Ellerini sıkıca kavriyorum, başımı omzuna doğru eğiyorum, nefesim kulağının yanından geçiyor,

"Ve eğer yapmazsan sana ne yapacağımı biliyor musun? Arkadaşına ne yapacağımı bilmek istiyor musun? Arkadaşına ne yapmasına izin vereceğimi?" Thatcher'a doğru başımı salladım.

Dudaklarından küçük bir inilti dökülüyor, bunu isteyerek çıkardığından şüpheliyim. Dişlerimi gıcırdatıyorum, sikim kot pantolonumun içinde seğirerek kığına bastırıyor.

"Bana ne kadar korktuğunu göster." Kulağına hırıliyorum, sesimin tonu onu titretiyor.

Onu bana ver, fısıldamak istiyorum. Ondan beslenmeme izin ver. Onu dizlerinin üzerinde görmek istiyorum.

Kaleydoskop gözleri istediğim her şeyi yapmaya hazırdı. O an çok heyecanlanmışım.

Onun teninin altına girmek istedim. Vücudunun üstünde. Bacaklarının arasında. Zevkten ve korkudan titrerken ona ne kadar sert boşalabileceğini göstererek ziyafet çekmek, fethetmek.

Onları öldürmeyecektik. Bu çok kolay. Hiç eğlenceli değil.

En iyi yaptığımız şeyi yapacaktık.

İnsanları korkutmak.

Ve gizliden gizliye, ispiyonlamalarından korkmuyordum. Teksaslı bir hiç kimse ve arkadaşı gerçekten inanacak ne söyleyebilirdi ki?

"Siktir!" Rook'un bağırdığını duyuyorum, tutsağı okul bahçesine doğru havalanırken elleriyle yüzünü kapatıyor. Briar'ın dişlerini avucumun derisine geçirdiğini ve karnıma sert bir dirsek atarak onu bırakmama neden olduğunu tahmin edemeyecek kadar Rook'a dalmışım.

İki kız da kampüse doğru kaçır, izleri toz içinde kalır.

Rook ve Thatcher peşlerinden gittiler ama ben onları durdurdum.

"Yapma."

"Ama ya onlar-"

"Bir planım var." Tek söylediğim bu ve onlar için bu yeterli.

Bana güveniyorlar. Yaptığım her şeyin benim için olduğunu biliyorlar.

Onlar.



CHAPTER

snitches get stitches

TWELVE

Briar

Midem bulandı.

Fiziksel, zihinsel, ruhsal, insan bedeninde mümkün olan tüm müttefikler.

Son iki gündür endişe içindeydim.

Bir polis memuru ya da daha kötüsü onlardan birini görmeyi umarak sürekli omzumun üzerinden bakıyordum. Yemeklerin tadı neredeyse hiç yoktu ve daha da kötüsü, hiçbir şeyi zorlukla midemde tutabiliyordum.

Ne zaman midemin dibine bir şey vursa, kanı düşündüm. Yuttuğum her şeyi boğazıma geri gönderen yılanları ve çığlıkları düşündüm.

İçim yanıyordu, asit reflüsü ve birine söyleme ihtiyacı. Herhangi birine. Saklamam gereken bu sırrı saklamak beni içten içe öldürüyordu. Beni yiyip bitiriyordu.

Gecelerim cesetlerle, ölümle ve çürüyen cesetlerle doluydu; donuk güneş yurt odasına girene kadar dönüp durdum.

Kalbimin neredeyse göğsümden fırlayacağı kabuslar. O kadar çok koştuktan ayaklarımın nasıl ağrıdığını ve yine de beni onun pençelerinden kurtarmaya yetmediğini. Uykumda onun gözlerini gördüm, üstümdeyken ruhuma bakarken gördüm.

Çok karanlık. Şeytani. Çok fazla nefretle besleniyor.

Ter içinde yatağımdan sıçrayarak kalkmama neden oldu. Sesi kulaklarımda çınılıyordu,

"Bana ne kadar korktuğunu göster."

Ellerinin bileklerimi tutuşu, parmaklarının tenimi kazması. Avuçlarını ağzımın üzerinde tutuşu, kokusunun içimi sızlatacak şekilde bana saldırışı. Hâlâ kaba, sert bedenini içimde hissedebiliyordum.

Kendini tehlikeli hissediyordu. Şimşeğe tutunmak gibi. Onunla ilgili her şey beni güvensiz ve savunmasız hissettiriyordu. Onun merhametine kalmıştım. Bana istediği her şeyi yapabilirdi ve bundan nefret ediyordum.

Üzerimde sahip olduğu güç için ondan nefret ediyordum.

Ama beni daha çok korkutan, psikopat arkadaşlarımdan, cani ellerinden daha çok korkutan şey, hayatımdan endişe etmeme rağmen bunun beni heyecanlandırmasıydı.

O anda yaşadığımı hissettim. İçimdeki her hücre canlılıkla yankılanıyordu. Hiç korkmadan bir uçurumdan atlayabilir, bir banka soyabilirdim. İçimde dolaşan adrenalinle kendimi insanüstü hissediyordum.

Bedenim hâlâ parti gecesi ona karşı hissettiğim çekime tutunuyordu. Zihnim onun gibi bir adama çekilmenin ne kadar çarpık olduğunu biliyordu, beynim sonuçlarını anlıyordu. Yapacağı yıkımı.

Ama vücudum.

Vücudum elektrik akışını sevdi. Endorfin.

Hayatımı, özgürlüğümü riske atmak, çalmayı öğrendiğimden beri yaptığım bir şeydi. Buraya gelmeden önce bıraktığım ve bir daha geri dönmemeye kararlı olduğum bir uyuşturucuydu.

Ve Alistair Caldwell'in elleri en kötü türden bir nüksetme gibi hissettirdi.

Ondan en çok bu yüzden nefret ederdim.

Onu düşünürken kapüşonumun cebine uzandım ve parmağımı bir zamanlar kâbuslarımın kralının elini süsleyen iri yüzüğün üzerinde gezdirdim. Oyulmuş baş harflerinden kalan oyuk parçaları hissedebiliyor, onları tekrar tekrar izleyebiliyordum.

Bizi öldürürlerse diye çaldım. Böylece polis kimi arayacağını bilecekti. Eğer düşecek olsaydım.

tek başınıza inin.

Son iki gündür diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. Matematik sınıfıma girmesini, doğruca bana yönelmesini ve çıplak elleriyle beni boğmasını görmek için. Ormanda başladığı işi bitirmesini.

Bir tanesini bile görmemiştim.

Lyra.

Neredeyse eski olan binanın sessiz gıcırtiları ve iniltileri

kütüphane beni ürpertiyor. Arkamda bir şey ya da kimse olmadığından emin olmak için başımı hızla omzumun üzerinden çeviriyorum.

Gözlerimi sıra sıra dizilmiş loş kitap rafları arasında aramaya zorlayarak neredeyse onun gölgelerde gizlenmesini bekliyordum. Ancak, önemli kimse yoktu, sadece materyal arayan diğer öğrenciler vardı.

Koltuğumda geri dönüyorum, ayağımı sandalyede yukarı çekip altına sokuyorum. Kulaklığım kulağımda, bakışlarımı lamine edilmiş gazete makalelerine çeviriyorum.

Okul kütüphanesindeki soybilim bölümü düşündüğümden çok daha kapsamlıydı. Buranın ve üzerinde bulunduğu kasabanın tarihi hakkında yüzlerce makale okumuş gibi hissettim.

Çoğunlukla Caldwell, Van Doren, Hawthorne ve Pierson soyadlarını taşıyan her şeyi aradım. Bunların hepsi

Ayrıntılı bir satranç oyunu gibiydi ve rakibimi doğru tanımadığım için çok kötü kaybediyordum.

Okuduğum kadarıyla her ikisi de kasabanın ilk kurucularının soyundan geliyordu. Aileleri 1600'lerden beri iç içe geçmişti. Bu da eski para ve daha da eski sırlar anlamına geliyordu. Temelde kendileriyle ilgili hiçbir şey olmasa da, ailelerini çevreleyen bir dizi rapor vardı.

Silas'ın babası dünyanın en başarılı teknoloji sahiplerinden biriydi. Büyük şirketleri siber saldırılara karşı koruyan bir sistem yaratmıştı. Para kazanan her şirket Hawthorn A.Ş.'ye yatırım yapmış gibi görünüyordu. Ayrıca her ikisi de ortaokula giden ve oldukça zeki olan, sağda solda ödüller kazanan iki küçük erkek kardeşi vardı.

Rook'un ailesi avukatlar ve yargıçlarla doluydu. Doğru ve yanlışın terazisini dengelemekle görevli insanlar. Bu nesilde nasıl bu kadar yanlış yapabilmişlerdi? Annesi hakkında pek bir şey yoktu ve ben onun buralarda olduğundan bile emin değildim.

Pierson'lar, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, ilgi orospusuydular. Thatcher hakkında pek bir şey yoktu, bu beni şaşırtmadı ama milyonlarca dolarlık büyükanne ve büyükbabası her yerdeydi. Ellili yıllarda çiftçiliği bıraktıktan sonra bir emlak imparatorluğu kurmuşlardı. Ama bu aileyi çevreleyen en büyük skandal Thatcher'ın babasıydı.

dört yıl içinde on üç kadını öldürdüğü için şu anda idam cezasına çarptırılmıştı.

Ailemin berbat durumda olduğunu düşünüyordum. Bu insanların bazılarına kıyasla ben mutluluk abidesiydim. Yani, bir seri katilin oğlu olarak büyüdüğünüzü düşünün, bunun bir çocuğa ne yaptığını merak etmekten kendinizi alamıyorsunuz.

Nasıl bu hale geldiğini anlamaktan kendinizi alamıyorsunuz.

Bu da bana şunu sorgulattı: Bu doğa mı? Yoksa yetiştirilme mi? Thatcher'ın beyinde biyolojik olarak kodlanmış bir şey mi var? Yoksa sosyopatik eğilimleri ancak dünya ona bir canavar olduğunu söyledikten sonra mı ortaya çıktı?

Diğer aileler birden fazla makaleye sahip olsa da Caldwell'ler Ponderosa Springs'te yayınlanan en çok makalenin sahibi oldu.

Sayfalar dolusu hikayeleri. Nasıl sıfırdan gelip bir miras inşa ettiklerini. Bölgeye ilk göç dini özgürlük için olmuştu ve bundan dünyanın en zengin şehirlerinden birini yaratmışlardı. Dahası, Alistair'in Dorian adında bir ağabeyi olduğunu ve ilgi odağı olmayı sevdiğini öğrenmiştim.

All-star yüzücü, lisede ve Hollow Heights'ta okul birincisi, aklınıza gelebilecek hemen hemen her ödülü kazanmıştı. Birbirlerine ne kadar benzediklerini görünce neredeyse nefesim kesiliyordu. Dorian daha büyük olmasına rağmen neredeyse ikiz gibiydiler. Ana

Dorian neşeliydi, parlak bir gülümseme yüz hatlarını aydınlatıyordu, böylece koyu renk saçları ve gözleri o kadar da karanlık görünmüyordu.

Şu anda Boston'da yaşıyor, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en iyi ihtisas programlarından birinin bir parçası ve bu yeni makaleye göre yakında bir cerrah olacaktı.

Aile bağlarıyla ilgili geçmiş bir yazının ön sayfasındaki resme bakmaktan kendimi alamadım, Bay ve Bayan Caldwell Dorian'ın arkasında gururla duruyorlardı, her biri elini Dorian'ın omzuna koymuş, Dorian da önlerindeki sandalyeye oturmuştu. Tüm bunlar olurken Alistair kenara itilmişti, ne bir sıcaklık, ne bir ilgi, ona hiçbir şey verilmemişti.

O her yerde bir yabancıydı. Kendi çevresi de dahil.
Aile.

"Hey, gitmeye hazır mısın?"

Zıplıyorum, elimi kalbimin üzerine koyuyorum, hızlı Hız değişimi beni bayıltmak istiyordu. Çok gergindim, huzursuzdum, her şey beni ürkütüyordu.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim." Lyra usulca gülümsüyor, eli hâlâ omzumda duruyor.

Başımı sallamadan önce, dalmakta olduğum araştırmayı hızla t o p a r l a y ı p düzgün bir yığın haline getirdim.

"Evet, hava kararmadan dönelim." Ben de öyle dedim. Normalde gece kampüste yürümeyi umursamazdım.

Ama normalde dört katil pislik hakkında endişelenmiyorum

bana karşı bir kin de beslemiyor.

Birlikte kütüphaneden dışarı çıkıyoruz. Serin esintinin kesip geçmesini önlemek için giysilerimi hemen daha sıkı sarıyorum.

"Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ama bence konuşmalıyız. Bir plan yapmalıyız, kime söyleyeceğimizi bulmalıyız." Sesim yürüyüşümüzün boş sessizliğini böldü.

Oradan geçen herkes için biz sadece hayat hakkında sohbet eden iki kızdık.

Güvenliğe ulaştıktan hemen sonra birine söylemek istemiştım. Hâlâ birine söylemek istiyordum. Şu anın mükemmel bir zaman olduğunu hissediyordum.

Bunu yapmamamın tek nedeni Lyra'nın bunun ne kadar korkunç bir fikir olduğu konusunda kararlı olmasıydı.

Onlardan gerçekten o kadar korkuyordu ki, bir şey söylediğimizi öğrenmeleri düşüncesi bile sinir krizi geçirmesine neden oluyordu.

"Yine mi bu? Bu konuda konuşmama konusunda anlaştığımızı sanıyordum." İnliyor.

"Hayır, hayır. Sen kabul ettin. Ben öyle bir şey demedim. Birine söylemek bizim sorumluluğumuz. Peki ya o adamın ailesi? Sence bilmeyi hak etmiyorlar mı?"

Dışarıda kayıp birilerinin olduğunu düşünmek beni rahatsız ediyordu. Ailesi kayıp olan ve henüz kimseye haber vermediğimiz biri.

"Anlamıyorsun, Briar." Yata Khanemize doğru yürürken Lyra bana tekrar söylüyor. İnce ceketim soğuk rüzgârı tenimden uzak tutma konusunda berbat bir iş çıkarıyor. Yaz gideli çok oldu ve sonbahar hızla geldi.

"Paraları olduğunu biliyorum ama bu onları her şeyden korumuyor." Yüzüncü kez itiraz ediyorum. "Bu bir Tarantino filmi değil. Birine söylersen insanlar bu tür şeylerden öylece kurtulamaz."

"Doğru soyadına sahipsen varlar, bak," diye nefes alıyor ve orada olmadıklarından emin olmak istercesine hızla etrafına bakıyor. "Onlar kurucu ailelerin çocukları. Ponderosa Springs'de işler senin büyüdüğün yerden farklı. Bir hiyerarşi, dile getirilmeyen kurallar var ve bunlardan biri de bu çocukların dokunulmaz olduğu."

Kulağa çok inanılmaz geliyordu. Gerçekten cinayetle paçayı kurtarabilecek kadar korunmuşlar mıydı?

"Her şeyi biliyorum. Kurucu aileler. Zengin saçmalıkları. Biliyorum. Ponderosa Springs dışındaki yetkililere gidebiliriz. Seçeneklerimiz var Lyra. Bunu yanlarına bırakamayız. Mirasları onları kanun karşısında görünmez yapmaz."

Yüzü soğuk ve ciddi, ama yine de gözlerindeki korkunun eğimini görebiliyorum. "Evet, öyle. Onlar her şeyin üstündeler. Elbette, her biri servetlerinden ve verdikleri zarar nedeniyle ailelerinden nefret ediyor, ama bu soyadları onları

Her şeyi. İlk etapta gitmemize izin vermeleri bile bir hediye. Burada büyümediğiniz için bilemezsiniz ama birbirlerini korumak için her şeyi yaparlar. Yalan söylerler, çalarlar, aldatırlar, öldürürler. Biz onların ayakkabılarının altındaki sakızız. Onların hapse girmemesi ya da bizim yaşamamız söz konusuysa, birbirlerini seçerken iki kere düşünmezler."

Kampüsün içinden geçerken Converse'im kaldırım taşlarına sürtünüyor, diğer öğrenciler yanıımızdan geçip gidiyor. Hepsi notlar ya da partiler hakkında endişeliydi ve biz bir şekilde kısa çöpü çektik. Hayatlarımız ve Tanrı'ya bizi The Hollow Boys'un yoluna atacak kadar haksız yere lanet etmek için ne yapmış olabileceğimiz konusunda endişeliydik.

Alistair'in yüzüğünü sıkıca kavıyorum.

"Ne yani, bunu gerçekten kendimize saklamak mı istiyorsun? Hiç olmamış gibi mi davranalım? Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordum.

"Beni yargılama! Sen görmüyorsun ama ikimiz için de en iyisi bu." Kapıdan önce kayarak cevap veriyor.

"Lyra, yapamayız-"

"Briar! Onlar gibi insanları ispiyonladığında ne olacağını zaten biliyorum. O aileler hakkında konuşmak sana düşmeyen sırları ortaya döktüğünde." Kolunu uzattı,

"Annem de senin gibi düşündüğü için tüm hayatım mahvoldu. Ve şimdi altı ayak altında

Bu yüzden çürüyor." Sesi titriyor, koridorda benimle yüzleşmek için dönerken alt dudağı titriyor.

Kaşlarım çatıldı, "Neden bahsediyorsun?"

Annesinin kalp krizinden öldüğünü düşünmüştüm, belki de bir araba kazası? Bunların annesinin ölümüyle ne ilgisi var?

Elini, yağmurun kabarttığı, parmaklarının takıldığı ve sinir bozucu bir şekilde iç geçirdiği saçlarında gezdiriyor.

"Henry Pierson'dan bahsediyorum. Thatcher'ın babası. Bahar Kasabı. Kadınları öldürdü ve tecavüz etti. İşkenceyi mümkün olduğunca uzatmak için onları haftalarca bodrumunda tuttu. O kadınlara ağza alınmayacak şeyler yaptı. Ve annem bir kahraman olmaya çalıştığı, senin gibi olmaya çalıştığı için o kadınlardan biriydi."

Gözlerim açılıyor, mide asidinin fokurdaması beni Hasta.

Birkaç hafta önce burası bir rüyaydı. Bir arazi fırsat.

Kısa sürede en büyük kâbusuma dönüştü. "Onu bagajına bir ceset koyarken gördü. koşuya çıkmıştı. Bir şeyler yapacaklarını düşünerek hemen polise gitti. Yapacaklarını düşünerek

Koru," diye alay ediyor Lyra, alt dudağını sertçe ısıyor ve tavana bakıyor.

"Ama zor yoldan öğrendi, sizi böyle birinden koruyabilecek kimse yok. Burada saklanacak hiçbir yer yok. Kurucu ailelerden değil." Gözlerinde kızgın yaşlar birikiyor, birkaçı düşmeden önce köşelerde toplanıyor, "Ortaya çıktığı gece oradaydım. Gevşek ipleri bağlamaya çalışıyordum."

Sanki bunu yapmak Lyra'nın hikâyesinin sonunu engelleyecekmiş gibi parmaklarımla ağzımı kapatarak nefes alıyorum.

"İçeri girdi ve annem beni dolabına koydu. Küçükken onunla uyumayı severdim. Yardım çağırmaya çalıştı ama faydası olmadı, adam onu etkisiz hale getirdi. Ona ne yaptığını izledim, Briar. Onlar gibi adamların neler yapabileceğini gördüm. O gece ölümü gördüm. Ertesi gün temizlikçi gelene kadar onun yanında yattım. Onun çürümesini ve şişmesini izledim. Bunların hepsini gördüm. Olanları gördüm ve sizi uyarmaya çalışıyorum. Bir şey söylememen için yalvararak seni kurtarmaya çalışıyorum. Düşündüğün gibi bitmeyecek."

Gözlerinden küçük yaşlar döküldü, çenesinden aşağı ve yurt koridorumuzun zeminine damladı. Ne diyeceğimi bile bilemedim. Böyle bir şeye nasıl cevap verirsin?

Son iki gündür, bunu birisine, herhangi birisine anlatması için onu rahatsız etmekten başka bir şey yapmadım.

ama bunun ona ne yapabileceğini hiç fark etmemiştim.

Onun ve benim hayatımı etkileyen yanlış insanlara nasıl ağzımı açtığımı. Daha önce hiç bu durumda olmamıştım, başka birinin merhametine kalmıştım. Kendimi ya da Lyra'yı korumak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yardım isteyemez ya da yardım eli uzatamazdık. Bu işte hepimiz yalnızdık.

Nefesimi tutuyorum, ileri uzanıp Lyra'nın elini tutarak desteğimi gösteriyorum. Midemde bilinmeyen bir şişlik vardı. Sinir ve endişe düğümleri çünkü bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Bir sonraki hamlemin ne olacağını bilmiyordum ama bunu birlikte yapacaktık.

Bizi rahat bırakacaklar mıydı? Başladıkları işi bitirecekler miydi? İlk etapta birini öldürerek ne yapıyorlardı? Hayatlarında onları cinayete itecek kadar kötü olan şey neydi?

Bunlar cevaplarını asla alamayacağımdan korktuğum kalıcı sorulardı.

"Tamam, anlıyorum. Bir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum." Onu sıkıca kucaklayarak usulca fısıldadım. Söylediğim sözlere tam olarak inanmasam da. Lyra'ya bir şey olmayacağından emin olana kadar hiçbir şey söylemeyecektim.

Gözlerim bir an için kapandı ve bunun onun için ne kadar korkunç olduğunu düşündüm. Gördüğü kâbusları, Thatcher'ı izlemek zorunda kaldığı için hissettiği nefreti.

kampüsün etrafında vals yapmak. Yetim kalmanın sebebinin babası olduğunu bilmek. Onun için midemde bir öfke vardı.

Kollarıyla bana sarıldı, "Ona bakmaya nasıl dayanıyorsun Lyra? Neden hala burada kalıyorsun?" Soruyorum. Ben olsaydım, bu kasabadan bir an önce uzaklaştırdım gibi hissediyorum.

Biraz geri çekilip yüzündeki gözyaşlarını sildi: "Açıklaması zor ama buradayken kendimi ona yakın hissediyorum. Buradan ayrılmak onu terk etmek gibi, bunu yapmaya henüz hazır olduğumu sanmıyorum."

Söylemek istediği daha fazla şey olduğunu, bana söylemediği bir şey olduğunu söyleyebilirim, ama sınırları zorlamıyorum. O gün için yeterince aile geçmişi paylaştığına inanıyorum.

Odamıza doğru yürürken sessizlik geri geliyor. Büyük merdivenlerden üçüncü kata çıktık. Abartılı süslemelere ve abartılı formalitelere alışmıştım. Normalleşmeye başlamıştı. Daha yeni yerleşmeye başlamış olsam da, bu uykusuz geceler ve tekinsiz anılar devam ederse, gelecek dönem transfer olmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Sürekli beni kimin izlediğinden endişe edersem burada kalamazdım. Arkamda kimin durduğunu. Ama Lyra'yı da aç kurtlarla tek başına mücadele etmesi için yalnız bırakamazdım.

En üst basamağa ulaştığımızda koridorda bir gürültü vardı, uzun koridorun sonunda solda odamızın bulunduğu yerde komşu kızlardan oluşan bir kalabalık vardı. Sesleri duvarlarda yankılanıyor ve bize doğru sekiyordu.

Tam bir panik başladı. Yurt odamızın etrafında toplanmalarının tesadüf olmadığını biliyorum, tıpkı Lyra ortaya çıkmadan önce kütüphanede birinin beni izlediğini hissetmemin tesadüf olmadığı gibi.

Bizi izliyorlardı. Bizimle oynuyorlardı.

Geçen geceden beri ne Lyra ne de ben onları fiziksel olarak görmemiş olsak da. Hâlâ oradaydılar. Karanlıkta sinsice dolaşıyorlardı. Saldırmak için mükemmel zamanı sabırla bekliyorlardı. Pusu kuran yırtıcılar, avlarını gizlice ve cezbederek yakalayan hayvanlar.

Dün gece zorunluluktan kovalayan yaratıklara dönüşmüşlerdi. Ama ben de en az onlar kadar iyi biliyordum ki, onlar gibi adamlar kovalamazdı. Beklerlerdi. Sürpriz unsurunu kendi avantajlarına kullanırlardı, böylece hiç beklemediğiniz bir anda saldırırlardı ve korku gözlerinizin korunda yeni yeni yanmaya başlardı.

Avı onlar için eğlenceli kılan da bu.

Korkularımın beni herkesin dikkatini çeken şeyin tam olarak ne olduğunu bulmaktan alıkoymasına izin vermedim. Herkesin dışarı sızmasına neden olacak kadar ilginç olan şey neydi?

Uzun bir ders gününün ardından kendi alanlarına ve koridora çıkıyorlar.

"Affedersiniz," diye mırıldanarak bedenlerin arasından geçiyorum. Lyra peşimdeyken onların arasından yolumu bulmaya çalışıyorum. Sanki beni neyin beklediğini zaten biliyormuş gibi adımları benimkilerden daha az endişeliydi.

"Bu da ne?!" "Lanet
olası ucubeler!"

"Kokuyor!"

Derisi yüzülmüş ve dilimlenmiş bir yaratığın kafatasını delen tek bir çivi vardı. Orta büyüklükteki gövdesi şerit tırnaklardan sarkıyor, koyu renkli bir sıvı akıntısı kapıdan aşağı akıyor ve yerde bir leke halinde toplanıyordu. Koku, koridorlardan yayılan sıcaklık nedeniyle mayalanmıştı.

Çürüyen et ve vahşi niyet bedenime sızdı. Derim kaçınılmazlıkla sürünüyordu. Avuçlarım terliyor, ağzım kuruyor ve kalbim göğüs kafesime bir davul gibi çarpıyordu. Kapı kolunu tutup kapıyı iterek açtım.

Çılgınca masamın üzerindeki kafese doğru ilerledim, kapağı açtım ve dilimi şaklattım. Umut göğsümde parçalanıyor. Benim tatlı, bembeyaz kızım her zamanki gibi bir ödül için saklandığı yerden sıçrayarak çıkmıyordu.

Çaresizce salıncakların ve evlerin etrafında dönüyor, evinin tüm alanını arıyorum. Metal kafesi alıp öfkeyle yere fırlatırken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Parçalar yerde paramparça oldu.

Hayatımda hiç böyle bir öfke hissetmemiştim. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey yapmamış, alanıma girip benden bir şey çalmamıştı. Çalan hep ben olmuştum. Birinin neyi saklayıp neyi saklayamayacağını ben kontrol ederdim.

"Briar..." Lyra arkamdan fısıldıyor, omuzlarım büyük nefeslerle yükselip alçalıyor, yanaklarımdan sular süzülüyor. Görüşüm öfke ve acıdan bulanıklaşıyor. Gözleri benim için üzgün, ama bir parçası bana söylemek, sana söylemiştim demek istiyor. Bunu görebiliyorum.

Dönüp tüm katın beni bir sirk gösterisiymişim gibi izlediğini görüyorum. Çılgılık atmak, defolup gitmeleri için onlara bağışlamak istiyorum ve bağışlamak üzereyim.

Ama ben kağıdı görüyorum. Kapıda asılı duran ölü faremin altındaki beyaz kâğıdı. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek kapıya doğru ilerliyorum, kapının arkasındaki kızlar agresif tavrıma karşılık veriyor.

Duvardaki notu yırttım, koyu kırmızıyla karalanmış kelimelere baktım, şüphesiz kan. İmza yoktu, hiçbir şey yoktu çünkü kimden geldiğini anlayacağımı biliyordu. Ne Rook'tan, ne Thatcher'dan, ne de Silas'tan.

Hayır, koyu renk gözlü olandan geldi.

Benim olanı almaya geliyorum, Küçük Hırsız. O

zamana kadar sessiz ol.

CHAPTER
right on target
THIRTEEN

alister

Pop-pop, pop-pop.

Keskin ses havada yayılıyor ve nerede olduklarını bilmek için kimseye mesaj atmama gerek kalmıyor. Silas'ın evinin arka tarafında, ders dışı etkinliklerinden birine ayrılmış bir bölümün bulunduğu arka bahçeye doğru yürürken heavy metal havai fişek sesleri yankılanıyor.

Sesler çok yükseldiğinde gittiğini bildiğimiz yer. Kafasındaki şeyler gerçek dünyaya sızmaya başladığında. Babasının onun için tasarladığı atış poligonu basit, farklı metrelerde hedefler, arkasında durmamız gereken bir kabin ve hiç dokunulmamış güvenlik ekipmanları. "İki yüz dolara bahse girerim ki on beş metrelik hedefin önünde durmayacaksın." Silahın sesi kesildiğinde Thatcher'ın dediğini duyuyorum.

"Beş yap ve anlaşılm." Rook pazarlık ediyor.

Hızlı bir el sıkışma oldu ve bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. Bunun aptalca ve umursamazca olduğunu söylemeliydim, başkası olsa söylerdi. İyi bir arkadaş olsaydım söylerdim. Başımızdaki belanın üstüne bir de birinin vurulmasına ihtiyacımız yok ama bahse giriyorlarsa kimin vurduğunu biliyorum.

Ve hiç ıskalamıyor.

Hem de hiç.

Yapraklar yere düşmeye başlamış, ben kulübeye doğru ilerlerken ayaklarımın altında çıtırdıyor. Kollarımı banka yaslayıp onları izliyorum. Silas şaşırtıcı bir şekilde siyah kapüşonunu çıkarmış, gri tişörtü iri omuzlarını zorluyor.

Her zaman kendini gizler. Asla etrafta kasıla kasıla dolaşan ya da gösteriş yapan biri değildir. Arka planda olmaktan memnun, ancak kendi elementinde olduğunda, zevk aldığı şeyi yaptığında, yeteneklerini sergilemeyi seviyor.

Rook elinde bir poşet cips, açık ağaçlardan oluşan patikada yürüyor ve bir insanın üst gövdesi şeklindeki siyah, beyaz ve kırmızı bir hedefin önünde duruyor. Yüzünü bize dönüp sırtıyor.

Korku yok. Endişe yok. Sadece gelmek üzere olan adrenalin için heyecan. Korkulu bir durumla karşılaştığınızda beyninizin size çıkardığı engelleri aştığınızda, panikle yüzleştığınızde, korku dünyanın en iyi afrodisyacı haline gelebilir.

Buna sel deniyor.

Sisteminizde endorfin artışı. Cildinizi karıncalandırır ve kalbinizi hızlandırır. Bu yüzden dünyada adrenalin bağımlıları var. Çünkü korkmaktan zevk alırlar. Ölüm telaşı.

Hepimizin şu ya da bu şekilde zevk aldığı bir şey.

Silas şarjörünü yeni bir şarjörle dolduruyor, Rook'un karşısında arsız bir piç gibi sırtışını izlerken bile ondan gelen tek ses silahın tıkırtısı ve şakırtısı.

Silas onu tanıdığım yıllar boyunca oldukça geniş bir silah koleksiyonu toplamıştı. Bir favorisi vardı. En sık kullandığı, on beş yaşında ona verilen silah.

Desert Eagle .50'nin namlusu güneş ışığını yakalıyor, her iki yanında yazılı iki cümle okunuyor,

Soldaki *Timebo mala*.

Vallis tua umbram sağda.

Latince "*Kötülükten korkma. Gölge ve vadi senindir.*"

Rosemary tarafından doğum günü hediyesi olarak verilmişti. Özel kırmızı kurukafa kabzası, cilalı krom namlusu üç bin dolardan aşağıya mal olmamıştı. Onun gibi biri için mükemmel bir hediye idi, ilişkilerinin ve paylaştıkları bağın bir kanıtı.

Bir mr boyu sürmesi gereken bir baē, her ikisinden de acımasızca koparıldı.

Silahı kolaylıkla kaldırdı, devasa yarı otomatik silah benim hiē sevdiğim bir Şey deēildi. Yaptığım yıkım üzerinde tam kontrol sahibi olmayı tercih ederdim. Silahlar çok kiŐiliksiz geliyordu. O Şeyi ateŐlemenin elinize bir eki vurmak gibi hissettirdiēinden bahsetmiyorum bile.

Yine de kolay görünmesini saēladı. BasitmiŐ gibi. Sanki hiçbir Şey deēilmiŐ gibi.

Dirseklerimin zerine yaslanarak bekledim ve saē omzunu yanaēının hemen altından kaldırıp silahı ustalıkla önünde tutmasını izledim. Rook kollarını iki yana açarak Silas'a vücudunun etrafından ateş etmesi için alan bıraktı.

Silah patlamaya başlamadan önce dramatik etki için bir duraklama olur. Silas tekrar tekrar ateş ederken ellerini güçlükle geri eker, niŐanını Rook'un sert vücudunun yanından geçecek Şekilde ayarlar ve konumlandırır.

Silah boŐaldıktan sonra yere doērultuyor. Yaptığı işe bakarken boynunu kırıyor.

Hepimiz Rook'un hedeften uzaklaŐmasını izliyoruz, arkasında siluetini iŐaretleyen mkemmek bir kurşun deliēi çizgisi var. Silas iki kurşun daha sıkıp iplere iki delik açana kadar boş olduēunu düşünmüştüm.

"Üstünden biraz almaya çalıştın, değil mi bok kafa?" Rook, atıştırmalığı mahvolduğu için suratını asarak alay ediyor.

Silas'ın yüzünde bir gülümseme hayaleti beliriyor ve ben de biraz gülümsüyorum. Rose öldüğünden beri öfke ya da ıstırap dışında gördüğüm ilk gerçek duyguydu bu.

Rook bu konuda iyiydi. Silas'ı gülümsetiyor, ona acısını bir süreliğine unutturuyordu.

Buna ihtiyacı vardı. Arkadaşlarına ihtiyacı vardı. İyi olacağını ve eğer iyi olmazsa bizim yanında olacağımızı bilmeye ihtiyacı vardı.

"Öde bakalım, kaltak." Rook elini pantolonunun içine sokan Thatcher'a uzatır ve avucunun içine yerleştirdiği yüz dolarlık banknotları karıştırır.

"Iskalaması yazık oldu. Biraz kan görmeyi umuyordum." "Elbette **umuyordun**, Drakula." Diyor ki Arka cebine para koydu.

Dilimi dişlerimin üstünde yuvarlıyorum, "Siz üçünüzle vakit geçirmeyi sevmediğimden değil, ama 911 mesajı almamın bir nedeni var mı?" Geldiğimden beri ilk kez konuşuyorum.

Bu akşam Spade One'a gitmeyi planlıyordum ama grupta nadiren mesajlaşan Silas'tan acil bir toplantı mesajı aldım, bu yüzden önemli olması gerektiğini biliyordum.

Thatcher beni ilk onaylayan oldu, "Küçük evcil hayvanınla ilgili."

Briar Lowell.

Evcil hayvan değil. Sadece bir hedef.

O güzel ağzını açtığından endişelenmemiştim, hem onu hem de arkadaşını yakından izliyordum. Gözden uzak durma yeteneğimin bir kanıtı, çünkü ikisi de omuzlarının üzerinden bakmayı bırakamıyordu.

Özellikle Briar.

Beni orada hissedebiliyordu ve sanırım gözlerimi vücudunda hissettiğinde beni bulamaması onu çıldırtıyordu. Kütüphanenin gölgelerinde, sınıflarının pencerelerinde saklanıyordu. Tek bir kelime bile mırıldanmadığından emin olmaya çalıştım.

Tamamen gerekli olana kadar ciddi bir şey yapmayacaktım. Ta ki hayati bir parçamın eksik olduğunu fark edene kadar. O kargaşada onu kaybetmiş olabileceğimi düşünmüştüm ama ortalık durulduğunda kaybetmediğimi fark ettim.

Benden alınmıştı.

Yıllarca hırsızlık yapan yapışkan parmakları yüzüğümü çalmıştı. Kaleydoskop gözlü saf bir seyirciden hızla benden çalan kadına dönüşen kız.

Parmağımı kayıp yüzüğümün olduğu yere sürttüm, onsuz kendimi çıplak hissediyordum. Öfkemden iki kişiyi öldürmeye karar vermiştim.

Bir taşla iki kuş.

Onu izlemek için kütüphaneye gitmeden önce gizlice odasına girdim. Almaya geldiğim şeyi bulmak için her yeri dağıtmayı planlamıştım ama hiçbir yerde bulamayınca B seçeneğini tercih ettim.

Bir noktayı kanıtlamak ve tanık oldukları şey hakkında tek kelime ederlerse başlarına gelecekleri bildiklerinden emin olmak.

Evcil hayvanı olduğunu bile bilmiyordum. Bu benim için şans, onun içinse ciddi bir rahatsızlıktı.

Tabii ki, hayvanın derisini yüzmeyi Thatcher'a bıraktım, onu böyle kanlı bir şeye dahil etmemenin kabalık olacağını düşündüm.

Onu bulduğunda yüzünü görmemiştim. Ama onu duymuştum, öfkeli çılgınlığını, koridorun basamaklarının dibinde beklerken odanın etrafına fırlattığı eşyaların çarpışmasını.

Bu öfke tamamen bana aitti. Bunu ona ben yapmıştım. Kışının altında bir ateş yaktım. Ve bu duygunun her santimini sahiplendim. Onun tüm duyguları.

"Ne olmuş ona?" Bana ait olanı geri alma ihtiyacıyla yumruklarımı sıkarak soruyorum.

"Silas sonunda okulun yaka kartı erişim veri tabanına girdi," diyor Rook, "Bir esrar ve iki paket Doritos'tan sonra Briar'ın amcası Thomas Reid'in biyoloji profesörü olduğunu öğrendik."

"Peki organizmaların incelenmesinin tam olarak neyle ilgisi var?" Anlamadığımı söyledim.

"Şu haline bak Ali, sınıfta dikkatini veriyorsun. Annen ve baban seninle gurur duyardı." Thatcher alay ediyor, azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Anne ve baba cehenneme gidebilir.

"Bana ne bulduğunu söyleyecek misin?" "Thomas Reid kimya laboratuvarına girip çıkmış. üniversitedeki herhangi bir fen öğretmeninden daha fazla." Silas konuşuyor, metalin tıkırtısı çınlıyor. Gerçekten konuşuyor olması beni biraz şaşırttı.

"Geçtiğimiz iki yıl boyunca mesai saatleri dışında, sabahın birinde, ikisinde oraya girmiş. Yüzlerce kez."

Alt dudağımı yalıyorum, "Yani Chris'e mesaj atan öğretmenin o olduğunu mu düşünüyoruz? Bariz olanı söylemek istemem ama ya Chris onu öldürmeyelim diye yalan söylüyorsa? Ya bunu gerçekten o yaptıysa?"

Bu noktaları birleştirme saçmalığını oynamaktan nefret ediyordum. Kendimi yozlaşmış bir dedektif gibi hissediyordum ve polis olmak hiç arzuladığım bir şey değildi.

"O zaman neden bize cesedi yerleştirdiğini söyledi? Yalan söylemek isteseydi, hepsini inkâr etmez miydi? Ayrıca, sabahın ikisinde kimya laboratuvarına giden hangi öğretmeni tanıyorsunuz? Onun için mantıklı olurdu

Olabilir ama kafasını koparamayız," dedi Rook hınzırca gülümseyerek, "Henüz."

"Ama bu bir ipucu. İhtiyacımız olan kanıtı elde edene kadar onu izleyebilir, takip edebiliriz." Devam ediyor.

Rook'un zipposu tıkırdıyor, alev sigarasının ucunu yakıyor, "Ve sevgili yeğeninin bu işe karıştığını ya da en azından bildiğini düşünüyoruz. Yani, bir düşünün." Nefes alıyor,

"Şaka gibi beş parasız. Hollow Heights'ın parasını bursla mı ödediğini sanıyorsun? En başta nasıl girebildi, bu daha da iyi bir soru. Olağanüstü zeki ya da üstün yetenekli değil. Thomas'ın onu buraya getirebilmek için birkaç torpili olmalı. Çirkin görünümlü yeğeninizi prestijli bir üniversiteye sokacak türden bir para. İnsanların sessizliğinin bedelini ödeyen türden bir para."

Kollarımı göğsümde kavuşturup yanağımın içini çiğniyorum.

İşte buydu, onun peşinden gitmek için sağlam bir neden. Zor.

Yaşamamız ya da ölmeniz umurlarında olmayan insanlarla boyunuzdan büyük işlere kalkışmanın nasıl bir şey olduğunu ona göstermek için.

Fikirler çatırdadı. Düşünceler kıvılcımlandı.

Dökülmemiş gözyaşları ve panikle ıslanmış geniş gözlerinin görüntüleri. Pembe alt dudağı titrerken

O a n a kadar verdiği tüm hayat kararlarını düşünür.

Ondan her şeyini alacaktım. Neşesini.

Arkadaşlarını. Sırlarını. Korkularını. Hepsi benim olacaktı. Çalmak için hepsi benim.

"Evet. Sana katılıyorum ama Rose öldürüldüğünde Ponderosa Springs'te bile değildi. Ve amcasının etrafta dolaşıp ona kızları öldürmekten bahsettiğinden şüpheliyim."

Yine de dikkatli hareket etmem gerekiyordu. Eğer yanlış insanların peşine düşer, yanlış ayak parmaklarına basar, yanlış kişiye zarar verirsek, tüm bu operasyon yirmi saniye içinde sona ererdi.

"Onu mu savunuyorsun?"

Gözlerimi Thatcher'a çevirdim, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, benim duruşuma uyuyordu. Rüzgâr arkaya doğru kaymış buz gibi saçlarını düzensizleştiriyordu. Gri balıkçı yaka ve siyah ceket onu daha yaşlı gösteriyordu. Daha sofistike. Bu onun gözdağı verme sürecinin bir başka katmanıydı.

Rolünü oyna. Rolünü oyna. Ama içinizde, huzur içinde çürüyebilirsiniz.

İçinizde istediğiniz kadar şeytani ve uğursuz olabilirsiniz. Thatcher maskeye inanır. Dünyayı yüzeyin altında olup bitenlerden saklıyor.

Bilmiyorum.

Kimsem onu giyerim. Saklanmak için bir nedenim yok.

Görünüşü ve iletişimiyle sosyal besin zincirine uyuyor. Ancak Thatch'in donmuş derisinin altında gerçekte ne olduğunu gören sadece üç kişiyiz.

Ve bunu bildiğimiz için, onu dezavantajlı durumda tuttuğumuz için, sadakatsizlik olasılığını küçümsüyor. İhanete uğramayı.

"Onu savunuyormuşum gibi mi geliyor, pislik? Ben sadece gerçekleri söylüyorum." Kaşlarını öfkeyle çatıyorum, kabinin etrafından dolanıyorum, böylece eşit bir oyun alanında oluyoruz.

Nefret ettiğim bir şey varsa o da sadakatimin sorgulanmasıydı. Özellikle de onlara.

Rook elini göğsüme koydu, "Susun çocuklar. Kimse eteklerindeki taşları dökmesin. Cinayeti bildiğini söylemiyorum. Sadece uyuşturucu hakkında bir şeyler bildiğine dair içimde iyi bir his olduğunu söylüyorum. Yani," diye bir kahkaha attı,

"Sadece siciline bakın. Yasalara uyan bir vatandaş sayılmaz."

"Hepimizin sicilini temizleyen babalarımız yok." Thatcher tam bir pislik gibi davranıyor. Rook'un babasından gördüğü bu iyilik için günün sonunda nasıl bir bedel ödediğinin tamamen farkında.

"Bugün baba meselelerine girmesek nasıl olur, Amerikan Sapiğı?"

Rook'un bu yönüne hep hayranlık duymuşumdur. Acıya gülüp geçebilme, başkasını kızdıracak bir konuda şaka yapabilme yeteneğine.

Eğlenceye katılarak alaycı bir tavırla havayı kokluyorum, "Aldırma ona, köpekbaliğı haftasındayız." Sırıtarak ve kıkırdayarak Rook'un omzuna vuruyorum.

Her zaman veren ve hiçbir zaman almaktan hoşlanmayan biri olarak, gözlerine sinirli bir bakış yerleşir. İki parmağını da her birimize doğru kaldırdığı anda.

Bir yönümüz, başka bir planımız, ilgilendiğimiz başka bir kişi vardı. Her ne kadar sinir bozucu olsa da, gittikçe yaklaşıyorduk. Ruhumuzdaki her iz, döktüğümüz her kan, sonunda buna değecekti.

Ve şimdi, onunla biraz daha eğlenebilirim.

"Şimdi sabırlı olmalıyız," diyorum, hepsinin beni dinlediğinden emin olarak, "Thomas'ı izliyoruz. Nasıl hareket ettiğini, ne yaptığını görelim."

"Peki ya kızlar?" Thatcher sorar.

"Onları korkutacağız. Sessizliklerini sağlamak için ne gerekiyorsa yapalım. Bu süreçte Briar'dan alabileceğimiz her türlü bilgiyi alırız. Ama onlara elimizi sürmeyeceğiz, henüz değil." Uyarıyorum.

Bunu yapmamız gerekiyordu. Onları o kadar paranoyak hale getirmeliydik ki, gözlerini kapattıkları saniyelerin saldıracağımız an olacağı korkusuyla gözlerini bile kırpmıyorlardı. Onları

Sanki her an izliyormuşuz, hep oradaymışız gibi. Saldırmaya hazır.

Perili olmalarını istedim. Taş kesilmelerini ve dehşete kapılmalarını istedim.

Ancak o zaman, ihtiyacımız olan kanıtı elde ettiğimizde, başladığımız işi bitirebilirdik.

Uzun zamandır bu kadar heyecanlanmamıştım. Kanım pompalanıyor, ağzım sulanıyor.

"Asıl olaydan önce biraz ön sevişmeyi kim sevmez ki?" Rook kaşlarını oynatarak silahı, ona dokunduğu için bile ters ters bakan Silas'ın elinden almaya çalışıyor.

Yaratıcı olmalıyız. Uğursuz ve sinsi olmalıyız.

Vücutlarını saran dehşetten kurtulmak için onları öldürmeyi dilemelerini sağlayacağız.

Bunun için yaşıyordum.



CHAPTER *by the pricking of the thumbs* FOURTEEN

Briar

Resmen aşırı uyku yoksunluğuna ulaşmıştım. Kırk sekiz saatten sonra uykusuzluğun etkilerini yoğun bir şekilde hissetmeye başlamıştım. Endişe, sinirlilik ve hatta gecenin geç saatlerinde halüsinasyon görmeye başlamıştım. Ayak sesleri duyuyor, kapı gıcırıltıları işitiyor, boş yurt odamda gölgeler görüyordum.

Yatağıma uzandığımda bile gözlerim kapanmayı reddetti. Beynim uyanık ve tetikte kalmaya kararlıydı. Onlara beni savunmasız ya da dezavantajlı bir durumda yakalama şansı vermek istemiyordum.

Her zaman uyanık olursam her an hazır olacağımı hissediyordum.

Kapıdaki ölü faremin yarattığı kargaşanın üzerinden birkaç gün geçmişti.

Fısıltılar hâlâ çok yüksekti ve insanlar sınıfta arkamdan konuşuyordu ama ben eski halime dönmeyi öğrenmiştim. Söylenen her şeyi duymazdan geliyor ve destek için Lyra'ya güvenmeye başlıyordum ki Lyra da neyse ki bunu sorun etmiyor ve bana yaslanıyordu.

Kapının üzerindeki pisliği temizledi, Ada'yı hızlıca bir kutuya yerleştirdi ve akıttığı kanı sildi. Birlikte onu okul binalarından birinin arkasındaki bir ağacın dibine gömdük ve yata Khanemize dönüp Harry Potter filmlerini izlemeye başlamadan önce ona küçük bir cenaze töreni düzenledik.

İyimser kalmaya çalıştım ama işe yaramadı. Her gün başka bir bekleme oyunu, göz ucuyla bir gölgenin hareketini yakaladığım ama döndüğümde kimsenin orada olmadığını gördüğüm başka bir gün gibi geliyordu.

Dün Thomas Amca ile öğle yemeği yedim, kendisi enerji doluydu ve sürekli konuşuyordu. Bu iyiydi, tek yapmam gereken gülümsemek ve başımı sallamaktı.

Öğretmenlerimden iyi bir öğrenci olduğumu duymuştu ve iyi uyum sağladığım için memnundu.

Ona söylemek istesem de Lyra'ya söylemeyeceğime dair söz vermiştim. Bu yüzden her şeyi kendime sakladım, o katılmak istemediğim yaklaşan yıllık okul etkinliğinden bahsetmeye devam ederken tatsız yiyeceklerle yuttum.

Yine de, bunun sadece bir tür toplantı olmasını umarak ona gideceğimi söyledim. Derslerden başka bir şey yapacak ve yurt odamda saklanacak havada değildim.

Artık hayatımı sürekli bir belirsizlik içinde yaşıyor, ne zaman biteceğini hep merak ediyordum.

Bugün dersten sonra ders çalışmak için kütüphaneye gitmiştim, büyük binanın içindeki ısıtıcının sıcaklığıyla yorgun gözlerimin okumaya çalışmasının berbat bir fikir olduğunu hemen fark etmiştim çünkü sonunda kitaplarımdan birinin üzerinde uyuyakalmış ve rüya görmüştüm.

Ve her zamanki gibi onunla ilgiliydi.

Başları dik yürüyen ve kampüste kasıla kasıla dolaşırken Cheshire kedileri gibi sırttan hınzır arkadaşları değil. Zippo'sunu çevirmenin bir kişilik özelliği olduğunu düşünen ve aynı sınıfı paylaştığım kişi bile değil.

Sadece onu hayal ediyorum.

Onun tavrında omurgamı dikleştiren şeyin ne olduğundan ya da nasıl olup da korkmuş bir kedi yavrusu gibi hislerimi yükseltebildiğinden emin değilim. Daha önce hiçbir insandan onun yanında olduğum kadar korkmamıştım.

Alistair Caldwell'de beni panikleten bir şey vardı. İçindeki bir şey o kadar karanlık, o kadar lanetliydi ki, ruhumun en derin kısımlarına sesleniyordu. Avlunun karşısından bana bakışı, sanki hayatımla ilgili her ayrıntıyı biliyormuş gibi.

Beni zıplatan şey, beni harekete geçiren şey, geçmişim, nereden geldiğim. O

Bana her şeyi biliyormuş gibi baktı.
Ben daha yapmadan ne yapacağımı.

Ve ondan çaldığımı biliyordu.

Geriye dönüp baktığımda, onun elinden sağ çıkabileceğimden emin değildim ve beni kimin öldürdüğünü bilmeleri için üzerimde bir şey olması gerekiyordu, istediğim için çalmıyordum. Ama mecbur olduğum için çalışıyordum.

Ayrıca ona doğru yürüyüp yüzüğü fırlatamazdım.

Ona karşı üstünlük kurmak hoşuma gidiyordu.

Bende onun istediği bir şey vardı. İhtiyacı olan bir şey. Eğer geri istiyorsa, onu benim ölü ellerimden almak zorundaydı. Ona karşı dezavantajlı olduğumu hissediyordum, belki bana karşı olduğundan daha az dezavantajlıydım ama yine de dezavantajlıydım.

Hızlı uykumdan sıçrayarak uyandıktan sonra yüzmeye gittim, okul havuzunun soğuk suyu kaslarımı uyandırmış ve bana çok ihtiyaç duyduğum enerjiyi vermişti. Normal bir şey yapmak güzeldi.

Eski hayatımdan. Lisede çok iyi bir yüzücüydüm, doğru soyadına sahip olmadığım için başlangıç yüzücüsü olmanın bir önemi yoktu ama iyiydim.

İşim bittiğinde saçlarım kimyasal kokuyordu, parmaklarım budanmıştı ve duşun uykumu getireceğinden endişelensem de havuz suyundan arınmam gerekiyordu.

Nemli mayomun üzerine giysilerimi geçirdim ve kaslarımı rahatlatacak sıcak suyun altına girmeden önce yurtlara kadar koşmayı planladım. Havuz salonunun kapısını iterek açıp kampüs boyunca yürümeye başladığımda bu ihtimal karşısında ürperdim.

Rüzgâr tenimi sertçe ısıyor, tüylerim kendiliğinden diken diken oluyor. Ayaklarım hızlı yürüyüşümle olabildiğince çok yeri kaplayarak arazide koşturuyordu. Yatakanemin kapısının üst penceresinden kaçan ışığı görebiliyordum, omuzlarıma farklı bir soğukluk düştüğünde neredeyse güvendeydim.

Arkamda birinin varlığını çok geç hissetmiştim. Güneş kaybolmuştu, yapayalnızdım ve içimde çığlık atma isteği kabarıyordu. Hızla arkamı döndüm, her zaman yaptığım şeyi görmeye hazırdım, hiçbir şey.

Onu görmeme izin vermiyor. Sadece izlediğini anlamama yetecek kadar uzun süre kalıyor.

Yine de hazırlıklıyım. Ben hazırım.

Yumruğumu sıkıyorum, vücuduma yaklaştığını hissettiğimde topuklarımın üzerinde dönüyorum,

"Br-" Yüzünde bir şeye temas etmeyi umarak yumruğumu yukarı doğru savurmadan sadece bir saniye önce ağzından adımın başlangıcını duyuyorum.

Parmak eklemlerim anında zonkluyor, altın telli bir saç gördüğümde yüzüm alev alev yanıyor.

Aman Tanrım.

"Bu ne lan!" Easton tısladı, çenesini tutuyordu.

Hayatımın sağ kroşesi. Ronda Rousey gurur duyardı.

Kalbim hızla atıyor, sinirlerim ve korkmuş olmanın verdiği hızlı iniş başıma hücum ediyor. Ellerimi ağızımın üzerine koyuyorum,

"Aman Tanrım. Aman Tanrım, çok üzgünüm." Mırıldanıyorum.

Başını bana doğru çeviriyor, hâlâ yüzünü tutuyor ve elmacık kemiğindeki kırmızı bölgeyi ovuyor.

"Lanet kız. Seninle karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezdim." Acıya rağmen şaka yapıyor ve ben gergin bir şekilde gülüyorum.

"Çok özür dilerim, bunu yapmak istememiştim, sadece seni-" Donup kaldım, cümleyi istediğim gibi bitirmemenin en iyisi olduğunu düşündüm.

"Beni...? Soyguncu mu?" "Onun gibi bir şey, iyi misin?" I
Endişelendiğimi sorduğumda, sanki az önce bir
yüzüne daha çok güvenen adam

Çoğu. Nefes alıp kendimi
sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Hayatta kalacağım. Daha iyi bir soru,
sen iyi misin? Cidden ürkmüş
görünüyordun."

Ellerimi endişeyle yüzümde gezdirip iç
geçiriyorum, "Yorgunum, hepsi bu. İyi
uyuyamadım, kafam allak bullak oldu."

Anlayışla başını sallıyor, kızarıklık
büyüyor ve sabaha kadar moraracağını
biliyorum. "Eğer seni daha iyi
hissettirecekse, sanırım parmak eklemimi
kırdım." Zaten şişmiş olan eklemi
görebilmesi için elimi kaldırıyorum.

Kolaylıkla elimi tutuyor, irkilmeme bile
fırsat vermiyor. Parmak eklemlerimi
incelemek için gözlerini indiriyor.
Başparmağı hassas derimin üzerinde
geziniyor ve hafifçe irkiliyorum.

"Sanırım kırmış olabilirsin; sana biraz
buz getirmemi ister misin?" Sözlerini
elimini üzerine üflüyor, dudakları olması
gerekenden daha yakın.
Hissedebiliyorum.

Teninin sıcaklığını kendi tenime yakın hissedince elimi hızla geri çektim.

Bir sürü şey çaldım.

Bir blender, bir televizyon, bir saat, hatta uzaktan kumandaların pillerini bile çaldım.

Erkek arkadaşlar listeye eklemeyi planladığım şeylerden biri değil.

"İyi olacağım, sadece küçük bir sıyrık. Yarın Mary'ye diğer adamın senden daha kötü görüldüğünü söylersin." Yumuşakça gülümseyerek içeri kaydım.

"Evet," diye başını salladı, ensesini çocuksu bir şekilde kaşıyarak, "Bunu deneyeceğim. Yine de her şey yolunda, sana öyle koşmamalıydım, sanırım şu anda herkes biraz korkmuş durumda."

İşte yine oldu.

Panik.

"Ne için?" Cevabını bildiğimden emin olduğum soruyu soruyorum.

"Öğretmen asistanı, Chris? Uygulamalı matematik sınıfımızdaki.

Kayıp. Son birkaç gündür kayıptı, şimdi de Coraline Whittaker kayboldu. Ailesi dün bildirdi, herkes telaşlandı. Bu kasaba söylentileri körüklemeye ve hayalet hikayeleriyle yerli olmayanları korkutmaya bayılıyor." Sırıttıyor, "Muhtemelen burayı terk etmişlerdir, Ponderosa Springs'in baskısı ilk kez birini etkilemiyordur."

Zaten yüzüne yumruk atmıştım ve şimdi de ayakkabılarına kusma isteği duyuyordum. Cinayeti gördüğümüzden beri ilk kez biri bana bundan bahsetmişti.

Ağzım tamamen kurudu. Kafam, vücudunun her yerinde sürünen yılanların görüntüleriyle doldu, keskin dişleri derisine battı. Boğazından şelale gibi akan kanı izledim. Yaşamak için çıkardığı sesler.

Titreyerek Easton'dan uzaklaşıyorum, yurt odama gitmem gerekiyor.

"Evet, muhtemelen okuldan biraz uzaklaşmaya falan ihtiyacı vardı."

"Odama dönmeliyim, yarın sınıfta görüşürüz" diye cevap verdim.

Çantamın askısını tutarak, "Ve yüzün için üzgünüm! Bir ara ödev cevaplarıyla bunu telafi edeceğim." Acele ediyorum, bu konuşmadan ayrılmak istiyorum.

Kaşlarını belirsizlik içinde çatıyor. Muhtemelen ne kadar tuhaf olduğumu düşünüyordu, çünkü suratına bir yumruk atmıştım ve kafası kesilmiş bir tavuk gibi kaçıyordum.

Sırtımı dönüyorum, bacaklarımı salonuma doğru hareket ettiriyorum.

"Briar!" Arkamdan sesleniyor. Ona bakmak için boynumu kaydırıyorum,
"Öyle mi?"

"Dikkatli olun. Buradaki herkes görüldüğü gibi değildir." Elini havaya kaldırdı, orta parmağını benimkini süsleyen yüzüğe referansla ovuşturdu. Bunu unutmuştum, bunu unutmuştum.

Ceplerim olmadığı için yüzdükten sonra giymiştim.

"Evet, teşekkürler." Geri sesleniyorum ve yurt koridorunun güvenliğinde kayboluyorum.

Harika. Mükemmel.

Artık Alistair'le birlikte olduğumu düşünüyor. Bunu da şu anda hayatımda olması gerekmeyen şeyler listesine ekleyelim.

Neredeyse koşarak odama gidiyorum, kapıdan el yordamıyla giriyorum. Her şey dönmeye başlıyor, olayların hızına yetişemiyor gibiyim. Lyra'nın başucu lambası dışında oda karanlık, loş ışık uyuyan yüzüne gölge düşürüyor. Huzur içinde uyurken okuduğu kitap göğsünün üzerinde duruyordu.

Bunu yapmak için neler vermezdim. Onu hayal etmemek için.

Onu düşünmemek için.

Kendimi banyoya kilitleyip tuvalete koşuyorum ve dizlerimin üzerine sertçe çöküyorum. Vücudumdaki azıcık yiyeceği beyaz kaseye boşaltırken dizlerim fayansa gömülüyor.

Kaburgalarım geriliyor, boğazım mide asidi yüzünden zaten ağrıyor. Gözlerim kapanıyor, arkalarında parazit titreşiyor. Tüm yılanlar. Bütün o kan. Bizi ormanda kovalarken kahkahalarla ulumalarının sesi.

Bu onlar için bir oyundu.

Muhtemelen Chris'i sadece eğlence olsun diye öldürmüşlerdir. Şaka olsun diye. Paralarından ve statülerinden o kadar sıkılmışlardı ki, çıtayı yükseltmek zorunda kaldılar.

Soyadlarını bilmeleri onları alacakları tepkilerden kurtaracaktı.

Yakalanmaya yaklaşmazlar bile, çünkü tüm bu kaosu içinde bir hesaplama vardır. Her şey için bir nedenleri, bir planları vardır, her zaman bir sonraki hamlelerini planlarlar.

İşimin bittiğinden emin olana kadar ayağa kalkmıyorum, ancak o zaman kıyafetlerimden kurtulmaya ve beyaz başlıklı duşa atlamaya başlıyorum.

Kolalı, plastik perdeyi çekerek gözlerimi kapattım, parmaklarım soğuk metali kavurucu sıcak suya çevirirken başımı duş başlığına doğru kaldırdım. Üzerimdeki anıları eritmek istiyordum.

"Uh." Keskin bir şekilde nefes alıyorum, su sistemime bir şok etkisi yapıyor, donmuş ayak parmaklarım sıcaklığın altında acıyor. Ne kadar iyi hissettirdiğini görünce neredeyse inleyecektim. Başımı eğip suyun sırtımdan aşağı akmasına ve saçlarımı kaplamasına izin verdim.

Her damlanın tenimden sıçradığını hissettim, ayak parmaklarımın altındaki fayansa çarpan suyun pıtırtısı dışında sessizlik vardı. Nefesime, sıvıya ve ne kadar sıcak hissettiğime odaklandım.

Olaydan sonra neden cinayet işlediklerini düşündüm. Gerçekten o kadar sıkılmışlar mıydı? Yoksa başka bir şey mi olmuştu?

İnsanlar gerçekten canavar mı doğarlar?
Yoksa öyle olmaya mı şartlanmışlardı?

Ve o kız, Coraline, ona bir şey yapmış
olamazlar, değil mi? Bu da beni
meraklandırırdı, eğer ona bir şey yaptılarsa,
Silas'ın kız arkadaşının ölümüne onlar mı
sebebe oldu?

Birinin kendi kız arkadaşını öldürecek
kadar zalim olabileceğini hayal bile
edemezdim ama bu dört çocuk gibisini de
hiç görmemiştim, yani her şey mümkündü.

Herhangi bir şey.

Bu kasabanın sırlarını ve ihanetini
araştıran bir yabancıydım. Büyük bir
dezavantajım vardı, Lyra her şeyin iç
yüzünü biliyordu. Bildiğim tek şey günden
güne öğrendiklerimdi ve bu beni onlara
hazırlamak için yeterli değildi.

Parmaklarım saçımdaki düğümleri
çözüyor, suyun buharı göğsümü
temizliyordu. Gözlerimi açtım, niyetim
saçım için şampuanı almaktı, ama
kelimenin tam anlamıyla kırmızıdan kör
olmuştum.

İlk başta parmak eklemlerimin kanadığını düşündüm ama bu çok fazlaydı, etrafımda o kadar çok kan vardı ki benden gelmesine imkân yoktu, ölmüş olurdum.

Kabustan fırlamış gibiydi.

Ellerim ince bir koyu kırmızı sıvı tabakasıyla örtülmüştü. Yüzümden aşağı akıyor, gözlerimin içine düşerek her şeyi bulanıklaştırıyordu. Kan rengi beni örtüyor.

Saçlarımı sola doğru savurdum ve beyaz fayanslara sıçrayarak kanalizasyona doğru akmasını izledim. Kollarıma ve karnıma sürdüm, ne kadar çok olduğunu görünce ağzım açık kaldı. Pürüzsüz tenimde ne kadar kalın hissettiriyordu.

Kalbim hızlandı, çarptı, gümbürdedi ve can havliyle koşmaya çalıştı.

Neredeyse kokusuz olmasına rağmen, demir ve eski kuruşların kokusu burun kıllarımı yaktı. Çok gerçekçiydi. Tüm bunlar çok gerçekçiydi.

Chris'i ve boynundan akan kanı hatırladım. Söylemediğim, katledilmiş bir hayvan gibi ölmesine izin verdiğim için bu benim karmamdı.

Gözyaşlarım kıpkırmızı suya karıştı, boğazım çok fazla duygudan tılandı. Ama çok geçmeden düşmanlık kabardı. Midemde fokurduyor ve köpürüyor çünkü bunun karma olmadığını biliyorum. Bu iki kolu ve iki bacağı olan biri tarafından yapıldı, kader ya da ilahi bir müdahale değil.

Onlardan şüphe ettiğim için kendimi aptal gibi hissettim. İşbirliğimizi sağlamak için ne kadar ileri gidebileceklerinden şüphe ettiğim için. Yine yata Khanemize girmişlerdi.

Evimize ne kadar kolay girip çıkabildiklerini göstererek aslında ne kadar korunmasız olduğumuzu kanıtladılar.

Ellerim duş başlığına uzanıyor, onu söküp parçalara ayırıyor. İçine sahte kan damlayan beş sahte plastik kapsül yerleştirilmiş. Lyra'yı uyandırıp uyandırmadığımı umursamadan başlığı

yere atıyorum.

Destek için fayansları buluyorum,
başımı aşağı indirip derin nefes alırken iki
elimi de üzerlerine koyuyorum.

Nehirler ve su birikintileri halinde
üzerime akıyor, tenime çarpıyor ve
kanalizasyona sızıyor. Kırmızı renk
benimle alay ediyor.

Ellerimde kan olduğunu söyleme
şekilleri. Bana bu işte masum olmadığımı
gösteriyorlar. O adama bunu yapmalarını
izledim. Yardım için çığlık atmadım ya da
durmaları için bağırmadım, sadece
olmasına izin verdim.

Chris'in kanı onlarınki kadar benim
ellerimi de kaplıyor. Ben suçluydum.
Onlardan daha iyi değildim ve onlar da
böyle olmasını istiyorlardı.

Kirli olmamızı istediler. Yalancılar.
Katiller. Suçluluk duygusunu
ruhlarımızda hissetmemizi istediler.

Bizler onların iplerine bağlı kuklalarız.
Bir sonraki hamlelerini bekliyoruz. Tüm
hayatımız onların ellerinde, kim bilir nasıl

Uzun süre bu küçük maskaralıklarla bize bunu hatırlatmaya devam edecekler.

Bizi tam istedikleri yerde tutuyorlar.
Biz.

Saklanacak hiçbir yer yoktu, hiçbir yer koşmak için.

Çıkış yolu yok.



CHAPTER

something wicked this way comes

FIFTEEN

Briar

Thomas'ın bana katılacağıma dair söz verdirdiği okul etkinliği aslında bir toplantı değildi.

Tüm okul, ya da sanırım öyle görünüyordu, zamanımın çoğunu geçirdiğim Burley Bölgesi'nin arka tarafında toplanmıştı. Matematik derslerinin çoğu burada yapılırdı.

Arazinin ortasındaki gibi açık bir ortak alan, Iruine Bölgesi'nin arkasındaki gibi bir dinlenme salonu ya da Rothchild Bölgesi'nin ötesindeki ürkütücü anıt mezar yerine. Bunun yerine bir çit labirenti vardı.

Hollow Heights'ın muhtemelen ismiyle bağlantılı ürkütücü bir hikayesi olan gösterişli bir labirente sahip olması gerçekten sürpriz miydi? Pek değil.

Bu işin doğasında olduğunu çabuk öğrenmiştim.

Ponderosa Springs ve onun üzerine inşa edilen üniversite, kalbi zayıf olanlara göre değildi.

Şimşir çitlerden oluşan aşırı iddialı yedi eşmerkezli daire, orman çizgisinde kaybolmadan önce binanın arkasındaki tüm alanı kaplıyordu. Etrafı saran çimenlere tek bir giriş ve tek bir çıkış olduğunu varsaydığım bir yol. Merkezde, insanların kafasını daha fazla karıştırmak için çift sarmal dış merdivenli bir kule bulunuyordu.

Gece vakti hızla gelmişti, öğrenciler karanlıkta parlayan bilezikler takıp el fenerleri tutarak gruplar halinde toplanıyor, gülüyor ve düğün günlerinde bahsedecekleri bir başka üniversite etkinliğinin tadını çıkarıyorlardı.

Onları kıskanırdım.

Onların kayıtsız doğası ve ayrıcalıkları.

Öğrencilerin kaçırıldığını ve öğretmenlerin ormanda öldürüldüğünü bilselerdi kaç kişinin geleceğini merak ediyordum.

Hâlâ eğlenebilirler miydi? Zenginlik şemsiyesi onları ölüm kadar acımasız şeylerden bile korur muydu?

O kadar emin değildim.

Başparmaklarımı uzun kollu gömleğimin manşetindeki deliklere düzgünce soktuğumda, rüzgâr onu bedenime daha sıkı bastırdığında polyester tenimde pürüzsüz bir his uyandırdı. Lyra saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru sıkıca örmüş, kirli sarı tellerimi lekeleyen hafif kırmızıyı gizlemişti.

Ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde saatlerce duşu ovduk ama pek bir sonuç alamadık. Beyaz fayans artık soluk pembe bir tabakaya sahipti. Temiz bir duştan sonra bile cildimin hala aynı renkte olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Buraya Labirent diyorlar." Lyra konuşuyor, arnavut kaldırımlı basamaklardan aşağı, yükselen labirentin önündeki nemli imlere doğru süzölürken benimle uyum içinde yürüyor.

Karnım açlık ve yorgunluktan gurulduyordu, "Tabii ki öyle."

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum, sol ayağımın üzerine eğilerek girişe bakıyorum, karanlık ve az miktarda ay ışığı ile karşılaşıyorum. El feneri olmadan yolumuzu bulmamızın imkânı yoktu.

"Yunan efsanesinden esinlenildi, Theseus ve Minotaur'u bilirsiniz. İnşaatçılar Girit'tekinin bir kopyası olmasını istediler. Bu oyunu her yıl birinci sınıflar için yaparlar, mücadele her zaman farklıdır ve genellikle bir tür bulmacadır. Lisedeyken bunu dört gözle bekliyordum." Geçmiş zaman kullanımı gözümde kaçmadı. Dört gözle bekliyordu, şu anda daha az umursayamayacağı gibi.

Sadece güvenlik duygumuzu almakla kalmadılar, neşe duygumuzu da aldılar. Bir şey yapmaktan çok korkuyorduk.

Köşede belirip bizi yakmalarından çok korkuyorduk.

Bu berbat bir şeydi çünkü bulmacalarda kendimi her zaman oldukça iyi bulmuşumdur.

"Hollow Heights'ın birinci sınıfına hoş geldiniz!" Öğretmenlerden biri arkamızdaki arnavut kaldırımını basamakların tepesinde mikrofonla anons yapıyor.

"Sizleri burada yüzyıllık bir geleneğe dahil etmekten heyecan duyuyoruz! Her yıl farklı bir oyun oynanıyor ama ödül hep aynı. Labirentin içindeki altın anahtarı bulursanız, okulun özel dinlenme salonlarına dönüştürülmüş birçok gizli odasından birine giriş hakkı kazanırsınız."

Akranlarımızdan yüksek sesli bir tezahürat ve yankılanan bir coşku var, eminim ödülün çok rekabet için heyecanlılar. Burası Papa'dan daha fazla plaket ve ödüle sahip tanınmış bir üniversite olmasına rağmen, organize sporlar sunmuyorlar, atletizmin eğitimden daha fazla bir ayrıcalık haline gelmesinden korkuyorlar ve bu böyle bir okulda olamaz.

Hollow Heights'ın nesillerin en büyük genç beyinlerini rotasından saptırmak için bir şey yaptığını düşünen biri varsa, derhal itibarını kaybeder. İnsanlar yıllarca çocuklarını

burada, başvurularına bir atala bile dokunulmasını istemiyorlar.

Gelecekteki Amerika'mızın geleceği yer burası.
dan.

Bu insanlardan dördünü tanımak aklımı karıştırdı.
Zaten bir tampon kadar kanlı bir sabıka kayıtları vardı,
bundan sonra ne yapmayı planlıyorlardı? Çocuklara yardım
mı edeceklerdi? Özgür dünyayı mı yöneteceklerdi?

"Sadece iki ve üç kişilik takımlar! Her takımın
anahtarı bulmak için labirentin içinde on beş dakikası
olacak, başarısız olursanız, havalı korna çaldıktan sonra el
fenerinizi gökyüzüne kaldırın ve bir öğretmen gelip sizi
labirentten çıkarmasını bekleyin. Her zaman olduğu gibi bu
eğlenceli zamanlarda güvenliğinizi sağlamak istiyoruz..."
Yarımızdan fazlamızın yirmi saniye içinde hatırlamayacağı,
diğer yarımızın da ilk seferinde dinlemediği bir güvenliğ
önlemleri listesine giriyorlar.

Gözlerim öğrenci denizini tarıyor, bilinaltımda
onlardan birini arıyordum. Öğrendiğim bir başka ders de,
eğer Hollow Boys'tan birini görürseniz, diğer üçü de çok
geride kalmazdı. Biri olmadan diğeri asla olmazdı. Sürü
halinde avlanan köpekbalıkları gibi, endişelenmeniz gereken
asla gördüğünüz köpekbalığı değildir, gölgelerde gizlenen ve
fark edemediğiniz köpekbalığı bacağınızın bir kısmını
koparma olasılığı daha yüksek olandır.

Silas'ın siyah kapüşonunu, Thatcher'ın donmuş renkli saçlarını görmüyorum ya da Rook'un zippo'sunun sesini duymuyorum. Alistair'in gözleri üzerimdeyken oluşan baskıyı bile hissetmedim. Genelde etrafı kokladıklarını böyle anlarım.

Panik. Ter. Adrenalin.

Sanki şimdiye kadar yaşadığım tüm hisler bir araya gelmiş gibiydi ama aynı zamanda daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Tanrım, bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Ama bu gece onları görmedim. Varlıklarını hissedemedim. Organize okul etkinlikleri zaten onlara göre değildi. Çok fazla göz, uyulması gereken çok fazla beklenti vardı.

Lyra'yı kalçamla dürtüyorum ve biraz sırtıyorum, "Bunu hâlâ eğlenceli hale getirebiliriz, değil mi? Saklanacak gizli bir yerimiz olması güzel olurdu."

Gülüyor, nefes nefese ve bu son birkaç haftanın ilk neşe sesi.

"Gerçekten de onu Tracy ve altın çocuk Garrett'tan önce bulacağımızı mı düşünüyorsun?" Gözleri, hem vizyon hem de kişilik olarak güçlü bir çift olan Easton ve Mary'ye takıldı.

Mükemmel yüzünü süsleyen sarı ve mor çürükleri ya da Mary'nin kasıtlı olarak

hırkasını gömleğinin rengiyle eşleştirdi.

"Bu kimin babasının onlara en büyük yatırılabileceğıyle ilgili değıl. Bu bir labirentte gezinmekle ilgili. Para yok. Statü yok. Elbette günden güne üstünlük onlarda ama şu anda avantaj bizde."

"Büyüleyici kişiliklerimiz mi?"

Omzunu hafifçe itiyorum, esinti buklelerini yakalıyor ve omzunun arkasına itiyor, "Bunun yanı sıra, ukala. Bizim avantajımız sokak zekası. Sence bu çocuklar daha önce hiç kendi ayakları üzerinde düşünmek zorunda kaldılar mı? Anneleri ve babaları olmadan kendilerini zor bir durumdan kurtarabildiler mi? Bundan şüpheliyim." Kötü niyetli değıldim, sadece gerçeğı söylüyordum.

Bana öyle geliyordu ki Lyra ve ben bu okulda milyonerlik sınırının altında büyüyen tek iki kişiydik. Elbette Lyra'nın on sekiz yaşında parası vardı ama o sistemin içinde büyüdü ve ben bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Koruyucu ailelerin çocuklara ne yaptığını gördüm. Onları neye dönüştürdüğünü ve ne olmalarına izin verdiğini.

Doğduğunuz andan itibaren kendi başınızın çaresine bakma becerisinden yoksun olarak bu dünyaya getiriliyorsunuz. Başkalarından öğrenmek ve uyum sağlamak zorundasınız. Çoğunun onlara rehberlik eden ve öğreten ebeveynleri vardır. Onlara hayatın yanlışlarını ve doğrularını göstermek için.

Sonra başkaları da var.

Dışlanmışlar, kazazedeler, tüm bunları kendileri

öğrenen dünyanın yalnızları. Biz zor olanı öğreniriz.

başarısızlıklarla, hatalarla öğreniriz. Sıcak kalpler yerine pençeler ve keskin dişler geliştiririz. Zirveye ulaşmak için savaşıyoruz. Kendimize ve kendi başımızın çaresine bakarız. İşte bu kadar.

"Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakarak duraklıyor, "Labirentin alev alması ya da bir ayı kapanına takılmak konusunda endişelenmiyor musun?"

Gülmem gerekmesine rağmen gülmüyorum. Hiçbirinin böyle bir şey yapacağını tahmin etmezdim.

Endişeli miydim? Evet, endişelendim.

Bunun bunu mahvetmesine izin verecek miydim? Bunu yapmamaya çalışacaktım.

"Bu gece burada olacaklarından şüpheliyim. Ayrıca biz içerideyken labirente giremezler, her iki girişte de öğretmenler var. Bu gece eğlenmek için güvende olmalıyız, tamam mı? Ona güven veriyorum.

Devam etmeyi planladığımı fark etmeden başını sallıyor, "Ama bence gerçekten birine söylemeyi düşünmeliyiz Lyra."

Bir süre ağzından hiçbir şey çıkmıyor, etrafımızda insanların Labirent'te geçirdikleri zamanın başladığını ve bittiğini işaret eden bir hava borusunun tekrar tekrar çaldığını duyarken sessizlik.

"Bu geceyi alalım. Sadece bu anı. Sadece bir geceyi normal geçirelim ve sabah ne yapmamız gerektiğini konuşalım."

Bu ondan aldığım en yakın evet cevabıydı. Şu anda hayır demeye daha yatkın olduğunu biliyordum ama yine de bunun küçük bir kazanç olduğunu hissediyordum. Birine güvenme fikrine ısınmaya başlamıştı. Polise. Bir öğretmene. Bize yardım edebilecek herhangi birine.

Kolumu onunkine geçirdim, "Bu etekle ona ayak uydurabilecek misin?" Yeşil ve siyah ekose kumaş kalçalarının üstünü okşuyor, aklıma Harry Potter'daki Slytherin üniformaları geliyordu.

Lyra'nın böyle bir paradoks olması çok şirindi. Çamurdan ürpertici böcekleri toplamak için ekose etekler ve kadife pantolonlar giyerdi. Yatakhaneye her zaman dizleri ve avuç içleri kir içinde gelirdi. Kucağında bir kitapla otururken bacak bacak üstüne atması ama bir kutu kola içtikten sonra duyduğum tüm yetişkin erkeklerden daha yüksek sesle geçirmesi. Nasıl bu kadar yumuşak, bu kadar kadınsı olabiliyor ama yine de çocuksu olarak görülebilecek bir şey yapabiliyordu. Kendisinin parçalarını bu kadar kolay dengeleyebilmesine hayrandım.

"Muhtemelen hayır, ama bir deneyeceğiz." Gülüyor ve beni labirentin girişi için kısalan sıraya doğru çekiyor.

Zaman geçirmek için konuştuk, öğrencilerin tekrar tekrar başarısız olmalarını izledik, bir öğretmen başka bir takımın henüz anahtarı bulamadığını duyurmadan hemen önce tiz bir hava borusu gökyüzünü deldi.

Sıra bize gelmişti, Lyra'nın psikoloji  ğretmeni ile benim istatistik profes r m n arasında durmuŗ,  nden gidenlerin yemyeŗil çitlerin arasındaki karanlığa girmesini bekliyorduk.

Bir rüzgâr beni arkamdan vurdu ve labirentin kenarında kendimi yakalamak zorunda kalmama neden olacak kadar ileri itti. AĞaçların arasından hızla geçti, ağrıyan uzuvları inliyor ve ötemizde sallanıyordu.

Kalbimin ritmi artmaya baŗladıĖında, yumruklarıma, t rnaklarımla avucumun etine nasıl battığına bakıyorum.

"Briar!" Lyra parmaklarını yüzümün önünde saklatarak beni dünyaya geri getirmeye  alıŗıyor.

"Kalktık." Gülümsüyor, Labirent'e doğru ilerliyor Birincisi.

Sis yere   km ŗ, onu emiyor. sisin içinde kayboluyor. Korku enseme yalıyor ama çabucak silkiniyorum. Arkadaŗımın peŗinden gidiyorum.

Bir elim  it labirentinin kenarında koŗmak için uzanırken, diğer elim el fenerimin açma düğmesine basıyor. Parıltı Lyra'nın yüzüne çarpıyor ve parlak  ıktan korunmak için elini kaldırıyor.

 ŗıĖı sola doğru tutuyorum, sonra iki farklı yolu görerek sağa dönüyorum. Sis uzakları

görünürlük neredeyse imkansız.

"Ayrılmak ister misin? Bu şekilde daha fazla yer kaplayabiliriz." O teklif ediyor.

İlk içgüdüüm hayır demek. Sayıca her zaman daha güçlüyüzdür. Ama bu bir okul işlevi, onlardan kaçış planı değil. O yüzden başımı sallıyorum,

"Ben soldan gideceğim. İyi şanslar." İyi bir gülümseme veriyorum

Ruhlar.

Yollarımız ayrılırken derin bir nefes alıyorum, boynumu biraz kırmak için başımı eğiyorum. Sağa ve sola doğru ilerlemeye başladığımda her şey biraz bulanıklaşıyor, bu yüzden hızımı artırmaya çalışıyorum.

Burada çok uzun süre kalacağımızı biliyorum ve kaybetmekten nefret ediyorum. İçeri girdikçe kendimi daha da kaybolmuş hissediyorum, her dönüş, her yön değişikliği bana yanlış yol gibi geliyor. Labirentin yüksekliği çitlerin üzerinden yukarı bakmamı engelliyor, bu yüzden ortaya yakın olup olmadığımı bile anlayamıyorum.

Hava borusunun her an çalabileceğinden eminim, sadece bu düşünce bile beni daha hızlı koşmaya itiyor.

"Ben ömür boyu fare sahibiyim, bu aptal şeyden kurtulabilmeliyim." Homurdanıyorum, derin bir nefes alıyorum ve biraz öksürüyorum. Ciğerlerim sisten ıslanmıştı. Ada'dan bahsedilince kalbim biraz sızladı. Beni öldürmeden mezun olmama izin verirlerse, evcil hayvanımı öldürdüğü için onu bıçaklamak üzere geri dönecektim.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve nefes almak için başımı öne eğiyorum.

Tekrar kaldırdığımda, el fenerimle önümü tarayarak kaldırıyorum. Işık sisin içinden geçerek birkaç metre önümde dimdik duran kulenin beyaz boyasını yakalıyor.

"**La netleneceğim.**" Fısıldıyorum, sırtarak yüz.

Yapıya yaklaştığımda altın iskeleti fark ettim. basamaklardan tek bir iple sarkan anahtar. Ayak parmaklarımın ucuna uzanarak parmaklarımı canlı metalin etrafına doluyorum, içim gururla doluyor.

Anahtar ellerime düşerken telin kopuşunu duyuyorum. Sahte altına hayranlıkla bakmam için birkaç saniye var ama bu hareketim korkunç bir dizi olayı tetiklemiş gibi görünüyor. Sanki ip bir bubi tuzağıydı ve ben de mükemmel bir kurban olmuştum.

Etrafımdan çığlıklar, tiz, kulak tırmalayıcı feryatlar yükseliyor. Labirentin dışından bağırان sesler. Birinin yanımda olmasını bekleyerek sağa sola dönerek sığıyorum. Onun yerine gecenin içinde sürekli bir silah sesi duyuluyor, belirgin bir silah sesi.

Sadece havai fişekler, diye mantık yürütüyorum, her ne kadar gökyüzüne doğru yükselen renkli bir ışık parıltısı ya da titreşimi olmasa da

Bulutlar. Kendime istediğim kadar havai fişek olduğunu söyleyebilirim ama bu gerçeği değiştirmeyecek.

"Herkes sakın olsun ve lütfen avluya çıksın!" Öğretmenlerden birinin mikrofondan anons ettiğini duyuyorum, sesi bana doğru yankılanıyor.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim.

Bu labirentin içinde kapana kısılmak ya da dışında neler olduğunu bilmemek.

Hayatta kalma içgüdülerim son birkaç haftadır daha önce hiç olmadığı kadar tetiklenmişti. Bu, polisler tarafından yakalanmaya ya da hırsızlık yaptığınız adam tarafından neredeyse yakalanmaya hiç benzemiyordu.

Bu çok daha kötü.

"Lyra!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum, boğazım acıyla çınlıyor. "Lyra!!" Çoktan unutmaya başladığım adımlarımın izini sürmeye başlarken el fenerim bana yol gösteriyor.

Gözlerim karanlıkta görmek için zorlanıyor, bir yandan Lyra'yı ararken bir yandan da beni bu labirentten sağ salım çıkarmaya çalışıyordu. Sis ve çığlıklar zaten duyularımı yeterince karıştırmıştı, şimdi de Labirent'in duvarlarını titretmeye başlayan bangır bangır bir müzik vardı. Sözleri yok, sadece geleceğimde beliren bir kaderi işaret eden uyumsuz akorlar. İnsanları parlak renklere ve dönen atlara çekmek için bir atlıkarıncada çalınan müziğe benziyordu.

Sanırım bu sadece üst sınıfların küçük öğrencilere yaptığı bir şaka. Hepsi bu.

"Lyra!" Tekrar deniyorum ama bana seslenen bir şey duymuyorum. Gözlerim sağa, tepesinden parlak kırmızı bir duman püskürmeye başlayan ince, siyah bir silindire kaymadan hemen önce kulağıma yüksek bir gümbürtü sesi geliyor. Sızıyor ve köpürerek kalın dalgalar halinde etrafıma yayılıyordu.

Ayaklarımdan başlayıp vücudumda yükseldikten sonra yer kaplamaya devam etmesini beklemedim. İlerlemeye başladım, kollarım yüceltilmiş bir mumya gibi önümde uzanıyordu.

Thud. Thud. Thud.

Çitlerin üstünden daha fazla duman bombası uçuyor ve etrafımdaki rastgele noktalara iniyor. Dumanlar görüşümü tamamen ele geçirdi ve beni endişe verici parlak kırmızı bir renge bürüdü.

Dehşet üzerime çöküyor, ensemdeki ince tüyler diken diken oluyor. Gözlerim sinirden yanarken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Ne korkmuştum ne de korkutulmuştum. Hissettiğim şey işe yaramaz bir ismin ötesindeydi.

Hissettiğim şey, aç bir canavar gibi üzerime sürünen somut, canlı bir güçtü. Ham etimi kemiriyor, göğsümün içindeki hareketsiz kalpten ziyafet çekene kadar beni lime lime ediyordu.

Titreyen ellerimi artık kontrol edemiyordum.

Öksürükler ciğerlerime doluyor, dumanı görüşümden uzaklaştırmak için kollarımı çok az işe yarayacak şekilde sallıyordum. Her şey bir bulanıklıktı, hepsi çok hızlı dönüyordu. Birkaç dakika öylece durdum, midem çalkalanıyordu, gözlerimi kapatarak tekrar küçük olmayı diledim. Keşke Teksas'taki evime dönseydim ve babamın kollarında huzur bulsaydım. Beni korumasına izin vermeyi.

Babamı ve beni bundan daha güçlü olmam için nasıl yetiştirdiğini düşündüm. Kendisini yere sermeye kararlı olanların ayaklarına kapanan kızlardan daha cesur. Bana onların burunlarının dibindeki serveti nasıl çalacağını gösterdi. Bana gecenin tümseklerinden korkmamayı öğretti. Çünkü gecenin tümseği bendim.

Titrek bir nefes dudaklarımı sıyrıyor, el fenerim yüzümün tam önündeki duman bulutlarını aydınlatmaktan başka bir şey yapmıyor. Kulaklarımı çığlık seslerine, seslerin yankılandığı yere odakladım, eğer o yöne doğru gidebilirsem beni bu labirentten çıkarabilirdi.

"Lyra!" Boğuk sesimin birilerini uyaracağını umarak boğuluyorum.

Anahtarı cebime sokuyorum, el fenerini ağzıma atıyorum ve kazağımı başımdan yırtıp yere atarken dişlerimle tutuyorum.

Siyah bir eş kazağı, göğüslerimin arasından karnıma doğru süzülen terin de yardımıyla tenime yapışıyor. Nefesimi sabitleyip paniği yatıştırmaya çalışarak çıkışa doğru ilerliyorum.

İşte o zaman kıs kıs güldüklerini duyuyorum.

Kaslarımı geren karanlık, kapüşonlu bir kıkırdama. Bacaklarımı daha hızlı hareket ettirmeme neden oldular. Bir şeyin yakın olduğunu biliyordum. Onlar yakındaydı ve ben de onlarla birlikte burada kapana kısılmıştım. Sesteki tehditkâr aura kemiklerimin panikle titremesine neden oldu. Kahkahaların yankıları göğsümün içinde yankılanıyor, kafamın içinde uğulduyordu.

Atlıkarınca müziği daha hızlı dönüyor, ileriye doğru atılan her adımda daha da yükseliyordu.

Arkamda bir rüzgâr esintisi hissettim, belime dokunan bir dokunuş beni dönmeye zorladı ama daha fazla dumanla karşılaştım. Sol bacağıma dokunan bir başka el fısıltısı beni tekrar döndürdü. Tam oradaydılar. Duman duvarının hemen ötesinde, saklanıyor, oynuyorlardı. Onlardan uzaklaştığımda vücudumu sıyrırırlarken daireler çizdim.

Sahte bir gerçeklikte sıkışıp kalmıştım. Hiçbir parçası olmak istemediğim lanetli bir oyunun içine itilmiştim. Onlar kıkırdayıp bana sürtündükçe midem bulanıyor, zihnim yüzüyordu. Gölgelemin içinde bir görünüp bir kayboluyorlardı.

Aynı anda hem her yerdeydiler hem de hiçbir yerde

Zaman.

Yetişmek imkansız.

"Ne istiyorsun lan?!" Bağırđım, oyunlardan bıkmış, kedi fare işkencesinden yorulmuştım. Göğsüm öfkeyle inip kalkarken el fenerim dosdoğru ileriye gösteriyordu, "Ne istiyorsun?!" Tekrar bağırđım.

Kahkahalar birbirini izliyor, el fenerim onlar yaklaştıkça yüzlerinden bir şeyler yakalıyor. Yan yana yürüyorlar, geniş omuzları birbiriyle senkronize hareket ediyor. Palyaço maskesinin parçaları en soldakini, ortadaki yapboz yüzlü olanı ve sonuncusu da gözlerinin olduğu yerden kan sızan basit, düz beyaz bir maske takıyordu.

Onlar bana yaklaşırken kustumuk boğazıma oturuyor. Sert bir şeye çarpana kadar geri, yukarı, yukarı çıktım. Cehennemnin böyle bir yer olduğuna emindim. Beyaz maskeli olan, en uzun boylu olanı uzanıp örgümden bir parçayı parmaklarının arasına aldı ve başparmağı ile işaret parmağı arasında ovuşturdu.

Bana doğru eğilip saçlarımı maskesinin burun deliklerine bastırırken ve umutsuzca yüksek sesle nefes alırken öylece kaldım.

"Ne istiyorsun?" Cızırtılı, kırık bir sesle soruyorum
Ses.

Labirentin bir parçası olduğunu düşündüğüm şey arkamda hareket ediyor. Ondan uzaklaştım ama başka bir bedene daha da yaklaştım. Gidecek hiçbir yerim yoktu, hiçbir şey yoktu.

Kollarının beni sarmasını, sert vücudunu ağzıma bastırırken avuçlarının ağzımı kapatmasını engellemek için ne yapabilirdim?

Gölgede gizlenen ve gecenin çocuğu olan. Maskeli olsa bile onun kim olduğunu biliyordum. Hissedebiliyordum.

Karşımdaki dehşete bağırarak için kendimi hazırlıyorum, "Senin korkun." Hayvani sesi müziği bastırıyor

ve kargaşa. İri eline doğru feryat ederken eldivenli avucunun derisinin tadını alabiliyorum.

Maskesinin ön kısmı burnuma değiyor. Gözlerim yüzünün üst kısmındaki siyah beyaz kafatasını seçmeye çalışıyor, dudaklarının olması gereken kısım sesini bozan kalın, siyah bir gaz maskesiyle gizlenmiş.

"Sessizliğiniz." Devam ediyor.

Plastik ve duman kokusu neredeyse ezici ama altta yatan karanfil ve kara büyü kokusu kadar güçlü değil. Adrenalin damarlarımdan sıvı altın gibi pompalanıyor. Her sinir ucu ateşleniyor, her atom enerjiyle titriyor. Yaşıyordum.

Ölümün ellerindeydim ve kendimi çok kötü hissediyordum.

Canlı.

"Gerçeği." Homurdanıyor.

Ne gerçeği?

Onun katil bir orospu çocuğu olduğunu mu? Bunu ona çoktan söyleyebilirdim.

Alistair'in kolu belime dolanıyor, mümkünse beni daha da yaklaştırıyor, maskenin içinden nefes alıp verirken çıkardığı boğuk sesler beni titretiyor. Karanlık gözleri kafatasının içinden ruhuma gömülürken irkiliyorum.

"Artık senin sahibin benim, Küçük Hırsız. Biz sana sahibiz. Sen bize aitsin. Bunu hatırladığından emin ol." Hırıltı kemiklerimi titretiyor, alt dudacağım titriyor.

İfadesi karşısında siniyorum, nasıl olsa bir şey yapamayacağımı biliyorum. Kendimi bu andan kurtaramazdım. Bunun olmasını engelleyemezdim.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, onun da göğsünde hissettiğini biliyordum. Kalçalarımın arası sıcak, ıslak ve sıvı içindeydi, vücudum ilkel dehşetin etkisiyle cinsel olarak uyarılmıştı. Kendime bunun sadece vücudumun doğal tepkisi olduğunu söyledim. Elimde değildi. Bu biyolojik bir tepkiydi.

Bedenimi kavrayışı sıkılaştı, ağzımı kapatan eli daha da sertleşti, "Korkmayı seviyorsun, değil mi Briar? Biz canavarlarla gölgelerde oynamayı seviyorsun?" Beni bir çocuk gibi yemleyerek soruyor.

Gözlerimde mümkün olduğunca çok sapkınlık göstermeye çalışarak onun tutuşuna karşı sarsılıyorum. Kovalanmaktan ve onun beni yakalamasından yorulmuştum. Koşmaktan, onun bir hamle yapmasını beklemekten yorulmuştum. Oyun oynamak istemiyordum.

Artık korkmuş küçük bir kızdım, içimde öyle olmadığımı bilsem bile.

Vücudum neredeyse reddediyordu, parçalarım onun sıcaklığını ve ondan dalgalar halinde yayılan arzuyu aramak istiyordu, ama buna karşı koydum. Vücudumda kalan tüm güçle başımı geriye doğru kaldırıp burnuna doğru çarptım.

Başımın acıyla zonklamasına neden olan kafa darbesine nasıl tepki verdiğini görmek için durmadan, vücudundan ayrılıp ters yöne doğru koşmaya başlamadan önce tatmin edici bir çıtırtı sadece kısa bir süre kaydedildi. Labirentin içinde tökezledim, çitlerin kenarlarına düştüm, kollarımı çizdim ve kestim. Arkamda onun ağır ayak seslerini, botlarının yere vuruşunu duyabiliyordum.

Duman olmadan temiz bir nefes almak için göğsüm ağrıyor, bir köşeyi daha dönerken bacaklarım yanıyordu.

Bana ne kadar yakın olduğunu görmek için bir anlığına döndüm ve döndüğümde vücudum bir diğeriyle çarpıştı. Ani tepkim onlarla savaşmak, tekmelemek, tırmalamak ve çığlık atmak oldu.

"Briar! Briar!" Ellerimi avuçlarının içine almaya çalışırken, tırnaklarımla vücudundan ayırmaya çalışırken saldırganım ismimi haykırıyor.

"Yardım edin! Biri yardım etsin!" Feryat ederek dövüşüme devam ettim. Delirmiş ve kırılmış.

"Briar! Ben Dekan Sinclair, yardım etmeye çalışıyorum!" Bana saldıranlardan biri olduğunu sandığım kişi meğer okulumuzun dekanıymış. Dışarıdaki kargaşadan sonra içeride mahsur kalan iki öğrenciyi aramak için labirente giren bir dekan.

Onlar olmayan birinin kollarına yığıldığımda etrafımı saran duvarlar yıkılıyor gibi görünüyor. Şeytan bile yardım etmek için elini uzatsa kabul ederdim. Bay Sinclair kollarını bana doluyor, beni eski baharat kokan geniş göğsüne bastırıyor ve başımın arkasını kucaklıyor, "Sorun yok, iyisin." Muhtemelen kalbimin düzensiz atışlarını hissediyor ve yıpranmış halimi görüyor.

Gözlerimi kapattım, yaşlar akıyordu ve o anda ağlamaktan çok yorulmuştum.

Kusmaktan ve çaresiz hissetmekten bıkmıştım. Uzman oldukları bir oyunu oynuyordum. Onların satranç maçındaki zavallı küçük bir piyondan başka bir şey değildim. Hayatımı, kâbuslarımı yönetiyorlardı, hayatımı ele geçiriyorlardı.

Sahip olmak için savaştığım bir hayat ve ben sadece onlara izin veriyordum.

Al şunu.

Onlar kan davası olan şımarık pisliklerdi. dahil olmak. Beni öldürmek istediler, tamam. Ama onların işkencelerinden ve iğrenç şakalarından bıkmıştım.

Kukla olmaktan bıkmıştım. Bu kedi egemenliğindeki
oyunda fare olmaktan bıkmıştım.

Oynamak istiyorlarsa tamam.

Ben de oynayacağım.

CHAPTER
girl's got bite
SIXTEEN

alister

Onu çekici olduğu için çizmiyordum.

Pek çok kız çekicidir. Güzel ve seksi olan pek çok kız var ama şu anda önemli olan bu değil. Güzel olması umurumda değil.

Yuvarlak yüzünün kıvrımlarını belirginleştirmek için kömür kalemimi kullanırken bu sözleri defalarca tekrarladım, telaşlandığında yanaklarının aldığı tonu daha da detaylandırırdım. Kemerli kaşlarını, hatta üzerinde saç çıkmasına izin vermeyen bir yara izinden dolayı yarık olan sol kaşını bile. Ben pembe dudaklarının şeklini çizerken baskıyı hafiflettim.

Onu çiziyordum çünkü o, içimi kanatmaktan başka bir işe yaramayan güzel bir şeyin başka bir hatırlatıcısıydı. Tüm hayatım parlak şeylerle, ışıltılı gülümsemeleri ve güzel evleri olan çarpıcı insanlarla çevrili olarak geçti. Tek yaptıkları benden bir şeyler almak, canımı yakmaktı; ta ki alacak bir şey, incitecek bir insan kalmayana kadar.

Adının Briar olması uygundu, yanımda dikenli bir çalı. Dürtüyor, bıçaklıyor, canımı sıkıyor.

Labirent eğlenceliydi. Heyecan vericiydi. Dokunuşumun altında titrerken ellerim onun korkmuş bedenini sarmıştı. Karanlıkta bile, etrafımızı saran dumanla birlikte, o renkli gözlerin dehşetle dans ettiğini görebiliyordum.

Benim için titrediler, muhalefet katmanının altında merhamet için yalvardılar. Kolayca ölmeyecekti, yere yatmayı ve pes etmeyi reddediyordu. Bu benim için iyiydi, iyiden de öte.

Aldığı kadar vermeye de istekli olması hoşuma gitti.

Kalemim kağıda daha sert bastırdı, bu çizimler sadece hatırlatıcıydı. Eylem yerine güzelliğe güvendiğinizde neler olacağına dair uyarılar.

Başparmağımı kullanarak sert kenarları harmanlamaya başladım, ten dokusuna gölgelendirerek ona hak ettiğinden daha fazla derinlik kazandırdım.

Telefonum cebimde vızıldıyordu, ders sırasında kafamı eskiz defterimden çıkarabilen tek şeydi. İktidardakilerin seslerini bastırmayı küçük yaşta öğrenmiştim, artık okul benim için çocuk oyuncağıydı.

Cebimden çıkardıktan sonra çocuklardan gelen birkaç mesaj görüyorum, çoğunlukla Silas ve onun yavaş kıcı hakkında konuşuyorlar. Birkaç haftadır hacklemeye çalıştığı güvenlik kamerası görüntülerini duymayı bekliyorduk.

Bunu yapmanın diğerk şeylerden daha zor olduğuyla ilgili bir şey, sanırım bir güvenlik duvarından bahsetti? Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim çok az zaman ayırdığıydı.

Thomas'ı takip ediyorduk, sırayla ona göz kulak oluyorduk ve henüz onu şüpheli bir şey yaparken yakalayamamıştık. Ana Cadde'deki apartman dairesinden gece yarısı kaçışı yoktu, okuldan sonra arabasına yasadışı uyuşturucu sokmuyordu, onu kimya laboratuvarına girerken bile yakalamamıştık.

Artık her şeyi evinde sakladığını düşündüm. Chris'in kaybolması ve Şeker Kralı'nın evinde çıkan yangın yüzünden neredeyse ölmesinden sonra dikkat çekmemeye çalışıyordu. Bu işe kim bulaştıysa hedef olabileceğini biliyordu. Birilerinin peşlerine düşeceğini biliyorlardı ve muhtemelen varlıklarını asgari düzeyde tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Rook ve ben bütün gece onun evinin önünde kamp kurduk ve yanlış yönde en ufak bir ışık titremesi bile olmadı. Yanlış adama baktığımızı, kimya laboratuvarına girip çıkmaların sadece bir tesadüf olduğuna inanmaya başlamıştım.

Telefonumu cebime geri koyarak ve üzerinde çalıştığım şeyi bitirmek için kalemi elime alarak bir mesaj gönderdim.

Sınıfta dikkatimi verdiğim nadirdi, şansım yaver gittiğinde ve lisede seçmeli sanat dersim olduğunda bile öğretmenlerin seslerini ve yönlendirmelerini duymazdan gelirdim. Daha iyi olduğumu düşündüğümünden değil, çünkü onların yardımına ihtiyacım yoktu. Onların rehberliğini istemedim.

Kitabımdaki bir sonraki boş sayfaya geçerek birkaç dövme tasarımı üzerinde çalışmaya başlıyorum. Sahip olmak istediklerim, başkalarına vermek istediklerim. Çalıştıkça, siyah ve gri illüstratif tasarımlara, hatta yaratıcı spektrumu deri üzerinde bükebileceğim küçük bir sürrealizme doğru daha fazla eğiliyordum.

Shade dövmede tüm tekniklerde ustalaşmaya, temelden başlayıp ilerlemeye inanırdı. Bir uzmanlık alanınız olabilir, gerçekten iyi olduğunuz bir kategori olabilir, ancak diğerlerini de aynı derecede iyi yapmanız gerekir. Bu yüzden geleneksel Japon tarzı çalışmalardan nefret etsem de kağıdıma bir ejderha çizmeye çalıştım.

"Bay Caldwell." Defterim ben olmayan biri tarafından kapatılmadan saniyeler önce adımı duyuyorum. Eskiz defterimin sayfaları çizim yapan elimin ve kalemimin üzerine yuvarlanıyor.

Sınıfın geri kalanı aynı anda nefes alıyor gibi görünüyor, hepsi muhtemelen başka birinin bana açıkça saygısızlık etmesini izlemenin şokunu yaşıyor. Elbette, öğretmenler

Hollow Heights. Dört yıllık yolculuğumuz boyunca bize yön vermek ve rehberlik etmek onların işi.

Sadece ben
değilim. Ben
değilim.
Silas değil.

Rook ya da Thatcher değil.

Bizi kendi halimize bırakıyorlar. Çürük elmaların kendilerine rehberlik etmesine izin vererek, soyadlarımızın ve paramızın burada bulunduğumuz süre içinde neden olduğumuz korkunç zararı karşılayacağını umuyorlar.

Bize patronluk taslama zahmetine girmiyorlar çünkü bunun kulak ardı edileceğini biliyorlar. Kendi başımıza kargaşaya neden olabileceğimiz gibi, birimizi disipline etmek ailelerimizi üzme olasılığı anlamına gelir. Ve Caldwell gibi bir isimle. Kasabanın yarısında, okul kütüphanesinde ve üniversitenin yönetim kurulunda olan bir isimle, benim ailem kızdırmak isteyeceğiniz son aileydi.

"Bana bir Aksonun tanımını söyleyebilir misiniz? Vücuda göre tabii ki." Profesör Thomas Reid masamın önünde dimdik duruyordu, ön tarafa oturmak bile istememiştim ama buraya geldiğimde geriye bir tek orası kalmıştı.

Dilimi dişlerimin önünde gezdiriyorum ve bunu yaparken derin bir emme sesi çıkarıyorum. Etrafımdaki öğrenciler nefeslerini tutmuş, beni izliyorlar,

"Kıçımı öper misin? Vücuda göre tabii ki."

İstediği cevap bu değildi ama benden beklediği cevap buydu. Alay etti, dudaklarının kenarları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. Thomas ve Briar'da saçlarının kirli sarı rengi dışında birbirlerine benzeyen bir şey görmemiştim. Onlar söylemeseydi, kimsenin söyleyebileceğini sanmıyorum.

"Zekice, Alistair, çok zekice. Ne derler bilirsın, iğneleme zekânın en düşük biçimidir."

Sırıtiyorum, "Ve zekanın en yüksek formu. Belki de öğrencilere Oscar Wilde hakkında ders vermek yerine biyoloji öğretmeye devam etmelisin. Senin uzmanlık alanın gibi görünmüyor." Bana attığı başarısız bir laf daha tavrını neredeyse tamamen değiştirdi.

Ben ona karşılık vermeden aklımdan geçenleri bana anlatabileceği bir senaryo hayal ederken omuzlarına oturan kızgınlık.

"Haklısın. Bu biyoloji. O yüzden karalamaları ve çizimleri sanat dersine saklayalım. Dikkatini ver yoksa seni dışarı atarım."

Belli ki Profesör Reid, sadece birkaç yıldır burada olan bir öğretmen, beni ve soyadımı çevreleyen asi itibarı umursamıyor. Saygı duyuyorum.

Bu. Kendi varsayımlarını yapan, başkalarının onu işini yapmaması için korkutmasına izin vermeyen bir adam.

Bu onurlu bir nitelik ve başka bir durumda ona daha fazla saygı duymamı sağlayabilirdi, ama ne yazık ki öyle değil ve tek yaptığı beni sinirlendirmek.

Sandalyemi geriye itiyorum, altındaki tahta gürültüyle gıcırdıyor. Eşyalarımı topluyorum, gözlerinin içine bakmadan önce kalemimi kulağımın arkasına atıyorum. Eğer o da bu işin içindeyse, umarım bakışlarımdaki her şey ona bir şeyler anlatıyordur,

Senin için geliyorum.

Tam boyuma geldiğimde çenem geriliyor, ondan birkaç santimden daha uzunum,

"İzin ver." Mırıldandım, beni kovup kovmaması umurumda bile değildi. Zaten gidiyordum.

Tek kelime daha etmeden oradan ayrılacak, arabama yürüyecek, eve kadar sürecektir ve sonra da hıncımı bir kum torbasından ya da bir duvardan çıkaracaktım. Karmasının geleceğini biliyordum ve daha sonra bunu ona on katıyla ödetebileceğimi bilmek beni o anda pervasızca bir şey yapmaktan alıkoydu.

Ta ki elini göğsümde hissedene kadar.

Lanet elini.

Göğsümde.

Başımı eğip onun ince parmaklarına bakarken kanım fiziksel olarak kaynama noktasına yaklaşıyor.

beyaz gömleğimin önü. Zihnim birkaç saniyeliğine dalıp gidiyor, vücudundaki her kemiği nasıl kıracağıma dair sonsuz olasılıklar etrafında dönüp duruyor.

Her biri yumruğumun altında çıtırdıyor, ayakkabımın altında nefes borusuna basarken yavaşça eziyor. Onu parçalara ayırmak ve kalan parçaları Silas'ın köpeği Samson için çiğneme oyuncağı olarak kullanmak istiyordum.

Ağzım açlıktan sulandı.

var.

Acı için. Kırık kemikler için. Merhamet çılgınlıkları için.

"Ailen yönetim kurulunda olabilir, Alistair, ama bu sizi dokunulmaz yapmaz. Hepimiz birilerine hesap verimiz." Kulağıma yakın, sessizce söylüyor.

Gözlerimi yavaşça kaldırıyorum, derin bir nefes alıyorum, burun deliklerimin içinden geçen agresif havayla alevlendiğini hissediyorum.

"Çek ellerini üzerimden." Homurdanıyorum, neden yumruğumu yüzündeki her kemiğe çarpmadığıma dair aklımdaki tüm bahaneleri bir anda kaybediyorum. Kontrolüm gittikçe elimden kayıp gidiyor.

"Bir öğretmene vuracak mısınız, Bay Caldwell? Soyadınız ne olursa olsun bu okuldan atılma sebebidir."

Bu ailenin sabrımı sınaması da neyin nesi? Önce yeğeni, ki onunla işim bittiğinde kıcını kafasından ayıramayacak, sonra da bu lanet olası

Alet. İki de buraya, bu işlerin nasıl yürüdüğüne yabancılar.

Hiç bitmeyen soyağacının üstünde olduklarını düşünüyorlar.

Kırmızı noktalar görüşümü bulandırmaya başlıyor, kilitlemeye zahmet etmediğim canavar göğsümün içinde hırlıyor, hedeflediğim kişiyi mideye indirmeye hazır.

Bileğine dolanmak için elimi uzattığımda onu rahat edemeyeceğim kadar sıkı kavıyorum.

"Yapabileceklerimin pek bir sınırı yok Profesör Reid." Dilim onun adını çürümüş et gibi tükürüyor. Bir anlığına gözbebeğinin ortasında endişe dolu bir havai fişek patlıyor, sonra sönüyor.

Bileğini bırakıyorum, iyi bir önlem için omzumla onu biraz itiyorum ve ona bakmak için dönüyorum, yüzündeki ifade başımı belaya sokmak için kullanabileceği herhangi bir şey söylemem için beni cesaretlendiriyor, "Dikkatli olmalısınız Profesör Reid. İnsanlar kayboluyor ve hepsi bu."

İnsanların önünde bunu söylemek sorumsuzcaydı, ama bunun onu bu sınıfta çıplak ellerimle öldürmekten biraz daha iyi olduğunu düşündüm. Kapıyı fırlatıp açarak koridorda ilerledim, boş olmasına ve otoparka doğru ilerlerken yolumdan çekilecek kimse olmamasına şükrettim.

Yumruğum bir şeye ya da birine çarpmadan önce eve varabileceğimden şüpheliydim. Rook'u arama dürtüsü

ve benimle evde buluşup antrenman yapmasını söylemek cazip geldi. Thatcher ve benim kafa kafaya verdiğimiz konularda, Rook ve ben birbirimize uyuyor gibiydik.

Bazen onun da vurulması gerekiyordu, benim de vurmam gerekiyordu.

Sanırım ona kimin vuracağını kontrolünün bende olmasıyla ilgili bir şey bunu farklı kılıyordu. Tek bildiğim bazen buna ihtiyacı olduğuydu, acıya ihtiyacı vardı ve ben de bunu ona verebiliyordum.

Ve birbirimiz için her şeyi yapardık. İyilik ne olursa olsun. Birbirimizi dövmek anlamına gelse bile.

Her bir gözeneğimden öfke akıyor, anahtarlığımın kilit açma düğmesine basarken ellerim titriyor, elim kapının etrafında kıvrılıyor ve çekerek açıyorum.

Nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Sakinleşmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

İhtiyacım olan şey arabamın kapısını açtığımda içeride milyonlarca böceğin gezindiğini görmek değildi. Yassı oval gövdelerin yüzlercesi ön panelim boyunca dağılıyor ve koltuklarımın içine giriyordu.

Yanılsama içinde, devasa uzaylı görünümlü böceklere eşlik eden yılanlar olduğunu düşündüm, ancak gürültüyü çıkaranın onlar olduğunu hemen anladım.

"Bu ne lan?" diye küfrediyorum, aracımın dışını kontrol ederek onları arabamın içine çekebilecek bir şeye çarpmadığımdan emin olmaya çalışıyorum.

Hiçbir şey göremeyince tekrar içeri bakıyorum ve üzerine kırmızı mürekkep sıçramış beyaz bir kâğıdı sıyrıyorum. Belki yirmi tanesinin bulunduğu yuvaya uzanıyorum ve döşeme tahtalarının üzerine düşene kadar kâğıtları silkeliyorum.

Koltuklarımdaki küflü, ıslak kokuyu çıkarmak aylarımı alırdı. Böceklerden korkmuyordum ya da beni rahatsız etmiyorlardı, sadece oldukça rahatsız ediciydi.

Görünüşe göre dünya bugün beni test etmeye niyetliydi.

Notu birkaç kez tarıyorum, hamamböceklerine bakıyorum, tekrar tekrar nota dönüyorum. Bir gülümseme kırıntısı dudaklarımı kıpırdatıyor.

Senden korkmuyorum, Caldwell. Siktir git ve yeni bir hobi bul. Böcek koleksiyonuyla başlamanı öneririm. İşte, sana bir başlangıç vereceğim.

Başımı sallayarak alt dudağımı yalıyorum, o ne lanet bir savaşı.

Savaş botlarımin altında paramparça edeceğim bir savaşı. Ben yokken gözlerinde parıldayan o küçük ukala ışığın sonsuza dek yok oluşunu izleyecektim. Bildiğini sandığı her şeyi alıp ters yüz edecektim.

Ve bu gerçekleştiğinde dilimin tadı bal gibi olacaktı.

Korkacak kadar insan, bunun onu etkilemesine izin vermeyecek kadar da güçlüydü. Aptal değildim, korktuğunu biliyordum ama

onu ezip geçmemize izin vermeyi bıraktığına dair güçlü bir eğilim vardı.

Elimdeki bir kaşıntı aşağıya bakmama neden oluyor ve tıknaz omurgalının derime süründüğünü görüyorum. Ayağımla ezmeden hemen önce böceği yere fırlatıyorum. Ağırlığım altında çıtırdıyor.

Sadece arabama yüzlerce hamamböceği sokmayı başarmakla kalmamış, aynı zamanda alarmı tetiklemeden aracıma girmişti. Yetenek gösteriyordu. Umut vaat ediyordu.

Boşa gidecek olması çok utanç vericiydi. Her şeyi bildiğini sanan bir kızı alıp ona hayatın gerçekte ne olduğunu göstermem gerekecekti.

Onu karanlığa, saklanmaktan hoşlandığım gölgelere çekip kabuslardan oluşan birinden neden korkması gerektiğini göstereceğim.

Benim gibi biri.



CHAPTER *between the waves* SEVENTEEN

Briar

Kendimi tatmin etme duygusu bugün kanıma güçlü bir şekilde işlemiştir. Bugünden itibaren adımlarımda farklı bir coşku vardı. Alistair'in arabasını hamam böceği pisliğinden temizlemekle meşgul olduğunu bilerek kampüste dolaşıyordum.

Lyra bunun sadece onları kıskırtmak olduğuna ikna olmuştu. Kendimizi daha da kötüleştiriyorduk. Belki öyleydik, belki bu şaka bir hataydı ama en azından artık biliyorlardı, üzerimize tükürmeleri için yere yatmayacaktık.

Labirent deveye hendek atlatan saman çöpü olmuştu. Geri.

Kolay av olmaktan bıktım, onlara izin vermekten yoruldum

Savaşı kaybetsem bile bir muharebe kazandım. Alistair'e kendi ilacından bir kaşık verdim ve tadının çürük süt gibi olmasını umdum.

Okulun dinlenme salonunun girişinden aşağı süzüldüm, basit bir kilidi olan cam kapı

beni havuzdan uzak tutan şey. Ben yaklaştıkça suyun altındaki ışıkların parıltısı duvarlardan yansıyor.

Yumuşak parmaklarımla saçımdan iki toka çıkardım, ilkinin alıp dişlerimle doksan derecelik bir açı yaparak ayırdım. Diğerini çalışmak için yere çömelip, standart asma kilidin içinde gerginlik yaratmak için sola dönerek içeri soktum.

İlk pimi diğerinin üzerine kaydırıyorum, içindeki pimlerle oynuyorum. Aslında basit bir matematik, standart bir kilidin beş pimi vardır ve kilidin açılması için her pimin yukarı doğru bastırılması gerekir. Bununla birlikte, en az üçü serbest bırakılması daha zor olan ele geçirilmiş pimler var, bu yüzden onlarla başlıyorum. Doğru miktarda direnç hissedene kadar tokayı aşağı yukarı oynatıyorum.

Hissettiğimde, sevindirici sesi duyarak sertçe bastırıyorum.

tıklayın.

"Biri gitti, ikisi kaldı." Fısıldıyorum, devam ediyorum. Tüm pimler çekilene ve kilit bir tarafa düşerek açılana kadar aynı işlemi uygulayın.

Havuz odasına girmeden önce asma kilidi kapıdan çekip kenara koyarken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. Üstümde parıldayan karanlık gökyüzüne bakıyorum, İngiliz sarmaşığı cam panellerin kenarlarından tırmanarak evin üstünü oluşturan daha fazla şeffaf plakanın bulunduğu çatının tepesine yaklaşıyor.

Gün boyunca ışık her yönden içeriği gösteriyordu, davetkâr ve sıcaktı. Ama geceleri, bir sınır vardı. Ormana bakarken, ağaçların arasında size bakan bir şey olup olmadığını merak ediyordunuz. Eğer orada çok uzun süre kalırsanız, tam olarak aradığınız şeyi bulabilirdiniz. Dikkatli olmazsanız zihniniz karanlığı eğlendirir.

Telefonumu küçük bir hoparlöre taktım, duyabileceğim kadar yüksek ama kimseyi varlığımdan haberdar etmeyecek kadar sessizdi. İçerideki ışıkları açmamaya karar vermiştim, havuzu aydınlatanlar yeterli görünüyordu.

Parlak, sıcak ışıklar havuza deniz köpüğü yeşili bir renk vererek onu daha davetkâr hale getirdi.

Heyecanla kıyafetlerimi çıkarıp beni siyah iki parçamla bıraktılar. Bütün gün serin suya girmek için beklemiştim. Yüzmek bana ağırlıksız hissettiriyordu. Vücudumun hareketi dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Beynimi bir süreliğine kapatabiliyor ve sadece yüzebiliyordum.

Buna ihtiyacım vardı.

Artık Hollow Boys yok. İntikam planları yok. Okul ya da matematik problemleri yok.

Sadece biraz yüzmek için.

Çıplak ayaklarım havuzun dışını çevreleyen soğuk zemin üzerinde dans ediyordu. Hafif nemli ve ayaklarıma yapışan ıslak havadaki kloru içime çekiyorum. Havuzun

Havuzun etrafına dikilmiş mine çiçeği ve yabani g ller neredeyse onu boğuyor ama tamamen değil. O kokuyu severdim. Klor kokusunu yani. Kendimi trampenin üzerinde hazırlayıp suya atlamaya hazırlanırken, buluşmadan önce onu boya gibi içime çekiyordum.

Müzik havada asılı duruyordu, yumuşak çarpıtılmış melodiler, yıkıcı sözler ve endişe dolu. Kırık kalpleri ateşleyen ve kazazedeleri eve getiren türden şarkılar.

Huzursuzca, olimpik havuzun dokuz ayak derinliğindeki ucuna balıklama dalıyorum. Etrafımı saran su dalgası kulaklarımın dışına yerleşiyor ve yüzeyin üstündeki her şeyi önemsiz hale getiriyor.

Suyun basıncı beni kucaklıyor, burada olmaktan yoksun olduğum rahatlığı bana gösteriyor. Ailem fakir olabilir, babam bir iş için hırsızlık yapmış olabilir ama ben sevilerek büyüdüm.

Kucaklaşmanın özgürce ve sık sık yapıldığı bir evde büyüdüm. Yazın ızgaranın her zaman açık olduğu, kömür kokusunun sıcak havayı sardığı bir yerde. Kışları karavan parkımızdaki en büyük tepeyi bulur ve saklama kaplarının plastik kapaklarıyla oradan aşağı kızakla kayardık. Annemin yatmadan önce masal okuyup beni yatırdığı yer.

Evimin dışındaki herkes için görünmez olmaya alışmıştım. Okulda soğuk ve istenmeyen biri gibi hissetmeye, markette yargılanmaya.

Evim gibi hissettiren ve beni destekleyen yatak odalı bir karavan. Ailem dışında kendime ait diyebileceğim hiçbir şeyim yoktu ve şimdi ona bile sahip değilmişim gibi hissediyordum.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Evet, Lyra'm vardı, Thomas'ım vardı ve annemi sık sık arıyordum ama yeterli gelmiyordu. Buralarda dolaşmak omurgamda sürekli bir ürperti yaratıyor, kendimi savunmak için her zaman omzumda bir çip taşıyorum.

Psikopat adamlar tarafından kovalanmak dışında, çoğu üniversite birinci sınıf öğrencisinin böyle hissettiğini sanıyordum.

Umutsuzca uyum sağlamaya, dünyada tek başına ait olabileceğiniz bir yer bulmaya çalışıyorsunuz. Ailenizden uzaklaşmak kulağa her zaman daha iyi gelir, ta ki siz uzakta, tek başınıza, üç gündür yıkanmamış kapüşonlu bir tişörtle ramen yiyene kadar.

Ama bu bir süreç. Bunun öyle ya da böyle geçeceğini biliyorum. Ya bu eziyete alışmaya başlayacağım ya da beni korkutup kaçırmasına izin vereceğim.

Ciğerlerim patlamak isteyene kadar, göz kapaklarımın arkasına siyah noktalar serpilmeye başlayana kadar altında kaldım.

Nefes nefese suyu delerek saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve sırtımdan aşağı doğru kaydırdım. Klor gözlerimi silmeme neden olacak kadar yakıyordu.

Yavaş bir tempoyla sığ uca doğru ilerliyorum,

bacaklarımı havuzun kenarına uzatıyorum ve

Kollarımı göğsümde birleştirip kaslarımı çalıştırdım.

Gece boyunca tur atmak istiyordum, bunun beni yoracağını ve bu gece biraz dinlenebileceğimi biliyordum. Buna ihtiyacım vardı çünkü yarın bir sınavım vardı ve ilk üniversite sınavımda başarısız olmak istemiyordum.

Ortadaki kulvarı seçtim, beş numara, ilk yüz metre için kurbağalama ile başlayarak suyun altına daldığımda şarkı değişiyor.

Beş yüz metre karışık her zaman benim yarışımdı. Sanırım takımda dört yüzme stilini de yapabilen tek kişi olmam yüzme koçumu sessizce öldürüyordu. Sırf yüzündeki kızgın ifadeyi görmek için yarışları kazanırdım çünkü herkes gibi benim de başarısız olmamı bekliyorlardı.

Sanırım tüm bunların özü de bu.

Bu yüzden kuyruğumu kısıtıp adam kaçırmaya meyilli bu okuldan kaçmadım.

Onlara istediklerini vermek istemedim.

Ben

· Başarısızlık.

Bana bakan herkesin gördüğü tek şey bu.

Görünmezliği aştıklarında, tek gördükleri oluklara atılacak karavan parkı çöpleridir.

Kendim için daha fazlasını istedim. Hepsine yanıldıklarını kanıtlamak istedim. Yaşadığım anlar için yaşadım.

yüzlerindeki şok. Ben de burada bunu yapmaya çalışacağım.

Kendim için daha iyi bir gelecek inşa edeyim ki insanlar bana baktıklarında başarı ve özgüvenle dolu bir kadın görsünler. Beni başka bir şey olarak hayal edemezler.

O çocuklar bunu benden alamayacaklardı. Başarısız olduğumu görmelerine de izin vermeyecektim. Kendi tahtlarından bana tepeden baksalar, terör şakalarının beni kaçırtacağını, mahvedeceğini düşünseler bile.

Benim sonum olmayacaklar. Geleceğimi elimden alamazlar.

Sırtüstü yüzmeye başladığımda kollarım yanıyor, daha keskin nefesler alıyor ve yüzeyin altında giderek daha az süre kalıyordum. Yorgunluk kaslarımın derinliklerine yerleşiyordu.

Ama zorladım. Vücudumdan daha fazlasını talep ettim çünkü zihnimin işi henüz bitmemişti. Yüzdüm çünkü su benim için her zaman bir tür özgürlük olmuştu. Yerçekimi kurallarından bir kopuş ve tamamen ağırlıksız hissetme şansı.

Hareketle ilgili bir şey var, yanmayı aştığınızda doğal hissetmeye başlıyorsunuz. Suyun etrafımda dönme şekli, havadan farklı bir ortamda hareket ederken serin su.

Kazara yüzücü oldum.

On bir yaşımdaydım ve annem beni bir yaz programına yazdırdı, üç ay boyunca havuzda kaldım. Ve programın sonunda bir yarış vardı, açık ara farkla kazandığım bir yarış.

Bu bana verilen ilk olumlu etiketti. Balık gibi yüzebilen kız.

Bu yüzden hiç durmadım.

Suyun altında son bir kez takla attım, ayak parmaklarım ve topuklarımla havuzun kenarından olabildiğince sert bir şekilde bastırarak kendimi rüzgârda hızlı bir hançer gibi suyun altında ileriye doğru ittim.

Yüzeye yeniden çıkıyorum, vücudumu serbest stilin bu son metresini bitirmeye zorlarken kollarımı sürekli daireler çizerek döndürüyorum. Kollarım havuzun içinde ve dışında süzülüyor, son dayanma gücüm de azalmaya başlarken bacaklarım güçle tekmeliyor.

Parmaklarım ve ellerim betonun üst kısmına çarparak karışıklığının sonunu işaret ediyor. Sığ suda dimdik duruyorum, derin bir nefes alırken bacaklarım titriyor. Kendimi kenara doğru tutarak suyun üzerindeki görme duyumu yeniden kazanıyorum.

Küçük bir çabayla arkama yaslanıp suyun beni taşımasına izin veriyorum. Yıldızlarla kaplı gökyüzüne bakarken nefesim düzene giriyor.

cam pencerelerden gökyüzünü seyrediyorum. Kendime ait bir dünyaya sürükleniyorum.

Kendimi güçlü bir kadın olarak hayal ediyorum. Bir iş sahibi. Bir öncü. Önemli biri. Göz ardı edilemeyecek biri. Üniversiteden sonra ne iş yapmak istediğimi bilmiyordum, çünkü çoğunlukla üniversiteyi karşılayabileceğimi düşünmüyordum. Şimdi olasılıklar sonsuz.

Hollow Heights'tan aldığım süslü bir diplomayla hiç bitmeyen seçeneklerim var.

Gözlerim kendiliğinden kapandı. Tamamen su tarafından emilmiştim, suyun sessizliği kafamın içindeki kaosu yatıştırıyordu. Ne kadar süre orada öylece yüzdüğümü bilmiyorum ama parmaklarımın erimeye başladığını hissedebiliyordum.

Gözlerimi yeniden açtığımda altımdaki havuzdan gelen ışık artık pencerelerden yansımıyor. Her şey simsiyah.

Yüzücü kafamdayken gözlerimin hâlâ kapalı olduğunu düşünüyorum. Ancak havuzda ayağa kalktığımda, ayaklarım dibe battığında, göz kapaklarımı ovuşturduğumda karanlıkta olduğum gerçeğini kabul ediyorum.

Sadece karanlık değil, zifiri karanlık. Elimi yüzümün önünde bile göremiyorum, yıldızlardan gelen ışık bile karanlığı delmeye yetmiyor.

Bu çok saçma. Havuz ışıklarının muhtemelen söndüğünü ya da zaman aşımına uğradığını biliyorum, basit bir açıklama. Ama mantıksız korkular

kulağıma fısıldayarak omurgama doğru ilerliyor.

Ya bu üniversitede geceleri dışarı saldıkları köpekbalıkları varsa? Ya da timsahlar? Tehlikeli ve ürkütücü başka her şeye sahipler, bu neden bu kadar uzak olsun ki?

Suya bakıyorum, mürekkep gibi siyah sıvı kulaklarımda sadece bir ses. Bırakın altımda ne olduğunu, üstünü bile zar zor seçebiliyorum. Ayak parmaklarım karıncalanıyor ve onları bu havuzdan çıkarmamı istiyorlar.

Kan, kalbimin her atışında derime çarparak içime doğru sertçe pompalanıyor. Ağzım kurumaya başlıyor, sanki az önce boğazıma pamuk tıkanmış gibi.

Bu normal bir insan tepkisi. Herkes böyle hisseder. Bir şeyin uzanıp ayağımı yakalayacağı ve beni suyun altına çekeceği hissi. Yüzeyi bir daha asla göremeyecekmişim gibi. Bu vahşi bir büyük beyaz da olsa, bir insan da olsa.

Neyse ki hala dokunabiliyorum, pervasızca yüzdüğüm için kenardan ne kadar uzakta olduğumdan emin değilim. Parmak uçlarımla ilerlemeye başlıyorum, bir kolumu uzatıp havuzdan çıkmama yardım edebilecek sağlam bir şey arıyorum.

Arkama bakmam söz konusu değil, omzumun üzerinden hiç bitmeyen kasveti gördüğüm anda bunun beni daha fazla panikleteceğini biliyorum.

Sadece ampuller yandı, hepsi bu.

Splash

Kurumuş dudaklarımı yalıyorum, neredeyse anında donuyorum.

Az önce benimle birlikte suya giren her neyse, bunu hiç de nazik olmayan bir şekilde yaptı. Ağırlıkları havuzun dibini titreştirerek zaten zayıf olan bacaklarımı çınlattı.

Dev anakonda mı?

Kızgın boğa

köpekbaliğı mı?

İntikamcı insan mı?

Sesin geldiğı yöne bakıyorum, yavaşça geri çekilmeye başlıyorum, mesafemi suyun belime oturduğu yerden ölçüyorum. Ne kadar geriye gidersem, karnımın etrafında biriken su o kadar azalıyor, bu da sığ uca doğru gittiğim anlamına geliyor.

Eğer bir hayvansa, işim biter. Bu karanlıkta beni görebilirler. Hafif hareketlerimi hissedebilirler. Kalp atışlarımı.

Ama eğer bir insansa. Kan davası olan biriye, o zaman bir şansım var çünkü onlar beni göremez, ben de onları.

Sadece bir sıçrama vardı, yani burada benimle birlikte sadece bir kişi vardı. Ama diğer üçü pekâlâ tüm çıkışlarımın etrafında benim bir hamle yapmamı bekliyor olabilirdi.

Önümde suyun dalgalandığını duyuyorum, duyularım iyiye belki birkaç metre ötede. Bir dalgalanma daha, sonra bir tane daha,

Sanki ben ne kadar yavaş geri çekiliyorsam o da o kadar yavaş bana doğru ilerliyor. İkimiz de zıt nedenler konusunda dikkatliyiz.

Ben, bu havuzdan en az hasarla ve mümkün olduğunca sessizce çıkmak istiyorum, umarım gittiğimi fark etmezler bile.

Onlar, kaçmayayım diye beni ürkütmek istemiyorlar, kaçmayayım diye.

Su aniden soğudu. Buz gibi. Alaska sularının kışın ölüsünde nasıl aktığını hayal ediyorum. Uyluklarımda, kollarımda küçük şişlikler oluşuyor, alt dudağım titriyor. Daha önce hiç sudan çıkmak istememiştim. Şu anda yaptığım gibi değil.

Sırtım havuzun kenarına yaslanıyor, ruhum rahatlıyor. Kollarımı kaldırarak avuç içlerimi arduvaz zemine bastırıyorum, eşyalarımı alıp buradan koşarak çıkmaya hazır bir şekilde kendimi geriye doğru kaldırıyorum.

Ama kafamda daha ileri gidiyorum, sonra gerçek hayatta.

Eller, insan elleri kalçalarımaya yapışıyor ve beni hiç acımadan suya geri çekiyor. Sanki hiç ayrılmamışım gibi havuza geri kayıyorum. Ciğerlerim güçlü bir çığlıkla doluyor, yardım istemek için ağzımı açıyorum ama avuçlarıyla kapatıyorlar.

"Şimdi sessiz ol, Briar. Kampüste sokağa çıkma yasağı başladıktan sonra girmemen gereken yerlere girdiğini kimsenin bilmesini istemeyiz."

O ses. O eller. Bu his.

Nefret, iğrenç nefret damarlarımda kaynıyor. Beni tekrar o pozisyona getirmiş olması, ellerinin beni tutması ve vücudumun bunu yemesi. Ağzım köpürüyor, saf küçük bir kız gibi bir sonraki hamlesini merak ediyorum. Bir eli kalçamdayken beni kolayca duvara yapııştırıyor.

Pürüzlü, sırlıklam kot pantolonunun çıplak kalçalarım sürtündüğünü, yumuşak gömleğinin açıkta kalan kollarıma yapıştığını hissediyorum. Kim üzerinde kıyafetlerle havuza atlar ki?

"Sanırım cinayet, yüzme havuzuna girmekten daha öncelikli olurdu, değil mi Alistair?"

Onu göremiyorum, sadece şeklinin belirsiz hatlarını görebiliyorum. İri omuzları, cevabım karşısında başını eğmesi ve görmeme gerek kalmadan dudaklarında ölümcül bir sırıtış olduğunu anlamam.

Taşlar, devasa taşlar göğsüme ağırlık yapıyor. Onun yanıdayken her nefesim acıyor. Tüm oksijeni o alıyor. Bana yakıt olarak içime çekebileceğim onun açık saçık kokusundan başka bir şey bırakmıyor.

"Şimdi neden seni ilgilendirmeyen bir konuda çeneni yoruyorsun? Arkadaş olmaya başladığımızı sanıyordum." Altında yatan tehditle beni azarlıyor, midemi bulandırıyor. Başımı döndürüyor.

Başparmağının ortaya çıkan karnımı sıyırdığını hissediyorum, küçük şoklar karnımda çağlıyor. Sorularını tamamen görmezden geliyorum. Bir cevabı hak etmiyor.

"Yalnız mı geldin? Yoksa beni alt etmene yardım etmesi için hayvanlarını da mı getirdin?"

Sinirlerim gerildi çünkü başparmağının derime girdiğini hissediyorum, sert ve talepkâr. Acı içinde yutkunmama neden oluyor. Karışmamam gereken tüm büyük kırmızı düğmeleri arkadaşlarını çevreliyor. Ona saldırabilirsiniz ama dikkatinizi onun boktan kölelerine çevirdiğiniz anda saldırmaya hazırdır.

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ancak bu sefer de yerime çakılarak ödüllendiriliyorum. Sırtım havuzun kenarına çarptı.

"Hamamböcekleri. Biraz çocukça, böyle bir serseri için bile sen."

"Havuzda kıyafetlerim üzerimdeydi. Bir erkek için bile biraz güvensiz. küçük bir aletle."

Gülüyor, bitter çikolatalı kek gibi derin ve zengin. Başta acıdır ama dilinizde yavaş yavaş eriyerek şekerli ve yapışkan bir hal alır. En sevdiğim çikolata türü.

Bedenim onun ellerinde titriyor, beynim bir kez daha geri kalanımla savaş halinde. Endorfinler içime doluyor, kalçalarımı karıncalandırıyor, merkezimi süpürüyor. Safralarımı yutuyorum, o göremese de çenemi tutuyorum.

Bedenimde olmayan eli omzumda gezinmeye başlıyor, sadece parmak uçları silüetimin üzerinde geziniyor. Beni elleriyle görüyor.

"Sende bana ait olan bir şey var, Küçük Hırsız." Tüm kahkahalar gitti. İnsanlığını anımsatan her şey soldu.

Gözlerim hala müzik çalan hoparlörün yanındaki sandalyede duran düğmeli takım elbiseme kayıyor, yüzüğünün gömleğimin ön cebinde olduğunu biliyorum. Beni göremediği için ilk kez şükrediyorum.

"Ve onu geri istiyorum." Hırlıyor, sesi dişlerini gösteren vahşi kurtlar gibi tenimi kemiriyor.

"Bir bokum yok." Ona kafa tutuyorum, bu anlamsız ama geri adım attığımı düşünmesini istemiyorum. Kalbim bu apaçık yalanla güm güm atıyor.

Eli başımın arkasını kavlıyor, oradaki saçları sarhoş edici bir hırçınlıkla tutuyor. Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni aşağı çekiyor. Ağzının benimkinin üzerinde süzüldüğünü hissedebiliyorum ve kendime söz veriyorum, eğer beni öperse dilini ısıırıp koparacağım.

"O öğretmene ne yaptığımızı gördün, değil mi?" Canlı görüntüler aklımdan çıkmıyor. "Benden bir şeyler alan insanlara böyle olur, Briar. Sonunda ölürler."

Nefesi duyularıma Novocain gibi geliyor, her şeyi uyuşturuyor. Sesindeki zehir gözeneklerime sızıyor,

beni etkiliyor. Tüm o görüntüler geri geliyor, geceleri beni rahatsız edenler. Kanın, yılanların, onun.

Onunkiler en kötüsü çünkü her zaman sırtımdan aşağı süzülen ter ve nemli bir külotla uyanıyorum.

"Senden korkmuyorum." İrkildim, başka bir yalan.

"Öyle mi? Kanıtla." Kanıtla'daki P'yi telaffuz ederken üst dudağının benimkine çarptığını hissettiğime yemin edebilirim.

Elini saçlarıma daha sıkı sararak beni kontrol etmesi için bir tasma haline getirdi. Hız ve hassasiyetle, sırlıslıkla olmuş sağ kalçasını bacaklarımin arasına yerleştiriyor. Beni aynı anda hem sıkıştırıyor hem de kaldırıyor.

Nefesimi içime çekiyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor, hafif sürtünme merkezimden ayak parmaklarıma kadar inerken başım onun pençesine geri düşüyor. Kemiklerime şimşekler çakıyor. Her şey tamamen boştu, her molekül yok olmuştu. Bu muazzam enerji gücü içimde dalgalanıyor, sadece bir saniyelik bir dokunuştı ama daha uzun hissettirdi.

Tüm vücudum diz kapağının üzerinde dengede duruyor, tüm basınç merkezime yöneliyor. Kaba kot pantolonu bacaklarımin arasındaki narin teni okşuyor. Ellerimin onun tişörtlü omuzlarında durduğunu fark etmem birkaç dakikamı alıyor.

"Hala korkmadın mı, Küçük Hırsız?"

Dişlerimi sıkıp nefes almaya çalışıyorum ama tek alabildiğim onun yudumları. Dumanlı nefesi beni dolduruyor,

dolduruyor, dolduruyor. Ben

patlayacaktı. Dehşet sarmalları boğazımı sarmış, beni boğuyordu.

Korkmuştum, evet. Aklım, kalbim.

Ama benim vücudum, benim hasta, berbat vücudum, onun hoşuna gitti. Çok fazla sevdi.

O kadar ki, onun benim

Nokta.

"Ye beni." Isırdım.

Kendini beğenmiş sırtıtışını dudaklarımın tam üstünde hissediyorum. Alaycı

Benimle. Benimle oynuyorsun.

Dalgalar halinde hissediyorum. Dizinin kısa daireler çizerek hareket etmeye başlaması, gerginliğin klitorisimden hiç ayrılmaması. Çıplak tenimden başka hiçbir şeye dokunmuyormuş gibi her şeyi hissedebiliyorum. Bikinimin ince malzemesi sürtünmesine yardımcı olmaktan başka bir şey yapmıyor.

Yoğunluk yavaş yavaş artmaya başladı. Isırdıkça dilim ağzımın içinde şişiyor, inlemelerin dışarı çıkmasını engelliyordu. Birdenbire sıcak hissettim, bir zamanlar buza dönüşen su şimdi erimiş lavdı. Dizinin her hareketi alevleri daha da yükseltiyor ve ben sadece izleyebiliyorum. Cehennem büyürken sadece hissedebiliyorum.

Ben sadece onun zevkinin közü ve külüyüm.

Eller.

Tanrı ve o bunu biliyor.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek ve ben de onun tadını alıyorum. Yap.

dünyada sizi öldürebilecek tek ilacı neredeyse tatmanın ne kadar korkutucu olduğunu biliyor musunuz?

Alistair'in kollarında ölüm kalım salıncağında sallanıyordum. Benden sessizlik isteyen birinden zevk almaya çalışıyordum.

Bu sadece bir noktayı kanıtlamak için. Kendime hatırlatıyorum. Sadece bir noktayı kanıtlıyorum. Ona pes etmeyeceğimi ve beni korkutamayacağını gösteriyorum. Artık korkutamaz.

Sarsılarak kalkıyor ve boğazımdan acı dolu bir inilti kopuyor. Alistair keskin bir şekilde nefes alıyor, biz ağır homurtu ve iniltileri değiş tokuş ederken benim zevkimi emiyor.

Bacaklarımın arasından sızan ıslaklığı inkâr edemezdim, belki suçu havuza atabilirdim ama o da biliyordu, o da en az benim kadar biliyordu. Bedenim bunu arzuluyordu.

"Sadece duymak istediğimi söyle. Benden korktuğunu söyle, serseri." Dudaklarıma karşı mırıldanıyor.

Kaba hakareti midemi ısıtıyor, yanaklarım kıpkırmızı yanıyor ya da belki de kalçalarımı utanç verici bir şekilde kaslı uyluğunun üzerinde döndürdüğüm için yanıyorlar. Ağırlığımın altında esniyor ve geriliyor, beni daha da uçurumun kenarına doğru itiyor.

"Cehennemde çürü, güven fonu kaltağı." Küfrüm, nefes nefese söylenince bir tehdit olmaktan öteye gidemiyor. Dudaklarımdan bir sevgilinin adının yumuşak,

esnek sesleri yerine. Nefret dolu aşağılayıcı bir terim.

Bana bunu sevdirdiği için ondan nefret ediyorum.

Tırnaklarım derisini pençeliyor. Ayrıldığında benden izler taşıdığından emin olmak için. Böylece sabah o altın aynaya baktığında tırnaklarım ve keskin dişlerim olduğunu hatırlar.

Şu anda bu kadar tahrik olmuşken duygularımın bu kadar zıt olması nasıl mümkün olabilir? İçimdeki gerilim, arzum arttıkça daha da kötüleşiyor. Bacaklarım titriyor, etrafımızdaki su sıçırıyor.

Kalçalarım kendi kendine hareket ediyor, rahatlama ve onay peşinde koşuyor. Hiç böyle hissetmemiştim.

Bir daha böyle hissetmek istediğimden emin değildim. Bu kadar sıcak. Bu kadar yüksek. Bu kadar pervasız.

Çok fazla adrenalin vardı. Kalbim
Al şunu.

Göğsümde cesur bir çığlık yükseliyor. Yuvarlanıyorum, hayır, ben yapışkan, ambrosial bir ihtiyaç havuzunun derin ucuna atılmak. Midemin içindeki sarmal daha da sıkışıyor, hepsi de hınzır oyunlarla dolu çocuk yüzünden.

Yaklaşabileceğini düşünmemiştim ama yaklaştı. Dudakları dudaklarıma yapıştı, ama öpüşerek değil.

"Beni kullanamazsın. Dar, pembe amcığını boşaltmak için değil. Arkadaşınla aptalca oyunlar için değil. Hiçbir şey için değil. Benim olanı alacağım, Briar. Öldürmek zorunda kalsam bile

bunun için." Kusuyor, ağzım onun her kelimesiyle birlikte hareket ediyor.

Bekle, ne?

Etrafımdaki su zevk dalgalarına dönüşmüştü, bir kez daha soğuyana kadar beni bir coşku dalgasının altına çekmek üzereydi.

Havuzda düşmeme izin veriyor, ani değişim beni soğuk sızıya düşürüyor, düşüncelerimi geri kazanıyorum, sonra tekrar yukarı fırlıyorum, hava almak için öksürüyorum. Akıl sağlığım için.

Kendimi toparladığımda etrafıma bakıyorum, havuzun ışıkları yine yanıyor ve Alistair Caldwell'den hiçbir iz yok.

Göğsüm kabarıyor, aklım başımdan gidiyor,

Gerçekten burada mıydı? Havuzda uyuyakaldım mı? Başka bir rüya mı gördüm?

Kalçalarımın arasındaki ağrı bana cevabımı veriyor. Kafatasımın arkasındaki zonklama bana tüm bunların çok gerçek olduğunu söylüyor.

Korkmuştum

. Kızgındım.

Boştum.

Bir yüzük için nasıl bu kadar kızgın olabilir? Tanrı aşkına, bu bir mücevher parçası. Hikayesinde görebildiğimden daha fazlası varmış gibi hissetmekten nefret ediyorum. Hikayesini bilmek istemiyorum. Umurumda da değil.

O, iki yaşındaki bir çocuktan daha fazla öfke nöbeti geçiren sadist bir velet. Davranışlarının hiçbir mazereti yok. Yok.

Sanki son otuz dakika hiç yaşanmamış gibi başka bir şarkı çalmaya başlıyor. Hayat yeniden başlıyor ve beni içine attığı zaman tünelinden çekip çıkarıyorum.

Hayal kırıklığı beni o kadar dolduruyor ki, havuzun dibine batıyorum. Bir kaya gibi düşüyorum, dibe oturana kadar yüzüyorum.

Sonra gözlerimi açıp klorun onu hafızamdan silmesine izin veriyorum, ağzımı açıp çığlık atıyorum.

CHAPTER
therapy sessions
EIGHTEEN

alister

"Daha sert."

"Daha sert!"

"Hadi ama dostum, daha sert dedim! Tüm yapabildiğin bu mu? Yedek olmana şaşmamalı." Tükürüğü çıplak göğsüme düşüyor, yüzündeki kızarıklık yangın musluğu renginde. Bağırmaktan, kavgadan.

Sarıllı ellerim açıkta kalan karnına saplanıyor, gözlerim orada ve göğsünde yatan derin yara izlerini fark etmekten kendini alamıyor. Başımı omzuna yaslıyorum, karnına yumruk üstüne yumruk indirirken onu sabit tutmak için sol elimi boynuna doluyorum.

Yedek.

Bu lanet isimden nefret ediyorum.

Thatcher'ın bana hayatımın geri kalanında her gün Ali demesini, birinin bana bu kelimeyi tekrar söylemesine tercih ederim.

Beni öyle görüyorlar, herkes öyle gördü.

benim

gibi.

Yumruğumdan hastalıklı darbeler geliyor, paramparça etmek için yapılmış

Kemik. Böyle darbelere dayanabilecek pek fazla insan tanımıyorum. Sanırım yıllar süren tacizden sonra buna alışmıştı. Arkadaşlar arasında çarpık bir bağ kurma duygusuydu.

Patlayıcı bir öfkeyle gömmeyi sevdiğim eski yaralarım bu bodrumda gün yüzüne çıkıyor. Yarılmışlar ve keşke hiç doğmamış olsaydım dediğim tüm nedenleri kanamaya bırakmışlar.

Bilerek ya da kazara, ailem bana Cehennem'in baş celladının ve işkencecisinin adını vermişti. Daha düşünmeye bile başlamadan önce, kim olacağımı önceden belirleyen bir isim verilmişti.

Ruhlara acı veren biri. Kötü ruhlara ve kötü huylu kişilere verilen bir isim.

Daha mükemmel olamazdı.

Rook sözleriyle öfkemi körüklüyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Tıpkı ona ihtiyacım olduğu gibi.

"Sen zayıfsın, Alistair." İnliyor, onu kıracak kadar hasar vermeme rağmen yine de daha fazlasını istiyor.

Kan hücumuyla başım z o n k l u y o r , "Kapa çeneni, Rook."

Yılların acısını özgürlük anlarına dönüştürdüğümüz y e r burasıydı.

Birbirimizin kemiklerini.

Boynundaki kolu kullanarak yüzünü göğsüme doğru çekiyorum ve ellerimi başının dibinde birleştiriyorum. Diz kapağımı göğüs kafesinin hemen altındaki yumuşak noktaya daldırıyorum. Bacaklarımın yorgunluktan sızlamasına neden olan alıcı bir hareket. Derisinde sızılar oluşmaya başladı.

Vücutlarımızdan damlayan terle birbirimize yapışıyoruz. Birbirimizi çocukken hiç sahip olmadığımız çıkış noktaları olarak kullanıyoruz.

Ter, duman ve paspastan gelen kalıcı kauçuk kokusu burnumu tıkıyor. Tenime sülük gibi yapışan o egzotik çiçek kokusunu unutmama yetmedi. Klorâ nüfuz etmişti, duştan sonra bile kokusunu alabiliyordum. Hâlâ onun kokusunu alabiliyordum.

Onu orada, iliklerine kadar ıslanmış bir halde bıraktıktan sonra, orgazm olmak için ne kadar çok zonkladığını bilerek hissettiğim canlılık. Suyun içinde bile sıcaklığını, amından akan suları hissedebiliyordum. Onun küçük aklını düğümlere ayırdığımı biliyordum.

Ona bizden daha iyi olmadığını göstermiştim. Gecenin içinde sürünen şeylerden zevk alan kirli, cesur bir kız. Nefret ettiği adamın kollarında inleyişini izlemek.

Ölümü olacak adamın kalçasında orgazm peşinde koşmak. Sarhoş ediciydi. Daha önce hiç hissetmemiştim.

daha önce böyle bir güç.

Kafam bunun için doğru yerde değil. Her geçen saniye bu savaştan daha da uzaklaşıyor.

Dalgın halimle Rook'a ellerini göğsüme koyma fırsatı veriyorum ve beni geriye doğru itip vücudundan uzaklaştırıyor. Çeneme özensiz bir sol kroşe fırlattı, alt dudağımı kesecek kadar güçlüydü. Kanın çenemden aşağı süzölmeye başladığını hissediyorum.

Bir an donup kalıyoruz, ikimiz de şoktayız. Rook'un gözleri biraz daha açılıyor ve parmağımı dudağıma götürüp geride kalan parlak kırmızı sıvıyı incelemek için çekiyorum.

Daha önce hiç vurulmamıştım.

Daha önce kimsenin bana vurmasına izin vermemiştim.

Kimin daha çok şok geçirdiğinden emin değildim, ben mi yoksa Rook mu? Gençliğimizden beri ilk kez kan getiren bir yumruk atmıştı.

Her şeyi mahvediyordu. Kokusu, acınası inlemeleri, aşırı istekli kalçaları ve nefes nefese kalması konsantrasyonumu bozuyordu. Onun varlığı hayatımı mahvediyordu.

Onunla, ondan kurtulmakla, onu susturmakla o kadar meşguldüm ki diğer kadınlar bulanıktı. Hepsi odak dışı ve bulanıktı çünkü bakışlarım onun ne yaptığına, nerede olduğuna, k i m i n l e konuştuğuna odaklanmıştı.

Havuzdaki gece, ondan istediğim her şeyi yapmıştı. Benim telimdeki bir kuklaydı. Ona kontrol edebileceğim bir oyuncaktan başka bir şey olmadığını gösterdim. Niyetim kalçama binmesini sağlamak değildi, ama planım bu durumun tam olarak kimin kontrolünde olduğunu öğrenmesini izlemektir.

Geri adım atmayacağını biliyordum. Korkudan altına işese bile. Briar Lowell'ın içinde onu korkutan şeylere sırtını dönmesine izin vermeyen bir şey var.

Ve onu ellerimle ezmekten başka bir şey istemiyorum.

Düşüncelerim karmakarışık, çılgına dönmüştüm. Histeri içinde Rook'a sertçe saldırdım. Onu minderin üzerine yuvarladım ve sert bir tokatla yere düştüğünü duydum.

Derimin altı cızırdıyor, iç ısım hızla yükseliyordu. Derimin yakında erimeye başlayacağından emindim.

Onu yok etmek istedim. Her şeyini tüketmek istedim. o.

Onun küçük hamamböceğinden sonra gücü geri almıştım.

Ama yakında bana karşılık verecek başka bir şey bulacaktı. Onun o kadar kırılmış ve kaybolmuş olmasını istiyordum ki, boyun eğmekten ve acısına son vermem için bana yalvarmaktan başka çaresi yoktu.

Dizlerinin üzerinde nefes nefese ve kırılgan.

Rook altımda nefes nefese kaldı, vücudumu onunkinin etrafında döndürüp onu boğma pozisyonuna getirirken tekniğim özensizdi. Bacaklarım beline dolanıyor, sağ kolum boğazını çevreliyor, sol kolum ise nefes borusunu sıkıca kavramak için bir levye görevi görüyordu.

İçimde sakladığım şeytanlar, cehennem zebanileri sürünerek dışarı çıktılar ve bu sırada içimi paramparça ettiler. Zar zor görebiliyordum, görüşüm bulanık ve kıpkırmızıydı.

Neredeyse hiç şekil yoktu, sadece ışık lekeleri vardı. Dilimdeki kendi kanımın tadı boynunu daha sert sıkmama neden oldu. Ona ne kadar zarar verirsem, onu yakalamaya o kadar yaklaşıyordum.

Onu tamamen yozlaştırmaya yaklaştıkça. Kim olduğuna dair hiçbir şey kalmayana kadar. Aynaya baktığında kendini bile tanıyamayacaktı. Ve belki de amcasını ve onun karanlık işlerini korumak için iki kez düşünecekti.

Belki o zaman Rose'un ölümünün bir parçası olduğu için pişman olacaktı. En iyi arkadaşlarımdan birinin yok oluşunun bir parçası olmaktan.

"Ali...Alistair, vuruyorum! Du-dude, ben... ben... dokunun!" Rook tuttuğum yerden gürleyerek beni gerçek hayata geri döndürdü.

Bana onu öldürmeme on saniye kaldığını hatırlatıyor. Şu ana kadar elinin ön koluma defalarca vurduğunu hissetmemiştim bile.

Onu hemen bıraktım, doğrulmasına ve odanın diğer tarafındaki banklara doğru sürünmesine izin verdim. Uzun saçları ter içindeydi ve gözlerinin önünde sallanıyordu.

Kıçımın üzerine oturarak arkamdaki duvara geri düşüyorum. Başımı ellerimin arasında tutarak yüzümü altımdaki yere bakacak şekilde düşürüyorum. Kendime gelmem lazım.

Beynimde çok fazla yer kaplıyor. Beynimdeki tüm alanı kaplıyor.

"İyi misin?" Bir galon suyu on beş saniyeden daha kısa bir sürede yutarken ona soruyorum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Yorgun bir sırtışıyla söylüyor, boynundaki şişlik ve kızarıklık gün gibi ortada.

Sessizce oturuyoruz, nefesimizi tutuyoruz, kendimizi topluyoruz. O anın coşkusunun yatışmasına ve adrenalinin tükenmesine izin veriyoruz.

Bu bana onu ilk kez yumruklamamı istediği zamanı hatırlatıyor. On dört yaşındaydık ve onun arka bahçesindeydik. Bir gece önce babasıyla birlikte havalı tüfekte gökyüzünde uçan kuşlara sırayla ateş ettiğimiz için gözleri morarmıştı.

Gözlerindeki o bakışla bana döndü. Sanki bana ihtiyacı varmış gibi. Yardımına ihtiyacı varmış gibi.

İhtiyaç duyulmanın ne kadar iyi bir his olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bir arkadaş olarak istenmek ve yardım için aranmak, bu yardım psikotik bir şey olsa bile. Gerçek Rook tarzında, ilk başta şaka yaptı, gerçekten ne kadar sert vurabileceğimi görmek istedi.

Ama elimden geleni yapmadığımda, işte o zaman onun nadiren görülen bir yönünü görüyordum. Ben ve diğer çocuklar da dahil. Hâlâ kırık bir çocuk olan tarafını.

"Acıya ihtiyacım var, Alistair. Ne yaptığımı unutmamak için buna ihtiyacım var."

Benim ya da bir başkasının ondan alabildiği tek şey buydu.

Ondan sonra bir daha bu konu hakkında konuşmadık. Aradığında gittim ve sanki o benim kişisel ceset torbammış gibi işe koyuldum.

"Annenle baban ne zaman eve gelecek?" Saçlarını yüzünden geriye doğru atarak soruyor.

Omuz silktim, "Biliyorsam ne olayım, belki gelecek hafta. Okulun yönetim kurulu toplantısı yaklaşıyor ve başarılarını gösterme fırsatını kaçırmazlar. Tatil de yaklaşıyor, annem şatafatlı partilerini planlamaya başlamak zorunda."

Tatiller her zaman en kötüsüydü.

Noel, Şükran Günü, Cadılar Bayramı.

İnsanların onlara hayran olabileceği bir toplantıya ev sahipliği yapmak için herhangi bir bahane. Göz önünde olmak için her bahaneyi değerlendirdiler.

0.

Bu ev oldu her zaman Tam .
İnsanlar, sürüleşme

Kelebek kılığına girmiş eşek arıları gibi. Her zaman çok gürültülü, çok parlak, çok sahte. Bu yüzden tatillerde genellikle Thatcher ve büyükannesi ile büyükbabasında kalırdım.

Çünkü Noel sabahı gelsem de gelmesem de fark etmezdi, umurlarında olmazdı, nerede olduğumu sorma zahmetine de girmezlerdi. Ayrıca, Thatch'in büyükannesi sabahları harika krep yapar.

"Silas seni suçlamazdı, biliyorsun."

Kaşlarım bir araya geldi, "Ne?"

"Rose'a ne olduğunu öğrenmeden gitmeye karar verseydin seni suçlamazdı. Burada neler yaşadığınızı biliyor. Hiçbirimiz seni suçlamayız."

O ana kadar hiç yüksek sesle söylenmemişti ama ben bunu zaten biliyordum. Hepimiz biliyorduk.

"Kendini suçlar mıydın? Cevapları almadan önce onu kederiyle baş başa bıraksaydınız, kendinizi suçlar mıydınız?" Soruya karşılık veriyorum.

"Onu terk edersem kendimden nefret ederim."

"O zaman farklı hissettiğimi nereden çıkardın?"

Cevabımı kabul ederek başını salladı. Bundan şüphe duymuyordu ama sanırım burada olmam gerektiği için burada olmadığımın emin olmak için bunu söylemesi gerektiğini hissetti.

Bu kasaba yalanlarla ve çöp ebeveynlerle lanetlenmiş olabilir ama ben burada uğruna cehennemin kapılarını yıkabileceğim insanlar buldum.

Aile doğduğun kişi değildi. Uğruna kanını akıttığın kişiydi.

Thatcher. Silas. Rook.

Önemli olan tek insanlar onlardı.

Evin üst katına çıktık, ikimiz de duş almak için ayrıldık, ön kapım açılmadan önce temizlenmek için yeterince zaman ayırdık ve Oxford ayakkabıların tıkırtısından Thatcher olduğunu anladım.

"Ne giyiyorsun lan sen?" Rook, belinde sadece bir havluyla sandviç yediği mutfağımdan yorum yapıyor.

Gömleğimi başımdan çekiştirerek, üzerinde bir kuzunun vücudundan tıraş edilmiş gibi duran kahverengimsi, krem rengi bir kazak olan Thatcher'a bakıyorum.

"İtalyan lüksü, tatlım. Sol testisinden daha pahalı."

Bir kahkaha patlatıyorum, Silas'ın arkasında yürüdüğünü görüyorum, klasörleri kolunun altına sıkıştırmış. Hepimiz bugün erken saatlerde burada buluşmayı planlamıştık. Silas okula gelmemişti, Rook da gelmemişti çünkü Silas güvenlik kameralarını hacklerken ikisi de bütün gece uyumamıştı.

İlgimizi çekecek bir şey bulduğunu erkenden mesaj atmıştı.

Rook çoğu zaman onunla kalıyordu. Bir kısmı ona göz kulak olmak için, diğer kısmı da ilaçlarını aldığından emin olmak için. İhtiyacımız olan son şey onun intikamcı olması ve şizo ilaçlarını almamasıydı.

İkisini de mutfağa kadar takip ediyorum, Silas dosyayı mermer adanın üzerine koymadan önce selamlamak için sırtını sıvazlıyorum.

"Thomas ve Briar bu işe dahil değil." Daha içindekini açmadan ağzından çıkan ilk şey bu oldu.

Adını duyduğumda ayak parmaklarım kıvrılıyor ve dişlerimi gösterme dürtüsü beni aniden çarpıyor. Diğer insanların onun adını söyleme şeklinden hoşlanmıyorum. Bu konuda bir şey beni yanlış yöne sürüklüyor.

"Pardon, ne?" Ses tonumdan şaşkınlığımı belli ederek söylüyorum.

Beyaz klasörü açarak, siyah ve gri fotoğraflarla birlikte zamana benzeyen sayfalar çıkarıyor.

"Sonunda güvenlik kameralarına girdim ve bunları buldum." Hepimizin bakması için bunları yaydı.

Parmaklarım fotoğraflardan birini yakalıyor ve Thomas olmayan bir öğretmenin laboratuvardan çıktığını görüyorum. Bu noktada her şey olabilir.

"Bay West'e benziyor, organik kimya öğretmenim. Onun ne alakası var?" Rook

sorar.

"Greg West, Thomas'ın rozetini kullanarak laboratuvara girip çıkıyor. Nasıl aldığını bilmiyorum ama onları değiştirmiş. Bakın." Elindeki sayfayı ortaya kaydırarak giriş ve çıkışları gösteriyor.

"Greg her giriş yaptığında, Thomas'ın kimlik numarasını kaydediyor ya da tam tersi. Greg gece yarısından sonra laboratuvara gizlice giren kişi. Biri uyuşturucuyu öğrenirse diye bu şekilde kendini korumaya çalışıyordu."

Midem bulanıyor.

Thomas Reid'in yüzünü kan kaybından ölene kadar dövme için bahane artık pencereden uçup gitti. Artık o sadece kışında kocaman bir sopa olan ve beni kızdırdığı için sert davranan bir öğretmen.

"Yanlış insanları haftalarca gözetlemek." Lanet ediyorum.

Thatch gözlerini bana dikti, "Ah, ah," dilini şaklattı, "Thomas'ın sevgili yeğeni Ali'yi gözetlemekten zevk almamışsın gibi davranmayalım."

"Her zaman benimle yer değiştirebilirsin. Thomas'ın ofisine ve dairesine girmektense ateşli bir pilici takip ederim. İç çamaşırlarını renklerine göre ayarlıyor." Rook ağzı yemekle doluyken konuşarak şaka yapıyor.

Rook'u görmezden gelerek azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Onların ispiyonlamasını mı istiyorsun? Sen ispiyonlarken birinin onlara göz kulak olması gerek.

ayakkabılarını cilala, Thatch."

Kurnaz bir sırıtışla ellerini havaya kaldırarak Silas'ın ne bulabildiğini anlatmaya devam etmesine izin verdi.

"Birkaç ay öncesine gittim ve Greg ayrıldıktan birkaç saat sonra Chris'in geldiğini, içeri girdiğini ve bir spor çantasıyla ayrıldığını ve ihtiyacı olan her şeyi yapmaya gittiğini görebilirsiniz."

"Yani Greg, Chris'e cesedi yerleştirmesi için mesaj atan öğretmen, bu da ya onun yaptığı ya da kimin yaptığını bildiği anlamına geliyor. Bunu mu söylüyoruz?"

Silas başını sallıyor, onun ölümünden bahsedince yumrukları sıkılıyor, "Chris'le bağlantı kurabildiğimiz tek kişi o. Ve neden Thomas'ın rozetini çalsın ki, neden kendi rozetini kullanmasın ki? Tabii..."

"Saklayacak bir şeyi yoksa tabii." Bitiriyorum.

Yeni bilgilerin yerleşmesine izin veriyoruz. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor, avuç içlerimi başımın yanlarına bastırıyorum.

Bütün bir ay yanlış kişiye bakarak heba ettiğimizi biliyorduk ama bunun kolay olmayacağını da biliyorduk. Bunu başlamadan önce konuşmuştuk. Ona ne olduğunu öğrenmemizin yıllar alabileceğini biliyorduk.

Ama bu, bu bir ipucuna daha yakın bir şey gibi hissettirdi. Bu işin sonunun yaklaştığını hissedebiliyordum, ihtiyacımız olan kanıtı bulduğumuzda Greg'le yüzleşeceğimizi ve o gece tam olarak ne olduğunu öğreneceğimizi biliyordum.

Rose'un canını alan kişinin de aynı kaderi paylaştığını bilerek huzur içinde yatmasına izin verebiliriz.



CHAPTER *Tilly's diner* NINETEEN

Briar

"İki duble çizburger, soğanlı, bir sepet Tilly's Curly Frillys ve iki çilekli milkshake, kulağa hoş geliyor mu hanımlar?"

Garson kız siparişimizi bize tekrarlarlarken midem gurulduyordu. Yağlı, lezzetli lokanta yemekleri şu anda hayatımda ihtiyacım olan her şeydi.

"Evet." Lyra ve ben birlikte, birlikteliğimize biraz gülerek "Evet" diyoruz.

"Gidip fişe takacağım!"

O giderken başımı çevirip yanımdaki pencereden karanlık yola ve arabalarla dolu otoparka baktım. Bu kasabada bana evimi hatırlatan ilk şey bu küçük dükkândı.

Köşedeki müzik kutusundan çalan eski tarz müzik, kareli zemin, kiraz kırmızısı kabinler ve

Parlak mavi neon ışıkları beni Teksas'a ve evimden iki mil uzaklıktaki Waffle Palace'a geri götürdü.

Kızartma yağının kokusu, kahkahalar, buraya ilk geldiğimizde yüzümde bir gülümseme vardı.

İkimiz de saatlerdir ders çalışıyorduk, yorgun ve aç bir şekilde Lyra'nın arabasına doluştuk ve yirmi dakikalık yolu kat ederek buraya geldik. Saat daha yediydi, bu yüzden akşam yemeği kalabalığı sıcak ve yoğundu. Restoran burada olmasını asla beklemeyeceğiniz insanlarla doluydu.

Takım elbiseli erkekler, topuklu ayakkabı giyen bayanlar.

Lüksten uzak bir mola gibi görünüyordu. Herkesi, huni keklerden balık ve patates kızartmasına kadar her şeyin servis edildiği mütevazı bir işletmede bir araya getiriyordu.

Ekim ayına gireli bir buçuk hafta olmuştu ve yapraklar tamamen dökülmüştü. Çamlar hariç. Görünüşe göre yıl boyunca koyu, yeşil kürklerini korudular.

Havuzda Şeytan'ın dölü ile son karşılaşmamızdan bu yana onlardan haber alamamıştık. Onları kısa süreliğine kampüste görmüştük ama şakalar, mektuplar, hepsi ayın ilk günlerinde kesilmişti.

Hâlâ ara sıra Alistair'in varlığını hissedebiliyordum, izliyor, geziniyordu ama eskisi gibi değildi. Ya bizim görkemli kaçırılmamız ve katledilmemiz gibi bir şey planlıyorlardı ya da işkencelerinin sessizliğimizi güvence altına aldığına inanıyorlardı.

Bir yanıımız gördüğümüz her şeyi unutmak istiyordu. Onların radarından ve bakışlarından uzak olmak istedim. Bu sessiz kalmak anlamına gelse bile. Okula odaklanmak ve sanki o gece hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordum ve görünüşe göre Lyra bunu benden çok daha iyi yapıyordu.

Diğer yanıım ise yanacakmışım gibi hissediyordu. Hayatımın geri kalanı boyunca böyle bir sırrı saklamak. Beni canlı canlı yiyeceğinden emindim ama havuzdan sonra kendime buradan mezun olacağıma, kendimi koruyacak araçlara sahip olacağıma ve birilerine anlatacağıma söz verdim.

Onlara gördüğüm her şeyi anlatır ve adaletin yerini bulmasını umardım ama şimdi bunu yapamazdım. Ponderosa Springs'in en önemli oğullarını cinayetle suçlayan, Teksas'ın hiçbir yerinden gelmemiş beş parasız bir kız olurdum.

Ne kadar çok senaryo üzerinde çalışırsam çalışayım, bu benim için hiçbir zaman iyi sonuçlanmadı.

Verdiğim söz endişemi biraz yatıştırmıştı. İştahımın geri gelmesine yetecek kadar. Bu benim için iyi bir şeydi çünkü Thomas giderek zayıfladığım konusunda endişelenmeye başlamıştı.

"Easton Sinclair bugün sınıfta bana seni sordu." Lyra, sırtını cam pencereye yaslamış, ayaklarını kabinin karşısında önüne uzatmış bir şekilde anons ediyor. "Anaokulundan beri benimle konuşmadı ve sarı boya kalemimi ödünç almak istedi."

Bir kaşımı kaldırdım, "Neden beni soruyordu?"

Kazara Jackie Chan'e dönüştüğünden beri onu sadece sınıfta ve bir kez de çalışma kılavuzunun cevaplarını birlikte gözden geçirdiğimiz kütüphanede görmüştüm. Lyra'ya benim hakkımda soru sormasını gerektirecek bir şey yaptığımı düşünmüyordum.

"Telefon numaranı istedi," diye kıkırdıyor, "Birisi sana aşık olmuşuuu." Yumuşak bir sesle şarkı söylüyor ve işaret parmağını bana doğru sallıyor.

Yumuşak bir kıkırdamayla gözlerimi devirerek, "Muhtemelen ev ödevine ya da başka bir şeye cevap arıyordu, ona defolup gitmesini ve kız arkadaşı için endişelenmesini mi söyledin?"

Başını sallıyor, "Hayır, ona vermek isteseydin vereceğini söyledim."

Bu yüzden onu daha da çok sevdim.

"Ayrıca zaten senin tipin gibi görünmüyor."

"Benim bir tipim mi var?" Kendimi hiçbir zaman bir tipi olan bir insan olarak düşünmediğim için soruyorum. Yani, ilgilendiğim erkeklerin bekâr ve reşit olmalarını şart koştüğüm gerçeğini saymazsak.

"Dokuzdan beşe çalışan bir adamla birlikte olacak bir kıza benzemiyorsun. Çok sıkılırsın." "Bence iki tür kadın vardır, rahatlık arayanlar ve aşk arayanlar."

Daha önce kimsenin böyle bir şey söylediğini duymamıştım. Yani, ikisine de sahip olabilirsin, değil mi? İstikrarlı bir ilişkiniz olabilir ve aşık olabilirsiniz, bu her zaman olur.

"İnsanların ikisine de sahip olamayacağını mı düşünüyorsun? Aşık olduğunuzda kendinizi rahat hissetmeniz gerekmez mi? Biri olmadan diğerine sahip olabileceğinizi sanmıyorum."

O sırada garsonumuz yemek tepsimizle geri geliyor, her şeyi önümüze kaydırıyor ve bize başka bir şey getirip getiremeyeceğini soruyor, reddettiğimizde bizi yemeye bırakıyor.

Lyra milkshake'inin üstündeki kirazı alıp ağzına attı, "Benim için aşk rahat olmamalı. Aşk sizi *rahatsız etmeli*, size meydan okumalı, sınırlarınızı zorlamalı, bir insan olarak büyümenizi sağlamalı ve tüm bunları yapmak için konfor alanınızın dışında olmanız gerekir. Bu yüzden ikisine birden sahip olabileceğinizi sanmıyorum, hayır."

Onun konuşmasını dinlemeyi seviyorum. Criminal Minds'ın bir bölümünde tam bir tartışma yaşadığımızda bile hayat, aşk, felsefe hakkında ne hissettiğini duymayı seviyorum. Söylediği her şey sanki yıllardır beyninde mayalanıyormuş gibi. Utangaç olduğu için onu ilk gördüğünüzde bunu tahmin edemezsiniz ama Lyra komiktir. İğneleyici cevaplar vermekte çok hızlı ve okulda bunu bilen tek kişi olduğum için üzülüyorum.

Onunla arkadaş olma fırsatını kaçıran herkes ciddi bir kayıp yaşıyordu.

Bir kızartma alıp ketçaba batırıyorum, "Demek aşk isteyen kız sensin, öyle mi? Solucan çıkarmana yardım eden ve nasıl kirleneceğini bilen maceracı bir erkek?" Kaşlarımı alaycı bir şekilde yuvarlıyorum, tuzlu kızarmış patatesi ağzıma atıp çiğniyorum.

Yüz hatlarından bir gülümseme hayaleti geçiyor, sanki bir oğlanı ya da belki bir kızı düşünüyormuş gibi homurdanıyor, ona cinsel yönelimini hiç sormamıştım.

"Bunun gibi bir şey, kim bilir."

Hamburgerimi elime aldım, kenarından erimiş peynir sızıyor ve ekmeğin altından pastırma parçaları görünüyordu. Hayatımda yediğim en büyük lokmayı ağzıma götürdüğümde ağzım sulanmıştı.

"Lyra Abbott! Sen misin tatlı kız?"

Ütülü takım elbiseli bir adam masamıza doğru yürürken, bu korkunç lokmayı çiğnemeye çalışırken neredeyse boğuluyordum.

"Merhaba Belediye Başkanı Donahue." Lyra yumuşak bir sesle, düzgün kesilmiş sakalı ve yumuşak kızıl renkli saçlarıyla şu anda bana bakan adama gülümsüyor.

Tabii ki ağzım yemekle doluyken ülkenin en prestijli şehirlerinden birinin belediye başkanıyla tanışacaktım. Elimi ağzıma götürüp olabildiğince hızlı çiğniyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum, acı içinde yutkunarak, "Özür dilerim, ben Briar." Ellerimi peçeteye siliyorum ve onunkini sıkmak için elimi uzatıyorum.

O da gülümseyerek karşılık veriyor ve elimi nazikçe aşağı yukarı hareket ettiriyor: "Tanıştığımıza memnun oldum Briar. Buradaki tüm yüzleri tanıdığım için kendimle gurur duyuyorum ama seni tanıdığımı söyleyemem! Burada yeni misin?"

Başımı salladım, "Evet, efendim. Hollow Heights'a gidiyorum." "Lütfen bana Frank de. Birbirimizi tanımak heyecan verici.

başka yerlerden gelen öğrenciler dünyanın bizim köşesine katılıyor! Şimdiye kadarki ilk döneminizden memnun musunuz hanımlar? Geçen gece yıllık labirent avında bazı havai fişeklerin kazara yanlışlıkla ateşlendiğini duydum."

Lyra ve ben o geceyi düşünerek hafifçe kısılmış gözlerle birbirimize bakıyoruz. Ama o hemen toparlanıyor,

"İyi gidiyor, sadece kitaplara çalışıyorum ve biz öğrenciler için belirlenen beklentileri karşılamaya çalışıyorum." Üstünü örtüyor.

"Ben sizi yemeğinizle baş başa bırakayım Lyra, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?" Lyra başını sallayarak onaylıyor ve onun uzaklaşıp gitmek üzere kapıya yönelmesini izliyor.

"Belediye başkanını öylesine mi tanıyorsun?" Kabinimize yerleşip yemeğe devam ederken.

"Annemi eskiden tanırdı, büyürken kızlarıyla hep aynı sınıflardaydım." Duraksıyor, bir kızartma alıp milkshake'inin içine daldırıyor. Bu kombinasyon kafamı karıştırdığı için burnumu kırıştırıyorum ama arkadaşımın tuhaflıklarını sorgulamamayı öğrendim. "Onun için çok üzülüyorum."

"Neden?"

Etrafımızda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafımıza bakmak veya konuşmadan önce konuşmamızı dinlemek,

"Sadece karısı onu başka bir adam için terk etmekle kalmadı, aynı zamanda altı ay içinde iki kızını da kaybetti. Her şeyini kaybetti ve nasıl gülümsemeye devam edebildiğinden emin değilim."

Belediye başkanının ölen kızından bahsettiğini hatırlamaya başladım, çocuklarla ilgili bir şeyler araştırırken haber makalelerinden birinin içinde okumuştum. Yerel bir parti evinde bulunduğu ve polisin kazara aşırı dozdan öldüğüne karar verdiği yazıyordu ama görünüşe göre dedikodu değirmeni zaten kanayan yaraya tuz basmaktan hoşlanıyordu. Okulda kime sorsanız ya kendini öldürdüğünü ya da Silas'ın onu başka biriyle yattığı için öldürdüğünü söyleyecektir.

Bana sorarsanız, her halükarda üzücüydü.

Benim yaşımda, hayatının en güzel dönemini bile yaşamaya başlamamış bir kız hakkında insanlar spekülasyonlar yapıyordu.

kendi sıkıcı dünyalarına drama katmak için yalanlar uyduruyorlardı. Acınası bir durumdu.

Makalelerdeki resimlere bakılırsa güzel, ölüm ilanına bakılırsa sevilen, zamanı çok erken gelmiş sıradan bir kızdı.

"Rosemary'nin bir kız kardeşi mi vardı?" İki çocuğumu birden kaybetmeyi hayal bile edemezdim ama bu kadar yakın bir zamanda mı?

"İkiz kız kardeşim," diyerek yüzünü buruşturdu, "Adı Sage. Rose öldükten sonra Belediye Başkanı Donahue onu Washington'daki bir psikiyatri merkezine yatırmak zorunda kaldı. Kendini kaybetti sanırım. Onun ölümü ve birinin onu öldürdüğü hakkında konuşmadan duramıyordu. Sonrasında onu koridorlarda izlemek üzücüydü. Kendinin yarısını kaybetmiş gibiydi ve sanırım bir bakıma öyle de oldu." Hikayenin hüznü kalbimi sızlatıyor, "Onunla arkadaş olmasam da son senemizdi. Eğlenceli ve yaşlandığımızda hatırladığımız anlar olması gerekiyordu. Ve onun hatırlayacağı tek şey kız kardeşinin öldüğü yıl olacak."

Kardeşim yoktu ama bir ikizi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim. Dünyaya birlikte gelmişlerdi ama on sekiz yaşında ellerinden alınmıştı. Muhtemelen öldüğünde kendisinin yarısını kaybetmişti. Ama bir tesis? Bu biraz acımasızca geldi.

"Psikiyatri koğuşunun biraz ağır olduğunu düşünmüyor musun? Belki de sadece yas tutuyordu. Böyle birini kaybetmek

Bu da bazı garip davranışları haklı çıkarabilir."

Yargılayıcı görünmek istemedim, sadece bir kızını yeni kaybetmiş bir babanın diğerini neden gönderdiğini anlamakta zorlanıyordum. Yani onu elinden geldiğince uzun süre elinde tutmak istemez miydi? Gözünün önünden ayırmak istemez mi? Helikopter ebeveyn modu gibi bir şey mi?

"Dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmedim. Yani, belki de öyledir? Tüm detaylardan emin değilim ama birisi belediye başkanının onu küvette kendini keserken bulduğunu söyledi. Bence elinden gelenin en iyisini yapıyordu, anlıyor musun? Onu korumak için elinden geleni yapıyordu." Bir yudum içmeden önce milkshake'inin içinde bir kızartma daha döndürüyor.

Artan yemeğimi tabağımın kenarına itip sessizliği garip hale getirmemek için bir şeylerle oynarken kelimeler havada asılı kalıyor. Sadece beynimin tüm bunları özümsemesine izin veriyorum.

Burada nereye dönsem karanlık, hastalıklı ve hüzünlü bir şeyler var.

Neden birileri burada yaşıyor ki?

"Yalnızlar Topluluğu Kulüp Evi'nde Netflix izlemeye var mısınız?" Konuyu değiştirerek soruyor, bir çizgi krem şanti ona bıyık veriyor.

Labirentin çılgınlığında, Dekan Sinclair bana güvenli bir yere kadar eşlik ettikten sonra Lyra'nın çoktan

dışarı çıktığımda anahtarı bulduğumu hatırladım. Dekana sunmuştum ve o da bizi kazanan ilan etmişti.

Anahtar bize LS Clubhouse adını verdiğimiz, Rothchild Bölgesi'nin üçüncü katındaki gizli bir odaya giriş izni verdi. İçeride kanepeler, bir televizyon, masalar ve hatta küçük bir patlamış mısır makinesi vardı.

Birinci sınıfın sonuna kadar odamız vardı ve zamanımızın çoğunu orada geçirmeye başlamıştık. Kısım bizim olduğu için, kısım de kapıyı anahtarla kilitleyebildiğimiz ve kendimizi güvende hissettiğimiz için.

"İlk filmi ben seçtiğim sürece." Milkshake bardağını ona doğru kaldırıyorum,

"Anlaştık."

Gözlüklerimizi takıyoruz ve bir an için kendimi sıradan bir üniversite öğrencisi gibi hissediyorum.

Kendimi ev arkadaşıyla film gecesi yapmak üzere olan sıradan bir kız gibi hissediyorum.

Ve Lyra'nın haklı mı yoksa haksız mı olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Meydan okumaya ihtiyacı olan kız ben miydim? Aşk seçmeye ihtiyacı olan? Hayatıma verilen ekstra dramaya ihtiyacım var mıydı? Benim için kötü ama macera duygum için iyi olan bir adama mı?

Çünkü bu, bu an ne kadar basit olsa da benim için yeterliydi.

CHAPTER
territorial predator
TWENTY

alister

Bir keresinde, sekiz yaşımdayken büyükbabam beni ava götürmüştü.

Çoğunlukla büyük av hayvanlarıyla ilgileniyordu. Bağırsaklarını deşebileceği, derisini yüzebileceği ve duvarına asabileceği ya da birçok şöminesinden birinin önünde bir kilim olarak zemine sıva yapabileceği şeyler. Öldürmekten hoşlandığı için değil, kazanmaktan hoşlandığı için.

Evine yeni insanlar geldiğinde, onları çalışma odasına götürür ve birçok cinayetinden biriyle övünürdü. Onu her zaman kahraman yapan saçma bir hikaye anlatırdı. Daha genç bir delikanlıyken arkadaşlarından bir ayıyı nasıl cesurca savuşturduğunu ya da yaralı bir geyiği yirmi mil boyunca nasıl takip ettiğini.

Babam böbürlenen tavrını dürüstçe takınırdı.

Şafaktan ikinci vaktine kadar ormanın ortasında durduk, o sırada çadırımızın önündeki ağaçlardan bir kızıl kürk hışırtısı yükseldi.

"Güzel görünümlü kadın." Sigara içen sesi her zaman kulaklarımı kara tahtaya çakılmış çiviler gibi tırmalardı.

Pumanın parlak sarı gözleri önündeki alanı taradı, sağ tarafına bakmayı düşünmedi bile. Büyükbabam aşırı büyük silahı ellerime tutuşturdu.

Bu lanet şeyle ne yapmamı istediği konusunda kafam karışmış bir şekilde ona baktım çünkü daha önce hiç silah kullanmamıştım.

"Devam et. Eninde sonunda bir erkek olmak zorundasın." Başını masum hayvana doğru sallar.

Bunu hiç anlamamıştım. Erkekliğini kanıtlamak için bir şey öldürme ihtiyacını. Her zaman insanları seri katil yapmak için bir hile gibi görünmüştür. Ama bugün onunla gelmem için beni seçmesinden onur duyduğum için ağır silahı kaldırdım.

İzlediğim tüm western filmlerini taklit ederek silahın namlusunu doğrulttum, küçük parmağımı tetiğin üzerine yerleştirdim ve birkaç derin nefes aldım. Her şey ağır geliyordu, onu tutarken kendimi garip hissediyordum.

Vücudum henüz büyümemişti, sadece uzuvlarım ve kemiklerim vardı. Onu tutacak kadar güçlü bile hissetmiyordum. Kendime bunun Silas'ın oynadığı oyuncak silahlardan, kauçuk uçlu plastik mermi atanlardan farklı olmayacağını söyledim.

Bunu yapmak istememiştim ama tetiğe bastığımda tñfekten çıkan patlama vñcudumu sarstığında gözlerimi kapattım. Onları sıkıca kapattım ve anında acı içinde kıvrandım. Omzum sanki havaya uçmuş gibiydi ve on saniye boyunca yanlışlıkla kendimi vurduğumu düşündüm.

Ama acıya rağmen kulak zarlarım agresif bir şekilde çınladı.

Aslanlar ya da kaplanlar gibi pumanın da kendini savunmak için kükreyeceğini düşünmüştüm. Kabadayılıkla yeri titreten derin, içi boş bir sesi olacağını. Onun yerine, sefil bir ığlıktı.

Sanki bir ocuk feryat ediyor, tekrar tekrar çığlık atıyor gibiydi.

Gözlerimi açtığımda hayvanın açıklıkta yere yığıldığını, başını sağa sola savurduğunu ve acı içinde çığlıklar atarken dişlerini sıktığını gördüm.

Büyükbabam, o gün bana çok önemli bir ders verdi. Hatırladığım tek ders. Beni ağrıyan kolumdan tutup ağlayan hayvana doğru sürükledi.

Botundan hızla bir bıçak çıkardı ve bana uzun, kalın bıçağı gösterdi,

"Bazen bir şeyin acısına son vermek kolaydır, Alistair. Bu puma gibi," diyor, "Acı çektiği çok açık, bu yüzden ona yardım edeceğiz." Elindeki bıçağı hızla

Göğüs kafesinin hemen altındaki hançer sanırım kalbini delmiş.

Ses kulaklarımda kayboluyor, hayvanın gözleri kapanıyor ve böylece hayatı sona eriyor.

"Diğer zamanlarda, bir şeyin ne zaman bırakılması gerektiğini söylemek o kadar kolay değildir. Bunu hemen göremeyebilirsiniz ama her zaman gözlerinden anlarsınız. Tamamen sağlıklı olsalar bile bir insanın çoktan ölüp ölmediğini orada anlarsınız. Kalpleri atıyordur ama gözleri çoktan soğumuştur."

Yıllar boyunca söyledikleri hakkında çok düşündüm. Özellikle de aynaya baktığımda.

Silas'ın arkasında yürürken bunu daha da çok düşündüm. Sadece ayakkabılarımızın altındaki toprağın çıtırtısını ve Silas'ın çığlıklarının hafızamdaki yankılarını duyabiliyordum. Tıpkı sekiz yaşındaki puma gibi. Sanki lime lime ediliyordu. Bu bir kükreme değildi, camı kıran bir çığlıktı. Birkaç dakika önce onu Rosemary'nin cesedinin başında hıçkıra hıçkıra ağlarken izlediğimde parçalar göğsüme saplanıyordu.

Elleri tekrar tekrar göğsüne pompalıyordu. Hiçbir işe yaramadığını bildiğim için zar zor izleyebiliyordum. O kadar acı vericiydi ki umut bir seçenek bile değildi. Kaburgalarının çatırdaması havayı doldurduğunda irkildim. İşte o anda Rook ve ben bir şeyler yapmak zorunda kaldık, Thatcher ise

Yardım et. Gitmişti. Gideli saatler olmuştu. Onu gördüğümüzde hepimiz bunu biliyorduk.

Ancak hiçbirimiz ona bunu söyleyecek cesareti kendimizde bulamadık, ta ki yarardan çok zarar verene kadar.

Ellerim omuzlarını kavradı, "Silas," sanırım çocukluğumdan beri sesimin en yumuşak olduğu andı, "Durmalısın. O gitti, o gitti."

"Siktir git! Siktir git, Alistair!" Ağlayarak daha büyük bir güçle bastırıyor. Rose'un vücudu onun gücüne karşı sıfır direnç gösteriyor. Göğsünü her sıkıştırışında titriyor, normalde kızarmış yanakları hastalıklı bir griye bürünüyor ve onu böyle görmek gözlerimi acıtıyor.

Daha sert çekiyorum, koltuk altından kancalıyorum. Rook beni takip ediyor ve sesini duyabiliyorum,

"Si, lütfen, dostum." Sesi ıslak, gözyaşları boğazına kaçmış, "Durumu daha da kötüleştireceksin, bırak gitsin."

Polis sirenleri uzaktan uğulduyor, yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar dışarıdaki ağaçlardan yansıyor, gençlerin ailelerinin haberi olmadan kafayı bulmak için kullandıkları yıkık evi kırıyor.

"Hayır! Hayır! Rosemary, uyan Rosie, lütfen! Bırak beni! Ona yardım etmeliyim, lanet olsun, ROSE!" Onu vücudundan çekip çıkarırken kollarım gerginlikten yanıyordu, yol boyunca bizimle mücadele ederken ayakları dışarı fırlıyordu.

Arkadaşlarım için çok şey yapmıştım. Bu en zoruydu.

Onu vahşi bir hayvan gibi tuttuk, söyleyebileceğimiz hiçbir şey onu sakinleştirmede. Gecenin karanlığında onun adını haykırmaya devam etti. Sanki ay onun yakarışlarını duyacak ve onu hayata döndürecekti.

Bunu onun için istedim.

Rose ile yer değiştirebilseydim. Biri bana bu seçeneği sunsaydı, onun yerine beni almalarına izin verirdim. Sırf Silas iyi olsun diye.

Polis, sağlık görevlileri, arı sürüsü gibi geldiler. Olay yerinin etrafında vızıldıyor, kısık sesle konuşuyorlardı. Şok biraz hafiflediğinde, kadının geri gelmeyeceğini ve sağlık görevlilerinin çarşafı örtmekten başka yapabileceği bir şey olmadığını anladığında sustu.

Boğazım ağrıyordu ve ona yardım edebilmemiz için arabaya binip gitmesini sağlamaya çalışmamıza rağmen. Gitmeyi reddetti. Zihinsel olarak tükendiğim için içimde hiç mücadele gücü yoktu. Arabaya kadar onunla güreşemezdim, bu yüzden onunla birlikte bekledik.

Polis bizi sorguladıktan sonra bile işimiz bitene kadar bekledik. Hareket etmedik. Ta ki onu sedyeye kaldıracakları ana kadar ve işte o zaman tekrar hareket etti. Öfkeli bir boğa gibi onları iterek tekrar kızın yanına doğru ilerledi.

Memurlar ona doğru uzandılar ve sanki soruşturmalarından kırk dakika önce orada değilmışiz gibi sarı bandı geçmesine izin verilmediğini bağırarak söylediler. Onları duymazdan geldi, metalden seken kurşunlar gibi, sesleri onu durdurmak için çok az şey yaptı.

Rook omzunu tuttu, "Silas, ne yapıyorsun dostum?" Vereceği cevaptan korktuğu için endişeliydi.

Döndü, kadının bezle örtülü bedeninden birkaç metre uzaklaştı, yüzünü polise ve arkadaşlarına döndü. Bunu söylerken sanki doğrudan bize bakıyor gibiydi,

"Onu bir kez daha taşımak istiyorum. Dışarıda ayakkabı giymediği zaman ayakları üşüyor."

Onu kollarının arasına alırken kimse, ama hiç kimse onu durdurmaya çalışmadı. Halsiz kolu beyaz çarşafın altından düştü, parmaklarının uçları parlak kırmızıya boyandı.

Onu ambulansa taşırken Thatcher, Rook ve ben arkasından yürüdük. Elinin onun yanında sallanışını, saçlarının koluna dökülüşünü izledim ve bir daha asla gülemeyeceğini bilmekten nefret ettim. Bir daha asla bayat bir fıkra anlatamayacak ya da Rook'a saçlarıyla ilgili takılamayacaktı. Bizi normal hissettirmek için asla yanımızda olamayacağını bilmekten nefret ediyordum. Ponderosa Springs'in piç oğulları yerine normal çocuklar gibi.

Kalbimin boşluklarına nasıl sızdığını ve bir arkadaş

*haline geldiğini, ancak bu kadar çabuk ortadan
kaldırıldığını. Yol*

Ortaokulda Silas'ın elini ilk kez tuttuğunda koridorda insanların ona nasıl baktığını umursamıyordu. Belediye başkanının kızıyla el ele tutuşan tuhaf şizo diye fısıldadılar.

Ama Rose'un umurunda değildi.

Bunların hiçbirisi önemli değilmiş gibi Silas'a baktı.

Şimdi, cesedini yerin altı metre altına gömülmeden önceki son duraklarından birine taşıyordu.

Hayatı bu şekilde sona erdi. Hiçbir uyarı olmadan.

Bizden alındı.

Çalındı.

"İlaçlarını alıyor musun?"

Rook'un sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor. Benim hayal kurmamı ve onun ilaçları sormasını içermeyen çok kısa bir fırsat penceremiz olduğunu hatırlatıyor.

Silas masanın arkasından ona bakar, çekmeceleri karıştırırken elleri kağıtlarla doludur, başını biraz eğerek "Bunu bana gerçekten şu anda mı soruyorsun?" der gibi bakar.

"Bana öyle bakma. Saat on iki oldu, şimdi almazsan yemekten sonra unutursun. Yemek yedikten sonra hep unutuyorsun." Rook yerleşik raftan kitapları çekerken tartışıyor.

"Üzerimde değiller, sonra alırım." Silas Homurdanıyor.

O geceden sonra aylarca endişelendim. tekrar insan gibi görünebilseydi. Gözlerinin altındaki torbalar çekilse ve şu anki iğrenç solgunluğu yerine normal bronz tenine geri dönse.

Hepimiz sırayla kapısının önünde oturduk, içeriye yiyecek, su, ilaç taşıdık. Sadece bekliyorduk.

Üç hafta.

Evinden çıkmadan önce üç hafta bekledik.

Oda.

Zayıf, fark edilebilir kilo kaybı ve Rose'a ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Yardım etmeyi kabul ettiğimizde, sanki ona uğruna çalışabileceği bir şey veriyorduk. Belki bunu yapmamız yanlıştı. Belki de ihtiyacımız olmayan bir solucan kutusunu açarak durumu daha da kötüleştiriyorduk ama bu ona yardımcı oluyordu.

Yeniden yemek yemeye başladı, benimle birlikte spor salonunda çalışarak yeniden kas kazandı.

Ama o zaman bile, şimdi bile gözlerine baktığımda bunu görebiliyorum.

Rose'un kalbinin durduğu gece gözleri buz kesmişti.

Rook, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi yaptığı işi aniden bırakıyor. Kitabına doğru yürüyor

ve yan cebin fermuarını açıyor. İçinde iki beyaz hap olan küçük bir poşet ortaya çıktı.

"Şaka yapıyorsun." Silas onun masaya yaklaşmasını izlerken şöyle der.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Rook meydan okuyor.

Rook Van Doren, aramızda bu kasabadan ayrılıp gerçekten düzgün bir insan olabilen tek kişi. Bir yanım onun kaotik yönünü bu kadar körüklediğimiz için suçluluk duyuyordu, babasının sözlerinde doğruluk payı vardı.

Rook zaten berbat durumdaydı, ama herkes gibi bunu örtbas etmesini söylemek yerine, bunu kabullenmesini sağladık.

Nasıl baktığınıza bağlı olarak, bu iyi olabilir ya da sadece daha fazla zarar veriyor olabilir.

"Tamam, Hemşire Jackie," diye araya giriyorum, "Lanet olası ilaçlarını al da buraya gelme nedenimizi bitirelim."

Silas ilacı aldı, alçak sesle teşekkür mırıldandı. Her köşeyi, halıların altını aradık, ve elimiz boş dönüyorduk. Ciddi bir çıkmaz gibi görünen bir yola doğru ilerlediğimiz için tansiyon yüksekti. Greg West'i Rose'a bağlayamazsak, devam edecek başka bir şeyimiz yoktu.

Ve her öğretmenin odasına giremezdik. Bu da Rose'un cinayetinin çözölemeyeceği anlamına geliyordu. Soruşturacak bir polis, takip edecek bir ipucu olmadan,

onun ölümü bizim ve Silas'ın bilincinde sonsuza dek yer edecekti.

Thatcher'ın onu sırf öldürmüş olmak için öldürmesi dışında, mahvolmuştuk.

Silas'ın sayfaları çevirmesini izledim, gözleri herhangi bir şeyi tanıyordu, Greg'i gece geç saatte ziyaret etmek için bize bir bahane verecek en küçük bir ipucu. İhtiyacımız olan bilgiyi almak için ne gerekiyorsa yapıyorduk.

Cevaplar için çaresizdi ve düşündüm de, bilmek daha mı kötüydü? Öldürüldüğünü bilmek ama yine de katilini yakalayamamak.

Acaba en başta bu işin peşini bırakmalı mıydık diye düşünmeden edemedim. Ona hayır deyip yas tutmasına izin mi verseydik? Yine de bunu yapsaydık başka bir cenaze için giyiniyor olurduk.

Silas'ın kafasında Rose'dan başka uğruna yaşayacağı bir şey yoktu. Bu av ona başka bir neden daha verdi. Birkaç dakika sonra kendini öldürsün diye onu elinden alacak bir arkadaş olmayacaktım.

Bir on dakika daha aradık, saniyeler hızla akıp gidiyordu, çok hızlı. Zamanımız ve sabrımız tükeniyordu.

"Burada hiçbir şey yok! Üzerinde kız öğrenciler olan birkaç buruşuk Hustlers, onun lanet bir sapık olduğunu kanıtlıyor.

lanet olası katil." Rook bağılıyor, hayal kırıklığı hepimizden dalga dalga yayılıyor.

"Ne bekliyordunuz ki uyuşmuş deliler, duvara büyük harflerle Rosemary Donahue'yi öldürdüm diye bir mesaj yazılmasını mı?" Isırarak söyledim, kızması gereken biri varsa o da Silas'tır. Arkadaş olarak işimiz onun için kendimizi toparlamak, işler istediğimiz gibi gitmediğinde patlamak değil.

"Biliyorsun, bu kadar amcık olmana gerek yok." Tersledi.

"Büyük harfler yok ama perdenin arkasına saklanmış metal bir kasaya ne dersiniz?" Thatcher'ın sesi Rook'un dişlerini yumruklamamamın tek nedeni. Sadece ve sadece bu.

Döndüğümde Thatch'in bir pencereyi sakladığını düşündüğüm bir perdeyi tuttuğunu gördüm, Bay West'in de bunu istediğini varsaymıştım. Duvarda şifreli bir kilitle donatılmış büyük bir kasa vardı.

Yakalanmadan içeri girebilmemizin tek yolu şifreyi çözmekti ve görünüşe bakılırsa, o da öyle yarım yamalak kasasının şifresini yazacak birine benzemiyordu.

"Kasa açabilecek birini tanıyan var mı?" Rook köşeden mırıldanıyor.

Telefonumdaki alarm çalmaya başlıyor ve gitmemiz gerektiğini, çünkü güvenlik kameralarının tekrar açılmasına sadece on dakika kaldığını söylüyor.

"Eğer yakalanırsak, tanıdıklarımızın bir önemi kalmaz. Hadi gidelim." El sallıyorum, kapıyı açıp iki tarafa da bakmadan önce her şeyin eski yerine konulduğundan emin oluyorum.

Kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra hepimiz kapıyı arkamızdan kilitleyerek kolayca dışarı çıkıyoruz. Rothchild Bölgesi'nin koridorundan aşağı inip binanın çıkışına doğru ilerliyoruz.

Tam bir başarısızlık değildi ve en iyi haber de değildi ama bu da bir şeydi. Başka bir görev, avlanacak başka bir isim. Silas'ın en sevdiği silahı kendisine çevirmesini engellemek için ne gerekiyorsa.

Bu yıl başka bir arkadaşımı daha gömmek istemedim.

Binanın dışına çıktığımızda Rook çoktan tanıdıklarının yarısına mesaj atmış, güvenli krakerler ve bu konuda uzmanlaşmış kişiler hakkında sorular soruyordu, ortak alanın önünden geçmeye başlamıştık ki kütüphanenin, üzerinde adımın yazılı olduğu kütüphanenin önündeki iki ceset dikkatimi çekti.

Gazap günahına oldukça yaklaşmıştım. Eğer şeytan beni en çok temsil edene ödül veriyor olsaydı, bu ödülü alnımın akıyla kazanırdım. Şehveti biliyordum, gururum beni sayamayacağım kadar çok kavgaya sokmuştu, sanırım oburluk ve açgözlülük el ele gidiyordu ve ben ceza için oburdum.

Kıskançlık, sık sık uygulamadığım tek günahlardan biriydi. Kıskançlık ve onun yeşil canavarı bir kişinin etrafında ortaya çıktı ve yıllar geçtikçe yavaş yavaş kayboldu. Büyüdükçe *onun* sahip olduğu hiçbir şeyin benim istediğim gibi olmadığını fark ettim, istenmeyen küçük kardeş olarak kıskançlığım kısa sürede nefrete dönüştü. Sevgili ağabeyimin yaşaması ya da ölmesi umurumda bile değildi, bunu en kötü şekilde ifade etmiştim.

Ve şu anda, hayatımda hiç birinci derece cinayet işlemeyi bu kadar çok istememiştim. Dorian Caldwell.

Varlığımın baş belası, yanımdaki dikenle duyamadığım konuşmalar yapmaktı.

Üç yıl önceki Noel'den beri kardeşimi görmemiştim, o gidene kadar evden çıkmamaya özen göstermiştim. Birkaç adım ötede duruyordu, omuzlarında çuval gibi görünen aptal bir tüvit ceket vardı.

Başarı, zenginlik, sineklerin boka yapıştığı gibi ona yapışmıştı. Saçına verdiği şekilden dolayı ondan biraz daha fazla nefret ediyordum, benim kafamın üstünde duran aynı kömür rengi, sadece daha az jöle.

İkisini de çok farklı şekillerde mahvetmek istediğim iki karşıt güç karşımda duruyordu.

Hava güzeldi, Briar'ın annesinin seksenli yıllarda giydiği bir çift şortu giymesine yetecek kadar sıcaktı. Uzun bacaklarını yırtık Converse'lerine kadar takip ettim, sol ayağındakinin üzerinde bir parça gümüş koli bandı vardı.

yandan. Hala belirgin olan koca göt deliğini örtmek için orada olduğunu varsayıyorum.

Kitaplarını yerden toplamasına yardım eden kardeşime gülümserken saçları bir rüzgârla arkasına kaydı.

Onu böyle güldürdüğü için kollarını koparmak istedim. Bu.

Onun dikkatini çektiğim için.

Benim Tırnaklar kazılmış içine
benim Avuç içi, sıkma Yani
zorla kanı yüzeye çıkarmış olabileceğimi düşündüm. Söylediği bir şeye gülmesi ve kitaplarını verirken parmaklarının bilerek birbirine değmesini sağlaması.

Onu öldürmek mi yoksa cezalandırmak mı istediğimden emin değildim.

Birincisi.

Dorian'ın bir hafta daha gelmemesi gerekiyordu. En azından iki. Bu lanet olası tatillerde hiç ortaya çıkmadı ve çıktığı yıl da benim olanı almaya çalışıyor. Bir kez daha, bana ait olanı ellerimden söküp alıyor.

Onun yedeğinden başka bir şey olmadığını kanıtladım. Sahip olduğum her şey sadece onun olacaktı.

Ama bu sefer değil. O
değil. Briar benimdi.

Eziyet etmek için benim.

Manipüle etmek

benim. Kırnak

benim.

Bu oldu hakkında

Lanet olsun.

zaman

o

öğrenilmiş Benim

kurallarına göre oynamadığında neler olduğunu.

I bak üzerinde at ve Çocuklar, hissetmek

gibi I ihtiyaç fiziksel olarak gözlerimi

onlardan ayırmak için,

"Sanırım bu konuda bize yardımcı olabilecek birini
tanıyorum.

güvenli."

İstese de istemese de.



CHAPTER *marked* TWENTY ONE

Briar

Yüzümü örten poşet beklenmedik bir anda çekilip alındı, boynumu acı içinde tıslatacak kadar sertti. Su damlaları yanağıma çarptı. Dişlerimi sıktım, gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak gölgeli ışığa uyum sağlamaya çalıştım.

Buraya nasıl geldiğimi bir araya getirmeye çalışırken hafızam da dahil olmak üzere her şey bulanıktı. Hatırladığım son şey, güneş batarken kütüphaneden ayrıldığımdı. Her şey bulanıklaşmadan önce yurt binamın hemen dışına varmıştım.

Dilimde metal tadı alıyorum, bakırdan daha keskin, kandan daha acı.

Etrafıma bakarken bilinmeyenin korkusu ağzımın içinde yuvarlanıyor. Converse'im beton zeminde, küf onu geniş desenlerle süslüyor ve kokusunu alabiliyorum

İçinde bulunduğum binanın kuru çürümesi. Mumlar ara sıra etrafı aydınlatıyor, bu da bana içeride ne olduğunu göstermeye yetiyor.

Kırık vitray pencereler, eskiden tabutların bulunduğu oyuk kare alanlar, tüm bunlar bana daha önce burada bulunduğumu söylüyor.

Lyra'nın birinin ölümüne tanık olmadan birkaç dakika önce beni sürükleyerek götürdüğü anıt mezar. Görünüşe göre, benim de son dinlenme yerim olacaktı. Ne kadar da uygun. Etrafıma bakındım, oda arkadaşımından hiçbir iz göremedim, umarım kayboluşum birilerine kaybolduğumu söyleyecek kadar telaşlanmasına neden olur. Tabii çoktan yakalanmadıysa.

Tek umudum, onlar başladıkları işi tamamlamadan önce yardımın gelmiş olmasıydı.

Alistair ileri geri oyunlarımızdan resmen sıkılmıştı. Son iki haftadır bize yaklaşmadıklarında ya da bir şey yapmadıklarında ciddi bir şeyler planladıklarını anlamıştım.

Bu cehennem festivalinin epik finalini bir araya getiriyoruz.

Tüm korkuyu ağzımda topluyorum, korkarak ölmeyi reddediyorum. Özellikle de bu pisliklerin önünde. Buraya geldiğimden beri onlara bunu yeterince yaşattım.

İlerlerken birinin botuna tükürdüm. Thatcher her zaman Oxfords giydiğinden, Rook onu playboy bir hödük gibi gösteren her şeye düşkün olduğundan ve Silas

tükürüğümün hedeflenen kurbanı vurduğunu biliyorum.

Şeytani tarikatlarının en sevmediğim üyesi botunu biraz sallıyor.

"Bundan daha azı için insanları öldürdüm." Thatcher'ın cilalı sesi sessizliği yarıyor.

Homurdanıyorum ve eğer bakışlar öldürseydi, Thatcher Pierson yerin iki metre altında olurdu. "İyi ki seninkine tükürmemişim o zaman," diye cevap veriyorum. Boğazım kaşınıyor ve sol ayak parmağımı su için verebilirim.

Alistair bana doğru yaklaşıyor, durağan gözlerim yüzündeki siyah çukurlarla buluşacak şekilde eğiliyor. Obsidyen kristalleri parlıyor ve ruhuma kriz uyarıları gönderiyor. Yüzümü meydan okurcasına çeviriyorum, kendimi duvara yaslanmış Silas'a bakmaya zorluyorum, gözlerim bileğinin iç tarafındaki dövmeyle odaklanıyor. Rook sol yanında, çakmağıyla oynuyor.

Bu ikisi kendi başlarına ürkütücüydü. İkisinden birini kızdırırsam beni ateşte kızartıp sonra da evcil hayvanlarına yedirebileceklerini biliyordum. Thatcher'ın ününü biliyordum ve sadece bu bile kâbus görmem için yeterliydi.

Ama ne kadar ürkütücü, ne kadar sinir bozucu olsalar da, yine de bakması daha kolaydı.

Hepsine bakmak ondan çok daha kolaydı.

Dokunuşundaki sıcaklıkla parmaklarını yanaklarıma batırıyor, dudaklarımı büzüyor, başımı öne eğmeye zorluyor, elleriyle bir kez daha bakışlarıyla buluşmamı istiyor.

"Gözlerini benden ayırma, Küçük Hırsız." Tenimi elektriklendirecek kadar sert bir ses tonuyla tehdit ediyor. "Yoksa sana sahip olduğumu unuttun mu?"

Bir saniye bile geri adım atmadan bakışlarını üzerimde tutuyorum. Abanoz gözlerinin kendi gözlerimi delmesine izin veriyorum. Kavrayışının sahiplenici doğası meydan okumamı yükseltiyor.

Korkumun sahibi o. Onların değil. Gözleriyle bunu söylüyor.

"Korkunuz benimle biter ve başlar, sadece benimle." Devam ediyor, bu ifadeden gelen gücün tadını çıkarıyor. Alistair ne olursa olsun, arkadaşlarının beni asla onun gibi korkutamayacağını biliyor.

Asla onun gibi kalbimi hızlandıramayacaklar ya da derimin altını kaynatamayacaklar. Beni asla onun güvence altına aldığı gibi kontrol edemeyecekler.

İkimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz ve bunu itiraf etmek içten içe beni bile kıpır kıpır yapıyor. Birbirine bu kadar sıkı sıkıya bağlı bir sosyopat grubu için, bu pek de iyi bir paylaşım değil.

"Yapma." Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum, nefeslerimiz havuzda olduğu gibi birbirine karışıyor, "Kendini beğenmişlik yapma." Sandalyede dinlenerek sonuca varıyorum.

"Senin bir bokun yok, Alistair. O senin ailenin parası. O soyadı olmadan hiçbir şeyin yok." Kalp atışlarımı kontrol altında tutarak alay ediyorum.

Beni zaten öldüreceklerdi, değil mi? Onlara her biri hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyleyebilirdim.

"Alaycı yorumlar yapabilecek bir yerde olduğunu sanmıyorum, hödük." Thatcher arkadaşını savunuyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, beyaz gömleğinin düğmelerini dirseklerine kadar kıvrımış. Kollarındaki damarlar ürkütücü derecede kobalt mavisi.

"Öyle mi?" Gözlerimi ona diktim. "Peki bu konuda ne yapacaksın Norman Bates? Annen ve baban seni sevmedi diye beni kesip biçecek misin?" Alaycı bir şekilde suratımı astım.

Lyra Thatcher hakkında konuştuğunda, hep boğuk bir şekilde konuşur. Sanki her zaman yatağınızın altında sizi dinleyen bir öcü gibi. Onu henüz iş başında görmediğim için hiç ciddiye almadım. Küçük paltoları ve boğazlı kazaklarıyla ortalıkta dolaşması.

Bana göre, o sadece acilen tedavi edilmesi gereken öfkeli anne sorunları olan bir adamdı.

Şu ana kadar, sofistike maskesi deniz tabanına bir çapa gibi düştüğünde, beni de beraberinde sürükleyerek

Bu. Her türlü duygudan yoksun gözleriyle beni tehdit ederken kusmuk boğazımdan yukarı kayıyor, bir ruhu olduğundan bile emin değilim.

"Yapma."

Birbirlerini o kadar iyi tanıyorlar ki, Alistair'in bunu söylemek için arkasını dönmesine bile gerek yok. Thatcher'ın acele bir şey yapacağını zaten biliyordu.

Elleri kalçalarımın iniyor ve onları sıkıca eziyor. Karnım zonkluyor, bedenim eriyor. Sandalyemde sarsılıyorum, dokunuşundan kaçmak için ona doğru eğiliyorum. Bu sadece fermuarların bileğimin hassas derisini oymasına neden oluyor.

"Beni öldürecekse öldür, yap şunu! Bıktım artık bundan!" Bağırıyorum ya da bağırmaya çalışıyorum, ama boğazımdaki su eksikliği yüzünden sesim çatlak çıkıyor.

Rook köşeden kahkaha atıyor, bir patlama gibi, gürültülü ve rahatsız edici.

"Kimse ona ne kazandığını söyleyecek mi?" Zippo'yu parmak eklemleri arasında domino taşı gibi döndürüyor.

Hareket etmeyi bıraktım, her birine dikkatle baktım. Kazandığım şeyin ne olduğuna şaşırmıştım. Bu bir ödülün tam tersi gibi hissettiriyordu.

"Neden bahsediyor bu?" Sorumu Alistair'e yöneltiyorum, önümde ona bakıyorum. Beni bırakmadan önce bir süre daha orada tutarken, kalçalarımındaki kavrama daha da sıkılaşıyor.

Bir adım geri çekildi, "Seni öldürmeyeceğiz."
Thatcher bana gözlerini devirirken arkamdan vals yapıyor.

"Bu konuda jüri hala kararını vermedi."

Thatcher ekliyor. "Siktir git." Tıslıyorum.

Alistair şimdi arkamda duruyor ve beni tedirgin ediyor. Arkamda belinden eğilip ağzını kulağıma yaklaştıırken beklentiyle mırıldanıyorum. Kaynayan hava boynumun hassas derisini ısıtıyor, zincirleme bir reaksiyonla tüylerim diken diken oluyor.

Ne zaman yakınıma gelse bir kasırga ya da fırtına öncesi uyarı işaretleri gibi hissediyorum. Kafamın içinde sirenler çalıyor, beni tetikte tutuyor.

"Peki ne olacak? Benimle oynamaya devam mı edeceksin? Ne amcık ama." Homurdanıyorum, vücudumun üst kısmını ondan uzaklaştırıyorum.

Bir bıçağın ucu bileklerime sürtünüyor, "Yardımaınıza ihtiyacımız var."

Hayal görüyor olmalı. Çocukken doğrudan kafalarının üzerine düşmüş ve kafataslarını çatlatmış olmalılar. Yüzleri mosmor olana kadar bana sorsalar yine de suratlarına tükürürüm.

O kadar komik ki, soruyorlar, gerçekten gülmeye başlıyorum.

"Şaka yapıyorsunuz. Şaka yapıyor olmalısınız," diye kıkırdıyorum, "Sizi çılgın psikopatlar, tüm bunları size yardım etmem için yaptığınıza inanmamı mı bekliyorsunuz? Bir bayana nasıl davranılacağını iyi biliyorsunuz!"

Bıçak plastiğı keserken bileklerimdeki gerginliğı azaldığını hissediyorum. Burada öylece oturup bu aptalca şeyi dinleyeceğimi düşündüyse fena halde yanılmıştı.

Ama Alistair misilleme yapmam için çoktan hazırlıklı, omzuma yapışıyor, kaslarımı dürtüyor ve beni sandalyeye yapıştırıyor.

Eğildi, yanağını yanağıma bastırdı.

Kafa,

"O tatlı kıcını orada tutmaya ne dersin? Ol iyi bir kızsan, söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin."

Tam olarak kaçamıyorum. Hafızam beni yanıltmıyorsa, ondan en son kaçtığımda yere düşmüştüm ve en sevdiğim kot pantolonumda bir delik açmıştım. Kollarımı önüme çekiyorum, bir kalkan gibi bileklerimi yatıştırıcı bir şekilde ovuyorum.

Ellerim ağrıyordu, omuzlarım bulundukları rahatsız pozisyondan dolayı acı içinde zonkluyordu. Parmaklarımı oynatarak onları gerdim ve sağ orta parmağımda siyah bir şey gördüm.

Elimi yüzüme yaklaştırarak gözlerimi kısıyorum. Parmağımın üst kısmında, parmak eklemimin altında baş harfler var,

A.C. yaklaşık bir kuruş büyüklüğünde. Dehşete kapıldım, hızla sivri kalem olduğunu umduğum şeyi silmeye çalışıyorum.

Başka hiçbir şeye dikkat etmiyorum bile, sadece parmağımı temizlemeye çalışıyorum. Üzerinde Alistair'in baş harfleri olan parmağımı.

"Ovalamaya devam edersen bok gibi iyileşecek." Alistair'in yüzünde öyle kendini beğenmiş bir sırıtış var ki, onu hemen yere sermek istiyorum.

"Bana dövme mi yaptın?" Ayağa kalkıp göğsümü onun göğsüne bastırarak çığlık atıyorum. Çenemi yüzüne doğru kaldırıp öfkeleniyorum. Koyu renk gözleri gözlerimi yakıyor, başını dudaklarıma doğru eğerken koyu renk saçlarının bir kısmı yüzünün önüne düşüyor,

"Kime ait olduğunu unutmana izin veremem. Sana söyledim Briar," diye nefes alır, "sen benimsin."

"O gümüş kaşığı ağzından çıkarıp atacağım, sırf tüm o bölgesel saçmalıklarını sana geri vermek için."

"Küçük Hırsız, kaşık yok. Ben serveti bıçaklardan yalamayı öğrendim."

Orada durup birbirimize bakarak kimin önce göz kırpacığını görmeye çalıştık. Nefes alış verişim düzensizdi, kalbim daha hızlı atamazdı. Bana dövme yaptı,

Bu kadar kalıcı, bu kadar görünür bir şey. Tüm dünya bunu görebilecekti.

Damgalanmış hissettim. Onun malı olarak damgalandım. Beni yalnız bıraksa bile ondan asla kurtulamazdım. Her zaman elimdeki siyah mürekkebe bakar ve gözlerinin ne kadar karanlık olduğunu ya da bana bastırıldığında nasıl koktuğunu hatırlardım.

Bu yüzden bunu yaptı. Böylece bir parçam hep ona ait olacaktı.

"Gidip biraz losyon alacağım, burası birinci sınıf porno gibi." Rook, bu mozolenin dibinde yalnız olmadığımızı açıkça ortaya koyuyor.

"Ben gidiyorum." Omzumu Alistair'in göğsüne dayayarak onu geçip merdivenlere doğru itiyorum. Bana tek kelime etmeyen Silas tarafından ilerlemem engellendi. Sadece çıkışın önünde kollarını kavuşturuyor ve boş bir bakışla bana bakıyor.

"Buradan çıkarsan, sen ve amcan eşyalarınızı toplamaya başlayabilirsiniz."

Dişlerimi sıkarken omurgam sertleşiyor, başımı omzumun üzerinden bakmak için eğiyorum,

"Affedersiniz?"

"Kasaya girmemize yardım edecek birine ihtiyacımız var. Eğer yardım etmek istemiyorsan, sorun değil. Ama o bursa veda edebilirsin ve Thomas da gidip

başka bir öğretmenlik işi arıyorum." Ses tonunda çok az duygu olduğunu söylüyor.

Alistair blöf yapmıyordu, beni kovmak için gereken ipleri kolayca çekebilirdi. Babası ve annesi okul yönetim kurulunda, bir parmak şıklatmasıyla sadece benim değil, Thomas'ın da hayatı mahvolabilirdi.

Kendini bu bataktan kurtarmak için çok çalışmıştı. Okula gitmek ve kendini geliştirmek için, sadece ben buraya gelip onun hayatını mahvedeyim diye mi? Uğruna çalıştığı her şeyi göz açıp kapayıncaya kadar elinden almam için mi?

"Kasa mı? Sana yardım edebileceğimi düşündüren ne? Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum!" Dişlerimin arasından yalan söyledim. Çaldığımı bildiği tek şey yüzüğüydü, başka bir şey bildiğini sanmıyordum.

"Geçmişinden kaçabilirsin ama sabıka kaydından kaçamazsın." Rook bir sigara yakıp dumanını ağzından salarken şöyle diyor.

Kendimi savunmasız hissettim. Hepsi bana bakarken kendimi savunmasız hissediyordum. Her biri benim hakkımda her şeyi biliyordu ve ben sadece gazetelerin onlar hakkında ne yazdığını biliyordum. Ciddi bir dezavantajım vardı.

"İşte cevabınız. Eğer sabıkam varsa, belli ki hırsızlıkta iyi değilim." Bir yalan daha.

Tutuklandığım ya da yakalandığım tüm zamanlar gençken, hırsızlık sanatını mükemmelleştirmeden önceydi.

Kasaya bağlı olarak, içini kolayca aabileceğimi biliyordum. Sadece zamana ve bir steteskopa ihtiyaım vardı. Ama bu adamlara yardım etmek istemiyordum. Onlara hiçbir konuda yardım etmek istemiyordum. Kendilerini bulaştırdıkları şey her neyse onunla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. Bir tür çete, uyuşturucu, cinayet, hiçbirini istemiyordum.

"zlerek aynı fikirdeyim. İhtiyaımız olan şeyi yapabileceğini nereden bileceğiz? O okuma yazma bilmeyen, kötü giyimli bir taşralı. Kötü bir şey olması ihtimal dışı mı?" Thatcher'ın sesi gittikçe daha sinir bozucu çıkmaya başladı, onu yumruklama isteği her saniye artıyordu.

"Cüzdanını alın."

Alistair'e dönüp bir kaşımı kaldırıyorum, "Yapamam."

"Tamam o zaman, git. Varoşlardaki geleceğine elveda de. Yarın bir uçakta olacaksın."

Bir seçim yapmak zorundaydım. Hemen şimdi yapmalıydım.

Onlara yardım et, sonra da bu işi bitir. Beni yalnız bırakıyorlardı çünkü bir şey sylemeyeceğimi biliyorlardı çünkü söylersem beni de kendileriyle birlikte otobüsün altına atacaklardı. Bu onların beni de kendileriyle birlikte kirletme yöntemiydi.

şimdi de aynı şekilde suçlu olurdum.

Ya da eve döndüm. Buradan ayrıldım ve tüm umutlarım ve hayallerim boşa gitti.

"Şu anda onun cüzdanını çalamam. Bu işler böyle yürümez." Alt dudağımı yalıyorum, kendime biraz nem vermeye çalışıyorum, boğazıma pamuk topları sıkışmış gibi hissetmeden zar zor nefes alabiliyordum.

"Bir adamın yanına gidip 'Hey, cüzdanını çalacağım' diyemem. Onu hazırlıksız yakalamam gerekir."

"Gördün mü, sana söyledim, o bir yalancı."

Thatcher'ın ağzından çıkanlardan bıkmıştım, ona doğru hamle yaptım ve iki elimle sertçe ittim. Duygularım o kadar yüksekti ki, en ufak bir hareket beni harekete geçirebilirdi. Öfke patlamam onun uzun bedenini sadece biraz hareket ettirdi. Bu beni daha da kızdırdı ama mesajımı almıştım.

"Yapacak mısın şunu?" Alistair benim çıkışıma görmezden gelerek emrediyor.

Sinirli, yorgun ve bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Bir nefes alıyorum, o her hareketimi bir şahin gibi izlerken ona yaklaşıyorum. Evet, bu kesinlikle birinin cüzdanını çalmak için ideal bir durum.

"Sadece adama doğru yürürüm, göz temasından kaçınırım, kenara çekilirim," Thatcher'ın vücudunun üzerinden geçerken yere bakarak anlattığım her şeyi canlandırırım, "Gözlerine bir kez bakarım, sonra bom diye giderim,"

Onun yanından geçip topuklarımin üzerinde dönerek bir kez daha herkesin karşısına çıkıyorum. Ellerimi Tada'ya uzatır gibi uzatarak

Bir sihirbazlık numarasının sonu. Thatcher pantolonunun içine uzanır, cüzdanını çıkarır ve havada oynatır.

"Hâlâ orada, domuz. Bak sana söyledim, hadi kurtulalım

."

"İçini kontrol et." Kendimi beğenmiş bir bakışla Yüzünü. O bunu yaparken kollarımı arkamda sallıyorum, cüzdanı açıyorum ama boş olduğunu görüyorum. Arka cebime dikkatlice uzanıp birkaç yüz dolarlık banknot çıkarıyorum.

"Her şey dikkat dağıtmakla ilgili," diye mırıldanıyorum yüksek sesle saydığım paralar parmaklarımın arasından kayarken.

Thatcher'ı ittiğimde cüzdanını kolayca çalmıştım. Elimi cebine soktum ve o daha ne olduğunu anlamadan cüzdanı aldım. Diğer herkese sadece onun saçmalıklarından bıkmışım gibi göründü, ki öyleydim, ama aynı zamanda bana bir giriş yolu da verdi.

Sonra gizlice içeri girdim ve boş olduğunu gördüm. Para ellerimde güzel görünüyordu. Benjaminleri ona doğru havaya fırlattım, boşlukta çırpınmalarını ve kirli zemine düşmelerini izledim.

Bunu yapmak istememiştim. Bu, Teksas'tan ayrıldıktan sonra kendim için hayal ettiğim bir şey değildi. Hırsızlığı arkamda bırakmak istiyordum ve belki bundan sonra bırakabilirdim. Her şey bittiğinde, ihtiyacım olan yeni bir başlangıca sahip olabilirdim.

Önce bir grup şeytanla anlaşma yapmam

gerekiyordu. "Peki, hangi kasaya giriyorum?"

CHAPTER
family tree
TWENTY TWO

alister

"Takım elbise aldığından emin ol."

Bir tişörtü daha spor çantasına tikiştirirken duyuyorum, önümüzdeki birkaç ay boyunca başka bir şey için buraya dönmek zorunda kalmamak için odamı gözden kaçırmış olabileceğim şeyler için tarıyorum.

Homurdanarak, "Evet, doğru."

Masamdan yeni bir eskiz defteri ve kalem seti toplayıp onları da oraya attım. Eşyalarımın çoğu zaten yataktanemdeydi ama Noel ve Şükran Günü tatili geldiğinde herkes okuldan ayrılacaktı ve Thatcher'ın ailesini ziyaret ederken beni meşgul edecek bir şeye ihtiyacım olacaktı.

Anne tarafından tüm uzak akrabaları ziyarete geldi ve ben normalde şenliklerin ikinci gününde kendimi odama kilitledim. Gürültülü olmasına ve

Rahat olduğumdan daha fazla insan vardı ama yine de kendi evime tercih ediyordum.

Onlarla birlikte kutlamamış olsam da, Thatch's'ta bayramlar her zaman daha otantik gelirdi. Çılgınca dekore edilmiş bir balo salonu ya da yüz kişilik yemek servisi yoktu. Noel ağaçları ve arka planda çalan çan sesleriyle normal bir aile yemeğiydi.

Babası öfkeli bir psikopat olmasaydı, Thatch büyüüp sıradan bir zengin sik kafalı olabilirdi. Eğer her şey farklı gelişseydi, ondan nefret ederdim. Muhtemelen ömür boyu düşman olurduk.

Sırf onu duymamak için dolabıma doğru yürüyorum, ışığı açıyorum ve hiç giymediğim kıyafetlerimi karıştırıyorum.

Çoğunlukla takım elbiseler, smokinler, bana hediye edilen ya da gençken satın alınan ve giymeye zorlanabileceğim şeyler.

"Maskeli baloya kot pantolonla gelemezsin, Alistair. Bu zevksiz ve zaten olduğundan daha fazla göze batacaksın. Uyum sağlamalıyız." Haklı ama bu, yakalı bir gömlek giymeyi düşündüğümde cildimin kaşınmayı bırakacağı anlamına gelmiyor.

"Neden gitmemiz gerektiğini bile anlamıyorum. Sana saçma sapan bir şey giymek için bahane vermek dışında." Homurdanıyorum, askıdan siyah bir takım çekiyorum, paketlemek için endişelenmeden önce uyup uymayacağını bile görmem gerekiyor.

Umarım çok küçüktür, böylece giymemek için bir nedenim olur.

"Çünkü bu bizim en güvenli seçeneğimiz. Tüm öğretmenlerin ve öğrencilerin nerede olacağını biliyoruz. Evcil hayvanınızın cahilce bir şey yapmaya kalkışması ihtimaline karşı bize daha fazla zaman kazandıracak."

Evcil hayvanım.

Gelmiş geçmiş en kötü evcil hayvan. Sırf beni kızdırmak için kanepeye işemekten vazgeçmeyen dayak yemiş bir köpek.

All Hallows Eve balosu, Hollow Heights'ta düzenlenen pek çok çirkin gelenekten biriydi. Üniversite balosu gibiydi ama çok daha kötüsüydü. Annemde hala babamla birlikte katıldıkları zamanların fotoğrafları var. Her yıl yapılır ve yıllar geçtikçe daha da abartılı hale gelir.

Açıkçası bu benim yapılacaklar listemde yoktu ama dediğim gibi Thatcher haklıydı. Herkes Greg'in ofisine gizlice girmenin en iyi zaman olduğu konusunda hemfikirdi, böylece Briar'ın ondan istediklerimizi yapması için daha fazla zamanımız olacaktı.

Kıyafetlerimi çıkarıp, telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak pantolonumun içine girdiğimde, onun ne kadar saf olduğunu düşündüm.

Tutmaya hiç niyetim olmayan taleplerde bulundu. Lyra'ya söyleyeceğini biliyorduk, ki bu bizim için sorun değildi. O konuşmazdı ve zaten bu işe karışmayacak kadar çok şey görmüştü.

Bizim için bunu yaptıktan sonra onu yalnız bırakmamız gerekiyormuş gibi konuşmasıydı. Elbette, diğer çocuklar buna uyacaktı. Ama klorofilden kendinden geçmişken parmağını süslediğim sopa ve dürtme dövmesinin orada olmasının bir nedeni vardı.

O benimdi. Uygun gördüğüm süre boyunca.

Rosemary'nin ölümünün bir parçası olmadığını bilmek onu bir düşmandan çok kırılması gereken bir kız haline getirmişti. Parmağını sallayarak onu rahat bırakmamızı, bir daha asla rahatsız etmememizi emrediyordu.

Gerçekten duracağımı mı sanıyordu? Havuzda gözümün önünde parçalanmasına bu kadar yaklaştıktan sonra, dehşetimin bu kadar kolay sona ereceğini gerçekten düşünüyor muydu? Elini sıktığımda söylediklerimde ciddi olduğumu mu?

Dövme içimdeki sahiplenici adam içindi. Böylece Easton Sinclair ondan tekrar kütüphanede çalışmasını istediğinde, onun kime ait olduğunu bilecekti. Ve kardeşim onunla tekrar karşılaşırca, ki elimden gelse böyle bir şey olmayacaktı, Briar Lowell'ın asla sahip olamayacağı birkaç şeyden biri olduğunu bilecekti.

Onu izledim, böyle bir yere ait olmadığını düşündüğü yanlarını umutsuzca saklamaya çalıştığını gördüm. Sanki karanlık arzuları saklanması gereken iğrenç bir şeymiş gibi. Ama biliyordum, bunu görebiliyordum, Easton gibi bir pislikle birlikte olacak türden bir kadın değildi.

Onun derisinin altında gizlenen merakı besleyemezdi. Benim yapabildiğim gibi değil.

Durmak gibi bir planım yoktu. İşim bittiğinde, gerçekte ne kadar sapkın olduğunu görecektim ve her şey bittikten sonra her saniyesine bayılacaktı.

Siyah düğmeli bluzumu omuzlarıma atmış, kulağımda Thatcher'ın konuşmasını dinliyordum.

"Beni dinliyor musun?"

Hiç de bile.

"Evet, gömleklerinin kaybolmasıyla ilgili bir şey. Onları alıp almadığımı mı soruyorsunuz? Çünkü bu ciddi anlamda yanlış bir soru olur, asla ve bunu en kötü şekilde söylüyorum, asla size ait bir şeyi giymem."

"Oda arkadaşımın dolabımı karıştırdığını düşündüğüm için kusura bakmayın. Belki de Rook'tu. Her neyse, sonra görüşürüz, saat kaçta burada olacaksın?" Diye soruyor ve ben gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Evet, kundakçı senin on bin dolarlık kaşmir gömleklerini yakıp yıkıyor.

Ama şimdi düşündüm de, Rook muhtemelen çakmaktaşı için kullanıyordur.

"Önümüzdeki birkaç saat içinde. Yola çıktığımda mesaj atarım." Vedalaştıktan sonra telefonu yatağın üzerine atıp gömleğimin kalan düğmelerini ilikleyerek pantolonumun içine sokuyorum. Sandalyeden ceketimi kaptığım gibi boy aynasının karşısına geçip omuz silkiyorum.

Başımı kaldırıp kendime baktığımda arkamda annemin yansımasını görüyorum. Omzu kapımın çerçevesine dayanmış, üzerinde yıllar boyunca aç kalmanın vücuduna ne kadar zarar verdiğini gösteren koyu mor bir gecelik var.

Şimdiye kadar onu duymuş ya da en azından normalde viski bardağının tıkırtısından ya da Chanel parfümüyle örtmeye çalışsa bile dalga dalga yayılan Virginia Slims sigarasının kokusundan kendini ele veren varlığını fark etmiş olmalıydım.

Beni izlerken sessiz kalmayı seçiyor, ayakları odama tamamen girmeden önce gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Gömleğimin düğmelerine bakıyorum, onlarla bir şey yapıyormuş gibi davranıyorum.

Bir duman bulutu yüzümün önüne çarpıyor ve bakışlarımı küçümseyerek kaldırıyorum. Tek bir kelime bile konuşulmuyor, yüzümün kenarlarından sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakarken hiçbir şey söylenmiyor. Sanki kendi evinde bir yabancıymışım gibi ve onun için muhtemelen öyleydin.

Yıllar sonra ilk kez elini kaldırıyor, parmak eklemlerini elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve tenindeki soğukluk çenemin gerilmesine neden oluyor.

"Güzel çocuk..." Fısıldıyor, sesi bulanık ve sisle dolu.

Annemin neden bana diğer çocukların anneleri gibi bakmadığını ya da dokunmadığını kendime çok sorardım. İzledim

Çocuklar annelerinin kollarına koşup teselli ve övgü ararken. İkisi arasında paylaşılması gereken sevgi ve annemin benden bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yaptığımı merak ederdim.

Neden dokunuşu her zaman ıslak balçık gibi hissettirdi ve bakışları asla sıcak gelmedi, her zaman soğuk ve yargılayıcıydı. Neden kötü rüyaları kovmak yerine onları üzerime getirdi.

Yüzümü geri çekip ona ters ters bakıyorum, bu kadar uzun boylu olmamı planlamamışlardı.

"Yine de özüne kadar çürümüş." diye ekliyor. Mesele şu ki, kötü olmaya bile çalışmıyordu. Beni incitmeye çalışmıyordu, sadece bana ne söylediğini düşünecek kadar gerçekten umursamıyordu. Beni incitmek için umursaması gerekirdi ama umursamadı.

"Senin gibi bir yüzün heba olması çok yazık. En azından baban ve ben yakışıklı çocuklar yetiştirdiğimizi söyleyebiliriz."

"Bir çocuğu başkasının gölgesinde büyütürsen böyle olur anne. Kabusa dönüşürler."

Beyaz çubuğu ağzına götürüyor, derin derin içine çekiyor, biraz gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor. Duman aramızdaki havada dönüyor. Zahmet etmedim

takım elbisemi değiştiriyordum. Yatağa doğru yürüdüm, spor çantasını aldım ve omzuma attım.

"Noel sonrasına kadar gittiğin yerde kalmalısın, en iyisi bu sevgilim."

Nereye gittiğimi sormak yerine devamsızlığımı talep etmeyi benim hatalı ebeveynime bırakın. Tek bildikleri uyuşturucu satmaya gidiyor olabileceğim. Sanırım sonunda beni tehlikeli bir yere gitmeye teşvik edeceklerini kabul ettim, öldürölmem benden kurtulmanın temiz bir yolu olurdu. Böylece yüzlerini kurtarmak için beni etrafta tutmayı bırakabilirlerdi.

"Anne, tıbbi çantamı gördün mü-"

Görünüşe göre bir aile buluşması için gecikmiştim çünkü Dorian yatak odasının kapısının önünden geçti ve içeride bizi görünce durdu.

Babamın ağarmış saçlarını köşeden fırlatmaması için sessizce yalvarıyordum. Gelse bile, bir anlığına bana bakar ve sonra ben yokmuşum gibi davranmaya devam ederdi. Onu herkese tercih ederdim. Benden hoşlanıyormuş gibi davranmaya bile çalışmazdı.

Örnek alabileceği bir ağabeye sahip olmak her çocuğun hayalidir. Onu daha büyük zorbalara karşı savunacak ve ona nasıl yumruk atılacağını öğretecek biri. Pes edip sizinle video oyunları oynayana kadar kızdırabilecekleri biri.

Bir ağabey böyle olmalı. Bir koruyucu.
Bir rehber. Güvenebileceğin biri.

Sanırım benimki Deccal.

Hollow Heights'tan mezun olduktan sonra tıp fakültesine gitmek için Boston'a gitti, sanırım şu anda stajyer ya da onun gibi bir şey. İnsanların hayatlarının ona emanet edilmesini neredeyse komik buluyorum.

Ona bakıp da ne kadar bencil, aşağılık, hıyar biri olduğunu görmemek mümkün mü?

Ve ailemin beni tıpkı onun gibi yarattığını bilmek. Beni onun suretinde yarattıklarını. Bunu düşününce derimi yüzmek istedim.

Duraklıyor, bana tiksintiyle bakıyor, "Hâlâ burada mısın? Şimdiye kadar seni çoktan bir çukurda ölü bulmuşlardır diye düşündüm."

"Bu sana çok fazla keyif verir, Dorian. Bunu yapamayız, değil mi?"

"Biri nasıl olur da birbirimize benzediğimizi düşünür, aklım almıyor.

Bu benim genlerime bir hakarettir."

"İnanın bana, kimsenin bana maymun kıcına benzediğimi söylemesini ben de istemiyorum, ama size verilenle çalışırsınız." Küçümseyici bir gülümsemeyle söylüyorum.

"Benimle birlikte kalıpları kırmaları gerekirdi. Bunun yerine eve her geldiğimde yedek parçalarımı bakmak zorunda kalıyorum."

Bana hatırlattığı için ona vurmak istedim ama tepkisiyle uğraşmak istemedim. "Her ne kadar eğlenceli olsa da, burada ikinizle daha fazla durmaktansa gidip kendimi öldürmeyi tercih ederim."

İkisine de söyleyeceğim son sözler bu olsa da sorun değil, diyerek odamdan çıkıyorum. Acımasızca, biliyorum, ama bu onu daha az doğru yapmaz.

"Dikey kestiğinizden emin olun. Bu şekilde hayatta kalma ihtimalin zayıflar." Dorian ekliyor, ben merdivenlerden inerken sesi kafamın arkasında yankılanıyor ve onlarla arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışıyorum.

Sürücü koltuğuna atlarken eşyalarımı yolcu koltuğuna yerleştiriyorum, aracımı çalıştırıyorum ve garaj yolundan çıkarken arkamdan çakıl taşları fırlatıyorum. Bu sırada bir ya da iki cam kırmayı umuyorum.

Araziden çıkıp evimin yanındaki yolda hızla ilerleyene kadar nefes almıyorum. Artık beni duyamayacaklarından ve göremeyeceklerinden emin olduğumda.

Çocuklarla tanıştıktan sonra kendim için üzülmeyi bıraktım. Ailenin doğuştan gelen bir şey olmadığını öğrendiğimde. Uğruna cinayet işleyebileceğin kişilerdir. Ailem ve erkek kardeşim gerçek iblislerle yaşıyor gibi olsalar da, yine de çocuklara sahiptim.

Altı yaşındaydık ve ailelerimizle birlikte bir şehir kulübünün yaz partisine gitmiştik. Onlarla ilk kez o zaman tanıştım. Onları bulduğumda

Rook ve Silas küçük bir havai fişek patlatmaya çalışırken, Thatcher da yoldan geçenlerin dikkatini dağıtıyordu.

Hepsi de zengin bir aileden gelen ama yine de hayatta kaos arayan üç çocuk. Evdeki, zihinlerindeki dehşetle başa çıkmak için anarşiye ihtiyaç duyuyorlardı. O yaşta bile. Beni farklı görmeyen ya da kim olduğumu değiştirmeye çalışmayan bu insanlar, beni olduğum gibi kabul eden ve kim olduğumu benimsememi sağlayan üç kişi.

Birbirimizi asla saklamadık. İyi, kötü ve en kötüyü gördük.

Tüm o belanın, işkencenin, kötülüğün altında sadece kırılmış çocuklardık. Hiçbir koruma olmadan bu dünyaya atılmış masum çocuklar. Bize başka seçenek bırakmadılar, gerçekten.

Artık canavarlar birbirlerini koruyor. Ve sadece birbirlerini.

CHAPTER
will you go to the ball with me?
TWENTY THREE

Briar

Ekim ayı geldiği gibi hızla kaybolmaya başlamıştı. Koridorlar bu vesileyle süslenmiş, her şey ürkütücü ya da turuncu bir şeyle donatılmıştı. Ortak alanlarda oyulmuş balkabakları, kara tahtalara yazılmış cılız çizgiler.

Sonbahar Oregon sahilini tamamen sarmış, ceketsiz dışarı çıkmayı imkansız hale getirmişti ve Cadılar Bayramı yaklaştıkça heyecanım azalıyordu.

Tüm derslerimin finalleri Aralık ayının ilk haftasında yayınlanmıştı, bu da zaten onlar için çalıştığım anlamına geliyordu. Kasım ayı sadece flaş kartlar ve fosforlu kalemlerden ibaret olacaktı.

Eskiden Cadılar Bayramı'nı severdim.

Giyinmek için değil, Syfy'ın Cadılar Bayramı'nın Otuz Bir Günü dizisi yüzünden. Okuldan sonra kanepeye kıvrılmak

Ailemle birlikte bir torba mısır şekeri ve patlamış mısırla eski korku filmlerini izlerdik. Hepimiz boktan grafiklere ya da sevimsiz olay örgülerine gülerdik. Bunu yenebilecek pek bir şey yoktu.

Bu yıl neredeyse hiçbirini izlemedim.

Hayatım zaten yeterince gerilim filmi gibiydi.

Bir de önümüzdeki hafta yapılacak olan bir balo vardı. Her zaman süslü bir kıyafet giymeyi denemek istemiştim, çünkü daha önce yapabildiğim bir şey değildi. Ama balo başladıktan birkaç saniye sonra, hiç umurumda olmayan dört kişiye yardım etmek için ortadan kaybolacağımı bilmek işin eğlencesini kaçırıyordu.

Thomas bana elbise almam için para verdiğiinde bile. Lyra ve ben elbiseleri seçtikten sonra bile bunun için kendimi heyecanlandıramıyordum. Kindar bir şekilde, kasaya girememeyi ya da yakalanmaları için bir alarm olmasını umdum.

Öte yandan, eğer yakalanırlarsa, ben de yakalanırdım. Onlar bir tokat yer, ben de okuldan atılırdım. Lyra başından beri haklıydı, onlar burada dokunulmazdı. Yıllar ve yıllar boyunca soyadlarıyla kazandıkları itibar onları cezalandırmayı imkânsız kılıyordu.

"Doğru ya da yanlış, özyinelemeli bir fonksiyonun tekrarlanma sayısını kontrol etmenin bir yolu olmalıdır." Lyra kütüphane masasının karşısından soruyor, elinde bir Twizzlers asılı

Sandalyesinde arkasına yaslanırken ağzının kenarındaki bacaklar yerden biraz kalkıyor.

Masaya bakarken başımı ellerimin üzerine koyuyorum, "Doğru."

"Doğru! Matematik dehası için bir doğru daha." Flaş kartı önümüzdeki yığının üzerine fırlatarak duyurdu. Karşılıklı oturuyorduk, ikimizin de dizüstü bilgisayarları açıktı ve her birimizin elinde en az üç kitap, notlar, kalemler, fosforlu kalemler vardı. Dört sayfalık ödevler yazmaya çalışırken aynı anda üç şeye odaklanmaya çalışana kadar final çalışmalarını zamanımıza karıştırmanın mantıklı olduğunu düşünmüştük.

Nasıl oluyor da matematik okuyorum ve *hala* lanet olası kağıtlar yazıyorum?

Mavi indeks kartlarından birini alıyorum, "Bana lipitlerin yapısını söyle."

Lyra entomoloji bölümünde okuyordu, tabii ki biyoloji yan dalıyla birlikte. Mezun olduğunda, bazı böceklerin nasıl potansiyel tıbbi öneme sahip olabileceği konusunda klinik araştırmalar yapmak istiyordu.

Bana söylediğinde biraz deli olduğunu düşündüm, ama sonra yılan zehrinin bazı kalp ilaçlarında nasıl kullanıldığını düşündüm, o zaman neden böcekleri kullanmayalım?

"Monomer, gliserol ve üç yağ asidi. Elementler arasında karbon, hidrojen ve oksijen var." Ben başımı sallamadan önce kırmızı kıvrımlı şekerden bir parça çiğneyip

yutuyor.

"Çalışmana gerek var mı ki?" Gülümseyerek kaşımı kaldırıyorum.

"Muhtemelen hayır," diye omuz silkiyor ve elindeki şekeri bana fırlatıyor. Göğsüme isabet etti ve ikimiz de güldük.

En rahat hissettiğim anlar böyle anlardı. Hayatım istediğim her şeye dönüştüğünde. Arkadaşım diyebileceğim biriyle çalışma seansları.

Dalgın bir şekilde başparmağımı yüzükle oynar gibi orta parmağımın üzerinde gezdiriyorum. Parmak eklemimin altındaki hafif kabarık deri aşağı bakmama neden oluyor. Hala orada olduğu için şoktayım.

"Acıyor mu?" Lyra merakla sorar.

Üzerine yaptığım makyaj solmaya başlamıştı ve yakında yeniden uygulamam gerekecekti.

"Hayır. Bence acısa daha iyi olurdu."

"Neden?"

"O zaman nefret etmeye daha meyilli olurdum."

Lyra'ya karşı her konuda açık ve dürüst olacağıma dair kendime söz vermiştim. Dövmenin kendisinin güzel olduğu gerçeği de buna dâhildi. Harflerin parmağımdaki boşluğa oturuşunu, A ve C harflerinin gül fidanlarının etrafındaki sarmaşıklar gibi kıvrıla kıvrıla dizilişini sevmiştim.

Tüm bunlar olup bittikten sonra gerçek bir gülle kaplatmayı düşündüm. Sadece geri itmek için

Alistair'in yüzüne, bana fırlattığı her şeyin üstesinden gelebileceğimi söyledim.

Onun kalıcı bir anısı olsa bile.

"Bu çalışma oturumuna davet edilmediğim için alınmalı mıyım?" Easton Sinclair'in sesi bana sabahları içilen kahveyi hatırlatıyor. Pürüzsüz, sıcak, güne başlamak için ihtiyacınız olan her şey.

Başımı kaldırıp gülümseyerek ona bakıyorum, "Son derece kırgınım." "Numaranı kaybettim, yoksa seni davet ederdim." diye şaka yapıyorum.

Küçük beyaz yalan. Kaybettim. Bilerek attıktan sonra. Easton iyi biriydi, eminim harika bir adamdı ve fırsatım olsa ondan gelen bir çıkma teklifini kabul edebilirdim ama kız arkadaşı varken olmazdı.

Gördüğüm kadarıyla bir tanesi oldukça hoş. Yani bana ayakkabılarını boyamalıymışım gibi bakıyor ama yine de iyi birine benziyor. Ve hiç kimse aldatılmayı hak etmez, asla.

Annem bana eğer seni aldatırsa, seni aldatacağını öğretti. Teksas aksanını söyle.

"Endişelenme." Oda arkadaşımın varlığını onaylamak için usulca el sallayarak, "Hey Lyra," diye cevap veriyor.

"Merhaba," diye parmak uçlarını sallayarak karşılık veriyor ve bir parça daha şeker alıp çiğniyor.

"Babama gelecek yıl için meyve ağaçlarını sordum ve sanırım kiraz ağacı fikriyle onu kazandım.

Artık markete gitmek için sevkiyat beklemek yok."

Lyra'nın gözleri ışıkla doldu, içlerinde havai fişekler patladı. Ona şüpheyile gözlerimi kırptıştırıyorum, arkadaşımı kazanmak kolay bir hamleydi. Kabul ediyorum.

"Bu çok havalı, teşekkürler Easton." Sesindeki heyecanla cevap verdi. Lyra'nın mutlu olması için gereken tek şey yatakhanesinin dışına çıkıp ağaçtan kiraz toplayabilmesiydi. Ve tabii ki böcekler.

"Aslında sana rastladığıma sevindim, sana bir şey sormak istiyordum." Dikkatini bana çevirdi, ellerini arkasına koydu ve topuklarının üzerinde biraz sallandı.

"Tabii, ne oldu?" Uygulamalı matematik kitabımı kapatıp dikkatimi ona veriyorum.

"Önümüzdeki Cuma günü Cadılar Bayramı balosu var, eğer gitmeye henüz tövbe etmediysen, benimle gelip gelmeyeceğini öğrenmek istedim. Hatta annemin kaçınılmaz olarak bizim için alacağı korsajla beni dürtmene izin vereceğimden emin olabilirsin." Sarkık sarı saçları yüzünün önüne biraz düşüyor, mavi gözleri kendinden emin.

Evet diyeceğimi biliyor.

Yani Easton Sinclair'e kim hayır diyebilir ki?

Bu özgüveni çekici mi yoksa sinir bozucu mu bulduğumdan emin değildim.

"Şok oldum, yani gururum okşandı." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak gülüyorum, "Ama sen

Mary mi? Cadılar Bayramı Kraliçesi ve Kralı olarak ikinize oy verdiğimden oldukça eminim."

"Mary ve ben geçen hafta ayrıldık." Elini saçlarında gezdirerek iç geçirdi, "Yürümüyordu işte, sadece arkadaş olmamızın daha iyi olacağını düşündük."

"Yani bekâr mısınız?" Oyalıyorum.

"Birinin olabileceği kadar bekar. Bu bir evet mi?"

Onunla buna gitmek ister miydim? Muhtemelen. Easton sevimliydi, sempatikti ve herkes onu severdi. Mükemmel bir centilmen olacağından, kapıyı benim için açık tutacağından, beni elbisemle gördüğünde bana güzel diyeceğinden eminim.

Hayır demek için bir neden yoktu, artık yoktu.

Yine de hayır demek istiyordum ve bunun nedeni sadece oraya vardığımızda onu terk etmek zorunda kalacak olmam değildi. Easton'dan etkilenmişim ama ondan *hoşlanmıyordum*. Onunla çıkacak kadar değil. Hoşlandığınız erkekleri düşündüğünüzde, onların sizi öpmesinin nasıl bir his olduğunu, vücudunuzun onlarınkine nasıl uyacağını, kalbinizi nasıl çarptırdıklarını düşünmeniz gerekir.

Onunla ilgili tek düşündüğüm platonik arkadaşlık. "Çok isterdim, ama ben-"

"Onun zaten bir randevusu var."

Sandalyelerin gıcirtısı kulaklarımda çınlıyor, birinin ağırlığı ahşap koltuğa düşmeden önce tam yanımdaki sandalye kabaca çekiliyor. Rook, kayarak

Lyra'nın yanındaki sandalyeye oturmuş, kibriti diliyle yuvarlarken dudaklarında bir gülümseme.

Gölge arkamda dönüyor, etrafımdaki her şeyin üzerine düşüyor. Her şeyi emiyor, tüm ışığı alıyor ve beni kendisiyle birlikte karanlığın derinliklerine çekiyor. Beni istediği yer orası. Tam orada, gölgelerin içinde onunla birlikte. Filmlerde hep ışığın karanlığı yendiğini söylerler. İyilik kötülüğü yener, peki neden o kendisine meydan okumaya çalışan her şeyi yok edebiliyor?

Güzel, hafif, onunla boy ölçüşemezdi.

"Bayanlar." Rook sinsi bir göz kırpmayla teklif ediyor. Lyra'nın göz ucuyla ona baktığını, sandalyesini kaldırıp ondan daha uzağa taşıdığını görüyorum.

"Pardon, ne dedin?" Easton bu duruma yetişmeye çalışarak soruyor. Bana sormayı düşündüğünde Alistair Caldwell ve arkadaşlarının denklemin bir parçası olmadığından eminim.

"Dedim ki," Alistair koltuğumun kenarından tutup kendine doğru çekerek beni ağına daha da yaklaştırdı, "Onun zaten bir randevusu var."

Başını hissediyorum, başımın hemen yanında. Vücuduma doğru eğilip saçlarımı kokluyor ve ben göğsüne düşerek durumu daha da kötüleştiriyorum. Elbette tamamen kazara, ani hareketin sarsıntısı dengemi bozuyor.

Sıkı kolu omzumun üstünden geçip boynuma dolanıyor, vücudumun üzerinden sarkıyor, parmakları göbek deliğimin hemen üzerinde kendinden emin bir şekilde sallanıyor.

Yanağımın içini sertçe ısıyorum, "Easton bu değil, o," ellerimi yumuşak bir şekilde sallıyorum, bunu olduğundan daha kötü göstermemeye çalışıyorum.

"O ne değil? Erkek arkadaşın mı?" Alistair'in bana dokunmasına izin verdiğim için bile iğrenerek tükürdü. Muhtemelen Easton'ın hayal edebileceğinden çok daha fazla parası olmasına rağmen, arkamdaki adama hâlâ tepeden bakıyordu. Sanki bir şekilde ondan daha iyiymiş gibi.

"Hayır, değil," diye dişlerimi gıcırdatıyorum ve başımı biraz çevirerek omzumun üzerinden yanlamasına bir bakış atıyorum. "Biz sadece..." Dilimde tuhaf bir tat bırakan kelimeyi sürükleyerek söylüyorum, "Arkadaşlar."

Dudaklarının saçlarıma değdiğini hissediyorum. Gülümseme.

Kendini beğenmiş piç kurusu. Easton uzaklaştığında Bunun için onun sikini yumruklamak isterdim. Baloda birlikte olmamızın kimseye garip gelmemesi için arkadaşça görünmemiz gerektiğini biliyordum, ama bu çizgiyi aşıyordu.

"Hadi ama, Küçük Hırsız. Biz arkadaştan daha fazlasıyız," diye fısıldıyor sadece benim kulağıma, "Golden Retriever'a geçen gece küçük amcığının dizime nasıl damladığını anlatmadın mı? Bunun için bana adeta yalvarıyordu."

Titriyorum ama soğuk olduğu için değil.

"O benim, Sinclair. Eminim parlak zırhlı şövalye rolünle kandırabileceğin başka bir umutsuz kız bulabilirsin." Alistair başını benimkinin yanından hiç ayırmadan yüksek sesle söylüyor.

Easton'ın gözleri bir öfke kasırgasına dönüştü. Bir zamanlar mutlu gökyüzünü andıran açık mavi renk, fırtına toprağı yırtmadan önce karanlık, gerçek uyarı işaretlerine dönüştü.

"Zamanını böyle bir adamla mı geçirmek istiyorsun, Briar? Hiç ahlakı olmayan bir pislikle mi? Kendi ailesi bile ona katlanamıyor, o bir hiç." Easton sert sözleri bir kırbaç gibi savuruyor ve bu sırada birini kırpmayı umuyor.

Aile konusunda Alistair hakkında pek bir şey bilmiyordum ama diğer insanları yargılamanın Easton'ın haddine olmadığını da düşünüyordum. Caldwell'lerin evinin kapalı kapıları ardında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yok.

Alistair öfke sorunları olan ve ondan kaçmama neden olan bir zebani miydi? Evet.

Ama sevgi dolu bir aile tarafından yetiştirildikten sonra bu hale geldiğinden şüpheliyim.

Herkesin sırları vardır. Herkesin bir hikayesi vardır. Kahramanların bile.

Kötü adamlar bile.

"Ağzının suyunu a k ı t t ı ğ ı n kızı beceren
bitti."

I nefes nefese at onun Yanıt, hazır
için inkar etmek o

Ama Easton çoktan karşılık vermeye başladı. İnançsızlıkla
titriyor, tavırlarında bir değişiklik oluyor,

"Salya akıtmak mı? Lütfen, o güzel kıçlı yeni bir kız
ama bu bile seninle ya da dengesiz arkadaşlarıyla
uğraşmaya değmez."

Buna şaşırmamalıyım.

Ama yine de acıtıyor.

Easton gibi erkeklerin sayısı bir elin parmaklarını
geçmez. Her şeye sahipmiş gibi görünen, yumuşak bir dille
kalbinize giren, ancak istediklerini vermediğinizde kalbinize
basan güzeller.

En azından Alistair'e ve ne kadar pislik olduğu
konusunda açık sözlü olmasına saygı duyabilirdim. Asla
olmadığı bir şey olmaya çalışmadı. Ne gördüyseniz onu
aldınız, hoşunuza gitmese bile.

"Muhtemelen zaten iyi bir kadın bile değildin." Bana
ayakkabısının altındaki pislikmişim gibi bakarak homurdandı.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Biraz yüksek
sesle söyledim, kütüphanecinin beni susturmasına neden
oldu, gözleri yarılmış ve öfkeyle doluydu. Etrafımda bizi
izleyen diğer öğrencilere bakıyorum, yanaklarım ısınıyor.

"Arkadaş mı? Saf ve kolay yatan biri gibi görünüyordun. Sen sadece kenar mahalleden bir kızsın."
"Senin için beyaz atlı prens yok. Hayatına hoş geldin Briar, tek gecelik ilişkiler ve hızlı sikişler, sen bunun için yaratılmışsın."

Karşılık vermeyi düşünmek için bir saniyem bile yok
çünkü Lyra çoktan savunmama geçti,

"Bir sik ye. Çürük egonu insanların umursadığı bir yere götür."

Başka bir şey söylemeden ayrılıyor ve hepimizin az önce olanlara alışmasına izin veriyor.

Dönüp Alistair'e bakıyorum, "Ve sen," parmağımla onu gösteriyorum, "Bunu senin için yapıyorum. Bu kadar. Biz arkadaş değiliz, kesinlikle sevişmiyoruz. Kendi bölgeni işaretler gibi gelip üzerime işeyemezsin."

Görünüşe bakılırsa ciddi olma konusunda fena halde başarısız oluyorum. Başını eğip kaşlarını kaldırarak, "Az önce bana ne dedin sen?" diye sorar gibi bakınca endişeyle yutkunuyorum.

Elini bileğime doladığı sırada işaret parmağım geri çekiliyor. Kütüphanedeki ışıklar gözlerini aydınlatıyor ve bana gözlerinin içindeki çikolata kıvrımlarını gösteriyor. Gece yarısı siyahına o kadar alışmıştım ki, yeni keşfettiğim renk beni şoke etti.

Öne doğru eğiliyor, gözlerimiz birbirine kilitlenmişken nefesi tenimde geziniyor. Beni şaşırtarak orta parmağımı ağzına götürdü.

Onu izlerken dudaklarımdan bir nefes uçuyor. Sıcak ağzının parmağımı sarışı ve yumuşak dilinin parmağımın dibinde dolanışı ayak parmaklarımdan karıncalanmasına neden oluyor. Dudağımın iç kısmını sertçe ısıyorum.

Yavaşça ağzını benden çekti. Bileğimi bırakıyor ve başparmağını alt dudağında gezdiriyor,

"Bunu kapatma," parmağımdaki dövmeyle bakıyor, "ve ben de hiçbir yere işemeye gitmek zorunda kalmayayım." Sandalyesini benden uzaklaştırıp ayağa kalkarak üzerimde kule gibi yükselirken yer inliyor.

Gün ışığında ne kadar çekici olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Güneşin onu nasıl da normal gösterdiğini. Bronz teninden yansıyor zayıf vücudunun kenarlarını vurgulaması.

Ellerimi yumruk yapıp yaladığı yere kısa bir süre baktım. Bir zamanlar orada olan makyaj malzemesi, tükürüğünün ürünü eritmesi sayesinde yok olmuştu. Tabii ki olmasını istediği şey de buydu.

Siktiğimin piçi.

Botlarının sesi kulaklarımda uzaklaşıyor, gidişinin sinyalini veriyor, ama bana doğru dönüp konuşurken geriye doğru yürümeden önce değil,

"Ve Briar," O başlar, "yap Tabii ki sen

Cuma günü benim için güzel bir şeyler giy."

CHAPTER
master at work
TWENTY FOUR

alister

Sırtımı Salvatore Yemek Salonu'nun normal dikdörtgen masalarından ve sıkıcı atmosferinden Gatsby'nin gerçekten katılmak isteyebileceği bir şeye dönüştürüldüğü Rothchild Bölgesi'nin dışına yasladığımda uzaktan keman sesleri yankılanıyor.

Henüz içeri girmemiştim ama sarkan avizelerin ve pahalı süslemelerin beni beklediğini biliyordum. Sadece giriş yapmamız gerekiyordu, insanların katıldığımızı görmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Bunu ne kadar çabuk yapabilirsek, elimizdeki göreve o kadar çabuk başlayabiliriz.

"Gelmemeye karar vermiş olabilir."

"O burada olacak." Thatcher'a sigaramın izmaritini yere atıp üzerinde tepinerek kuru ağırlığımın altında ezerken söylüyorum.

Ve eğer ortaya çıkmadıysa, o zaman kendine yaptıktan sonra ona ne olduysa.

Rook ve Silas güvenlik kameralarını kapatmakla meşguldü, bu yüzden Thatcher ve ben Briar ve Lyra'ya gösterişli Cadılar Bayramı balosuna kadar eşlik ettik. Temelde ğrencilerin ve öğretmenlerin birbirlerini açıkça yargılamalarının bir yoluydu. Kıyafetleri, randevuları, kendini beğenmiş gözlerinin görebildiği her şeyi paralıyorlardı.

En çok taş atanlar her zaman cam evlerdeki insanlardır.

Telefonum cebimde uğulduyordu, çıkarıp ışıklı ekranı kontrol ettim. Yeşil mesajlaşma uygulamasına tıkladığımda Shade'den kaşlarımı atmama neden olan bir mesaj vardı.

Tavsiye mektubumu gönderdim, başvurmayı düşünmelisin.

Ekte New York'ta yeni dövme sanatçıları arayan bir dükkanın linki vardı. Siyah ve gri üzerine uzmanlaşmış birini arıyorlardı. Bu teklifi kabul edersem hayatımın nasıl olacağını düşündüm.

Ehliyetimi almama birkaç ay kalmıştı ve istediğim yerde alışabilirdim. Rose öldürülmemiş olsaydı, çoktan doğu yakasında olacaktım. Muhtemelen New York'ta, bir dükkanda çalışıyor, tek katlı bir evde yaşıyor olurdum.

Adımı bilen tek bir kişinin bile olmadığı bir yatak odalı daireden işe yürüyordum.

Yapayalnız olurdum.

Çocuklar olmadan hayatımı sevebilir miydim? Thatcher'ın zaten doğuya taşınacağından hiç şüphem yoktu, Rook da öyle, ama Silas burada Rose'la kalmayı planlamıştı. Hep birlikte yola çıkabilir miydik? Kan izlerinin peşimizi bırakacağı ve sadece yaşayabileceğimiz yeni bir hayata başlayabilir miydik?

Evet demek istedim ama bu iyimserlik olurdu. "Bu da ne demek oluyor?" Thatcher burnunu sokarak sordu telefonuma doğru.

"Hep böyle meraklı mıydın?" Ekranı elimden bırakıp gözlerinden uzak bir yere, cebime geri sokuyorum.

"Hiç olmak zorunda kalmamıştım. Daha önce hiç bu kadar gizemli olmamıştın." Sanki ondan bir şey çalmışım gibi bana bakıyor. Bizim hakkımızda her şeyi bilmesine olan bu dengesiz ihtiyaç hızla eskiyor.

"Dinle... Eve ellerin kan içinde döndüğünde sana ne yaptığını sormuyorum, tamam mı? Hepimizin kendimize sakladığımız şeyler var, senin bile."

İnsanları öldürdüğünü sanmıyorum. Yani, olabilir, ama bundan şüpheliyim. Bence onun kendi salıverme yöntemleri var.

Hepimiz gibi buhar. Thatcher'ınki biraz daha korkunç.

Bu onun vazgeçmesine neden olur, çünkü o bile kendi sırlarını itiraf etmeye hazır değildir.

"İşte, bulabildiğim en basit olanı seçtim." Bana bir maske fırlattı, simsiyahtı ve ön tarafında şeritten girdaplar vardı.

"Bunu giymeyeceğim."

Koyu kırmızı ve siyah olanı yüzüne taktığını ve başının arkasından bağladığını görmek için ona bakıyorum. Maske yüzünün üst yarısını kaplıyor ve aynı renkteki takım elbisesine uyuyor.

"Bu kadar pısırik olma, tak şu maskeyi." İpi karıştırırken sinirle homurdanıyorum, plastiği yüzüme bastırıyor ve başımın arkasından sıkıca bağlıyor. Benimki sol tarafımın çoğunu, burnumun bir kısmını, sağ elmacık kemiğimi ve dudaklarımı koruyor.

Bu şeyin içinde gülünç göründüğümü biliyordum.

Topuk sesleri başımı çevirmeme neden oldu, Ayakkabılarıyla yürüyemediği için sevgilisine yapışan aynı elbisenin bir varyasyonunu giyen başka bir kız olmamasını umuyorum.

Lyra'nın elbisesi tül üzerine tül, kıpkırmızı dantel belinin etrafında uzanıyor ve normal gardırobunun altında sakladığı dolgun vücudunu ortaya çıkarıyor. Bana bir kızı hatırlattı

Masal dinleyerek büyümüş bir adam. Öpüşen kurbağalar ve sonsuza dek mutlu olanlar değil.

Grimm Kardeşler masalları.

Vahşet ve ölüm hikayeleri anlatanlar. Altın ve çalıntı öpücükler değil, kan ve kara büyü'nün gücü.

Bize doğru yürürken balo elbisesi tarzı elbisesi yere sürtünürken kumaş alt kısımda zengin siyah bir renge dönüşüyor. Kaküllerinin siyah simli maskesinin üzerine dökülüşünün, yüzünün soluk tenini ortaya çıkarışının ve kırmızı rujunun çok seksi olduğunu ben bile kabul edebilirim.

"Görünüşe göre birisi senin imza rengini alıyor, Thatch." Gizlice ona doğru eğilerek mırıldandım.

"Belli ki." Nefes alıyor, sanki bu basit kelimeyi söyleyebilmek için tüm oksijeni tükenmiş gibi.

Şaşırtıcı bir şekilde böcek kraliçesi topuklu ayakkabılarıyla bize yaklaşırken suratı asıktı ya da en azından bana suratı asık görünüyordu.

Ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor,

"Briar'ın durup amcasını görmesi gerekti, annesine göndermek için fotoğraf çekmek istedi. Yakında burada olur."

Havayı dolduran garip sessizlik insanı öldürmeye yetiyor. Lyra ve Thatcher garip bir göz temasına girmişlerdir. İkisi de konuşmuyor, sadece bakıyor ve diğerinin göz kırpmasını bekliyorlar.

Böcek toplamaktan ve elleri çamurlu olmaktan hoşlanan Lyra'nın, tanıdığım en temiz insanlardan biri olan Thatcher ile takıldığını düşündükçe neredeyse güleceğim. Takıntılı derecede temiz. Giysiler önce markasına, sonra rengine göre düzenlenir. Yatak her zaman hazırdır, her şeyin bir yeri vardır. Yine de burada durmuş gözleriyle sevişiyorlardı.

"Thatcher," diye öksürüyorum, "bu Lyra, Lyra bu da Thatcher." İkisini alaycı bir şekilde tanıştırıyorum ama görünüşe bakılırsa Lyra onun kim olduğunu gayet farkında.

"Evet, kim olduğunu biliyorum. Yani," bana bakarak boğazını temizliyor, "hepinizin kim olduğunu biliyorum."

Onu izleme şekli, sanki maskesindeki deliklerden doğrudan ruhuna bakıyormuş gibi. Bu korku değil, bakışlarına yerleşen bir merak. Onunla arasına mesafe koymak istese de, yine de onu ilginç buluyor.

Çoğu kızın cesaret edemeyeceği bir şeydi bu. Lise birinci sınıfta bir kız, Thatcher'ın kendisine bıçak çekmesinin ardından erkeklerin soyunma odasından çıplak bir şekilde kaçmıştı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek dudaklarında bir sırıtişla elini onunkine uzatıyor.

"Şimdi de kendini mi tanıtıyorsun? Birinin arabasını spreyle boyayla boyadıktan ve onu ormanda kovaladıktan sonra tanışma faslına geçildiğini bilmiyordum."

Tanıdık sesle yüzleşıyorum ve bize doğru ilerlerken topuklarını yürüyüş yoluna vuran Briar'a bakıyorum. Gözleri alev alev yanıyor, dişleri Lyra'ya baktığı için Thatcher'ı parçalamaya hazırmış gibi kenetlenmiş.

Arkadaşıma karşı savaşı girmeye hazırmış gibi saldırgan bir tavır takınsa da, ne kadar zarif görüldüğü beni şaşırtıyor.

Göbeğinin hemen üzerinde duran elbisesinin ön kısmındaki yaka çizgisini takip ederken ağzım sulanıyor.

Ellerimi ceplerime sokarak teninde gezinmelerini engelledim. Yazın çiçek yaprakları gibi yumuşak görünen bir ten. Onun tadına bakmak için ağzım köpürüyordu.

Sadece bir tane.

Teninin açıkta kaldığı göğüslerinin vadisini acı verici bir yavaşlıkla yaladım. Mor kumaş, tam da altımda onu terletirken ellerimin duracağı yerde, boğazının etrafını incelikle sarıyordu. Göğüsleri kumaş şeritleriyle zar zor örtülmüştü, serin rüzgâr ya da belki de bakışlarım meme uçlarını cımbızlayarak onları benim için sertleştirmişti.

Balo elbisesi yerine daha sade bir şey tercih etti. Vücudunu saran ipek kumaş, vücudunun kıvrımlarını aşağıya doğru takip ediyordu. Daha çok leylak tonunda olan mor, kaleydoskopik gözlerindeki yeşilin parlamasını sağladı.

Kan aletime hücum ediyor, boxer'larım kasıklarımda aniden aşırı derecede sıkılaşıyor ve bunun nedeni onun dik meme uçları ya da güzel gözleri değil.

Hayır, küçük elini kulağına götürüşü ve birkaç tutam saçını arkasına sıkıştırışı. Dövmem ışığa takıldı ve küçük olmasına rağmen seçtiğim dekoratif yazı tipi elbisesine çok iyi uyuyordu.

Baş harflerim onun vücudunda ne kadar zarif görünüyordu. Parmağında ne kadar güzel görünüyordlardı. Vücudunu adımla kaplamayı, baş harflerimi teninin tamamına damgalamayı düşünmek beni daha da sertleştirdi.

Onu koklamak istedim. Sevdiğimi bilmediği o parfümü sürüp sürmediğini görmek için. Egzotik çiçekli ve tatlı bir şey olan. Tam önünde durana kadar yaklaştım.

Topuklu ayakkabılar onu biraz daha uzun gösteriyordu, başı burnumun dibindeydi. Elimi boynunun köşesine koydum, parmağım köprücük kemiği ve boğazının alt kısmı boyunca yayıldı. Parmak uçlarım nabzına değiyor, beni hissetmesini sağlayacak kadar sıkıyordum.

Gözlerinin etrafındaki maske, dokunuşumla yanaklarının nasıl kızardığını gizlemek için çok az şey yapıyor. Yüzündeki makyaj zaten orada olan şeyi daha da belirginleştiriyor.

Bir sürü kız seksiydi. Seksi olmak kolaydı.

Pek çok kız benim adımı onun gibi taşıyamaz.

yapar

"Saçını böyle seviyorum." Ona bakarak söylüyorum. Dokunuşumun altında kalbinin attığını hissediyordum.

Bal rengi saç tellerinin hepsi başının sağ tarafına doğru itilmiş, derin dalgalar halinde omzuna düşüyor, parlak bir saç parçası sol kulağının yanında tutuyordu. Boynunu bana göstermesi hoşuma gitmişti. İnce ve kremi.

Gülümsüyor, "O zaman bir daha asla böyle takmamaya dikkat edeceğim. Sanırım o maskeyi takmaya devam edersen, bu geceyi öğürmeden atlatabilirim."

Dilimi dişlerimin dibinde gezdirerek sırtıyorum, "Bugün alingan mısın?"

Biraz güç kullanarak elimi göğsünden çekip beni uzaklaştırdı, "Sadece saçmalıklarından bıktım ve bu işi bitirmeye hazırım."

Ne yazık ki bu iyiliği yaptığında bile onunla işim bitmemiş olacaktı.

Dirseğimi uzatarak almasını işaret ediyorum, "O zaman şu işi bitirelim." Soğukkanlılıkla söylüyorum.

Birlikte balonun girişine doğru yürüdük. Tahmin ettiğim gibi, kristal satıcılarının ışıkları yumuşak bir parıltıyla parlıyor. Mumlar pencereleri üçer üçer aydınlatıyor ve her şey 16th yüzyıl Rönesans fuarından satın alınmış gibi görünüyor. Tüm öğrenciler ve öğretmenler

benzer maskeler, dans, sohbet, bu tür etkinliklerde gerçekleşen normal sosyal işaretler.

Ta ki çevredekiler tarafından fark edilene kadar; Thatcher ve ben kızlarla kol kola girmiş, kimsenin gelmemizi beklemediği bir etkinlik için giyinmiştik. Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum, çoğu muhtemelen bir şey yapmış olmamızdan korkuyordu. Ön sırada oturmak istediğimiz bir eşek şakası.

Onu odanın ortasında dans eden bedenlerden uzakta, boş bir masaya doğru yönlendirirken Briar'ın eli takım elbisemin kumaşına tutunuyor. Tchaikovsky'nin Kuğu Gölü parçası odayı sarıyor ve ben bunu sadece babam evdeyken evimde sürekli çalındığı için biliyorum.

Nasıl çalınacağını bildiği tek şey buydu ve bir şekilde misafirlerine gösterdiğinde onu daha gösterişli yaptığını hissediyordu.

"Neden sana bakıyorlar? Tanrı aşkına, sanki Papa'ymışsın gibi." Nefes alıyor, başını eğmeye ve meraklı gözlerden uzak tutmaya çalışıyor. Benimle birlikte bu odaya girmemiş olsaydı asla görmeyeceği ilgiden çekiniyor.

Her yönden gözler bize çevrilmiş durumda ve Thatcher'ın bunun her saniyesine bayıldığını biliyorum. Herkesin tüm dikkatini bize vermek için akşamına ara vermesi.

Kulağına doğru eğilip dudaklarımla üst kısmını okşuyorum, "Çünkü biz onların olmak istedikleri her şeyiz, Küçük Hırsız."

Beni gafil avlayarak homurdanıyor ve hafifçe gülerek "Tam da daha fazla kibirlenemeyeceğini düşündüğüm anda" diyor.

"Bunun ailemin parası yüzünden olduğunu söylemiyorum." "Ponderosa Springs'in çocukken bizim için koyduğu kurallara uymayı reddediyoruz. Bize baktıklarında, asla sahip olamayacakları özgürlüğü, isyanı görüyorlar. Kızlar size bakıyor ve merak ediyorlar." Nefesim teninde ağırlaşıyor, nefes alışının sıkışmasından bunu anlayabiliyorum.

"Onda benim dikkatimi çekebilecek ne var? Nasıl onun gibi olabilirim? Biz zengin kızlara çatlarız. Çünkü geceleri polo giyen erkek arkadaşlarıyla yattıklarında, onlara malikâne alacak ve onları sekreterleriyle aldatacak olanlar, benim gibi adamları düşünüyorlar." Kolum beline dolanıyor, elbisesinin yumuşak kumaşının avucumu kaşındırmasına izin veriyorum,

"Benim gibi cesur, korkunç, karanlık adamlar onların külotlarını ıslatır. Benim kalplerini kırdığımı düşündükçe daha da sertleşiyorlar, sonra da erkek arkadaşları onları becerirken bunu yapıyorlar. Yani evet, bana bakıyorlar ama aynı zamanda sana da bakıyorlar." Kalçasını yoğuruyorum, kokusunu kaybetmemek için onu bedenime daha çok çekiyorum, "Onlara hatırlayacakları bir gösteri sunduğundan

emin ol."

Bunların hepsi doğru.

Etrafımızdaki kızlar buna fazlasıyla istekli, ama hepsi bunu kendilerine itiraf etmekten çok korkuyor. Babalarının ve rahiplerinin bu kasabanın piçleri tarafından becerilmekten hoşlandıklarını öğrenmelerinden çok korkuyorlar.

Zamanımızın ilk saatini bunu yaparak, akranlarımızın etrafımızda kuklalar gibi dönmelerini, biz masada kendi kendimize otururken taşlarını bize doğru fırlatmalarını izleyerek geçiriyoruz.

Briar ve ben öyle yapıyoruz.

Thatcher on beş dakika önce Lyra'yı dansa davet etmişti ve Lyra'yı mermer zeminde daireler çizerek döndürüyordu, Lyra ona ayak uydurmaya çalışırken kahverengi saçları arkasında sallanıyordu. Briar onları bir şahin gibi izliyordu, gözleri Thatcher'ın elleriyle birlikte hareket ediyordu, sanki yanlış bir hareket yaparlarsa onları kesmeye hazırды.

Orada uyumsuz çoraplar gibi görünüyorlardı.

Telefonumu cebimden çıkardım, tam o sırada Silas'tan önümüzdeki birkaç saat için bana izin veren bir mesaj geldi. Bay West'in herhangi bir nedenle partiden ayrılması ihtimaline karşı Thatch ve Lyra'ya göz kulak olmak için partiye gidiyorlardı. Böylece o ofisine gelmeden önce bize mesaj atıp gitmemizi sağlayabilirlerdi.

Bu plan başarısız oldu.

Umarım.

"Gösteri zamanı, Küçük T." Kendimizi ana salondan dışarı atıp çıkışa doğru ilerlerken ona mırıldandım. Thatcher'ın arabasının yanında durup istediği stetoskopu aldıktan sonra ofisinin bulunduğu bitişik binaya doğru kısa bir yürüyüşe çıktık, biz yürürken rüzgâr saçlarını savuruyordu. Titremesinin soğuktan mı yoksa sadece gergin olmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

Karanlık etrafımızı sarmıştı, pencerelerin ötesindeki aydan gelen azıcık ışık ayaklarımızı orta merdivenden yukarı doğru yönlendirmeye yardımcı oluyordu. Biz koridorlarda sürünürken ağaçların gölgeleri yürüyen bedenlerimize uzanıyordu. Yol boyunca ayaklarımız birbiriyle uyum içindeydi.

Sonunda kapıya vardığımızda Rook'un kilidi açmama yardım etmesi için bana verdiği aleti çıkarmak için cebime uzandım ama Briar çoktan tel tokaları çıkarmıştı. Metali dolgun dudaklarının arasından geçiriyor, dişlerini kullanarak onları istediği şekilde büküyordu.

Kilidi ustalıkla açıyor, tüm doğru pimleri kaldırıp içeri iterek kapının klik sesiyle açılmasını sağlıyor.

İçeri girdiğimizde, herhangi birinin pencerelere bakması ihtimaline karşı ışığı kapalı bırakmayı tercih ettim, partide olması gerekirken Bay West'in ofisinden gelen bir parıltı görmelerini istemedim.

"Bana bir kalem ve biraz kağıt getir." Ona perdenin arkasındaki kasayı gösterdikten sonra dedi ki.

"Lütfen senin kelime dağarcığının bir parçası değil mi?" Maun masasına doğru yürüyorum, bir kâğıt ve bir kalem bulana kadar çekmeceleri açıyorum.

"Kasanın açılmasını istiyor musun, istemiyor musun?" Gözleri bana dönüyor, kalın bir kaşını kaldırıyor, varlığıyla ilgili her şey bana çalışma modunda olduğunu ve odaklanması gerektiğini söylüyor.

"Touché."

İstediği şeyleri ona veriyorum, kasanın yanındaki duvara yaslanıp kadranla oynamaya başlarken ona bakıyorum. Birkaç kez sola, sonra sağa çeviriyor. İçindeki dişlilerin kaydığını ve yerine oturduğunu hissediyorum.

Stetoskopu iki kulağıma yerleştirip göğüs parçasını kadranın tam üstüne yerleştiriyorum. Buradan, sadece saf deha olarak adlandırılabilen bir şeye tanık oluyorum. Dilini dışarı çıkarışına, makineden ne istediğini dinlerken dalgın dalgın ısırışına.

Sonra rakamları yazmaya, kâğıt üzerinde grafikler oluşturmaya, formüllere dalmaya başlıyor ve benim aklım yanlış anlamalarla doluyor. Filmlerde stetoskopla kadranı çevirip doğru tikleri dinliyorlar. Görünüşe göre doğru kombinasyonu elde etmek için yapmanız gereken tek şey bu değil.

Kulaklıkları çıkarıp yere koyarken bir yandan da sayfaya rakamlar karalıyor ve çoğu kişinin hesap makinesi kullanması gereken matematik işlemlerini kafasında yapıyor.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Birinin hırsızlık hobisine nasıl başladığını merak ederek soruyorum.

"Zaten bilmeniz gerekmiyor mu? Sabıka kaydımı okudunuz, hakkımdaki diğer şeyleri de okuduğunuzu varsayıyorum."

Gözlerimi deviriyorum, "Üzgünüm, dosyanızda hobilerle ilgili bir bölüm yoktu. İkinci sınıf yüzme takımı fotoğrafın hariç." Karanlıkta küçük bir gülümseme yayıyorum ve onun renkli yanaklarını bir anlığına yakalıyorum.

"Babam," diye nefes alıyor, bir dizi numarayı karalayıp yeniden yazıyor, "Hayatım boyunca hapse girip çıktık, ama evdeyken bana ticaretin becerilerini öğretti. Yankesicilik, kasa kırma, kart sayma, eğer hızlı para kazanmayı gerektiriyorsa bana gösterdi."

"Tuhaf bağlama tekniği." Parmaklarının kilitte farklı kombinasyonlar denemeye başladığını fark ettim. Briar'ın daha küçük bir versiyonunu hayal ettim, evinin zemininde oturmuş kilitlerle oynuyor ve cüzdan çalıyordu.

Hayatta kalmanın parayla pek ilgisi olmadığını ve her şeyin büyüdüğünüz çevreyle ilgili olduğunu kanıtıydık.

"Hepimiz ebeveynlerimizle kışları İsviçre Alpleri'nde, yazları Prag'da geçirerek bağ kuramayız."

Dilimi şaklatıyorum, "Evet, bu benim," diyorum yumruklarımı esnetip parmaklarımı uzatırken, "Şımarık, kibirli, tüm dünya ayaklarının altında olan zengin bir çocuk. Hayatta daha ne isteyebilirim ki?"

Çalışmasına ara vererek bana baktı, "Hayatının altın tepsiler ve uşaklarla geçmediğine inanmamı mı bekliyorsun? Orada durup zor zamanlar geçirmişsin gibi davranma. Işıkları açık tutacak kadar paran olmadan büyümenin, bir daha ne zaman yemek yiyebileceğin konusunda endişelenmenin ya da babanın nerede olduğunu öğrenmek isteyen polisin bir dahaki sefere kapını ne zaman çalacağını nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Dışarıdaki insanlardan daha iyi değilsiniz, sadece siz ve arkadaşlarınız diğerlerinden daha dengesizsiniz."

"Burada oturup kimin hayatının daha üzücü olduğunu mu tartışmak istiyorsun? Kimin çocukluğu daha kötüydü? Bektan şeyler yaşayan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Benim hakkımda böyle şeyler düşünmek seni daha iyi hissettirecekse, durma. Seni durdurmayacağım." Karşılık veriyorum.

Tüm hesaplara göre o haklı.

Fakir olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.

Her zaman param oldu, aç olduğumda evde her zaman yiyeceğim oldu. Hayatın temel ihtiyaçlarına ve daha fazlasına sahiptim.

Ama onun bilmediği, o sümüklü, vay halime tavrıyla bilmeyi hak etmediği Şey, ben çocukken sahip olduğum tüm parayı beni seven ebeveynlerle takas etmek için yalvardığımdır. Beni önemseyen bir aile için. Sevgi için a kalmaktansa, a kalmayı ve sevilmeyi tercih ederdim.

Sonra byrsnz ve size dağıtılan kartlarla çalıŐmanız gerektiğini anlarsınız. eneni kapar ve yoluna devam edersin çünkü tüm yalvarmalar, tüm dualar seni bir yere götürmez. Bazen ağaçtan uzağa düşmeyen çürük elmanın ta kendisisinizdir.

Onunla tartıŐmayacaktım.

Buna değmezdi. İnsanların asla anlayamayacağı bazı Şeyler vardır.

Bir daha konuşmuyoruz, sadece kasanın dönme sesinin boşluğu doldurmasına izin veriyoruz. Ta ki sonunda numaraları doğru sıraya koyup yüksek bir iniltiyle kapıyı açana kadar.

"ocuk oyuncağı." Sırtını sıvazlayarak fısıldıyor. İyi ki de öyle yapmış çünkü bunu onun için yapmazdım.

melip, buradaki bir Şeyin bana ihtiyacım olan bilgiyi vereceğini umarak içine bakıyorum. Bize ihtiyacımız olanı verecek.

Kasadan telefonu ve zarfı alıp masasına götürüyorum, böylece onları yere bırakabiliyorum. Benim ilk

Eylem, telefonu açmak ve temel kilit ekranı görünmeden önce beyaz elmanın gitmesini beklemektir.

İçerideki bilgileri koruyan bir şifre olduğunu görünce şaşırmadım. Dişlerimi gıcırdatıyorum, "Kasanın şifresi neydi?" Briar'a soruyorum.

"5749."

Telefonda numaraları tuşluyorum ama telefon titriyor ve bana yanlış numara olduğunu söylüyor. Daha fazla hayal kırıklığından başka bir şey elde edemeyeceğimi bildiğimden, onun yerine zarfı açarak yere bıraktım.

İçinde birkaç yüz dolar ve umut verici görünen bir flash bellek var. Dikkatlice masaüstü bilgisayara yerleştirip dosyanın açılmasını beklerken Briar arkamda durup omzumun üzerinden ekranı izliyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Başımı çevirip ona bakıyorum, kaşlarım çatılmış.

"Kasaya giren bendim. Çalınmasına yardım ettiğim şeyi görebilmeliyim." Sanki bu güçlü duruşu beni korkutacakmış gibi kollarını önünde kavuşturuyor.

"Git kapıya göz kulak ol." Başımı girişe doğru salladım. Hiçbir şey olmasa bile üzerinde ne olduğunu görmesine ihtiyacım yoktu. Eğer Rose ve ölümü hakkında bilgi veren bir şey olursa, Briar olması gerekenden çok daha fazla işin içine girmiş olacaktı.

Kötü şans onu ilk kez mozoledeyken yoluma çıkardı. Yanlış ipucu onu orada tuttu ve bu kasaya girmeme yardım etmesi, intikam yolculuğumuzda oynayacağı son roldü.

Onu zaman zaman oynayabileceğim bir kukla olarak ipte tutuyordum ama Rose'la ve onun ölümünde parmağı olan insanlara yapacaklarımızla hiçbir ilgisi olmayacaktı.

"Hayır." "Ya izlememe izin verirsin ya da çığlık atarım."

"Bunun için suçu üstlenmeye hazır mısın?" Yaptığımız şey için onu otobüsün altına atabileceğimizi çok iyi bildiğimden kaşlarımı çattım.

"Eğer bu flash bellekteki bilgileri alamayacağınız anlamına geliyorsa, elbette."

Sanırım blöf yapıyor, omurgasının sertleşmesi ve gözlerimin içine bakması ikna edici olsa da. Seçeneklerimi bir ileri bir geri tartıyorum, bunun için zamanım olmadığını biliyorum.

"Tamam, ama bu konuda ne bulursak bulalım senin o kalın kafanın içinde kalacak, anladın mı?"

Onaylarcasına başımızı sallayarak ikimiz de tekrar bilgisayara dönüyoruz.

Ekranı görmek için üzerime eğildiğinde göğüslerinin omzuma sürtündüğünü hissedebiliyorum, kokusu bana o kadar yakın ki

burnunu öyle bir çekiyor ki aletim sertleşmekten başka bir şey yapamıyor. Acaba onu bu masanın üzerine fırlatmama ve yakalanmaktan korktuğunda ne kadar sert boşalabileceğini göstermeme engel olur muydu?

Adrenalinin vücudundan akışını izlerken kalbi nasıl da hızlı atıyordu.

Görüntüleri uzak tutmak için dişlerimi onun tenine batırır gibi alt dudağıma batırdım.

Dosya bir çınlamayla açıldığında, çift tıklayarak bir güvenlik kamerası görüntüsü çıkarıyorum. Nereden olduğundan emin değilim ama bir depo ya da inşaat görüntüsüne benziyor. Beton zemin ve yüksek tavanlar bana hiçbir şey bırakmıyor.

Odanın ortasında bir sandalyeye bağlı bir adam var ve Greg West onun üzerinde duruyor, daireler çizerek yürüyor. Sesi açıyorum, sesinin hoparlörlerden süzüldüğünü duyuyorum.

"Sanırım size karşı gereğinden fazla esnek davrandık. Şimdi bize epey para borçlusun." Gizemli adam başını kaldırıp yüzünü kameraya göstermeden hemen önce söylüyor.

Briar'ın nefesi boynuma çarparak soğuyor ve "Bu mu?" diye soruyor.

Başımı salladım, yanağımın içini ısırdım, "Evet öyle."

Birlikte Belediye Başkanı Donahue'nun kendisini bağlayan iplere karşı mücadelesini izliyoruz, konuşurken kıpırdanıyor, "Ben

Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, Greg! Sadece biraz daha zaman ve hepsini sana vereceğim, tam olarak."

Asit boğazımın içini yakıyor, beynim gözlerimin gördüklerini idrak edemiyor. Çünkü kızının tabutunun başında hıçkıra hıçkıra ağlarken izlediğim adamın onun ölümüyle bir ilgisi olmadığını biliyorum. Acıdığım adam. Çok üzüldüğüm adam.

Elim masanın kenarını buluyor, parmak uçlarımı masaya bastırırken bilgisayarı duvara fırlatmamak için kendimi sıkıca tutuyorum.

"Bunu altı ay önce söylemiştin. Sana verecek daha fazla zamanımız yok, Frank. Patron beklemekten yoruldu. Ya parayı şimdi verirsin, ya bize kullanabileceğimiz başka bir şey verirsin ya da," Greg duraksadı, belediye başkanının önünde durup omuz silktili, "Eğer iş bu seçeneğe gelirse, sana ne yapacağımızı bilmek isteyeceğinden emin değilim."

Frank Donahue, kendimi bildim bileli kızlarını tek başına büyötmüş bir adam, bu lanet kasabada saygı duyduğum tek insan, yirmi saniyeden kısa bir süre içinde nefret ettiğim her şeye dönüştü.

"Siktir!" İnliyor, "Ne istiyorsun? Sadece söyle ve senin olsun!"

Midem kaynıyor, şeytanlar dışarı çıkabilmek için beni parçalamaya hazır bir şekilde göğsümün içini tırmalıyor.

"Son kampanyanız için bizden çok para aldınız başkan." Greg onunla dalga geçiyor.

"Mecburdum! Yapmazsam iflas edecektim." Sesi biraz çatlayarak tartışıyor.

"Pek çok insan iflas ediyor Frank ama yine de geri vermeyi düşünmedikleri insanlardan borç para almıyorlar. Sana borç verdiğimiz paranın başka bir kız almaya gideceğini düşünürsek, ürüne ihtiyacımız var."

Briar'ın elinin ağzını kapatmak için acele ettiğini hissedebiliyorum, ikimizin de beklemediği bir vahiy ortaya çıkarken bir nefes sesini boğuyor.

"Coraline oraya gitti. Kaçırıldı." Mırıldanıyor, korku sesini titretiyor, yanaklarından aşağı düşmek üzere olan gözyaşlarını bile duyabiliyorum.

Coraline Whittaker'ın kaybolduğunu sadece birkaç hafta önce duymuştum. O da herkesin yaptığı gibi düşünerek yola çıkmış ve bu lanetli kasabayı terk etmişti. Dakikada milyonlarca mil hızla gidiyordum, başka kayıp kızlar da var mıydı?

"Patron çok açgözlü olmak istemiyor, bu yüzden burada iyi davranıyor Frank ve kızlarından sadece birini istiyor. Onlardan birini verirsen borcunu ödemiş sayabilirsin." Greg ellerini sandalyenin kollarına koyarak yüzünü belediye başkanına doğru eğdi, "Tam olarak."

Cennet ve Cehennem'in savaşı ruhumu ikiye bölmeye çalışıyor. Hiç beklemediğim bir savaş kafamın içinde sürüp gidiyor.

Frank Donahue'yu ezecektim.

Her kemiği ellerimin altında toz olacaktı ve bir daha asla yürüyemeyeceğinden emin olduktan sonra Thatcher'ın onu güzelce doğramasına ve bu lanet kasabaya altın tepside sunmasına izin verecektim.

"Kızlarımdan birini mi istiyorsun?" Sesi titriyor. "Ya da parayı. Seçim senin."

"Ne yapacaksın... onu öldürecek misin?"

Bu soruyu sorması bile beni hasta ediyor. Bunu tartışıyor olması bile beni hasta ediyor. Ne yapacağını bildiğim için daha da hastayım çünkü bu cevap doğrudan Rose'un ölümüne yol açacak.

Tatlı, masum Rose bunların hiçbirini hak etmemiştir. Arkadaşım, en iyi arkadaşım, geceleri yaptığı bir şeyin, karşılaştığı birinin kız arkadaşının ölümüne sebep olmasından endişe ediyordu.

"Saf olma Frank. Onlardan birini bir seks operasyonuna satmış olursun. Biz kızları satar ve takas ederiz. Biz onları aldıktan sonra sahiplerinin ne yapacağı bizim elimizde değil."

"Aman Tanrım." Briar inliyor.

Greg bir silah çıkarır ve Frank'in kafasına dayayarak cevap beklemediğini belli eder.

"Bekle, bekle... bekle! Bir saniyeye ihtiyacım var, sadece bir saniye!" "Sana yeterince zaman verdik. Zamanın doldu." I

Silahın geri çekilme sesini, Frank herkesin hayatının akışını değiştirecek o cümleyi söylemeden önceki kısa sessizliği duyun,

Sonsuza kadar.

"Rose. Rosemary'yi al."

CHAPTER
what happens in the dark
TWENTY FIVE

Briar

Hayatımın sonraki birkaç dakikası acele kararların bulanıklığı içinde geçti. Dakikalar önce Alistair'in ikimizin de izlediği videoda neredeyse yanmasına tanık olmuştum. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Lyra'ya sarıldığını ve onun için ne kadar üzüldüğünü düşünmek midemi bulandırdı, oysa tüm bunları kendi kendine yapmıştı. Bir kızını ölümle kaybetmesinin ve diğer kızını da deliliğin eşiğine getirmesinin nedeni buydu.

Yine de tam bir şok halindeyken bile Alistair'i takip etmekten vazgeçemiyordum. Kollarını dirseklerine kadar sıvamış, yerde bir delikte volta atıyordu. Kanı o kadar güçlü pompalanıyordu ki, ön kollarındaki damarlar bir ağacı boğan kalın sarmaşıklar gibiydi.

Kafamın içinde zincirleme bağlantılar vardı. Tanık olduğum ve duyduğum tüm parçaları bir araya getirerek kafamdaki anlatıyı birleştirdim. Sonunda hepsi bir araya gelerek şok edici bir görüntü oluşturdu.

İnsanları öylesine öldürmüyorlardı. Yapabildikleri için öğretmenleri öldürmüyor ve kızları kaçırmıyorlardı, bunu Rosemary'ye ne olduğunu anlayabilmek için yapıyorlardı.

Siyah gözlerinin lavın üzerindeki toprak gibi çatlayarak nasıl parçalandığını gördüm. Frank'in kızını satılık bir domuzmuş gibi vermesini dinlerken aşağıdaki magmanın ısıltısı karanlığın içinden parlıyordu.

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bu gerçek, çiğ, kırılğanlığı uyandırmıştı. Bunu öfke ve gazapla maskeleyemeye çalışsa bile. Ekranı bakarken hâlâ incindiğini hissedebiliyordum.

Rose onun için önemliydi. Ve o elinden alınmıştı.

Alistair Caldwell'den bir şey aldığınızda ne olacağını herkesten çok benim bilmem gerekir, neredeyse her zaman sonu iyi bitmez.

Aşağı inmeden önce sakinleşmesi için zamanı olur diye düşündüm. Onu rahat bırakacaktım, bir şeylere vurmasına izin verecektim ama ofisten bile çıkmadık.

Videoya o kadar dalmıştık ki ikimiz de çok geç olana kadar ceplerimizdeki telefonlarımızın sesini duymadık.

Lyra telefonumu mesajlar ve aramalarla doldurmuştu, hepsinde de aynı şey yazıyordu: "O ofisten defol git." Greg partiden geliyordu ve mesajları okuduğumuzda çoktan kapı koluyla oynamaya başlamıştı.

Her şeyi kasaya geri sokmak için acele ederken kalbim ayaklarıma düştü, mümkün olduğunca sessiz ve hızlı bir şekilde kapattık. Vahşi gözlerim saklanacak bir yer aradı, kilidin kıpırdama sesi sırtımdan aşağı ter damlalarının akmasına neden oldu.

Boku yemiştik.

Ta ki Alistair dirseğimi tutup beni odanın diğer ucundaki dolaba sürükleyene kadar. Kapıyı kapattı, panjurlu kapı dışarıda olup bitenleri parça parça görmemizi sağlıyordu.

Nefes alamıyordum, ellerimi dar duvarlara dayadığımda kendimi güçsüz ve sersemlemiş hissediyordum, sırtım betonlaşmıştı

Alistair'in göğsüne yaslanmış bir şekilde bekliyorduk. Bay West'in ofisine girişini izlerken donup kalmıştım.

Masasına doğru ilerlerken pahalı ayakkabıları halının üzerinde süzülüyordu. Alistair'in göğsünden yayılan öfkeyi hissedebiliyordum, kalbi omurgama doğru şiddetle çarpıyordu.

Aptalca bir şey yapmak istedi. Öfkesi şu anda onu alt ediyordu. Arkadaşının hayatını sona erdiren bir anlaşma yapan adam sadece birkaç adım ötedeydi ve ben barajı tutan bir kürdandan başka bir şey değildim.

Ağırlığını kaydırdığını hissettim ve panikledim.

Elim onunkine gitti ve teselli arayan bir çocuk gibi uzun parmaklarına dolandı. Elimi ona doladım ve sertçe kavradım. Bunu onu korumak için değil, kendimi korumak için yapıyordum.

Eğer buradan kaçarsa ikimiz de boku yerdik ve ben de onunla birlikte batmazdım. Her ne kadar nefret etsem de, bu pozisyonda beraberdik.

Greg bilgisayarıyla oynadı, sandalyesine oturdu ve rahatına baktı. Orada ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve burada sonsuza kadar durabilir miydim bilmiyordum.

Gözlerimi kapattım ve bu klostrofobik oda yerine dünyada tahammül edemediğim tek adamla başka bir yerde olduğumu hayal etmeye çalışırken gözlerimi kısıtım. Nefeslerim düzensiz çıkıyordu ve dörtmala koşan kalbimi sakinleştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

Beynim tehlike sinyalleriyle doluydu. Bu endişeyi işleme yeteneği sistemimi kapatıyordu. Her şey dağılmış ve normal işlevler mümkün değilmiş gibi hissediyordum.

Kapalı gözlerimin hemen ötesinde, Alistair elimi bıraktı ve iki eli de kalçalarımın indi, orada otoriteyle durarak beni yerime sabitledi. Nefesimi midemde hissediyordum, göğüs kafesimin tekrar tekrar çöktüğünü.

Nazik vuruşlarla vücudumun kıvrımlarını saklı bir yol gibi takip etti. Parmak uçları vücudumdaki

Elbisemden göğsüme kadar, durakladığı yere kadar. Bir hayalin içindeydim, buradaki hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu.

Elleri kumaşın altından kayarken bile, nasırlı avuç içleri hassas meme uçlarıma dokundu ve merkezime küçük şimşekler gönderdi. Aklımın bir köşesinde, öfkelenmem gerektiğini biliyordum. Onu durdurmalıyım ama sanki başka biri bedenimi ele geçirmişti.

Bir alter-ego beni teröre karşı korumak için ortaya çıkmıştı.

Başımı omzuna yasladım, burnum jilet gibi keskin çenesine değdi ve neredeyse beni keseceğine yemin ettim.

"Bunu hissedebiliyor musun, Küçük Hırsız?" O kadar sessiz mırıldanıyor ki halüsinasyon görüyor olabileceğimi düşündüm.

Başımla onaylıyorum, böylece göğüslerimi yoğurmaya devam ediyor, küçük daireler çiziyor, parmak uçları tenime daha sıkı dalarken göğüslerimin ağırlığını kaldırıyor. Bay West'in sandalyesinde kıpırdandığını ve klavyeye bir şeyler yazmak için eğildiğini duyduğumda sıcaklık sersemliğim kaybolmaya başladı.

"Buna sel deniyor." Sesi karşısında bacaklarım seğiriyor, "Endorfin salgısı seni dolduruyor. Beynin bunu ölmek üzereyken yapar, böylece daha az acı çekersin. Seni çakırkeyif ve tahrik edici yapıyor. Bu yüzden korkmayı seviyorsun. Bu yüzden her şeyin altında," Göğsü yankılanıyor, "Biz aynıyız."

Bunu hissedebiliyordum.

Beni tepeden tırnağa vaftiz eden bu coşku hissi. Beni ihtiyaç içinde boğuyordu. Kalçalarımın arasındaki kıpırtı ne kadar da canlıydı. Bay West sadece birkaç adım ötede olduğu için her şey daha da yükselmişti. Her an bizi yakalayabilirdi, elleri göğsüme saldırıyordu, ben kıışırmış bir köpek gibi nefes nefese kalırken sırtım ona doğru eğilmişti.

Ölüme çok yakın ama bir o kadar da canlı hissediyordum.

Çalışmasını güneye doğru kaydırırken sertçe yutkundum, ellerim elbisemin eteğini yukarı ve belime doğru çekerek siyah tangamın dantelli üst kısmını ortaya çıkardı. Koyu renk için minnettardım, zaten orada birikmiş olan uyarılmanın karanlıkta onun tarafından görülmemesini umuyordum.

"Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum, Briar. Amcığın havuzda bana muhtaçtı ve şimdi de bana muhtaç ve ben sana daha dokunmadım bile." Benimle başım beladaymış gibi konuşuyor. Avuç içi kıcımın kıvrımlarında gezinirken bana doğru konuşuyordu.

Vücudum bu hisle titredi ve onun sikinin arkamdan bana doğru itildiğini hissedebilmek için yer değiştirmeme neden oldu. Sessiz bir zevkle ağzımın açık kaldığını hissedebiliyordum, vücudum daha önce kendim üzerinde sahip olduğum her türlü kontrole ihanet ediyordu.

Yine de dudaklarım ona teslim olmadı. Henüz değil.

"Siktir git, Alistair." Kırık dişlerimin arasından tısladım.

Ağzının benimkinin üzerine iniş şekli

Alev. Birbirimizi karıştırırken dillerimiz ve dişlerimiz çarpışıyordu. Dudaklarımız tutku ve kızgınlığın peşinde birbirine karışıyordu. Tadının ne kadar güzel olduğunu inlemek istedim, tıpkı bitter çikolata gibi.

Beyaz dişleriyle alt dudağıma yapıştığında dilimi ısıyor, beni bırakmadan önce emiyordu. Ağzımdaki kanın tadını alabiliyordum, metalik kenarı beni diri diri yakıyordu. Parmaklarım onun giysilerini kavırıyor, öfkeden mi yoksa arzudan mı emin olamıyorum.

"Kendine yalan söylemeyi bırak, artık eskidi." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu, "Buna ihtiyacın var. Bunu arzuluyorsun."

Kalpsiz parmakları bacaklarımın arasına uzandı, amımın kıvrımından geçerek beni tuttuğu yerde titretti. Onun kaslı kollarında kendimi hiç bu kadar küçük, minicik hissetmemiştim. Sahip olduğu her şey beni içine çekiyor ve bırakmayı reddediyordu.

Onun verdiği küçük sürtünme parçalarını kovalayarak kıpırdandım. Ağzım, gururum bunu kabul etmeme asla izin

vermezdi.

yüksek sesle. Haklı olduğunu.

Geceleri bunalarak uyandığımda, dinlenebilmemin tek yolu parmaklarımı kalçalarımın arasına koyup onu düşünerek dans etmelerine izin vermektir. Havuzdaki geceden sonra, onun yüzünü hayal etmeden boşalamıyordum.

Karnımdaki sancı ağırdı ama çok, çok iyiydi. Ve hepsini istiyordum.

Bu dar alanda ona baktım, dudaklarımız birbirinin üzerinde süzülüyordu,

"Ya benimle dövüş ya da beni becer Caldwell. Oyun oynamaktan bıktım."

Bu sözlerle bile bile öfkeli bir canavarı serbest bırakmıştım. Hiç böyle bir güç hissetmemiştim, beni bütünüyle sardı. Ona karşı olan tüm irademi aldı ve ateşe verdi.

İki parmağı göbeğimde desenler çiziyor, dudaklarımı ayırıyor ve sularımı yayıyordu. Sırılıklılam amımı keşfederken tembel, kasıtlı vuruşlar. Doğal kayganlaştırıcımı klitorisimden ona en yakın büzülmüş deliğe kadar sürüklerken uyluklarımın arasından çıkardığım hafif sesleri duyabiliyordum.

Benimle oynadı, beni kızdırdı ve beni izlerken gırtlaktan aldığı nefesleri duyabiliyordum. Aşağıya bakıp kalçalarımın onun parmaklarına nasıl sürtündüğünü izliyor, o yüksekliğin peşinden koşuyordu.

Vücudum öne doğru eğilirken ellerim dolap çerçevesinin kenarlarına tutunarak dengemi sağlamaya çalışıyordu. Başım kapıyı zar zor sıyırdı, uçuşan saçlarımın parçaları girişteki yarıklardan içeri giriyor gibiydi. Gözlerim, panjurların ötesinde bizi görebilmek için odanın ışığını açması yeterli olan öğretmeni izlemeye devam etti.

Kızarmış yanaklarımı ve bacaklarımın arasından akan, damlayan, ayak bileklerime kadar inen sıvının parlaklığını görecekti.

Alistair'in pençesinde titriyordum, ateşim her geçen an daha da artıyordu. Pantolonunun fermuarını açmak için bana dokunmayı bıraktığında, aletini çıkaracak kadar aşağı çektiğinde, kendime ne halt ettiğimi sorduğum bir saniyelik

bir netlik vardı.

Tanrım, Briar, ne halt ediyordun?

Sonra sanki ilk başta hiç ortaya çıkmamış gibi, uzunluğunun kıvrımlarımın arasına bastırıldığını hissettiğim anda çözüldü, uyluklarımın arasından kayarak şaftını tatlı kokulu sıvımla kaydırıldı.

Kabarık sikiindeki damarlar içimin hassas bölgelerine çarpıyor, kalçalarının her sallanışında klitorisimi gıdıklıyordu. İkimizden de düzensiz nefesler yükseliyordu.

Uyluklarımda yarattığı boşluktan içeri girerken aşağıya baktım, sikiinin ucu tümseğimin ötesine kayarak, kendini kompakt duvarlarımın içine gömdüğünde sessiz kalmanın ne kadar zor olacağını ortaya çıkardı. Bu hayatımın en erotik deneyimiydi.

"Korkuyor musun?" Sesi kulak zarımda gök gürültüsü gibi hissediliyordu.

Başımı hayır anlamında salladım çünkü öyle değildim. Ateşliydim. Arzudan deliye dönmüştüm. Kuruntuluydum. Ve çaresizdim ama korkmuyordum, ilk defa onun yanındayken korkmuyordum.

Bir hesaplamayla, yumruğunu dolabın duvarına vurarak öne doğru uzanır.

Bir

kere.

İki

kere.

Üç kez.

Odada seken sesler Bay West'in bakışlarını bizim bulunduğumuz bölgeye çevirmesine neden oldu. Masasından bizi göremiyordu ama kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Az önce duyduğu şey her neyse onu araştırma ihtiyacı duydu.

Aman Tanrım.

Ne yapıyordu o?!

"Alist-"

Kendini tamamen içime soktuğu anda avucunun ağzımı kapattığını hissettim. Bana alışmak için zaman bırakmadı, yerleşmek için zaman bırakmadı.

Alistair benimle seks yapmıyordu. Beni beceriyordu. Sahip olduğum her duyguyu alıyor ve onunla ziyafet

ekiyordu.

Islaklığım şiddetli itişine yardımcı oldu ama yine de ani hareketin verdiği rahatsızlığı hissedebiliyordum. Greg masasından kalkarken parmaklarım çerçevenin tahtasına gömülmüş, gözlerim dehşetle açılmıştı.

Yakalanma ihtimalinden dolayı damarlarımda buz gibi bir korku dolaşıyor. Alistair ne yaptığını, yakalanırsak neler kaybedebileceğimi biliyor. Sanırım bu düşünceler onun acımasız saldırısını körüklüyor.

Arkamdan gelen acımasız derin darbeler beni sersemletti. Onu her yerde hissedebiliyordum. Kokusu beni boğuyordu, siki o kadar derindi ki bir daha nasıl boş hissedeceğimi bilmiyordum.

"Korkuyor musun?" Bana homurdandı.

Çok fazla duyguya kapılmıştım. Hepsi çok fazlaydı. Kalbim yakalanma korkusuyla çarpıyordu, sadece ofisine girerken değil, dolabında sevişirken de yakalanacaktık.

Eğer böyle bir şey olursa kendim için ne gibi sonuçlar doğuracağını biliyordum.

Ama Bay West bize doğru yürümeye başladığında bile Alistair'e yavaşlamasını söyleyemedim. Şansım olsa ona durmasını bile söyleyemezdim.

Midemde, o içime bastırdıkça daha da artan bir yanma vardı. Kimsenin duymamasına şaşırdığım kısa, acımasız dürtüler. Çıglıklarım ağzımın üzerindeki avuç içi tarafından yutuldu ve ne kadar istesem de gözlerimi kapatamadım. İzlemeye devam etmek zorundaydım.

Kafa kafaya çarpışmayı izlemek gibiydi. Gözlerimi dehşetten ayıramıyordum. Nasıl bittiğini görmek zorundaydım.

Bay West'in attığı her adımda doruk noktama daha da yaklaşıyordum. Alistair'in shaftının içimdeki hassas noktaya sürtünmesini daha yoğun hissettim. Ona doğru daha sert bastırdım, ona çarpması için sağlam bir şey verdim.

Alçak sesle çıkardığı zevk homurtularını, boştaki elinin kalçamı sabit tutuşunu duydukça tüylerim diken diken oluyordu. Dudakları giderek artan bir acelecilikle boğazımın izini sürüyordu.

Kokumu ciğerlerinin derinliklerine çekişini hissedebiliyorum. Beni oraya hapsediyor.

Ben de gelmek istedim.

Bunu o kadar çok istiyordum ki yakalanmak umurumda değildi.

Zihnim boşaldı, bedenim onun avuçlarında tamamen kemiksiz kaldı. Her şey dönüyordu, öfori topuklarımı yalarken beyaz noktaların titreşimleri görüşümü doldurdu. Duvarlarım onun etrafında daha sıkı ve daha sıkı kenetleniyordu.

"Anlat bana, Küçük Hırsız. Duymak istiyorum. Hemen şimdi söyle."

Güçlü duygular yüzünden gözlerim yaşlarla doldu. Elini ağızımdan çekerek beni yardım çığlığı atmak ya da ona tam olarak duymak istediği şeyi söylemek için serbest bıraktı. O kadar gerilmiştim ki çoktan uçurumdan düşmek üzereydim. Karnımın içindeki lastik bant kopmaya başlamıştı. Başparmağı klitorisimi bulup acımasızca ovaladığında kendimi tutamadım.

"Evet, korkuyorum," diye fısıldadım, kendim gibi çıkmadığı için beni korkutan zayıf bir sesle.

Bay West elini dolabın kapı koluna doladığında en yüksek noktaya ulaşılmıştı. Alistair beni arkadan becermeye devam ederken onları açmaya ve milyonlarca parçaya ayrılmamı izlemeye hazırdı. Orgazmım beni sert bir şekilde vurdu, vücudumun her santimini titreştiren bir zevk saldırısı.

Yapışkan, nektarlı ambrosia bacaklarımdan aşağı sızarak Alistair'in sikini boğdu. Amım kasıldı, onu içime çekti ve gitmesine izin vermeyi reddetti. Orgazmımı ondan çıkarırken, uzunluğunun her bir kıvrımını ve kıvrımını duvarlarımda içinde hissedebiliyordum.

"Siktir, çekilmem lazım." Sesi gergin, hırıltılı ve boğuk. Bunu benden çok kendine söylüyor gibi görünüyor.

Dişler omzumun etine battı, sadece küçük bir aşk ısırığı değil, cildimi sızlatan vahşi bir ısırıktı. Alistair kalçalarını birkaç kez daha içime doğru pompaladı.

İçimden kolayca kayıyor, boşalırken dudaklarında adımı duyduğumda bir başka şok tatmin dalgası göğsümü dolduruyor.

Bunun sık sık olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Duştayken eli sikine sarılmışsa, dudaklarında adımla boşalana kadar mastürbasyon yapıyorsa.

Kendimden geçme noktasının ötesinde, patlayan yangın alarminin sesini bile fark etmemiş olmam, zevk iniltilerini gizlemişti. Dünyaya geri dönüyordum, alarmin yankısını duydukça eylemlerimin sonuçları giderek daha gerçek hale geliyordu. Kampüsün her yerinde duyuluyordu.

Bay West küfür ediyor, o kadar yakın ki benimle aynı havayı soluyor. Dolabından gelen sesleri çabucak unutuyor, gururumu ve itibarımı kurtaran yangına yardım etmek için acele ediyor.

Dolaptan dışarı fırladım, ter ve hormonlarımızın dışındaki temiz hava az önce yaptığım şeyin acımasız bir hatırlatıcısı. Ya cinsel yolla bulaşan bir hastalığı varsa? Prezervatif bile kullanmadık. Tanrım, hamile kalamam.

Elimi göğsüme koyarak, ona bakmak için döndüğümde kendimi sakinleşmeye zorluyorum, elbisem terden kalçalarım yapışıyor.

"Lütfen bana temiz olduğunu söyle." Nefes alıyorum, pantolonunu yukarı çekip fermuarını çekerken ve bir elini saçlarında gezdirirken ona bakmamaya çalışarak yüzümü buruşturuyorum. Bunların hiçbirisi onu rahatsız etmemiş gibi dar alandan vals yaparak çıktı.

Gözlerinin üzerinde yanıp sönen bir şey var. Kızgınlık mı? Hayal kırıklığı mı?

Nefes alıyor, "Ben temizim."

Şu anda uğraştığım en büyük sorunlardan birini halletmiş olmanın rahatlığı içime doluyor. Hafifçe pencereye doğru koşarken siren çalmaya devam ediyor ve ortak alandaki ağaçlardan birinin turuncu alevlerle kaplandığını görüyorum. Ateş yüksek sesle tıslıyor ve yaşlı ağacı tükettikçe daha da yükseliyordu.

"Aman Tanrım, Lyra." Nefes alıyorum, dört psikopatın üçüyle birlikte bıraktığım arkadaşım için endişeleniyorum.

Bu ofisten çıkıp onu büyük salonda bıraktığım yere geri dönmeye hazırım. Alistair'in kolları beni benden önce yakalıyor, uzun boyuyla beni durduruyor, elleri ön kollarımı sıkıca tutuyor.

"Lyra iyi." Gözlerindeki insan gitmiş, karanlıktan başka hiçbir şeye yer bırakmayan siyah küreler geri gelmiş.

"Öyle mi? Bunu nereden biliyorsun?" İddia ediyorum.

Yüzünde bilmiş bir sırıtma oluşuyor ve yüzünü olduğu gibi çarpıcı bir kötü adama dönüştürüyor. Midem bulanıyor, Tanrım, onunla seks yaptım. Onunla hayatımın en iyi seksini yaptım ve şimdi ne olacak?

"Çünkü Rook'un yangını çıkarmasına yardım etti."

CHAPTER
stays in the dark
TWENTY SIX

alister

"Senin kendi yurdun yok mu?" Masamdaki sandalyeye yaslanıyorum, "Ve kendi yatağın?" Rook, başını yastığımdan kaldırıp kaşlarını kaldırarak, "En iyi iki arkadaşım ile takılamaz mıyım?" dedi.

"Thatcher duşta ve ben seni neredeyse görmezden geliyorum. Sadece odanda yalnız oturmak istemiyorsun."

"Silas Mezarlık'ta, yalnız gitmek istedi. Kendi başına bir şeyler yapması için ona güvenmeyi öğrenmeliyim ama dikkatimi dağıtacak bir şey olmadan odamızda otursam, aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için onu takip etmek zorunda kalacağım." Zippo'sunu başının üzerinde havaya fırlatıp yere düşerken usulca yakaladığını itiraf ediyor.

Başımı sallıyorum, masanın üzerindeki eskize dönüyorum, kalemim kağıda bastırarak güle daha fazla boyut kazandırmak için dışını gölgelendiriyor.

"Silas'tan bahsetmişken," diye devam ediyor Rook, doğrulup ayaklarını yatağımın kenarından sarkıtarak. "Greg'in icabına zaten bakıyoruz, biliyorum. Ama belediye başkanı konusunda ne yapacağız? Ne yaptığını bilerek yaşamasına izin mi vereceğiz?"

Uyguladığım baskı yüzünden kalemimin ucu kırılıyor.

"Bu bizim kararımız değil." Hâlâ çizime bakarak söylüyorum, "Si'nin kararı. Greg'i hallederiz, ondan alabileceğimizi alırız, sonra da Frank'in peşinden gidip gitmeme kararını Silas'a bırakırız. Bu onun savaşı. Biz sadece askeriz."

Onlara gördüklerimi anlattığımda bir dakika içinde anlayacaklarını biliyordum. Bırakalım da gerçek zaten kanayan yaralarımızı yaksın. Greg'le bu işe karıştığı konusunda yüzleştığımızda, ilaçları enjekte eden ve Rose'u öldüren kişinin o olup olmadığını anladığımızda, Silas'ın yön değiştirmeye başlayacağını biliyordum.

Planımız Greg'i öldürüp USB'yi herkesten önce almak ve isimsiz olarak polise göndermeye hazır olduğumuzda kullanmak üzere saklamaktı. Rosemary'nin ölümüne karışmış olanları istiyorduk, bir seks çetesini değil. Gündemimizde bu yoktu ama başka kızların da kayıp olduğunu bildiğimiz halde bu bilgiyi kendimize saklayamazdık. Hak ettiğimiz intikamı aldıktan sonra bunu polisin halletmesine izin verecektik.

Başkan Donahue her halükarda hak ettiğini bulacaktı. İster benim elimden, ister hapishane sisteminin elinden olsun, buradan canlı çıkamayacaktı.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca saatlerce o videoyu düşündüm. Frank için ne kadar kolay bir karar olduğunu tekrar tekrar düşündüm. Kızlarından birini pazarlık için ne kadar çabuk seçmişti.

İçten içe kendimi suçlu hissettim.

Kendimi kısmen suçlu hissediyordum çünkü Rosemary'nin bizimle olan ilişkisi muhtemelen kız kardeşi yerine onu seçmesinin sebebiydi. Sage Donahue bizim çevremizde ya da etrafımızda dolaşmazdı. Rose kirlenmekten, şöhretli kişilerle takılmaktan ve bizim maskaralıklarımıza göz yummaktan çekinmezken, kız kardeşi bunun tam tersini yapıyordu.

Sage bir amigo kızdı, Ponderosa Springs'in sevgilisiydi ve benim gibi insanların yanında ölüp gitmezdi. Bize karşı bir sürtük gibi davranmadı, aksine biz yokmuşuz gibi davrandı. Bu da iyiydi, biz de ona hoş geldin demek için yolumuzdan sapmıyorduk.

Silas, Rose'u görmeye geldiğinde onun her zaman ortalıkta görünmediğini söylemişti. DNA'larını paylaşan ikizler olsalar da, birbirlerinden daha zıt olamazlardı. Saç rengi dışında, biri sakız pembesini sevip diğeri nefret etse bile bu oldukça yerindeydi.

"Sen yapar mıydın?" Rook çenesi gergin bir şekilde bana bakarak soruyor. Zihninde kopan fırtına gözlerini o kadar mavi yapmıştı ki parladıklarını düşünmüştüm.

"Ne yaptın?"

"Frank olsaydın seçer miydin? Çocukların arasında seçim yapar mıydın?"

Kalemimi kulağımın arkasına sıkıştırıp eskiz defterimi itiyorum. Kollarımı göğsümün önünde kavuşturup tavana bakıyorum. Yanağımın iç tarafındaki deriyi ısııyorum.

"Kızlarımdan birinin ölümüne sebep olmaktansa Greg'in beni öldürmesine izin verirdim."

Hangi oğlunu seveceklerini erkenden seçmiş bir ailenin ürünüydüm. Sadece küçük bir iltimas çizgisi değil, en sevilen çocuk yarışında bile değildim. Gençliğimden beri varlığımı sorguladım. Dünyaya geldiğim andan itibaren benden bu kadar nefret ediyorlarsa, neden beni doğurmuşlardı ki?

Eğer Dorian o kadar mükemmel olsaydı, neden başka bir çocuk yapsınlar ki? İlk seferinde doğru yapmışlardı, değil mi?

Bu şehirde sırlar bir şekilde ortaya çıkar ve bunun cevabı da farklı değildi.

Herkesin hikayesinde kötü olarak tasvir edilen kişi olarak bile. Değer verdiğim birine zarar vermeden önce kendimi feda ederdim.

Kapı çalındı ve bu konuşma daha başlamadan kesildi.

"Muhtemelen Silas'tır." Rook yataktan fırlayıp kapıyı açtığını duyurdu.

Neden kapıyı çalsın ki? Öylece yürüyüp içeri mi?

Kapı yavaşça açılır, Rook'un cüssesi kapıyı kapatır. koridoru görüş alanımdan çıkarıyor, böylece sadece sesini duyabiliyorum.

"Vay, vay, vay, eninde sonunda şeytanın kapısını çalacağını biliyordum." Yüzündeki sırıtışı buradan görebiliyorum.

Briar'ın iğneleyici sesi odaya giriyor ve beni etrafımdakilerin daha da çok farkına vandırıyor.

Rook bana dönüyor ve başparmağını arkasına doğru sallayarak, "Hepsi senin dostum," diyor.

Nefes alıyorum, kendimi sandalyeden dışarı itiyorum ve çatlak kapıya doğru yürüyorum. Parmaklarımı kapının üst kısmına dolayarak açıyorum ve Briar'a bakarken çerçeveye yaslanıyorum.

Gözleri çıplak göğsüme yapışmış, daha önce görmediği dövmelerimi, her şeyimi içine çekiyor ve ben de ona izin veriyorum.

Bu sayede onu açıkça izleyebiliyorum; her zaman giydiği düz paçalı kot pantolonu, göbeğinden kesilmiş ve karnının etini ortaya çıkaran uzun kollu çizgili gömleği. Acaba bu yurtta kaç erkek ona bakıyordu?

odama doğru ilerlerken tam olarak o deri parçasına baktı.

Parmaklarım kapıyı sıkıca kavıyor, "Bakmayı bitirdin mi?" Niyet ettiğimden daha sert çıktı ama olsun.

"Evet, evet, ben sadece... havalı dövmelemlerim var." Bariz göz sikişini örtmeye çalışıyor, başarısız oluyor, sefilce.

Göğsümdeki parçaya bakıyorum, gerçekten de karnımın alt kısmındaki madeni para dışında ön tarafımdaki tek şey. Koç kafatası ve dikenler kendi tasarladığım bir şeydi, Shade yedi saat boyunca beni tutma onuruna sahip oldu.

"Teşekkürler," diye homurdandım, "Burada olmanın bir nedeni var mı? Yoksa kendini olmaman gereken yerlerde bulmaktan mı hoşlanıyorsun?" Kaşımı kaldırıp topuklarının üzerinde ileri geri sallanmasını izliyorum.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyor, "Sadece teşekkür etmek istedim." Yatakhaneledeki boktan ışık gözlerini donuklaştırıyor.

Ne için teşekkür ettiğini biliyordum ama yine de bir pislik olmaya karar verdim.

"Seni boşalttığım için mi? Teşekkür etmene gerek yok." Pembeleşmeye başladığında yüzümdeki gülümsemeye mücadele etme zahmetine girmiyorum. Yuvarlak yanakları renklendi ve kızardı.

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."
"Ada için sana teşekkür ediyorum." diye tısladı.

İçimi çekerek koridora çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve sırtımı dayadım. Kollarımı önümde kavuşturdum. Greg'in ofisinden çıktıktan sonra ona dolapta sevişmeden önce Rook'a bir şeyler yapması için mesaj attığımı ve böylece oradan çıkabileceğimizi açıklama ayrıcalığına sahip oldum.

Avludaki bir ağacı yakacağını bilmiyordum ama işe yaradı. Zavallı Lyra kundakçılığın suç ortağı olmuştu çünkü Rook'un elinden kibriti almaya çalışırken alevi gazın üzerine düşürüp tutuşturmuştu. Bu aynı zamanda onun içine gömüldüğümde yerimizi belli etme konusunda kendime bu kadar güvenmemin de sebebiydi. Daha iyi bir zamanlama planlayamazdım ama yakalanmış olsaydık bile endişelenmezdim.

Greg West benim gözümde ölmüştü, altı ayak altında olsa bana ya da Briar'a ne yapabilirdi ki?

"Bu kadar büyötmeyin."

"Ama bu... biliyor musun," ellerini kaldırdı, sanki böyle yaparak kendini konuşmaktan alıkoyuyor gibiydi, cebine uzandı, "Önemli değil. Sadece bunu iade etmek istedim, bir tür ateşkes." Almam için uzatırken ışık avucundaki yüzüğümü yakalıyor.

Onda olduğunu biliyordum.

Ofisten sonra, seksten sonra, sonuçtan sonra. Ölü faresinin işkencesi gerekli değildi. Yeterince

konusmak isterse onu mahvedeceğimi söyledim. Bu yüzden o aptal kemirgeni geri vermem çok da önemli değildi.

Onu en başta öldürmeliydim, bu lanet şey için malzeme ve yiyecek almaktan daha kolay olurdu. Yurt odamda kaldığı ilk üç gün içinde beni ısırın lanet olası bir şey.

Thatcher dersteyken beyaz sıçanla, kendini toparlasa iyi edeceği yoksa oda arkadaşımın onun derisini yüzmesine izin vereceğim konusunda tam bir tartışma yaşamıştım. Thatcher'ın bir hayvanın derisini yüzmesine izin verdiğimi söylediğimde yalan söylememiştim, sanırım bir sincaptı. Yurt kapılarındaki not için bunu kullanmıştık.

"Artık ellerimizi birbirimizden temizledik." Mücevheri ondan almamı bekleyerek sözlerini bitirdi. "Sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma gideceğim."

Neredeyse gülmek istiyordum, ellerimiz birbirimizden temizdi.

Başka?

O dolapta tam tersini yapmıştık. Ben ellerimi ve sikimi onunla kirlettim. Parmaklarım, dudaklarım onun kokusuyla kaplanmıştı. Duştan sonra aletim daha da sertleşmişti. Yakıcı sıcak suyun altında dururken, kokusu üzerimden buğuya karışıyor ve elimi sikmemi çok daha kolay hale getiriyordu.

Onunla lekelenmiştim.

Temizlenmek mümkün değildi.

Şimdi olmaz.

"Buradaki insanların sana baktıklarında ne gördüklerini biliyor musun, Briar?"

Soru ikimizi de hazırlıksız yakaladı.

Gözlerini bana çevirerek geri çekildi, "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," dedi.

Boynumu ona doğru eğiyorum, gözlerimin ince boğazından aşağıya, muhtemelen diş izlerimin bulunduğu omzuna doğru kaymasına izin verirken saçının bir parçasını kulağının arkasına süpürüyorum.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey görmüyorlar," diye mırıldandım.

Tepkisi haklıydı, elimi savurma şekli, dişlerini emmesi ve buraya zeytin dalı uzatmaya geldiğine pişman olmuş bir şekilde savunma pozisyonunda durması.

"Çok tatlısın, Alistair. Gerçekten, bana ne kadar boktan biri olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim."

Peşinden gitmeden önce, kendini daha iyi hissetmesine yetecek kadar benden uzaklaşmasına izin verdim. Eninde sonunda onu yakalayacağımı bildiğim için adımlarımı sabit tuttum.

"Çöp görüyorlar," diye devam ediyorum, "Bir döküntü."

Bu sözler onu daha da hızlandırıyor gibi görünüyor, ta ki tırabzanın etrafında sallanıp merdivenlerden aşağı inene kadar. Söylediğim her kelimeyi duyabilmesi için onu yakından takip ediyorum.

"Hiçbir yere ait olmayan bir kasabadan buraya ait olmayan bir kız. Amacı ve geleceği olmayan görünmez bir kız."

Sözlerim sert. Ama
dürüstler.

Öğretmenleri ona diğer öğrencilere baktıkları gibi potansiyel gözüyle bakmıyor. Ona sanki hayatta gidebileceği yere kadar gitmiş gibi bakıyorlar. Sadece burada olması yeterli. Onu zeki ya da yetenekli olarak görmüyorlar.

Onu zar zor görüyorlar bile.

Aniden dönüyor, gözlerinde hayal kırıklığı ve acı parıldıyor. O durmuş olsa da ben durmadım. Vücudumun ön tarafına sıkışana kadar adım adım onu takip etmeye devam ediyorum.

Sırtını duvara dayayıp kokusunu alana kadar.

"Sadece bunun bitmesini istedim, Alistair. Bunu bana neden anlatıyorsun? Neden hâlâ bunu yapıyorsun?"
Cevaplar için gözlerimi ararken sesinde bir çatlak var.

Çenemi sabit tutuyorum, yüzüm donuk. İçimde görebileceği hiçbir şey yok.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Sorularını tamamen görmezden geliyorum.

"Hayır."

Dinlemedim, parmaklarımı kemerinin halkalarına geçirdim. onlar ve yavaşça çekerek onu içine Ben.
Benim ağız

Onunla aynı havayı soluyoruz, burunlarımız birbirini okşuyor.

"Bana da öyle bakıyorlar." Fısıldıyorum, ses tonum Grenli.

Nesiller boyu zenginlikten geldim ve hala Neredeyse hiçbir şeyi olmayan kızla aynı muameleyi gördük. Bunun parayla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey içimizdeki şeyle ilgiliydi.

"Bana hiçbir şey olmayacakmışım gibi bakıyorlar. Yıllar içinde bunu sevdiğimi öğrendim. Gölgeye ittikleri kişi olmayı seviyorum."

Kalçalarımız birbirine bastırırken gözleri tutkuyla parlıyor. Sağ elim boğazının dibinde duruyordu, parmaklarım boynunun etrafında hafifçe kıvrılıyordu. Elimin altında kalp atışlarını hissedebiliyordum, hızlı hızlı pıt pıt atıyordu.

Dilim alt dudağımın üzerinde geziniyor ve bu sırada onunkini yakalıyor, "Orada geliyorum. Gölgelemin içinde ne istersek yapabiliriz. Ben oraya aidim. Görünmezliğimiz bizi zayıf yapmaz, Küçük Hırsız."

Elimin baskısı artıyor, dudaklarından küçük bir inilti dökülüyor.

"Bu bize güç veriyor."

Gözlerindeki bakış kendimi kontrol etmemi zorluyor, bu bir ihtiyaç bakışı. Onu öpmemi istiyor. Dudaklarını, boynunu, omzuyla boğazı arasındaki tatlı yeri, onu

geniş göğüsleri, omurgasının kıvrımı. Beni her yerinde, içinde istiyor.

Bir daha asla birbirimizden temizlenemeyiz.

Sözlerimin tenine işlemlerini istiyorum. İçindeki karanlık ve kıvrımlı parçaların saklanması gereken bir şey olmadığını fark ettiğinde ne gibi zararlar verebileceğini anlamasını istiyorum. Onu ileriye iten şey onlar olmalı.

Buradan çıkmasının tek yolu bu.

Canlı.

Tutuşumu bırakıyorum, arkasındaki duvarı iterek Aramıza mesafe koydu, sikim onu sıcaklığından uzaklaştırdığım için benden nefret ediyordu.

Bir süre daha orada durup ona, göğsünün inip kalkışına baktım. Kızarmış yanaklarının onu olduğundan daha da masum göstermesi. Onu burada, bu koridorda kaçırmak çok kolay olurdu.

Bunun yerine arkamı dönüp bacaklarımı zorlayarak Rook ve Thatcher'ın muhtemelen cam bir bardakla kapıyı dinlemeye çalıştığı yurt odama doğru ilerliyorum.

"Bekle-Alistair-bekle," diye duraksayarak ona söz hakkı veriyorum, sadece bir saniyeliğine, o da bunu biliyor.

"Bilmek istiyorum," diye nefes alıyor, "Gölgeleri bu kadar harika yapan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Bana göstermeni istiyorum."

Damarlarıma ateş hücum ederken yumruklarım sıkılıyor, heyecan kanıma karışıyor. Dilimi ısıırıyorum, gülümsememi tutuyorum.

Briar'ın kim olduğunu biliyordum. O partide onu gördüğüm anda nasıl bir kız olduğunu ve kim olabileceğini biliyordum. Buraya verebileceği zararı biliyordum.

Artık bunu kendi gözleriyle görmesinin zamanı gelmişti.



CHAPTER *god of wrath* TWENTY SEVEN

Briar

Motorların gürültüsü içine girdiğim beton stadyumu titretiyordu. Yanık lastik ve ot kokusu. Küçük bir tepenin dibindeki otoparktan yukarı doğru yürüdüğümüzde, burası için hala çalışan yüksek ışıkları gördüğümde şaşırmıştım. Birinin ailesinin parasıyla tekrar çalıştırıldığını varsaymıştım. Yeraltı rap'inden death metal'ine, geceye yayılan müzik.

On dört yaşından büyük görünmeyen insanlar pistin ortasında sigara içiyor, otuzuna yakın görünen insanlar bile bir araya toplanarak çatlak ve kırık pistte yarışan deliler üzerine bahis oynuyorlardı.

Mezarlık, olmasını beklediğim her şeydi. Kaos.

Kargaşa. İsyan.

"Polis burayı nasıl kapatmadı?" Beni açık olan bir sıra beton koltuğa götüren Lyra'ya çılgınlığın içinden bağıriyorum. Çok yukarıda değiller, bu yüzden her şeyi oldukça net görebiliyoruz.

Stadyumun ortasındaki derme çatma boks ringi de buna dahil. Stadyumun ortasında büyük bir toprak yığını

Üzerine defalarca basıldıktan sonra yeşilin büyümeyi reddettiği çimenleri.

Benim yaşlarımda bir çocuğun yüzüne yediği bir diz darbesinden sonra yere yığılmasını izlerken içim cız etti.

Teksas'taki küçük kasabamda böyle bir şey olsaydı, şerif ve ilçe polislerinin yarısı bu işin üzerine balıklama atlardı.

"Bu konuda hiçbir şey yapamayacaklarını biliyorlar. Burada bulunan hepimizi tutuklayamazsınız, tutuklasanız bile buradaki insanların çoğunun daha tutuklanmadan kelepçelerden kurtulacak kadar parası var. Bu anlamsız."

Gece hava serin ve kat kat giyindiğim için kendime teşekkür ediyorum. Kapüşonlunun yumuşak malzemesi, üzerine attığım büyük düğmeli ceketle birleştiğinde beni sıcak tutmak için mükemmel bir iş çıkarıyordu.

Yalıtımsız Converse'lerim farklı bir hikayeydi, gece bitmeden ayaklarımın donabileceğinden oldukça emindim.

Parmaklarımı ısıtmak için ellerimi ceplerime sokarken, iki arabanın başlangıç çizgisinde sıraya girmesini izledim.

"Bayanlar, baylar, fahişeler ve piçler, Mezarlığa hoş geldiniz!!!"

Etrafımdaki kalabalık gürlemeye ve çığlık atmaya başladığında bunun hoş bir şey olduğunu düşünüyorum. El çırpımlar, yuhalamalar ve tezahüratlar midemi heyecanla kabartıyor. Lyra alkışlara katılarak omzuma vuruyor ve beni cesaretlendiriyor.

"Her zaman olduğu gibi, eğer yarışıyorsanız zaten pitlerden birinde bekliyor olmalısınız. Lütfen, aksiyon sırasında kimse pistte yürümesin, bu gece asfalttan beyin kazımak istemiyorum." Kalabalığın daha yüksek sesle tezahürat yapmasını sağlayan şakacı bir tonla anons ediyor.

Bu onları korkutmalıydı ama sadece heyecanlarını ateşledi.

Arabaların ilk sıcak motorlarını deviriyor, motorlar mırıldanıyor. İlk otuz dakikayı alkışlayarak geçiriyoruz.

Mustang'lerden Ferrari'lere kadar araçlar pisti yıkıp geçti. Kimi desteklediğimizden bile emin değildik ama eğlenceli olduğunu biliyorduk.

Yarışlar arasında Alistair'i aramadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. İmzası olan deri ceketini hiçbir yerde yoktu ve arkadaşları da yoktu, en azından henüz.

Merakım onu bırakmama izin vermedi. Bırak onu.

Yatakhane sine bir planla gittim. Faremi öldürmediği ve zarar görmeden geri getirdiği için ona teşekkür ettim, aslında biraz daha tombul görünüyordu, bu da onu biraz fazla beslediği anlamına geliyordu, ama bunun biraz sevimli olduğunu düşündüm.

Yüzüğü geri verirdim ve yollarımızı ayırırdık.

Rose'un ölümüne karışmadığımı biliyordu, Chris hakkında konuşmayacağımı garanti etmişti ve aramızdaki cinsel gerilimi de tedavi etmiştik. İletişim halinde olmamız için hiçbir neden yoktu.

Onunla işimin bitmiş olması gerekiyordu.

Sonra Alistair'in en iyi yaptığı şeyi yaptı. Beni zorladı. Beni baştan çıkardı.

Beynim onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Alistair'le ilgili her şeyin benim için sorun ve acıdan başka bir şey olmayacağını biliyordu. Ama merakım, bedenim biraz daha fazlasını istiyordu.

Gizliden gizliye, neyin peşinde olduklarını da öğrenmek istiyordum. Rose'un ölümünü neden bu kadar çok araştırdıklarını ve bunun onları Bay West'in ofisine nasıl getirdiğini anlamak istiyordum. Ve eğer onlar bir şey söylemeyi planlamıyorlarsa, ben söyleyecektim, çünkü görünüşe göre dışarıda daha fazla kayıp kız vardı ve onların satılmasına izin veremezdik.

Benim bile daha iyi planlayamayacağım bir zamanlamayla, Thatcher'ın sarı saçlarının ay ışığında yansıyarak stadyumun girişinde belirdiğini gördüm. Silas da onun arkasından geliyordu ve ilk kez kapüşonunu açmıştı.

Kızlar da benim gibi bunu hemen fark ettiler.

Gri takke beresi, yeni fark ettiğim ince bir hızma halkasıyla eşleştirilmiş, dudaklarına sıkıştırılmış bir sigara

ve altında ne olduğunu gizlemek için çok az şey yapan dar beyaz bir egzersiz tişörtü.

O videoyu düşündüm, içinde tuttuğu acının ne kadar korkunç olabileceğini düşündüm. Bana onlar için üzülmemi gerektirecek hiçbir sebep vermemiş olsalar da, cehennemi yaşamış olsalar da Silas için üzıldüm.

Kalabalığı taramak için bir dakikalarını ayırıyorlar, sanırım Thatcher'ın gözleri bana takıldığında nereye oturacaklarını arıyorlar.

Onun için üzülmem için çok şey gerekir. Alistair'e karşı nazik olsam bile Thatcher Pierson'a katlanamazdım. Belki babası yüzündendi, belki de babasının ününün kendisine bulaşmasına izin verdiği içindi. Sanki babasının can aldığı gerçeği onu hiç etkilemiyordu.

Lyra'nın onun için kim olduğunu bilmemesine rağmen, ona bakışından hâlâ nefret ediyordum.

Merdivenleri tırmanmaya başlıyor, doğruca bize doğru geliyor. Omurgam sertleşiyor, benim için kaçınılmaz olan hakaret savaşına hazırlanıyorum.

"Hanımlar," diyerek arkamızdaki sıraya geçti ve heyecanla ellerini birbirine sürttü, "Küçük bir kan banyosuna kimler hazır?"

"Sanırım şansın yok, Dahmer. Buraya geldiğimden beri pek kan görmedim." Omzumun üzerinden bakarak ve ona alaycı bir gülümseme vererek alay ediyorum.

O da aynı gülümsemeyle karşılık veriyor ve benim enerjime ayak uyduruyor: "Bunun nedeni Alistair'in henüz dövüşmemiş olması. Ringe çıktığında her zaman kan olur."

Silas sessizce yanına oturuyor, sigarasının kahverengi ucunu üflüyor, gözlerim onunla istediğimden daha uzun süre göz teması kuruyor. Orada oturmuş birbirimize bakıyorduk, ta ki o elini cebine atıp kanser çubuklarından oluşan paketi çıkarıp bana doğru uzatana kadar.

Sanırım ona o kadar sert baktığım için bir tane istediğimi düşündü.

Başımı sallayarak, "Sigara içmiyorum, yine de teşekkürler."

"Tek ortak noktamız bu gibi görünüyor." Thatcher ekliyor.

"Sigara içmiyor musun?" Lyra Thatcher'a sordu, sanki tüm başarılı seri katillerin sahip olduğu korkunç yakışıklılığa sahip değilmiş gibi kuzu postuna bürünmüş kurtla sohbet ediyordu.

Ona baktı, bir çocuğa hayranmış gibi başını eğdi, ben de otomatik olarak ona yaklaştım. Onu ondan koruma ihtiyacı hissettim.

"Kendini yavaşça öldürmene inanmıyorum Lyra, sevgilim. Eğer bunu yapacaksan, derim ki," Başparmağını boğazında gezdiriyor, köpek dişlerini yalıyor çünkü kan düşüncesi muhtemelen onu acıktırıyor. "Çabuk yap."

"Babasının oğlu gibi sanırım," diyorum jilet gibi keskin bir ses tonuyla.

Gözlerini ondan ayırıp bana doğru çeviriyor. Sanki dikkatini ondan çekmek onu öldürüyormuş gibi. Hepsinin farklı bir zayıf noktası vardı, onları uçuruma sürükleyen bir şey ve Thatcher'inki de babasıydı.

Buz gibi bir bakış sertleşmiş dış görünüşümü kesiyor ve bir an için beni öldürebileceğini düşünüyorum. Dudakları Heath Ledger'ın Kara Şövalye filmindeki gülümsemesine rakip olacak kadar vahşi bir gülümsemeye dönüştüğünde kanım donuyor.

Hollow Heights'ın kapıları dışında neler yapabileceğini bildiğim için içime korku saldı. Buradan mezun olacak, bir şirkete mirasçı olacak, sıkıcı ve güzel bir kadınla evlenecek ve üç çocuk sahibi olacaktı. Aslında normal bir hayat yaşayacaktı; zengin arkadaşları olacak, cumartesi golf oynayacak ve pazarları brunch yapacaktı. Ancak geceleri, karısının küçük projeler üzerinde çalıştığını sandığı bodrum katında masum insanlara işkence ediyor olacak. Asla şüphelenilmeyecek, herkesin hayran olduğu adam, ama aşağılık bir kişilik özelliği var.

Onu da asla yakalayamayacaklar. Çünkü o çarpıcı ama iki kat daha parlak.

"Hayır, tatlım. Babamın bir tipi yoktu, sadece mümkün olduğunca çok kadının hayatına son vermek istiyordu. Bilirsin işte,

annelik sorunları ve hepsi." Şaka yapıyor.

Bana doğru eğiliyor, yüzü benimkine yakın. Kalbim göğsüme çarpıyor, tekrar tekrar, işaret parmağını kaldırıp altın sarısı saçlarımın bir tutamına doluyor. Kusma dürtüsü bana sertçe çarpıyor.

"Koyu renk saçları tercih ederim ve onlara zaman ayırmayı severim. Yavaşça kanlarını akıtır, keserim. Parçalamak sadece," Derin bir nefes alıyor ve bunu yaparken titriyor, "beni harekete geçiriyor."

Bu mesafeden onun meşe kokusunu alabiliyorum, yağmur sonrası orman gibi.

Gözleri kararıyor ve saçlarımı parmağına o kadar sıkı dolamış ki kafa derimin köklerini çekmeye başlıyor.

"Senin tatsız, aptalca yorumlarını görmezden geleceğim çünkü Alistair seninle bizzat ilgilenmeyi seviyor ve sana başka kimsenin dokunamayacağını açıkça belirtti, ama yoluma çıkarsan seni öldürür ve saçını boyarım."

Koltuğuna geri yaslandığında motorların sesi diğer her şeyi bastırıyor, boğazım endişeden kuruyor. Yutkunmak için kaslarımdaki tüm gücü harcadım. Görünüşe göre Thatcher şakalaşmamızı bitirmişti, onunla çok fazla çizgiyi aşmıştım.

Piste dönmek için arkamı döndüm, arkamda olmasından rahatsız olmuştum. Orada ne yapıyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saçımı makasla kesmeyi, sırtımı kesmeyi planlıyordu.

"Van Doren kaybetmese iyi olur. O herife çok para yatırdım." Önümüzdeki adamın biri kız arkadaşına yakınıyor, ben de yarışçıların sıralandığı tarafa doğru daha sert bakıyorum.

Her ikisi de spor motosikletlerinin üzerinde oturmuş, yeşil ışığın yanmasını beklerken ayaklarını iki yandan yere sağlamca basıyorlar. Rook'un siyah üzerine siyah motosikletini hemen tanıyorum. Çoğu sabah sınıfta otururken okulun otoparkına girdiğini duyuyorum, başımı çevirip pencereden dışarı baktığımda onun geç geldiğini görüyorum.

"O şeyin içinden nasıl görebiliyor ki?" Lyra, siyah kot pantolonu, siyah kapüşonlu tişörtü ve

Kollarına turuncu alevler çizilmiş. Kaskı mat, yüz siperi gecenin karanlığında yansıyor ve o siperlikten herhangi bir ışığın geçmesine izin verildiğinden bile emin değilim.

"Şans mı?" Kendimden emin olmadan cevap veriyorum.

Aralarında sallanan Noel ağacı şeklindeki ışık kırmızıdan sarıya yanıp sönmeye başlıyor, Rook'un motorunu çalıştırmak için bileklerini döndürmesini izlerken nefesimi biraz tutuyorum, çıkan ses kulak zarlarımı uğuldatıyor.

Işık yeşile döndüğünde debriyajı bırakıyor ve delicesine bir hızla ilerliyor, lastikleri alttaki kaldırımı yerken iki ayağı da pedalların üzerinde duruyor.

Motorun uğultusu herkesin tezahüratına mükemmel bir şekilde karışıyor ve gözlerim onu pistte takip etmeye başladığında stadyumun ortasında birinin sırtındaki büyük bir kafatası dövmesini görüyorum.

Bütün gece dövüşlerin yapıldığı çimenlik alanda Alistair ayakta duruyordu. Onun ve rakibinin etrafında küçük bir insan çemberi toplanmıştı. Gömleksiz halini, her nefeste kaslarının nasıl gerildiğini ve terinin gecenin karanlığında onu nasıl parlattığını görüyorum.

Dikkatim tamamen Rook'tan ona kaymıştı.

Motosikletlerin daireler çizerek döndüğünü duyduğumda bile zihnimde bir kasırga etkisi yaratıyordu.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Onu izlemenin heyecan verici bir yanı vardı.

Alistair'in rakibi hem boy hem de kilo olarak ondan daha iriydi. Kolları ağaç gövdelerinden, bacakları binalardan oluşan bir adamın bedenleri arasındaki fark bana adaletsiz görünüyordu. Suratına bir yumruk yese Alistair'in çenesi paramparça olurdu.

Ancak hareket etme şekli hiçbir şeyin vücudunu sıyrmasına bile izin vermiyordu. Çevik ve hızlı bir şekilde dev yumrukların altından sıyrılıyor, kaburgalarını kırmış olması gereken alt vücut darbeleriyle karşılık veriyordu.

Saldırmaya hazır hayvanlar gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlar, gözlerini hep birbirlerinden ayırmıyorlar, asla

arkalarında daire çizmelerine izin verdi. Alistair'in yüzü, etrafındaki tüm kalabalığı korkutan bir sağ kroşe fırlatmadan hemen önce ortaya çıktı.

Diğer adamın düşüşünü bile izlemedim. Rakibinin suratına yumruk üstüne yumruk atma fırsatını değerlendirip kafatasını ikisinin de altındaki toprağa gömerken neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

Çıplak göğsünde kan lekeleri vardı. Onu izleyen insanlar gözlerini kaçıramıyordu ama hepsinin yüzünde dehşet ifadesi vardı. Bu hızla devam ederse bu adamı öldürecekti.

Yine de odaklanabildiğim tek şey bu yüzün kıvrımları, kaşındaki eğim ve üst dudağının kıvrımıydı.

Daha önce hiç bu kadar öfkeli birini görmemiştim ama o bunu çok güzel gösteriyordu.

Vücudunda erimiş bir öfke dolaşıyor, tüm gözeneklerinden sızıyor ve görebildiğiniz tek şey bu oluyordu. Dokunduğu herkesi yakıp kül eden acımasız bir insan öfkesi volkanıydı, ama siz yine de orada durup doğanın nasıl bu kadar inanılmaz olabildiğine hayret ediyordunuz.

Bir gazap tanrısı.

Buraya gelmemin sebebi buydu.

Böylece Alistair bana Teksas'ta bıraktığım parçalarımı, Ponderosa Springs gibi bir yerde başarılı olmak için orada ölmem gerektiğini düşündüğüm parçalarımı hatırlatabilirdi.

Onun birini incitmesini izlerken karnımın sıkışmasını ve içimin acımasını seven yanlarım. Çoğu kişinin teşebbüs bile edemeyeceği belalara bulaşmış birini.

Artık hırsız olmama gerek yoktu ama bu, yaşam tarzımı geride bırakmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Macerasız, sıkıcı bir hayata razı olmam gerektiği anlamına da gelmiyordu.

Eller onu yerdeki adamdan ayırıp yukarı çekiyordu, onu durdurmak için yedi kişi gerekti. O zaman bile kendisini durdurmalarına izin vermiş gibi görünüyordu, isteseydi tüm o kalabalık derisini çekiştirene kadar devam edebilirdi.

Rook, motosikletinin ön tekerleğini yerden kaldırarak pistte bir aşağı bir yukarı tekerlek taklaları atarak attığı birincilik turuyla herkesin dikkatini çekiyor. Lyra, iki ayağını da koltuğunun arkasına yerleştirip motosikletin üzerinde dimdik durarak tur atmaya devam ederken yüzünü gizliyor.

Alistair'e dönüp baktığımda, onu hiçbir yerde bulamadım.

Otuz dakika daha burada oturup yarışları, dövüşleri izlerken gece buz gibi oluyor. Bu noktada çoğu kişi kışından ter akıtıyor. Lyra ve ben gitmek için ayağa kalktığımızda Thatcher ve Silas da aynısını yapıyor.

"Bizi takip mi ediyor?" Bir kaşımı şüpheyile kaldırıyorum. "Tesadüf." Thatcher cevap veriyor.

Dördümüz stadyumdan çıkıyoruz, onlar da bizden ayrı bir yöne doğru gidiyorlar. Lyra'nın arabasına doğru yürümeye başlamadan önce tuvaleti kullanmak için duruyoruz. Yürüyüş kısa sürüyor ve vücutlarımızı sıcak tutmak için konuşuyoruz.

Arabasını birkaç metre ötede çim park yerlerinden birinde görüyorum.

ve birkaç nokta ötede Alistair'i aracının kaputuna yaslanmış, arkadaşlarıyla konuşurken görüyorum. Parmak eklemlerindeki aşırı kızarıklığı fark ediyorum, birkaçı kanıyor. Dövüşten sonra hâlâ gömleksiz olduğu için bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Onu görmezden gelip Lyra'yla arabaya binmem gerektiğini biliyorum, öylece gitmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. İçimden bir ses ona bir şey söyleyene kadar gitmeme izin vermiyor.

"Hemen döneceğim." Lyra'ya arabasının yanından geçip ona doğru giderken "Hemen dönerim" diyorum.

Beni ilk fark eden Rook oluyor, yüzündeki sırıtış ona tokat atma isteği uyandırıyor. Düşünmeye başladığımda yanaklarım kızarıyor, onlara ne yaptığımızı söyledi mi? Aman Tanrım, hepsi ne yaptığımızı biliyor mu?

Bu gece havasında kendimi aniden daha da açıkta hissediyorum ve kuyruğumu kıstırıp kayıplarımı azaltma dürtüsü güçlü, ama onlardan biri beni fark ettiğine göre bunu yapamam.

Hepsi bana doğru dönerek yer değiştirmeye başlıyor, hepimiz orada durup birbirimize bakarken hayatımın en garip on beş saniyesini yaşıyorum. Gözlerim Alistair'e doğru bakmayı bile reddediyor çünkü muhtemelen sırtıttığını biliyorum.

"Bu bizim işaretimiz çocuklar." Rook sırtlarını sıvazlıyor ve Alistair'e bakarak, "Mutlu yıllar dostum," diyor.

Doğum günü mü?

Ben kolumu arkaya atıp tişörtümü gergin bir şekilde tutarken onlar uzaklaşmaya başladı,

"Bugün doğum günün mü?" Onunla konuşmaya başlamanın en iyi yolu bu gibi görünüyor. Birinin suratına vurduğunu görmek beni tahrik etti diyerek başlayamam çünkü tehlikeli şeylerden etkilendiğimi düşünüyorum.

Başını sallıyor ve telefonundaki bir tuşa basarak saati gösteriyor: "En azından üç dakika öncesine kadar."

"Bu gece arkadaşlarınla ve şehrin yarısıyla parti vermiyor musun?" Bu bir şakaydı, onun ruh halini hafifletmesi gerekiyordu, ama görünüşe göre başarısız oldu.

Tişörtünü kapüşonundan tutup kafasına geçirdikten sonra gözlerimin içine bakarak, "Bunu kutlamıyorum," dedi.

Ciddiyet omuzlarına çökmüş, ses tonu düz. "Hadi ama, kaç yaşındasın, on dokuz mu? Bu bir yasa. en az kırk yaşına kadar doğum gününden nefret etmeye başlamamalısın."

Alay ediyor, dudaklarından kısa bir kahkaha dökülüyor, "Doğum günü demek dünyaya geldiğin günü kutlamak demek, değil mi?"

Başımı salladım.

"Dünyaya gelmek istemediğim halde bunu neden kutlayayım ki?"

Alistair Caldwell'in tüm kabadayılığının altında gerçekte kim olduğuna dair bilmece devam ediyor. Onun hakkında sadece onu izleyerek ve kötü tarafını görerek edindiğim bazı bilgilere sahiptim.

Kızgın olduğunu biliyordum. O üç çocuğa ölene kadar sadık olduğunu. Ve ne zaman ailesi hakkında konuşulsa,

bundan kaçındı.

Büyürken hayatım baktandı, zordu ama asla hayatıma son vermek istemedim. Asla burada olmamak istemedim. Birinin bunu istemesi için bir nedene ihtiyacı var, hem de çok iyi bir nedene.

O bir gizemdi ve meraklı bir kız için kriptonitti.

"Kalçandaki dövme. Daha önce görmüştüm, Silas'ta da bir tane var, değil mi?" Konuyu değiştiriyorum, bulmacanın başka bir parçasını bulmayı umuyorum.

Yavaşça tişörtünün alt kısmını kaldırıyor ve ön yüzünde bir iskelet olan madeni parayı ortaya çıkarıyor. Gözlerimi kısarak altta ve üstte yazılı kelimeleri okuyorum,

"Kabul et, Styx Ferryman." Yüksek sesle okudum.

Hiç düşünmeden parmaklarım kendiliğinden uzuyor ve tenindeki mürekkebi sıyrıyor.

"Bu Charon'un obölü. Birçok kültürde, ruhları yaşayanlar diyarından ööler diyarına götüren feribotçuya ödeme yapmak için bir madeni paraya sahip olmanız gerektiğine dair efsaneler vardır. Bu yüzden bazı insanlar öldüklerinde gözlerinin üzerine bozuk para koyarlar."

"Yunan mitolojisindeki Styx nehri gibi," elimi çekerek, "Peki neden ikinizde de bir tane var? Zamanı geldiğinde ikinizin de bozuk para sıkıntısı çektiğini sanmıyorum."

Gömleği düşüyor ve dövmeyi tekrar kapatıyor, "Hepimizde bir tane var. Bu şekilde birbirimize rüşvetle geri dönebiliriz. Ölümde bile."

Onları gibi bir sadakati daha önce hiç görmemiştim. Bunu duymuştum, insanlar sadık olmaktan bahsettiklerinde bunu böyle açıklıyorlardı ama hiçbirini bunu gerçekten yapmıyordu. Onların yaptığı gibi değil.

Birbirleri için gözlerini kırpmadan ölebilirlerdi ve bu yaptıkları her şeyde açıkça görülüyordu. Sanki tüm kırık parçaları birbiriyle mükemmel bir şekilde birleşmiş gibiydi. Karanlıkta birlikte xiulian uygulayabilir, kimsenin onlara zarar vermeye kalkışmayacağı bir yerde birbirlerini koruyabilirlerdi.

Doğum günü için hiçbir şey yapmamasının ne kadar üzücü olduğunu düşündüm. Genç ve fırsatları olan biri. Ailem her yıl karavan parkında bana bir parti verirdi, herkes bir araya gelirdi. Müzik ve kaydırak olurdu. Disney World değildi ama benim için özeldi.

Kimse doğduğu günden nefret etmeyi hak etmiyordu. Alistair bile.

"Hadi gidip bir şeyler yapalım." Bana şaka yapıyorsun der gibi bakarken ona bakarak teklif ediyorum.

"Ne yapacağım?" Dilini dişlerinin arasında gezdiriyor, sanki bir şeylerin peşindeymiş gibi sırtıyor ve ben de onu durdurmaya çalışmak yerine heyecanın içimden geçmesine izin veriyorum.

"Nasıl istersen. Bugün senin doğum günün, o parayı kullanmadan önce en azından bir tanesinin tadını çıkarmalısın."

"Sana kutlama yapmadığımı söylemiştim." Nefesi Önüne geçtiğinde yüzüme bakıyor.

"Evet ve umurumda değil. Ayrıca bana borçlusun." Yüzümde bir sırıtma belirdi ve beni ele geçirdi. Neye bulaşacağımızdan emin değildim ama bundan zevk alacağımı biliyordum.

"Sana ne borçlu olabilirim, Briar?" Adımı söyleme şekli çok yumuşak ve dilinde çıkardığı ses hoşuma gidiyor, özellikle de iki kaşını da kaldırıp bana yem atarken.

Yavaşça orta parmağımı kaldırıp tenimdeki baş harfleri göstererek onu tersliyorum.

"İlk dövme deneyimimi benden çaldığın için bana borçlusun. Yani aslında bu senin doğum gününle ilgili bile değil, senin bunu telafi etmenle ilgili."

Ağzından gök gürültüsünü andıran bir kahkaha çıktı. Bu ani sesle nefesim kesildi ve ne kadar hoşuma gittiği için midem bulandı.

Ve daha fazlasını istediğim bir sestti.

CHAPTER
find me
TWENTY EIGHT

alister

Bu eve daha önce hiç kimseyi getirmemiştim, erkekler dışında ve onlar bile uzun süre kalmamışlardı. Onu neden buraya getirdiğimden emin değildim, buraya gelmek için bir neden yoktu. Ona evi göstermek için de bir neden yoktu çünkü zaten burası evim değildi.

Belki de bir parçam ona tüm bu zenginliğin bana ne kazandırdığını göstermek istiyordu.

İçinde kimsenin olmadığı devasa bir ev. Görünürde ne sevgi ne de sıcaklık var.

Sadece pahalı mobilyalar ve aşırı pahalı aydınlatma armatürleri vardı.

"Burası büyüdüğüm tüm kasabayı barındırabilir." Ben kanlı eklemlerime ılık su tutarken o mutfağa bakıyor.

Ben eğilirken gözleri tezgahın üzerinde geziniyor, parmaklarını tezgahın üzerindeki her şeyin üzerinde gezdiriyor.

ne düşündüğünü merak ediyorum. "Güzel ama..."

"Beklediğin gibi değil mi?"

Başını sallıyor, "Evinizin kendinizi ifade edebileceğiniz bir yer olması gerekiyor. Ailenizin fotoğrafları yok, rahatlatıcı hiçbir şey yok, bu," kollarını açarak dönüyor, "teşhir için bir ev gibi görünüyor. Burada kimse yaşıyormuş gibi hissettirmiyor."

Bunun ne kadar ironik olduğuna gülebilirim.

"Burası bir ev. Ev değil." Dürüstçe söylüyorum.

"Bu yüzden mi onlardan nefret ediyorsun? Ailenizden bu yüzden mi nefret ediyorsunuz?" Sorarken bana bakmıyor, muhtemelen bana böyle bir soru sorma cesaretini göstererek kendini şok ediyor.

"Bana bir yabancı gibi davrandıkları için onlardan nefret etmiyorum. En başta bana sahip oldukları için, hayatının geri kalanında nefret edeceklerini bildikleri bir oğulları olduğu için onlardan nefret ediyorum." Vücuduma dolanan yılanları yavaşça çözmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Çekingen bir şekilde kafamın içine, derimin altına zaten sahip olduğundan daha fazla girmenin yollarını bulmaya çalışıyordu.

"Böyle söyleyemezsin. Daha önce iyi bir şey olmalı, ebeveynler çocuklarını doğuştan hor görmezler, Alistair. Bir nedeni olmalı."

Yumruklarım şiddet için ağrımaya başladı. Lavabonun giderinden akan kurumuş kana bakıyorum.

Saf.

O böyle biri.

Hiçbir şeyi olmadan büyümüş ve muhtemelen dünyanın sunabileceği her kötü şeyi gördüğünü düşünen bir kız olan o bile, insanların acımasızlığına karşı hala naifti.

Ben de ona bunu söylemek istiyorum. Herkesin boktan şeyler yapmak için bir nedeni yoktur. Onlar sadece dünyadaki berbat insanlar çünkü öyle olabiliyorlar.

"Bu konu hakkında konuşmayacağız." Konuşmayı bitiriyorum. Etrafı zaten olduğundan daha fazla kurcalamasına gerek yok.

"Tamam o zaman," diye mırıldandı sessizce, "Banyo nerede?"

Ona doğru yönü gösterdikten sonra, çocuklardan gelen mesajları kontrol etmek için telefonumu elime aldım.

Silas bize çocukken, belki sekiz ya da dokuz yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafımızı göndermişti, babasının günü birbirimizi nerf silahlarıyla vurarak geçirdikten sonra çektiği bir fotoğraf. Rook'un saçları hâlâ uzundu, yüzlerimiz yaşlanmıştı ama bu hâlâ bizdik. Beynimde onların bir parçası olmadığı mutlu bir anı yoktu. Onlarsız iyi bir şey yoktu, tüm kötü şeylere rağmen.

Hızlıca bir "*HB*." eklemişti.

Thatcher hala sekiz yaşında bir çocuk gibi giyindiğimle ilgili bir yorum yaptı, ben de buna orta parmak emojisiyle karşılık verdim.

Koridorda gürültülü bir çarpışma yankılanmadan önce düşün çalışma sesi duydum ve hemen alarma geçtim. Dorian ve ailem bir konferans için hafta sonu Seattle'daydı, onlar olmasaydı, Briar'a burada büyümenin gerçekliğini göstermek istesem bile tesise adımını atamazdı.

Sorum şu ki, o ne halt ediyordu?

Banyoya doğru yürüyorum, kapı hafifçe aralık, sadece ışığın kaçmasına izin verecek kadar.

"İnsanları davet etmeden evlerinde duş almak hiç de kibar bir davranış değil." Yüksek sesle söyledim.

Bir cevap duymadığımda biraz daha hızlı hareket ediyorum, kapıyı tamamen açıyorum ve boş buluyorum, cam duş bile birkaç dakika önce burada olan kişiden yoksun.

Ne oluyor lan?

Ancak lavabonun üzerindeki aynayı gördüğümde kayıp misafirimini yerini öğreniyorum.

Gel beni bul.

Camın buğusunda okunuyor, yumuşak, narin el yazısı sistemimi heyecanlandırıyor.

Oynamak istediği oyun bu muydu? Benim bölgemde mi?

Akıllı bir kız için ne aptalca bir hareket.

Duğu kapatıp mutfağa dönüyorum ve ceketimi telefonumla birlikte mutfak adasının üzerine atıp aramaya başlıyorum. Merdivenlerden yukarı çıkmadığını biliyorum çünkü fuayeye ulaşmak için beni geçmesi gerekirdi. Bu da evin arka kısmının adil bir oyun olduğunu gösteriyor.

Acele etmediğim için dudaklarımdan alçak bir ısılk dökülüyor. Küçük hırsızımı bulmak için acelem yok. Her odayı arıyorum, kapıların arkasını, boş odalardaki yatakların altını kontrol ediyorum.

Oradan ayrıldığım zaman bakılmadık yer kalmıyor.

Onu bulduğumda nefesini tutmasını, dudaklarından dökülecek en ufak bir sesi bile engellemeye çalışırken ellerini ağzının üzerinde tutmasını istiyorum. Kalbinin adrenaline çarpmasını ve teninin korku ve heyecan karışımından kızarmasını istiyorum.

Eskiden evdeki en sevdiğim yere doğru ilerlerken botlarımla sesi duvarlarda yankılanıyor.

Kapıyı parmak uçlarımla iterek açıyorum, el değmemiş ofiste bir masa, etrafa atılmış birkaç kitap ve kirden daha eski bir sehpa var. Cam

Evin bu bölümünü örten kubbe, yıldızların ve ayın odanın içinde parlamasını sağlıyordu.

Evimin etrafındaki ormana baktım, o kadar karanlıktı ki ağaçların arkasında neyin süründüğünü görmek imkânsızdı. Burada bizi herhangi bir şey görebilirdi.

Kıt ışıktaki bile masanın kenarının altından ayakkabı bağına benzeyen bir şeyin dışarı çıktığını görüyorum, sanki biri masanın altına diz çökmüş, dışarıdaki canavarlardan saklanmaya çalışıyor.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde masanın yanına yaklaşıyorum, avucumu masanın üstüne vurmada hemen önce ısığımı durduruyorum, orada hiçbir şey olmadığını görene kadar dudaklarımdaki sırtışın altına bakmak için eğiliyorum.

Bir an için kafam karışarak kaşlarımı çatmıştım. Converse'i masanın kenarına yüzüstü oturmuştu, düşünmem gereken bir numaraydı. İkiyle ikiyi iyi bir araya getiremiyorum, ellerimin yanlarımı sıktığını hissettiğimde yapıyorum,

"Boo." Sessizce fısıldar, "Korkmaktan hoşlanıyor musun, Alistair?"

Ellerinde dönüyor, yüzündeki sırtışa bakıyorum, kaşım hafifçe kalkıyor,

"Beni korkutmaya mı çalışıyordun?" Parmaklarım çenesinin altında duruyor ve ben eğilirken başını bana doğru kaldırıyor, "Bundan daha iyisini yapmalısın, Küçük Hırsız."

Ve onu Mezarlık'ta tribünde gördüğümde beri yapmak için can attığım tek şeyi yaptım. Doğum günüm için istediğim tek şeyi.

Ağzımı onunkine bastırıyorum, bizi birbirimize yaklaştırıyorum ve hemen dilimle onun tadına bakıyorum.

Başını ellerimin arasına alıp onu kendime daha çok çekiyorum, böylece daha derinden tadına bakabiliyorum. Dilim ağzının içinde hareket ediyor, onu masanın üzerine itmeyi, bacaklarını açmayı ve ikinci dudaklarını tatmayı planlıyordum ama görünüşe göre başka planları vardı.

Beklediğimden çok daha büyük bir güçle ellerini göğsüme bastırarak beni geriye doğru itiyor. İçgüdüsel olarak arkama uzandım, düşmek için sağlam bir şey aradım ve döner sandalyenin kolçağını buldum.

Oturmuş ona bakıyorum, bacaklarımın arasında durmuş, içinde kaybolmak isteyeceğim türden bir belaya benziyor. Ay, vücudunun sağ tarafını aydınlatıyor ve bana dokunmak istediğim tüm kısımlarını gösteriyor.

Düşük belli kot pantolonunun kalça kemiklerinin altına oturuşu, dar gömleğinin göğüslerini ağır ve esnek gösterecek şekilde sarışı, göğüs uçlarının sertleştiğini, gömleğinin kumaşından fark edildiğini fark ediyorum.

Çenem ve sikim aynı anda gerildi. Onu bu şekilde görmüş olabilecek diğer tüm erkekleri düşündüm. Meme uçları soğuktan dikleşmiş, havadan kızarmıştı. İstedim ki

Hiç tanımadığım adamların gözlerini oymak, sırf ona böyle baktığım için.

O mükemmelleştirilmiş kadın formudur. Daha erotik bir şey yok. Daha güzel bir şey yok.

Bilinçli hareketlerle saçlarını yana savuruyor, elleri göğsümde aşağı doğru hareket ediyor, tırnakları kuvvetle tenimin yüzeyini çiziyor. Kalçalarını sessizliğin sesine göre sallayıp, önümde dizlerinin üzerine çökene kadar düşerken kendinden emin.

Doğrudan cennete giden bir bilet gibi görünüyor ve onu almak için cehennem ateşinden geçebilirdim.

Parmaklarının kot pantolonlu kalçalarımda bir aşağı bir yukarı gezindiğini, o kaleydoskop gözleriyle bana baktığını hissediyorum. Ay, gözlerinin içindeki her pis, kirli düşünceyi bana gösteriyor.

"Oradayken bir şeyler yapmayı mı planlıyorsun?" Kaşlarımı kaldırıp ona bir şey yapması gerekiyormuş gibi bakarak soruyorum. Sanki beni etkilemesi gerekiyormuş gibi. Sanki beni tatmin etmeyi beceremeyecekmiş gibi bakıyorum ona, becerikli olduğunu bildiğim halde.

Ama benim küçük hırsızım meydan okumayı sever.

"Kimse sana nasıl sabırlı olunacağını öğretmedi, değil mi Alistair?"

Vücudunu öne eğip başını kot pantolonumdaki kalın çizgiye doğru eğiyor. Onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Nefesim malzemenin içinden geçerek beklentiyle seğirmemi sağlıyor. Alt dudağımı yalıyorum, dişlerimle yakalıyorum.

"Dikkatli ol. İsteddiğimi almadan önce benimle dalga geçmene bir süre daha izin vereceğim."

Tam bunu söylerken, dili pembe ağzından fırlayıp uzunluğumun üzerinde geziniyor. Saçlarının arkasından tutup kendimi boğazına kadar kaydırmamı engellemek için parmaklarımı kolçağa geçiriyorum.

Onun içinde olmak istedim. Her deliğini. Hepsini.

Başımı göğsüme yaslayıp kot pantolonumun düğmesiyle oynamasını izlerken, bir yandan da ağzı cüzdanımın zinciriyle oynuyor. Dilini soğuk metalin üzerinde aşağı yukarı yuvarlayarak zincirin halkaları arasında dolaştırıyor.

Siktir, bu çok ateşli. Kendi kendime düşünüyorum, bana gerçekten dokunmadan önce zevkimi vermek istemiyorum.

"Erkeklerin cüzdanlarını böyle mi çalıyorsun?" Dilim üst dudağıma yaslanıp bir gülümsemeyi gizliyor. "İyi teknik." Ekliyorum.

Bu açıdan gülümsemesini görebiliyorum, sadece bir kısmını, çoğunlukla kucağıma dökülen sarı saçlarını, burnunun ucunu ve sıcak ağzından dışarı uzanan dilini. Ama yine de gülümsemesini fark edebiliyorum.

"Çok komik," diye gülüyor, bacaklarımın arasındaki titreşim kalçalarımın biraz sarsılmasına neden oluyor.

Ağızından daha tutarlı kelimeler çıkmıyor, çünkü kotumun düğmelerini açtıktan sonra, sikimi dışarı çıkaracak kadar kotumu aşağı çekmeme yardım ediyor. Zonklayan uzunluğum dimdik duruyor, ucu kızgın ve beklentiyle şişmiş.

Briar'ın gözleri, bakışlarını aletime sabitlemeden önce biraz açılıyor. Aleti çoktan içine aldığını ve en derin yerlerine kadar ulaştığını düşünerek sırtıyorum. Onun bu hevesi beni sürekli etkiliyor.

Elini aletimin etrafına sarması, taşaklarıma doğru bir şok yaratıyor. Dudaklarını tamamen etrafıma sarmadan önce ucundaki küçük beyaz damlacığı yalamak için zaman ayırdığında hareketsiz kalmak için savaşıyorum.

Dişlerimi sıkarak inliyorum, bedenime mükemmel bir şekilde uyum sağlarken çenem sıkılıyor. Şaftıma doğru gittikçe alçalırken ağzının etrafımda gerildiğini hissedebiliyorum. Elim kendiliğinden tepki veriyor, saçlarını yakalıyor ve yumruğumun etrafında döndürüyor.

Dili hızla kaygan tükürüğüyle şaftımı köpürtüyor, elinin sıcak, pembe dudaklarının arasından sikimin giriş ve çıkışıyla aynı anda tabanımı pompaladığını hissedebiliyorum.

Bacaklarımın arasında çalışmaya devam ederken başımın geriye düşmesine izin veriyorum.

Hızını biraz kontrol etmesine izin vererek, ıslak dilini alt taraf boyunca gezdirirken oynamasına izin vererek, onun

Ağız etrafımda sıkı ve sıcak. Tamamen aşağı düştüğünde, aletim boğazının arkasına çarpıyor, yardım edemiyorum ama onu bir saniye daha orada tutuyorum.

Geri gelmek için mücadele etmediğinde, boğazında sabit kalmama izin verdiğinde, biraz daha ileri götürüyorum. Elim ağzının uzunluğumdaki hareketini kontrol ediyor, dudaklarını yukarı ve aşağı hareket ettiriyor.

"Sikeyim." İnliyorum, kaygan ağız beni çok iyi alıyor. Kavramam sıkılaşıyor, aletim artık alay etmeye dayanamadan önce hızım biraz artıyor.

Ayağa kalkıyorum, iki elimi başının arkasına koyuyorum, parlak gözleri bana ihtiyaçla bakıyor ve ben boğazından aşağı doğru kayarken inliyor. Beni kendine doğru çekerken tırnaklarının kalçalarımın battığını hissediyorum.

"O daracık ağzını sikmeme yardım edecek misin, Briar? İstedğin bu mu, bebeğim? Sert mi olsun istiyorsun?" Onu şaftımın kökünde tutarak soruyorum, bir nefes almak için onu serbest bırakmadan önce cevabını bekliyorum.

Gözlerinin sulanışına, yerde bana ne kadar muhtaç olduğuna bakarken bile boşalmak istiyorum. Hevesle başını sallayarak bana ihtiyacım olan izni veriyor.

Kalçalarım öne doğru sallanarak tüm uzunluğumu boğazından aşağı gönderiyor ve boğazının etrafımda daraldığını hissediyorum. Kendimi onun içine gömülü tutuyorum, kalçalarımı kısa itişlerle sarsıyorum, ellerimi yüzünü tek bir noktada tutmak için kullanıyorum.

Bakışlarımın bacaklarımın arasında özenle çalıştığı yere kaymasına izin veriyorum, sırlıslıkla olmuş sikim itilmiş dudaklarının arasından hızla girip çıkıyor, yanakları emiştikten çukurlaşıyor.

Ağzını kullanabildiğim kadar kullanmaya devam ediyorum, kendimi boğazının arkasına itiyorum, böylece ondan tatmin edici yumuşak bir öğürme duyuyorum. Her itişte dudaklarını sikimin etrafında kapalı tutuyor, yapabildiğinde dilini oynatıyor.

Verdiğim her şeyi aldı. İsteyerek yiyordu, aldığı kadar iyi veriyordu. Onu benim için dizlerinin üzerinde görmekten daha ateşli bir şey olamazdı.

Sanki izlediğimi biliyormuş gibi gözleri açık, yeşil küreler bakışlarımı buluyor ve onu tutuyor. Tüm bunlar boyunca emmeyi bırakmıyor, sadece benim için orada kalıyor. Başı aşağı yukarı sallanıyor, kalçalarımın ritmini hiç kaçırmıyor.

Hiç bu kadar neşeli hissetmemiştim. Seks hiç böyle hissettirmemişti.

Daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti.

Özensiz sesler havada yankılanıyor, ellerim saçlarında kıvrılıyor, aşağıda olduğu her saniye ondan daha fazlasını istiyorum. Burnundan sonsuza kadar nefes alamayacak kadar büyüğüm, bu yüzden geri çekiliyorum, ağzından çıktıktan sonra nefes almasına izin veriyorum.

"Kahretsin," diye boğuk bir sesle konuşuyor, çenesini silerken biraz öksürüyor ve gözyaşları içinde bana bakıyor.

agresif doğası yüzünden yüzünü aşağı indirdi. Telefonum olsaydı fotoğrafını çekerdim, böylece hayatımın geri kalanında her gün otuz bir çekebilirdim.

Kırmızı çerçeveli gözleri, kıpkırmızı yanakları, şişmiş dudakları ve ağzının kenarlarından damlayan tükürük. Mahvolmuştu, altımda nefes nefese kalmıştı ve benim tek istediğim daha fazlasıydı.

Onun paramparça olmasını, gözyaşlarını bir kavanozda biriktirip daha sonra sikimi sıvazlamak için yağ olarak kullanmayı istiyordum. Onun olduğu her şeyi içime çekmek, parçalamak, işim bitene kadar kullanmak istiyordum.

Eğildim, parmaklarımı yanaklarına bastırarak onu dizlerinden kaldırıp dudaklarıma doğru yönlendirdim. Öpüşüm acı verici, dillerimiz birbirinin etrafında yılan gibi dolanırken ağzını kendi ağzımla cezalandırıyorum.

Kendimi sandalyeye geri oturtup, kotunun düğmesini açabilmem için onu kalçalarımın arasına geri çekiyorum. Parmaklarım ilmeklere takılıyor ve onları ince bacaklarından aşağıya doğru çekiştiriyor.

İç çamaşırlarını zarifçe çıkarıyor, külotunu çıkarırken rehberlik etmesi için omuzlarımı tutuyor, kontrolü bir kez daha ele alıyor ve kucağıma sürünüyor. Amcığının sıcaklığının sertleşmiş aletime karşı titreştiğini hissediyorum.

Elimi uzatıp boğazına doladım ve onu bir kez daha ağzıma doğru çektim.

Sikimi alıyorsun, değil mi Briar? Boşalana kadar seni becermeme izin ver?"

Arka cebime uzanıp içine yerleştirdiğim prezervatifi buluyorum, paketi dudaklarımın arasına alıp dişlerimle yırtarak açıyorum ve şaftımdan aşağı kaydırıyorum. Gözlerimi ondan hiç ayırmıyordum.

Usulca başını sallıyor, sağ eliyle sikimi kavramak için aramıza uzanıyor, sikimin başını yarığının üstünden aşağıya doğru sürüklüyor ve beni sularıyla kaplıyor.

Ellerimi dar kalçalarının yan taraflarına bastırıp onu şaftımın tüm uzunluğu boyunca aşağıya doğru itmeden önce, ucum dudaklarının arasına giriyor, içinde sadece bir an.

Başımı omzuna koyup zevkle inliyorum, o da benim boyutuma alışırken hem zevk hem de hafif bir rahatsızlık içinde şaşkınlıkla soluyor. Kulağıma yoğun bir şekilde nefes aldığını duyabiliyorum, kalçalarını üstümde sallamaya başladığında duyularımı dolduran nazik inlemeler.

Göğüs uçlarının gömleğinin içinden vücuduma battığını, sıcak gövdesinin ve o dolgun, yuvarlak kalçalarının benimkilere bastırdığını hissedebiliyorum. Kalçalarını her sallayışında ağızından sözsüz bir inilti çıkıyor ve sikimi bir kez daha içine sokarak dar duvarlarını dolduruyor.

Tırnakları kürek kemiklerime batıyor, ivmesi artıyor, vücudundaki tüm kasları şaftımın üzerinde kendini becermeye yoğunlaştırırken öne doğru eğiliyor. Dilimi boğazının sütunu boyunca gezdirerek ter damlalarını topluyorum, dilimde onun tuzlu tatlı tadının tadını çıkarıyorum.

"Alistair, ben-" İnliyor, ritmini kaybediyor ve bunun daha fazlasını arzuladığı için olduğunu biliyorum. Daha fazlasına ihtiyacı var.

"Ne bebeği? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de sana vereyim." Dudaklarımı süsleyen bir sırtışıla kulağına sesleniyorum. Sadece onun söylediğini duymak istiyorum. Yıkıldığını ve bana sorduğunu duymak istiyorum.

"Ben... Ben, lanet olsun bu çok iyi hissettiriyor. Bu nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?" Ağlıyor, horozumun vurması için mükemmel noktayı bulmaya çalışırken sekiz rakamlı bir pozisyonda hareket ediyor.

Sol kolumu beline dolayarak onu aletimin üzerine itiyorum, her bir santimi alması için onu zorluyorum, küçük amını uzunluğumun etrafına geriyorum.

"Bana ne istediğini söyle, Briar." Talep ediyorum.

"Becer beni, lütfen? Beni becermeni istiyorum." Muhtaç ve yumuşak bir şekilde söylüyor.

Kalçalarımı onunkilerle buluşturmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Onu aşağıda tutuyorum, böylece onun kaygan tüneline girip çıkan tek şey benim sikim oluyor. Sanki benim için yapılmış gibi amından süzülüyor.

Kalçalarım onun kışına çarparak kış bahçesinde yankılanıyor, orgazmım hızla artıyor. Önce onun boşalmasına ihtiyacım var, patlamadan önce onun etrafımda kenetlenip adımı haykırdığını hissetmeliyim.

Boşta kalan elimle boğazını sarıyorum, boynunun yanlarını sıkarak nefes almasına baskı yapıyorum. Basıncı arttırıyorum, oksijene ihtiyaç duyma dürtüsüyle savaşımaya çalışırken gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasını izleyerek sıkıca tutuyorum.

Beynindeki savaş ya da kaç içgüdüsünü tetikliyorum. Ona aşırı dozda alabileceği o güvenli kafayı veriyorum. Ayak parmaklarının kıvrılmasını ve kanının yanıyormuş gibi hissetmesini sağlayan türden.

Lanet bir tanrıça gibi görünüyordu.

Yarağımı iyi bir kız gibi aldı, vücudu bana doğru eğildi, başı geriye eğildi, ağzı açık kaldı ve göz kapaklarının arkasında yıldızlar parlarken gözleri sıkıca kapandı.

Kum saati figürünün kucağıma oturuşu, sikimin tekrar tekrar içinde kayboluşu. Boşalmazsam ölecekti.

"Aman Tanrım..." Kollarımda neredeyse tamamen gevşerken sesi boğuk ve sessiz, aletimin her tarafına boşalıyor, orgazm sıvısıyla kucağımı ıslatıyor. Duvarları etrafımda kenetleniyor, ona doğru geri itmeyi bile neredeyse imkansız hale getiriyor.

Boğazını serbest bırakıyorum, inlemeye çalıştığını ve nefes almak için boğulduğunu duyuyorum.

Doruk noktam beni ele geçiriyor, kendimi vücudunun içine olabildiğince derine gömdüğümde duyularımı eziyor. Aletim kasılıyor ve nabız gibi atıyor, zevk birkaç dakikalığına dünyadaki diğer her şeyi bastırırken karın kaslarım kilitleniyor.

Elleri vücudumda gevşiyor, başını omzuma bırakıp nefesini tutarken vücudu benimkine doğru sarkıyor.

Kendimizi toparlarken ortalık sessizdi, ikimiz de hareket etmiyorduk. Gözümü kırptığımı bile sanmıyorum, kırparsam bu anın biteceğinden çok korkuyorum.

Orgazm sonrası kafayı bulmaktan farklı bir duygu dalgası beni ele geçirdi. Sanki zihnim şimdilik kendisiyle savaşmayı bırakmış gibiydi. Hiçbir şey ağır gelmiyordu ve her şey sadece... öyleydi.

Başının hareket ettiğini ve kulağıma doğru döndüğünü hissettim,

"Mutlu yıllar, Alistair." Fısıldadı, bir kahkaha havaya karıştı.

İlk defa.

Gerçekten
öyleydi.



CHAPTER *carrie rides* TWENTY NINE

Briar

"Pamuk şeker insanların sahip olabileceği ilahi yiyeceğe en yakın şeydir, bunu biliyor muydun?" Yapışkan, pembe renkli tüylerden bir avuç daha ağzıma atıyorum ve dilimin üzerinde eriyip gitmesine bakarak inliyorum.

"Seninle tartışırdım ama bunun tadı o kadar güzel ki tartışabileceğimi sanmıyorum." Lyra mavi tatlılık bulutunu çiğneyerek cevap veriyor.

"Kızlar! Çalışıyor musunuz yoksa boş boş oturuyor musunuz?" Amcam elinde bir kutu eski yeşil şarap şişesiyle gelip onları önümüzdeki bankın üzerine koyuyor.

Lyra ve ben yüksek sesle gülmeden önce birbirimize bakıyoruz. Ayılmak için bir dakika ayırarak, "Üzgünüm Thomas. Öğle yemeğimizi yiyorduk, otuz dakika mola vermeden insanları çalıştırmak yasa dışı." Şaka yapıyorum.

Gözlerini şakacı bir şekilde devirerek ikimize de sırtıttı, "Daha otuz dakikadır burada bile değilsiniz!"

İkimiz de pamuk şekerlerimizi yere bıraktık ve standın kurulmasına yardım ederken gülmeye devam ettik. Güneş batmaya, ışıklar gökyüzünü aydınlatmaya, hava yağlı yemek ve tatlı kokusuyla dolmaya başladığında müziğin sona ermeye başladığını duyabiliyordum.

Ponderosa Springs Karnavalı bu yıl Hollow Heights tarafından öğrencilerin de katılımı için düzenleniyordu. Çoğunlukla üst sınıflar stantlar kuruyor ya da şişe standı gibi oyunları yönetiyordu.

Yurtlara dönmeden önce birkaç tur atmak için karnavala gitmeden önce amcamın Ring Toss'u kurmasına yardım ediyorduk.

Masanın üzerindeki şişeleri düzenliyordum ki Thomas'ın adımı söylediğini duydum ve hafifçe döndüm,

"Ne var ne yok?" Yumuşak bir şekilde gülümseyerek soruyorum.

Ensesini kaşıyor, yanımda duruyor ve karıştırdığım şişeleri kurcalıyor.

"Biliyorum, sen büyürken pek yanında değildim ve ben senin ebeveynin değilim," diye söze başladı, daha da gergin görünüyordu, "Ama burada senin vasin sayılırım, ya da en azından öyle hissediyorum, anlıyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum, "Benimle kuşlar ve arılar hakkında konuşmaya mı çalışıyorsun? Çünkü annem çoktan açıkladı.

Hepsi bu."

"Hayır, hayır, hayır," başını şiddetle sallayarak ellerini önünde birleştirdi, "öyle demiyorum. Sadece," diye nefes aldı, "son zamanlarda Alistair Caldwell ve arkadaşlarıyla takıldığını biliyorum."

Olmam gerekenden daha çok şaşırdım.

Yani, kampüste onun elini tutarak dolaşmıyordum ama sınıftaki ilk günümünden beri birlikte görölüyorduk. İnsanların konuşacağını biliyordum. Doğum gününün üzerinden birkaç hafta geçmişti ve bu sürenin çoğunu birbirimize dokunabileceğimiz yerler bulmaya çalışarak geçirmiştik.

Onun arabası, Lyra dersteyken benim yata Khanem, duş, en son ne zaman bu kadar kısa sürede bu kadar çok seks yaptığımı hatırlayamıyordum.

Yine de onunla ne zaman kendisi hakkında konuşmaya çalışsam, Rosemary hakkında ya da sadece kim olduğu hakkında sorular sorsam, hemen geri çevriliyordum. Ve sadece seksle yetinmekten nefret ediyordum.

Her seferinde kendime çekip gideceğimi, bana devam etmemi sağlayacak bir şey vermezse onu yalnız bırakacağımı söyledim.

Yapamadım işte.

Utanç verici bir şekilde, onun bazı parçalarına sahip olduğum sürece bunu yapmaya istekliydim. İçten iç e orada bir şeyler olduğunu biliyordum, sadece görmeme izin vermiyordu. Ben de

Onu gördüğüm anda anlamıştım, Alistair bağımlılık yapıyordu. Sonunda tadına bakana kadar ne kadar olduğunu bilmiyordum.

Onu bırakmak kolay değildi, özellikle de bana dokunma şekliyle. Birlikteyken bana sarılma şekli ve orgazmlarımızdan sonra yan yana yattığımızda bakışlarını yumuşatışını yakalayışım.

Ağını etrafımda gittikçe daha sıkı sarıyordu ve ben de ona izin veriyordum.

"Biz sadece arkadaşız." Hiçbir şey olmamış gibi geçiştirdim. Yalan söylemiyordum, bir etiketimiz yoktu, bu yüzden arkadaş gerçeğe daha yakındı.

"Ve bu iyi. Sadece dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı? Alistair'in burada özel bir şöhreti var. Ailesi de öyle. Sadece incinmeni istemiyorum, Briar."

Babam olsaydı, onun da aynı şeyi söyleyeceğini biliyordum. Babam zaten Alistair'i dövmeye kalkardı ama bunu bana önceden söylerdi ve ondan uzak durmamı söylemesine rağmen yine de minnettar olurdum.

Kollarımı beline dolayarak ona çabucak sarılıyorum, "Dikkatli olacağım. Teşekkürler Thomas."

Bu onun omuzlarını rahatlatıyor gibi görünüyor, bana tekrar sarılırken bıraktığı nefes başımın tepesinde yuvarlanıyor.

"Grup kucaklaşmasını kaçırdım mı?" Lyra diğer kutularla birlikte yürürken şakayla karışık surat asıyor.

Sonraki bir saati Thomas'ın oyunu kurmasına yardım ederek geçiriyoruz, hatta muhtemelen en güvenli olmadığını bildiğimiz karnaval araçlarına binmeye başlamadan önce ilk birkaç müşterisinin başlamasına yardımcı oluyoruz.

Saçlarım rüzgârda savruluyor, yanaklarım son yolculuktan dolayı çatlamış hissediyor ve buraya geldiğimizden beri gülmeyi bırakmadım.

Lyra ile konuşuyorum, omzum başka birine değdiğinde etrafta dolaşıyorum.

"Ah, özür dilerim." Mırıldandım, arkamı döndüm ve çarptığım kişiyi yakalamak için ellerimi uzattım.

"Kaderimizde böyle karşılaşmaya devam etmek varmış gibi görünüyor" diyor, "Bana bilerek rastladığını düşünmeye başlıyorum."

Gülümsemesi beni neredeyse kör ediyor, ama bu bile yüzünü tanıdığım gerçeğinden beni uzaklaştırmaya yetmiyor.

Bir süre önce kütüphanenin dışında onunla karşılaştığımda beni hatırlayacağını düşünmemiştim. Seçtiğim bölümle ilgili kitaplarımı toplarken kısa bir sohbet yapmıştık ve derslerimle ilgili yardıma ihtiyacım olursa ona ulaşmamı istemişti.

O ana kadar onu sadece fotoğraflarda görmüş olmak, onunla olan benzerliğini daha da şaşırtıcı kılıyordu.

Alistair. Dorian onun ikizi olabilirdi, burnunun biraz fazla sola yatık olması ve Alistair'in keskin yanaklarına kıyasla yanaklarının yumuşak olması dışında.

"Derslerin nasıl gidiyor? Sana sorun çıkaran bir öğretmen var mı? Bay Gabble'ın oldukça titiz olduğunu biliyorum."

"İyi gidiyorlar. Henüz bir sorun yok." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum, konuşmayı hafif tutarsam ondan daha çabuk uzaklaşabileceğimi umuyorum.

"Kabalık ediyorum, ben Dorian," Lyra'nın sıkması için elini uzattı, Lyra da uzattı, "Dorian Caldwell."

"Lyra," diye yanıtlıyor elini onunkiyle birlikte aşağı yukarı hareket ettirerek.

"Karnavalın tadını çıkarıyor musunuz hanımlar? Yemin ederim her yıl daha fazla atraksiyon oluyor. Gelecek yıl Hollow Heights'ın daha büyük bir panayır alanına ihtiyacı olacak." Ellerini ceplerine sokarak gülüyor.

"Öyle görünüyor." Garip bir şekilde söyledim.

Dorian bana onu tuhaf bulmam için hiçbir neden vermemişti ama Alistair'in ailesinden bu kadar nefret etmesinin nedenlerinden birinin de o olduğu hissinden kurtulamıyordum.

"İkiniz de birinci sınıftasınız, değil mi? Yani kardeşim Alistair'i tanırırsunuz?"

Soruyu soruş şekli bana cevabı zaten bildiğini düşündürüyor. Gözlerindeki bu parıltı ona yalan söylemem için beni cesaretlendiriyor. Nasıl tepki vereceğimi görmek

için izliyor.

"Elbette onu tanıyoruz. Yani, onu *tanıyoruz*. Soyadınız bu civarda oldukça popüler." Sahte kahkahamın onu ikna etmeye yeteceğini umarak yalanımı bir şakayla örtüyorum.

"O zaman önce daha çekici olan kardeşle tanıştığın için kendini şanslı say." İyi bir önlem için bir göz kırpması ekler.

İyi davrandığını biliyorum ama bu yorum tüylerimi diken diken ediyor.

"Sanırım öyle." Kolayca yalan söylüyorsun.

"Geçen gün kütüphanede sana soracaktım, ama" diyerek elini cebine attı ve telefonunu çıkardı, "numaranı almak isterim, belki seni yemeğe götürürüm? Harika bir restoran biliyorum-"

"Üzgünüm ama bir erkek arkadaşım var. Yine de teklifin için teşekkür ederim." Sözünü bitiremeden araya giriyorum ve Lyra'yı da yanıma alarak yavaşça ondan uzaklaşmaya başlıyorum.

Kötü bir şeyin parlaması gülümsemesini on saniyeden kısa bir sürede kibarlıktan çarpıklığa dönüştürüyor. Reddedilmemin verdiği sıkıntı yüzüne yansıyor ama çok geçmeden kayboluyor, her zamanki çekici yüzü yerine geliyor.

"O zaman belki başka zaman," diye kıkırdıyor, "Siz hanımlar bu gece güvende olun, eminim sizi buralarda göreceğim."

O r t a y a çıktığı kadar çabuk gitti.

Karnaval misafirlerinin kalabalığı arasında kaybolmak.

Birlikte diğerk oyuncaklara doğru ilerliyoruz, Lyra'yı Tilt-A-Whirl'de kaç kez izlediğimden neredeyse başım dönüyor. Her iki durumda da eğleniyorduk, gece biraz daha soğumaya başladığında keyfimize bakıyorduk.

Tuvaletin dışında durmuş Lyra'yı bekliyordum, telefonumu karıştırıyordum ki izlendiğimi hissedince ensemdeki tüyler diken diken oldu. Gözlerimi kaldırdım, önümdeki kalabalığa baktım ama bana bakıyor olabilecek kimseyi göremedim.

Birinin elini koluma doladığını hissetmek beni alarma geçiriyor.

"Çığlık atma." Kulağıma fısıldandığını duydum.

Geriye doğru sarsıldım, karnavalın gürültüsünden uzakta banyo binasının arka tarafına doğru çekildim. Vücudunun benimkine bastırıldığını ve beni tuğlanın kenarına yasladığını hissediyorum. Karanfil ve baharat kokusuyla anında rahatlıyorum.

"Lyra'yı bırakamam." Ellerimi ceketinin derisine bastırıp aramıza mesafe koymaya çalışarak fısıltıyla bağıriyorum.

"İşimiz bitene kadar çocuklar onunla birlikte olacak." Alistair cevap veriyor, çerçevesi beni burada yanıımızdan geçebilecek herhangi birinden koruyor.

Gözlerimiz buluşuyor, yüzlerimizi aynı sırtışırlar süslüyor, "Okul etkinliklerine gelmediğini sanıyordum." Israr ediyorum.

"Rook huni kek istedi."

Tüm düşüncelerimi yakıp kavuran yakıcı bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce bana söylediğı son şey bu. Vücudu beni geriye doğru eğip yumuşak tenime karşı her kasını hissetmemi sağlarken sıcak kaldırımda buz gibi eriyorum.

Parmaklarım deri ceketinin yakasını kavlıyor, onu kendime yaklaştırıyorum. Onu her yerde hissetmeye ihtiyacım var.

Bir vuruş daha. Bir kez daha uçmak. Bunu zihnimde tekrarladım.

"Sadece Rook için, ha?" Dudaklarımız ayrıldığında fısıldıyorum.

Başını boynumun kıvrımına daldırmadan önce dişleriyle alt dudağıımı ısıırıyor ve ıslak dili boynumun sütunu boyunca ilerlerken yüksek sesle nefes almamı sağlıyor.

"Sadece Rook için." Homurdanıyor.

"Yalancı." Şefkatle inliyorum, ellerimi kaslı karnına götürüyorum, parmaklarım gömleğinin kenarından yukarı doğru süzölüyor ve dokunuşumun altında yanan çıplak tenine dokunuyor. O her zaman çok sıcak. Her zaman yanıyor.

Ağızıyla boğazımı işaretlerken dudaklarındaki gülümseme büyüyor, "Gerçek mi?" İçimde şimşekler

aktıran derin bir sesle gürlüyor.
"Lütfen."

Sesim beklediğimden daha muhtaç çıktı ama sanırım Alistair'den tek istediğim buydu. Gerçektir, cevaplardı, bunun bir seks festivalinden daha fazlası olduğunu kanıtlayacak bir şeydi. Onun için görünmez, kolay yatan zavallı bir kızıdan daha fazlası olduğumu.

"Bu gece halletmem gereken bazı işler var ama önce seni tatmalıyım. Kafamı toparlamak istiyorum. Ve sana bir şey sormam gerekiyor," diye başlıyor,

"Hangi vücut yıkayıcısını kullanıyorsun?" Elde edebileceği en iyi kokain türüymüşüm gibi içime çekerek soruyor.

Ağzımdan kaçan kahkahaya engel olamıyorum, "Ne?"

"Üzerindeki bu koku da ne? Lanet olası çiçekler gibi."

Burnunun ucuyla boynumdaki damarların izini sürmesi kollarında titrememe neden oluyor.

"Elleri kalça kemiklerimin üzerine düşüp onlara daireler çizerken, "Olay. Siyah frenk üzümü ve orkide. Sanırım."

Biz orada dururken, eller açıkta kalan tene uzanırken, birbirimizi daha yakına çekerken, kısa nefesler alırken, birbirimizi çalıştırırken nazikçe inlerken bu kokuyu kullanmaya devam etmek için zihinsel bir not alınır.

Bunu sevmiştim. Bunun yeterli olmasını istedim, ama başım duvara yaslandığında, beynim bunu

Konsantre olmam imkansız. İlgilenmem gereken bir şey derken neyi kastediyor? Ne yapacakmış?

Bu benim için yeterli olamazdı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Cevaplara ihtiyacım vardı.

Bencil olmak istedim çünkü Alistair'in tamamını istiyordum.

Sadece parçalar değil.

Ellerimi göğsüne bastırıp hafifçe iterek ikimizin arasına bir boşluk koyuyorum, "Alistair, bekle-" diye başlıyorum, boğazımdaki sinirleri yutarak,

"Bu gece neyle ilgileneceksin?"

Gözlerimi onunkilerle birleştirmek gibi bir hata yapıyorum. Koyu, zengin, acı kahverengi gözler bana şiddetli bir yağmurdan sonra taze toprağı hatırlatıyor. O kadar koyu ki mürekkep gibi, neredeyse siyah, anlayamadığım derinliklerle dolu.

Onları renklendiren şehvet parlaklığını kaybetmeye başlıyor ve ne istediğimi anladığını biliyorum.

"Yapma." Başını sallayarak, "Bunu şimdi yapma." diyor.

"Rose hakkında mı? Flaş bellekte bulduklarımız hakkında polise gidip Bay West'i ihbar mı edeceksin? Yapacağın şey bu mu?"

Ellerini bedenimden çekti, "Halledildi." "Nasıl? Birine mi söyledin?" İtiyorum, "İhtiyacım var bir şeyler yapıldığını biliyorlarsa, muhtemelen dışarıda yüzlerce kayıp kız vardır. İşte kanıt.

insanların çözülmemiş adam kaçırma olaylarını çözmesi gerekiyor! Bir şeyler söylemelisin." Videoyu izlediğimden beri aklımın bir köşesinde uğuldayıp duruyordu.

"Sen bunun bir parçası değilsin. İşini yaptın ve şimdi hallediliyor. Bilmen gereken tek şey bu."

Kaşlarımı çatıyorum, "Tüm bilmem gereken bu mu? Benimle dalga mı geçiyorsun? Senin için bir kasaya girdim! Okuldan atılabilirdim, hatta tutuklanabilirdim! Bilmeyi hak ediyorum!"

Onu hasta etmişim gibi benden uzaklaşması göğsümde keskin bir acıya neden oluyor, denizanalarının sizi şok etmeden önce dokunaçlarını vücudunuza sarması gibi, yanmayı şimdiden hissedebiliyorum.

"Hayır, sana şantaj yaptığım için bir kasaya girdin. Bana iyilik yapmışsın gibi davranma, Briar."

"Ciddi misin sen?" Tükürdüm ve ardından sert bir kahkaha attım, "Bu konuda böyle mi davranacaksın?"

"Ne bekliyordun ki? Sevişmeye başladık ve yaptığım her şey için sana bir açıklama borçlu muyum?"

Ses tonunun ne kadar sert olduğunu, sözlerinin ne kadar sert olduğunu görünce irkiliyorum.

vardır.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim. Eğer bir şey arıyorsan Sana güzel diyecek ve aşka inanmasının sebebinin sen olduğunu söyleyecek bir erkek arkadaşın varsa, kaba bir uyanış yaşayacaksın çünkü o ben değilim. Bu," diye parmağını sallıyor

ikimiz arasında, "seks. Hepsi bu, sadece seks. Kendini daha fazlası olduğuna inandırmaya çalışma."

Kalbim kırıldığı an göğsümde büyük bir çarpma sesi duyacağımı sanmıştım. Camın yere çarpması gibi bir gürültü çıkaracağını.

Öyle olmadı. Bunun yerine parçalar birbirinden ayrılırken sessiz bir yas anı yaşadım. Bundan bu kadar etkilenmemin bir nedeni olmamalıydı.

Neden yapayım ki?

Alistair Caldwell kötü haber. O bir bela. Bana eziyet etti. Cinayetlere ve seks çetelerine karıştı. Onda kurtarılabılır hiçbir şey yok.

Ama öfke ve nefret arasında kısa bir süre vardı ki, o benim kötü haberimdi. Başımın belasıydı.

Aptalca, özel olduğumu düşündüm. Yani bana dövme yaptı, değil mi? Tüm dünyanın görmesi için beni işaretlemedi mi?

Bu donuk ağrı tüm vücuduma yayılmaya başladı. İçten içe böyle hissettiğini bilsem bile bunu yüksek sesle söylediğini duymak canımı yakıyor.

Ama bu Alistair. Muhtemelen fethettiğini görmek için siktiği her kıza dövme yapıyordur. Dokunduğu her şeye sahip olduğunu göstermek için.

Bir yılanın çizgilerini değiştirebileceğini düşünmek benim hatamdı.

"Senin için daha kolay, değil mi?" "Senden nefret etmem için mi?" diyorum. Gözlerim yanıyor ama onun için tek bir damla gözyaşı dökmeyi reddediyorum. O bunları anlamıyor.

Başını sallayarak alay ediyor, "Bana karşı bir şey hissetmeni istemiyorum. Bu daha kolay olurdu."

"Açılmaktansa senden nefret etmemi tercih ediyorsun. Neden her zaman böyle bir pislik olduğunu açıklamaktansa! Bu yüzden bana aileden bahsetmiyorsun, değil mi? Seni bu hale onlar getirdi, değil mi?"

"Sana söylemiyorum çünkü bu seni ilgilendirmez. Benden daha fazlasını almaya çalışmayı bırak! Sen kafamı okşarken ben burada oturup sana annemle babamın beni nasıl sevmediğini anlatmayacağım. Rahat bırak şunu."

"Sadece korkuyorsun." "Biliyorsun, eğer bana anlatırsan, beni içeri alırsan," parmağımla göğsünü dürtüyorum, "yaptığın şeyleri neden yaptığını anlayacağım. Artık senden nefret etmek için bir nedenim olmayacak ve nedense sen bunu istemiyorsun."

Saf, dizginlenemez öfke yüzünü buruşturuyor, "Çünkü benden nefret etmelisin, Briar! Ben sevmen gereken biri değilim. Arkadaş olman gereken biri değilim." Bana doğru yürüyor, ani hareketi karşısında bedenim tökezlerken gözleri alev alev yanıyor,

"Ben iyi bir insan değilim. İnsanları incitiyorum. Onları incitmekten zevk alıyorum ve tahmin et ne oldu? Seni incitmekten zevk alıyorum. I

"Seni incitmekten zevk almayı seviyorum, Küçük Hırsız."

Kelimeler göğsüme kurşun gibi saplandı. Kalbimin üzerine inşa ettiğim kalkanı parçalıyor.

Kıpırdamıyorum, hâlâ kaskatı durmuş, boş bakışlarla ona bakıyorum. Gözlerinin içindeki ışığı aramaya çalışıyorum. Uzun zaman önce öldüğünü düşündüğüm bir şeyi arıyorum.

Var olmayan bir şey bile olabilir.

"Sana ne yaptılar?" İnançsızlık içinde başımı sallayarak mırıldanıyorum.

O zaman öyleydi. Ben sadece oynayabileceği bir kuklaydım, oyun oynayabileceği ve manipüle edebileceği biriydim. Hiçbir şey ifade etmiyordum. Hepsi onun lanet oyununun bir parçasıydı.

"Hey, aşık çocuk! İşin bitti mi? Çıkmamız gerek." Rook'un sesi kurtarıcı bir lütuf oldu, bana bu konuşmadan çıkmak için bir bahane verdi. Alistair'in gözlerinden uzaklaşmak için.

Kollarımı kendime dolayarak, yurt odamda bir bardak Ben & Jerry's ile kıvrılmaya hazır, karnavalın gürültüsüne doğru geri yürümeye başladım.

Bu kadar acı çekmemeliydim. Lyra'ya mesaj atmak için telefonumu cebimden çıkarırken böyle hissetmemem gerektiğini düşünüyorum.

"Nerede" kelimesini yazarken tatlı bir koku duyularımı doldurdu ve burnuma bastırılan kumaşın yumuşaklığını hissettim.

Sonra dünya karardı.

CHAPTER
judgment day
THIRTY

alister

Genellikle insanları incittikten sonra tüm sistemimi dolduran bir coşku yaşıyorum. Açlığımı alır, öfkemi besler, hayatımın kontrolünü yeniden ele geçirmeme yetecek kadar uzun bir süre.

O günkü ihtiyacımı gideriyorum ve bir dahaki sefere birini yok etme ihtiyacı duyana kadar hazırım.

Şu anda hissettiğim tek şey kendimden nefret etmektir. O kadar çok ki, her nefes alışımında benzin soluyormuşum gibi hissediyordum. Göğsümün içinde yakın zamanda sönmeyecek olan yangına daha fazla yakıt.

Sol elim direksiyona daha sıkı sarıldı, arabam asfaltta ilerlerken ayağım gaza bastı. Gösterge panelindeki gösterge bana bu aracın daha hızlı gidemeyeceğini söylemeye çalışıyordu ama yine de ayağımı yere basmaya devam ettim.

Hoparlörlerimden müzik sesi geliyordu ve göz ucuyla Rook'un başını öne arkaya sallayarak ön panele vurduğunu görebiliyordum. Varış noktamıza yaklaşırken farlarımın neredeyse boş olan iki yönlü yola, her iki taraftaki ağaçlara bakmasını izledim.

O kadar hızlı giderken bileğinizin bir kayması sizi yuvarlar, araba ağaçlara uçar ve ikimiz de neredeyse anında ölürdük. Ama ikimiz de rahatsız olmadık. Müziğin yoğun sesine, gürleyen ve pencerelerimin camlarını sarsan davullara odaklandık.

Kendime bu geceden sonra bu duygunun geçeceğini söyledim. Ortalığı kasıp kavuracaktım, bir hayatı sona erdirecektim ve göğsümün içindeki o sinir bozucu çekiştirme gidecekti. Karnavalıdan ayrıldığımdan beri ilk kez frene basarak, sağa dönerken arabayı takla attırmayacak kadar yavaşlamaya başladım.

Briar büyük bir satranç oyununda bir piyondur. Beni şaşırtan ve oynaması eğlenceli olan bir taş. İstedığımı elde etmiştim. Onu dizlerinin üzerine çöktürmüştüm, o küçük güzel gözleri bana bakıyordu, yumruğumun etrafında döndürmüştüm, parmaklarımı amının derinliklerine sokmuştum ve daha önce hiç olmadığı kadar yüksek bulmasını izledim, adım dudaklarını lanetliyordu.

Onu kırmıştım.

Ona benden daha iyi olmadığını gösterdim.

Kötü bir şey yaptığında nasıl hissettiğine bağımlı olan başka bir insan. İstedini sandığı şey hakkındaki fikrini söküp attım, tüm karanlık yanlarının nasıl onun gücü olduğuna ışık tuttum.

Onu yıktım, sadece onu inşa etmek için, sadece döşemeyi altından çekip çıkarmak için. Gözlerimin önünde parçalanışını izledim.

Ama yapılması gereken buydu.

Etrafı kurcalamasını, olmaması gereken yerlere karışmasını, bana anlamadığı şeyler sormasını göze alamazdım.

Kalbini şimdi kırmak daha iyiydi. Daha kötü bir şey olmadan bu işi aradan çıkarmak. İçinde benim olduğum hayali bir dünya kurmadan, beni parçası olmamam gereken bir rüyanın içine itmeden önce. Benden olmadığım bir şey olmamı beklemeden. Asla olamayacağım bir şey.

Bunu ben istedim, diye düşündüm.

Peki neden böyle hissediyordum.

Kolaylıkla, insanları dışarıda tutma konusunda berbat bir iş çıkaran zayıf metal kapının hemen dışında, mahkum evin araba yoluna giriyorum. İzinsiz girilmez tabelaları o kadar eski ki, pas delikleri kelimeleri kemirmeye başlamış.

Ben daha park etmeden Rook araçtan indi. İki katlı küçük tuğla eve bakarken kollarımdan aşağı elektrik akıyor. Gece hızlı gelmişti, her zaman

ve hepimizin beklediği özgürleştirici görev sadece birkaç dakika uzağımızdaydı.

şiddetli bir rüzgâr bir yığın yaprağı alıp kahverengi avluya taşıyor, cereyan evin içinde uğulduyor, hasarlı çatının içinden ve tahtalı pencerelerin çatlakları arasından kayıyor.

Burayı son gördüğümde bir ceset vardı.

Bu gece de aynısını yapacaktı.

Rook bagajı açarken ben arabamın arkasına geçiyorum. Thatcher'ın aracı görüldüğünde farlar beni kör ediyor. Hem o hem de Silas yanıma yanaşıp motoru durduruyor ve dışarı çıkıyorlar.

Konuşmuyoruz, söze gerek yok. Neden burada olduğumuzu biliyoruz ve bu baskı her birimizin omuzlarında ağır bir şekilde asılı duruyor.

"Yakala." Rook mırıldanıyor ve uzun saplı baltasını bana doğru fırlatıyor.

Sakince havadan kaptım, ahşabı avucumda sıktım, silahın ağırlığını elimde hissettim. Keski şeklindeki bıçak gecenin içinde parladı. Ve zihnimde bununla birini nasıl öldürebileceğime dair fikirler belirdi.

Thatcher ve Silas arabalarının arkasından yürürken çarpık feryatların sesini duymak, her ikisinin de elinde

huzursuz Greg West'in vücudunun yarısı. Bantlanmış ayaklarını tekmeleyerek kurtarmaya çalışıyor.

Ölü avludan, dengesiz ön merdivenlerden ve Rose'u bulduğumuz tuzak evin girişinden geçerek onları takip ediyoruz.

İçeri adım atmak bir zaman makinesine girmeye benziyordu. Buraya son geldiğimizde Rose, Greg'i fırlattığımız yerde hareketsiz yatıyordu. Yerdeki tahtalar ağırlığıyla gıcırdıyor, yuvarlanmaya çalışırken başı yere çarpıyordu.

Karnavalıdan çıktıktan sonra Thatcher ve Silas evinin önünde beklemiş, ön kapıya doğru yürürken onu yakalamak için mükemmel anı kollamışlardı. Tam ayaklarını kanepeye uzatıp spor kanallarını izleyebileceğini düşündüğü anda Thatch bunu mahvetmişti. Onu yakaladı ve bagajına attı.

Bu noktaya kadar yaptığı tüm eylemlerin sonuçları havayı yoğunlaştırdı.

İntikamımız için kan dökmek. Ruhlarımızda intikamın rahatlama hissetmek için ahlaki pusulaların ölçeğini baştan çıkarmak. Eğer yakalanırsam, pişman olmam.

Hayatımın geri kalanını bir hapisane hücresinde çürüterek geçirsem bile buna değecekti.

Her zaman buna değeceklerdir.

Greg'in söyleyeceği sözleri duymaya hazırdım. Ekmek kırıntılarını takip etmiştik ve onlar bizi aradığımız kişiye götürmüştü. Sadece kelimeleri duymaya ihtiyacım vardı.

Rook ağızındaki bandı yırtıyor, derisinin ve saçının yırtılma sesi yankılanıyor ve ağızından hemen bok akmaya başlıyor,

"Senin derdin ne lan?!"

"Birim olarak mı?" Thatcher sorar, "Sayılamayacak kadar çok şey var."

Greg ayaklarını yere vurarak kendini dördümüzden uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyor. Aslında acınası bir durum, değersiz bir insanın son zayıf çabaları.

"Onu öldürmek mi istedin Greg?" Thatcher onun sorusunu duymazdan gelerek sorar, "Yoksa Ecstasy'ye alerjisi olması sadece aptalca bir şans mıydı?"

Bu noktaya kadar kimsenin ne yaptığını bilmeyeceğinden tamamen emin olan birini izlemek ilginç. Şaşırmış gözlerini görmek ve başım belada diye düşünmeye başlamalarını izlemek ilginç.

"Ben... Bilmiyorum-"

"Flaş belleğİ gördük." İnkâr etmeye çalışmasını bile engelledim. Buraya onu sorgulamak ya da ne işle uğraştığı hakkında daha fazla bilgi almak için gelmemiştim. Buradaydım.

Polisin kendi başımıza halletmediğimiz her şeyi araştıracağını bilecek kadar kanıtımız vardı. Buraya onun itirafını dinlemeye geldim.

Yargıç, jüri ve infazcı olmaya hazırdım.

İnsan kılığına girmiş çoğu şeytan gibi, maskesi yüzünden hemen eriyor. İnkâr edemeyeceğini biliyor, gördüklerimizin farkında. Ya bunu kabul edecek, kabul ettiği için ona saygı duymamızı umacak ya da bir sürtük gibi çekip gidecek.

"İçinizden birinin onu becerdiğini varsayıyorum. Bu yüzden mi buradayım?" Dizlerinin üzerinde oturmak için vücudunu döndürerek alay ediyor, yere tükürürken yağlı saçları biraz yüzüne düşüyor,

"X işareti sadece onu alıcı için daha esnek hale getirmek içindi. Onu kütüphaneden aldığım gün satılmıştı. Aptal kaltağın bu yüzden öleceğini bilmiyordum. Kaybetmemiz gerekmeyen bir paraya mal oldu."

Rose'a hakaret eden birinin sesini duyunca Rook'u kör bir öfke kaplar ve bu fırsatı Greg'le tanışmak için kullanır. Sopasını çevirir, alüminyum çubuğu tereyağında bıçak salları gibi savurur ve Greg'in yan tarafına çarparak sert bir gümbürtüyle havada çırpınmasına neden olur.

Sessizce bir ciğerimi delmesini umdum.

"Onun hakkında konuşamazsın. B u şekilde değil, lanet olası sahtekar."

Bu, bu gece profesörümüze öğreteceğimiz birçok acı dersin ilkiydi.

Grubun içine doğru miyavlıyor, alnını toprağa bastırıyor, gözleri yakıcı bir acıyla çarpılıyor. Thatcher Oxford giysili ayakkabısının tabanını alıp az önce büyük bir darbe almış olan kaburga kemiklerine bastırdı ve onu sırt üstü yatırdı. Göğsümdeki sıkışmayı, tüm vücudumda artan basıncı hissettim. Ellerimde, boynumda ve çene kaslarımda hissediyordum, çünkü o konuştuğu öfkem daha da artıyordu.

"Beni öldürmenin daha iyi olacağını mı sanıyorsun? Sen de benim kadar kötü olacaksın, bir katilden başka bir şey olmayacaksın. Bu onu geri getirmeyecek!" Bağırıyor, ağzından tükürükler beyaz böcekler gibi uçuşuyor. "O öldü. Yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Bunun için aylardır bekliyordum. Rosemary'yi bizden alan kişiyi elime geçirme fırsatı verilirse ne yapacağımı düşünerek uykusuz geceler geçirdim. Zihnimde bir sürü anı canlandı. Silas'ın, Rose'un, tüm iyi ve kötü şeylerin.

Kimsenin anlamadığı şey buydu.

Gittiğini biliyorduk. Ne kadar kan dökersek dökelim geri gelmeyeceğini biliyorduk. O gitmişti.

Umurumuzda bile değildi.

"Hayır, olmayacak," diyerek baltayı elimde döndürüyorum, böylece kör uç dışa doğru bakıyor, "Ama kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlayacak." Silahın ucunu boğazına sapladım.

Bir ağacın üzerinde kırılan çıranın sesi evin alt katında çıtırdıyor. Greg'in nefes borusu, baltanın arkasının darbesiyle boğazında parçalanıyor. Ağzından dökülen acımasız boğulma sesi, bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dair bu kadar heyecanlı olmasaydım beni utandırırđı.

Tek yapabildiği tiz nefesler ve hırıltılar. Ağzından tek bir kelime daha çıkmayacak.

İşte o zaman Silas öne çıkar.

Elleri sakın, gözleri kömür gibi. Greg'in üzerinde durur, yaşayan bir insanın ruhunu kaybettiğinde neye benzediğini görebilmek için ona bakar.

Azrail bu geceki görevlerini Silas'a devrederek kirli bir ruhu kendisini bekleyen cehenneme mahkûm etti.

Plan hep buydu. Bu her zaman onun cinayetiği. Hissettiği misilleme Rose'un gönlünü alacaktı çünkü ona göre o gece orada olmalığı.

Rose kütüphaneden eve yürüyordu çünkü kavga etmişlerdi. Hala ne olduğunu bilmiyordum ama Silas'ın onu almasını beklemek yerine kendi başına gitti.

Ona söylediği son sözler her neyse
Öfke.

İçimde dönen düşünceleri bilmek için her şeyimi
verirdim.

Şu anda kız arkadaşının hayatına son veren adamla yüz
yüze dururken aklından geçenler.

İnce bir zarafetle bir dizini onun yanına indirdi,
göğsüne bindi ve ağırlığıyla onu yere sabitledi. Döşeme
tahtaları bu sarsıntıyla gıcırdadı ve tek yapabildiğimiz
izlemek, Silas'ın bize ihtiyaç duyacağı anı beklemektir.

"Umarım nefes almak zordur." Ses tellerindeki tozu
silerken sesi çakılıdır, "Umarım her bir nefes, boğazını oyan
jiletler gibi hissettirir."

Geniş, büyük ve güçlü elleri Greg'in yüzüne batıyor.
Onu sabit tutmak için parmaklarını kafatasının arkasına
geçiriyor ve başparmaklarının göz kapaklarının üzerinden
geçmesine izin veriyor.

Greg öksürdü ve hava almak için mücadele etti, ölüm
korkusu daha belirgin hale geldi ve onu kurtarabilecek
yardım için çığlık bile atamadı.

İnandığı yaratıcıyla buluşmak üzere olan bir adamın
son çırpınışları gibi kıpırdanarak yerden kalkıyor. Bir daha
asla nefes alamayacak.

"Cehennemdeki bu korkuyu hatırlamanı istiyorum.
Cehennem çukurlarında canlı canlı kavrulurken bu acıyı
hatırla.

yeraltı dünyası."

Hayal edilemeyecek bir güçle başparmaklarını Greg'in göz çukurlarına batırıyor. Oyuklara bastırıyor, göz kapağının hassas derisini kazıyor, gözünün süngerimsi kaslarına daha da sızıyor.

Greg'in göğsünden statik bir televizyon gibi gırtlaktan çığlıklar geliyor. Herkesin merhamet dileyeyeceği bir acı. Yine de Silas zorlukla irkilir. Kan damarları açılmaya başlayıp kan göğsüne fışkırırken ve gözlerini oyarken başparmaklarını kaplarken bile.

Rook yanımda dururken nefesinin altından "Siktir," diye fısıldıyor, Thatcher ise sanki bu bir tür gösteriymiş ve not alması gerekiyormuş gibi bakıyor.

"Umarım onu düşünürsün, ona hiç elini sürmemiş olsaydın bundan nasıl kaçınabileceğini." Sarsılmamış bir ifadeyle devam ediyor, sanki bir şeftalinin ortasındaki çekirdeği çıkarmak için kazıyormuş gibi, yumuşak et onun baskısına boyun eğiyor.

Göz çukurlarının yerini kıpkırmızı bir sıvı alıyor, yapışkan kan yanaklarından aşağı akıyor. Başparmaklarını gözünün altından kısıp aniden yukarı doğru çekmesi. Silas parmaklarını gözlerinin içinden çıkardığında, dijital bir korku efektine benziyordu.

Greg'in gözleri küçük sinir uçlarıyla yuvalarından sarkıyor, vücudunun şiddetli sarsıntılarının momentumuyla sallanıyordu.

Silas tek kelime daha etmeden ellerini Greg'in boğazına sarar ve sıkıştırmaya başlar. Hayatını sonlandırmak dört dakika sürer. Bacaklarının hareket etmemesi, boğazından gargara sesleri gelmemesi ve kalp atışlarının tamamen durması için geçen dört sessiz dakika.

O dört dakika sonunda her şey bitmiş gibi hissettirdi. Şimdilik.

Birlikte Thatcher'ın cesedi temizleme, burada olduğumuza dair her türlü izi toplama talimatlarını yerine getirirken, o da cesedi çamaşır suyuna boğdu. Vücudunda bıraktığımız her türlü DNA kanıtının kimyasallar tarafından eritildiğinden emin olduk.

İzlerimizi örtmek için son önlem olarak, Greg'i ateşe vermeden önce Rook'un onu çakmak gazı ile ıslatmasına izin verdik. Yanık et ve kızarmış kan kokusu diğer tüm kokuların yerini almıştı. Bir ölüm parfümü gibi geliyordu ve burnum yıllar sonra bile bu kokuyu almaya devam edecekti.

Evin dışında durmuş, cesedin parçalanmasını bekliyor, tuğlaya yaslanmış sigara içiyordum ki Silas kapüşonunu kaldırmış, başı gökyüzüne dönük, sanki yıldızlarda onu arıyormuş gibi dışarı çıktı.

"İyi misin?" İçimdeki dumanı dışarı verirken ona soruyorum.

Akciğerler.

"Senden bir yıl kalmanı istemiştim.

Bunu kim yaptı ve bu gece biz yaptık. Bu yüzden senden daha fazla kalmanı istemeyeceğim." "Ama Frank'in peşinden gideceğim."

Söylediklerinden alınmadım. Burada olmanın benim için nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Beni dışlanmış biri olarak yetiştiren bir kasabada daha uzun süre kalmak zorundaydım. Sadece bana göz kulak olmaya çalıştığını biliyordum.

Ama ona işi bitene kadar kalacağımı söyledim. Söz verdim.

Onu.

Ve onu kırmazdım. Uğraşmak anlamına gelse bile Bu yerle birlikte gelen travma ile.

Arkasından yaklaşıp elimi omzuna koyuyorum, "Bu işin sonuna kadar seninleyim. Seninleyim Si." Ve bunda ciddiydim. Sonuna kadar burada olacaktım, bu bizim için ne anlama geliyorsa.

Cevabımı kabul ederek başını salladı, "En çok senin ağabeye benzediğini söylerdi."

Kaşlarımı çatıyorum, boğazım aniden tıkanıyor, "Ne?"

"Rose. Senin ağabey rolünü üstlendiğini, böylece hiç sahip olmadığın şeyi olabildiğini söylerdi.

Her zaman gözetir, hiçbir şey olmadığından emin olurdu. Bu seninle ilgili en sevdiği şeylerden biriydi, çünkü sen sorumlu olduğun sürece iyi olacağımı biliyordu." Geceye bakıp bana daha önce hiç duymadığım bir şey söylerken hafif bir gülümseme var.

Rosemary'ye ailemden hiç bahsetmemiştim ama bir insanın etrafında büyüdüğünüzde, hayatının iç işleyişini fark etmemek zor oluyor. Bazı şeyleri bir araya getirecek kadar biliyordu.

Sessizliğin ele geçirmesine izin verdim. Az önce olanları düşünmesi için ona biraz zaman tanıdım. Hepimizin yaşadığı yüksek adrenalinden kurtulması için.

Derinlerde bir yerde Rose'un bulutların arasında bize kızgın olduğunu biliyordum. Zaten ölmüş birinin intikamını almak için hayatlarımızı riske attığımız için Silas'a kızgındı. Kesik gözlerini ve çatık kaşlarını görebiliyordum.

Ama öyle bile olsa, katilinin de aynı kaderi paylaştığını bilerek ölebiliriz.

Bu kadarı yeterliydi.

"Alistair!" Rook evin içinden bağırarak girişten ön verandaya doğru hızla ilerliyor.

"Ne?" Aniden alarm durumuna geçerek soruyorum. Ortaya çıkan sorunu çözmeye hazırды.

"Lyra, beni haberciden aradı." Anons ediyor. "Lyra Abbott? Ne istiyormuş?"

"Al işte," diyerek telefonunu bana doğru itti ve alıp kulağıma götürmeme izin verdi.

"Alo?" Kafam karıştı diyorum, bu çok hafif bir ifade olur.

Eğer beni Briar yüzünden şikayet etmek için arıyorsa, ona bunun için doğru zaman olmadığını hemen söyleyeceğim.

"Alistair! Oh, Tanrıya şükür. Bir saattir sana ulaşmaya çalışıyordum. Numaran bende yoktu, senin de Facebook'un yoktu, ben de buradaki diğer adamları aramaya başladım, belki sen-"

"Lyra neler oluyor?"

Konuya gelmesini umarak saçmalamasına son veriyorum. "Ben Briar." Nefes nefese, "Seninle mi?" dedi.

Bana cehennemde bir unvan kazandıracak kadar ceza verdim. Sayamayacağım kadar çok insana korku saldım. Dövüşler sırasında sırf eğlence olsun diye rastgele adamların bedenlerine acı verdim.

Neredeyse tüm hayatımı kendim için böyle bir şey hissetmeden geçirmiştım.

Tam bir panik.

Göğsümde hissediyorum. Sanki biri bıçak saplıyor, her biri yanıyor ve etime saplanıyor. Kalbim öyle bir çarpıyor ki tüm göğüs kafesimi titretiyor, hızlı gümbürtüler kulaklarımda yankılanıyor.

Orada da siren gibi bir çınlama var. O kadar yüksek ve gürültülü ki neredeyse kulak zarımı patlatacak. Parmaklarıma, ayak parmaklarıma iğneler batıyor, yirmi saniyeden kısa bir süre içinde her Şey uyuŐuyor.

Sanki kendimi suya biraz fazla daldırmıŐım gibiydi. Başımı yüzeyin altında o kadar uzun süre tutmuŐtum ki, nefes nefese yukarı çıktığımda boğazım yanıyor ve beynim bir daha asla bu kadar uzun süre suyun altında kalmamam için bana bağırıyordu.

Daha önce hiç korkmamıştım.

Terörün başkaları için de böyle bir his olduğunu tahmin ediyorum. "Hayır. Karnavalda sizinle birlikte ayrıldı mı?" I

Yönet.

"Tanrım, Briar." Hoparlre doğru ağlamaya başladı, sesi nefes nefese çıkıyordu, "Siz gittikten sonra tuvalette bekledim ve bir daha geri dönmedi. Telefonundan sizin eve gideceğini söyleyen bir mesaj aldım ama saat neredeyse sabahın ikisi oldu ve hala gelmedi. Telefonuna da cevap vermiyor, Alistair ya-"

"Dur." Kelimeleri söylemesine ihtiyacım yok. Onları yüksek sesle duymak istemiyorum.

Ne söyleyeceğini biliyordum ve bunun doğru olabileceği gerçeği içimde fırlama isteği uyandırdı. Az önce bir adamın gözlerinin kafatasından oyulmasını izlemiştim ve neredeyse hiç irkilmedim.

Yine de Briar'ın kaçırlması ve muhtemelen seks kölesi olarak satılması ihtimali midemi yerinden oynatmaya yetti. Onun savaştığını, kendini savunmak için aklına gelen her şeyi yaptığını hayal ettim.

Çünkü o bir savaşçıydı ve gitmeyeceğini biliyordum. Kolay.

Ama yine de tek görebildiğim onu kullandıklarıydı. Ona dokunmak. Ona tecavüz etmek.

"Bekle," diyorum yüksek sesle, beynim dönüyor, "Sana mesaj attığını mı söyledin? Evime gideceğini mi söyledi?"

Zihnimin içinde ampuller patlıyor.

Kusma dürtüsünün yerini hızla, patlamasına saniyeler kalan bir öfke bombası alır.

"Evet, neden?"

"Onun kimde olduğunu biliyorum." "Ve onu aldığı için onu öldüreceğim." dedim.

CHAPTER
the reckoning
THIRTY ONE

Briar

İyi ve Kötü.

Birçok kişinin belirli bir benzerliğe sahip olduğunu söylemeye çalıştığı erken bir kavram.

Size iyiliğin tüm ışığı kapsadığını söylemek isterler. Yanlış yapmayan yaşamın halesidir. Yeni doğan bebeklerin ağlama sesidir, altın sarısı saçların yumuşak telleridir ve Pazar günleri kilise sıralarıdır.

Kötülük ise günahın köküdür. Geceleri pusuda bekleyen yaratıklar, puslu ormanlardan gelen çığlıklar ve taze et için ciyaklayan kargalar. Kötülüğün bir görüntüsü vardır. Gölgedir, siyahtır, unutulmuşluktur.

Hayatınız boyunca size bunları tasvir ederler, böylece kendi zihninizi geliştirdiğinizde aradaki farkı görebilirsiniz. Birini gördüğünüzde niyetinin kötü mü yoksa saf mı olduğunu anlayacaksınız.

Yanılıyorlar.

Kötülüğün sabit bir imgesi yoktur, iyiliğin de öyle.

Eğer durum böyle olsaydı, Alistair ailesinin evinin kapısını kırıp cehennemi parçalamaya hazır olmazdı. Dorian beni ağızımda tıkaçla bir sandalyeye bağlayıp kötü niyetle tepemde dikilmezdi.

Dünya standartlarına göre, neredeyse doktorası olan, mezuniyet balosunun kralı, açık kahverengi gözlü, milyon dolarlık gülümsemeli ve iyi giyimli bu adam benim parlak zırlı şövalyem olmalıydı.

Ve ahlaki açıdan gri kardeş, soğuk gözlü, insanları öldürmenin arkadaşının kızının intikamını alacağına inanan lanet bir üne sahip olan, masumiyetimi çalmaya hazır sahtekâr kötü adamdır.

Hollow Heights'a adımımı attığım anda. Alistair'i duyar duymaz kötü biri olarak resmedilmişti. O sınıfta Easton'ın yanında dururken ben de suçluydum.

Onun hakkında söylenenleri aldım ve varsayımlarda bulundum. Akli başında herkes, bir cinayete karıştığını gördükten sonra onun kötü adam olduğunu düşünecektir. Ve belki de bu onu kötü yapıyordu. Birini yeryüzünden silme yeteneği. Aynı zamanda, Lyra'nınki gibi biri benim annemi öldürseydi, ben de aynı şeyi yapmayacağımdan pek emin değildim.

Tüm bu kasaba onu olmadığı bir şeye dönüştürmüştü. Ruhunda bir savaş başlattılar ve ondan huzur bulmasını beklediler. Uyum yerine şiddeti seçtiğinde şok oldu.

Zalim olmadığı sürece hayatta kalma şansının olmadığı bir aile tarafından yetiştirildi.

Alistair sert bakışlarındaki düşmanlıkla oturma odasına doğru yürürken gözlerim ağzımın söyleyemediği sözleri söyledi.

Belirgin omuzlarına yayılan ve zayıf beline oturan beyaz tişörtünün vücudundan eriyip gideceğini düşündüm. Saçları yüzüne dökülmemiştir, bunun yerine sanki parmaklarını saçlarında gezdiriyormuş gibi alnından tek tek dökülüyordu.

Botları yerde gümbürdedi.

Dorian oturduğu yerden zar zor kıpırdandı, viski bardağındaki eriyen buzu döndürüyor, küçük kardeşine küçümseyerek bakıyordu. Silahın namlusu deri koltuğa dayanmıştı.

"Ortaya çıkmayacağını düşünmeye başlamıştım." Önce Dorian konuştu, Alistair'in elindeki silahı görünce aniden durmasını izliyordu. Önümüzde durdu, gözleri bir bana bir kardeşine kaydı.

Gözümdeki şişliğin ortaya çıkmaya başladığını biliyorum, kan bir saat önce yüzümden aşağı akmayı bırakmıştı

ve kaşımın orada duran kandan dolayı ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum.

Bana dokunmasına izin vermediğim için yüzüme bir tabanca kırbacı yedim ve günlerce gibi gelen ama aslında sadece birkaç saat süren bir baygınlık geçirdim. Uyandığımda bir sandalyeye bağlıydım ve Dorian'ın ne kadar hatalı olduğum hakkında atıp tutmasını dinliyordum.

Alistair'i ona tercih ettiğim, her açıdan daha iyi olduğu halde onu reddettiğim için ne kadar aptalmışım. Bunu kendim için görememem onu ne kadar dehşete düşürmüştü. Sonunda oturmaya karar verene kadar önümde bir ileri bir geri volta attı, bu da beni bir tür psikoz krizi geçirdiğine inandırdı.

Olmak zorundaydı.

"Ne yapıyorsun sen?" Alistair, patlayıcı silah yüzünden dezavantajlı durumda olduğunu bildiği için soğukkanlılığını korurken yumruklarını iki yana açarak soruyor.

"En iyi yaptığım şeyi yapıyorum, küçük kardeşim." Yüzündeki sırtışı görmek için ona bakmama gerek yok, "Senin olanı alıyorum. Her zaman benim olanı alıyorum."

Ağzım, başımın etrafına sarılan ve hoşnutsuz mırıltılardan başka bir şey konuşmamı engelleyen bu bezin etrafında zorlanmaktan ağrıyordu. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve mümkün olduğunca sakin kalmaya çalışsam da, sıcak kayganlıklarının yanaklarımdan aşağı aktığını hissettim.

"Hayal görüyorsun Dorian. Artık çocuk değiliz ve bu bir oyun değil. Bırak onu gitsin." Alistair tartışıyor.

Dorian'ın gözlerini üzerimde hissediyorum, "Çok güzel, değil mi?" Mırıldanıyor ve kafasında benimle ilgili kurduğu düşünceler yüzünden kusmak istiyorum. "Onda ilk fark ettiğim şeylerden biri buydu. Aşk tanrısı kavisinin mükemmel simetrisi ve gözlerinin mücevher gibi parlaması. Sonra gidip bunu mahvetmek zorunda kaldı."

Ayağa kalkıp viskiyi yan masaya bırakırken ve silahı baskın elinde tutarken, ağırlığının altında eğilen derinin gıcirtısı odada yankılanıyor. Sandalyemin arkasında vals yaparken kalbim onun adımlarıyla uyum içinde atıyor.

Saçlarıma bastırıldığı silahın soğuk metalini, namluyla kafa derime çizdiği desenleri hissedebiliyor ve korkudan irkiliyorum. Gözyaşlarımı içime çekmeye, çığlıklarımı susturmaya çalıştım ama ancak bu kadarına dayanabilirdim.

Ölebileceğim yerin burası olduğuna inanamıyordum. Değer verdiğim bir adamla ondan nefret eden bir adam arasında sıkışıp kaldım.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Geçen gece ikinizi kış bahçesinde gördüm. Kimsenin izlemediğini sandığınız bir anda." Ağzından sanrısız bir öfke fışkırıyor, sesinin şiddetinden saçımdaki silahın titrediğini hissedebiliyorum, "Ona dokunmana izin verdiğinde! Bırak

Onu kirletiyorsun. Vücudunun seninkine karşı nasıl şekillendiğini ve böyle bir şey yaptığına inanamadım. Seni seçtiğine inanamadım. Demek istediğim," diye alay ediyor, "Kopyasıyla bu kadar iyi görünüyorsa, orijinalinin yanında ne kadar çarpıcı görüneceğini hayal edin."

Özel olmasını istediğim bir geceyi almış ve uğursuz bir şeye dönüştürmüştü. Dorian'ın bizi izlerken nerede durduğunu düşünmeden Alistair'in doğum gününü asla düşünemeyecektim. Orada ne kadar kaldığını.

"O benim değil." Alistair benimle göz teması kurmayı reddederek şöyle diyor: "O sadece bir kız. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir kız için hayatını, mirasını mahvediyorsun."

Sözleri karşısında yüzümü buruşturuyorum ve gözlerimi ondan çekip yere bakıyorum. Göğsüm şiddetle ağrıyor çünkü benim için olması gerekenden çok daha fazla şey ifade eden biri için hiçbir şey ifade etmeden ölebilirim.

"O önce benimdi!" Dorian bağırıyor, omurgam korkudan titriyor. "Onu ilk ben gördüm! Benim olması gerekiyordu ve sen onu benden aldın!"

Kafa karışıklığının geçirdiğim sarsıntıdan mı yoksa ağzından çıkan kelimelerden mi kaynaklandığından emin değildim.

Elini başımın yan tarafına bastırıldığını hissedebiliyordum, başını saçlarıma dayayıp derin bir nefes alırken hafifçe ağladım, "Onu Hollow'daki ilk gününde gördüm."

Heights," diye mırıldanıyor, sanki benimle konuşuyormuş gibi, "O anda ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Sana sahip olmalıydım, Briar."

Tek duyduğum silahı kaldırması ve devam ederken silahın sert bir şeye defalarca çarpma sesiydi, "Ama sen onu seçtin! Benim fazlam için bacaklarını açtın! O benim yanımda bir hiç!"

Kafasında bizimle ilgili kurduğu bu fantezi, ben farkına varmadan hızla yıkılmıştı. Onunla sadece iki kez konuştuğum için beni izlediğini bilmiyordum. Hiçbir parçası olmak istemediğim halüsinasyonları körüklüyordu.

İlk günümde birinin bana baktığını hissettiğimde, bu o olmuştu. Birinin bana baktığını hissettiğim ve bunu Alistair zannettiğim onca zamanı düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu.

Silah başımın yan tarafına geri dönüyor, namlunun gücü derime batıyor ve vücudumun titrediğini hissedebiliyorum. Kalbim güm güm atıyor. Ter alnıma damlıyor.

"Dorian-" Alistair başlıyor.

"Ona nasıl baktığını görüyorum! Sanki sana aitmiş gibi! Parmağındaki dövme! Onu işaretlemiştin!" "Onu hak etmiyorsun, hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Sen sadece bir lağım faresisin, başarısız olmam durumunda yedeğimsin. Hiçbir şeye sahip olamazsın!"

Hareketleri daha çılgınca hale geldikçe sıcaklık yükselir. Dorian olan bombanın geri sayımı

Caldwell büyük bir patlamaya doğru ilerliyor. "Dorian! Beni dinle." Bir adım öne çıkıp elini bir ateşkes, "Sana yardım bulabiliriz. Bunu yapmana gerek yok."

"Yardıma ihtiyacım yok! Onu istiyorum!" "Ve eğer ben ona sahip olamazsam, sen de olamazsın."

Her şey çok hızlı ilerliyordu, hararetli sözler, aceleyle getirilmiş hareketler. Her şey ileri sarılmıştı ve o anda her şey yavaşlamaya karar verdi. Sanki havuzun yüzeyinin altına düşmüşüm, dibe inmişim ve derinliklerde öylece oturuyormuşum gibi hissettim. Sudaki her şey daha yavaştı.

Alistair'in ileri atılışını izledim, dudaklarından "Hayır" kelimesi dökülüyordu.

Ağızımdan ağır çekimde bir nefes kaçtı, son bana doğru yuvarlanmadan önce gözlerimi kapattım.

Geleceğimi, geçmişimi, asla yaşayamayacağım her şeyi göreceğimi sanıyordum ama onun yerine sadece onu gördüm. Onu gördüm ve hiçbir tepki görmeden onu sevebileceğim bir dünya tasarladım.

Bana doğru hamle yapışını, korku ve acının yüzünde yeni yetişmiş bir gül gibi açışını. Soğuk kıştan hemen önce açan ve kısa süre sonra ölecek olan bir gül. Acaba ben öldükten sonra Silas gibi mi olacaktı yoksa ben onun için gerçekten bir hiç miydim?

Ders almadan önce, kötülüğün yüzü olarak resmedilmeden önce nasıl bir çocuk olduğunu gördüm. Hepsinin unuttuğu şeyi, onun sadık olduğunu, etten ve kandan, çarpık sırtıtlardan ve akik gözlerden yapıldığını gördüm.

Tüm bunların altında hayalleri olan, arkadaşları olan, gülen bir çocuk vardı.

Bir zamanlar kardeşini seven bir çocuk.

Ve o anda onu bir çocuktan başka bir şey olarak görmediğim için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm.

Silahın patlaması kulaklarımı deldi ve içindeki davulu patlattı. Sıcak, ıslak sıvı sıçramaları yüzümün yan tarafını kapladı ve daha fazla acı olmasını bekledim.

Gözlerim açıldı, hâlâ görebiliyordum.

Hayalet olmalıyım, değil mi? Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum, bir ışık olacağını, geçmem gereken bir kapı olacağını düşünmüştüm.

Onun yerine Alistair sandalyenin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, elleri yüzüme doğru ilerliyordu.

"Briar, Briar, Briar."

Briar

Briar

Briar

O kadar gerçekçiydi ki, ağızımdaki tıkaç çekilip beni sandalyeye bağlayan bağlar çözülürken dudaklarındaki ismim kafamın içinde yankılanıyordu. Ellerini hissettim.

kömürler, yanaklarıma baskı yaparak dikkatimi onun bakışlarına yöneltiyor.

Dünya yeniden normal bir şekilde hareket etmeye başladı. Yüzeye tam zamanında ulaşmıştım ki acı dolu inilti ve ayak sesleri duydum.

"İyisin," diye fısıldadı, "İyi olacaksın, Küçük Hırsız."

Sanki bir tüymüşüm gibi beni kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. Burnum onun kolonyasının rahatlatıcı kokusunu arıyor ve o beni taşırken başımı boynuna gömüyordum. O kokuyu kovalıyordum.

Görüşüm zayıftı ama az önce oturduğum sandalyenin arkasında, yerde Dorian'ın yattığını görebiliyordum. Yan yatmış, gözleri faltaşı gibi açılmış, omzunu tutmuş, beyaz düğmeli gömleğine kan bulaşmıştı. O kadar çok kan vardı ki gerçek gibi görünmüyordu. Acı içinde yerde sallanırken parmaklarının arasından sızıyordu.

Gözlerim kapanmadan hemen önce onları gördüm.

Siyahlar giymiş üç gölge oturma odasında ilerledi ve her zaman olduğu gibi karanlığın çocukları kendilerini korumaya geldi.

alister

Duş yirmi dakika önce kapanmıştı.

Ona zaman vermek istedim. Her şeyi özümsemesine, tozun dumana karışmasına izin vermek istedim ve dışarı çıktığında adrenalinin onu tükenme noktasına getireceğini biliyordum.

Thatcher'ın misafirhanesinde kalması, "ben nerede uyuyorum" gibi garip konuşmalar olmadan kendine ait bir yatak odası olacağı anlamına geliyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bilmeme rağmen, bu gece yurttan kalmasına izin vermeyi reddettim.

Sadece bu gece için benimle aynı çatı altında olmasını istedim. En azından bu gece için güvende olduğundan emin olmalıydım. Banyo kapısının gıcirtısı dizlerimin zıplamayı bırakmasına neden oldu, uzun bacaklarının izini takip edecek kadar uzun, arkasından buhar dökülüyordu. Ona giymesi için verdiğim gömlek ve boxer birkaç beden büyüktü ve vücudunu yuttu.

Bir tanrıça. Bir melek. Bir kötünün içinde kalan tüm iyilikler

Dünya.

Islak saçlarını nazikçe tutup

Böylece gözündeki morluğu daha net görebildim.

O zaman kendimden daha çok nefret ettim.

İstediğim her şeyi temsil eden bir kızın acı çekmesinin sebebi bendim. İhtiyacım olan her şeye sahip olan ve benim kabul etmekten korktuğum bir kız. Çünkü Dorian'ın da dediği gibi, ben hiçbir şeyi hak etmiyordum.

Bana öğretilen tek şey buydu. Briar ve benim bir şey olabileceğimize bir saniye bile nasıl inanabilirdim ki?

Yüzündeki parlak mor yaraya ve çiziğe bakmak beni dibe vurdurdu. Yerde kanlar içinde yatan kardeşimden çok o morluk için endişelendiğimi sorgulamadım.

Her ne kadar bu gece Dorian'a bakarken kendimi gördüğüm tek bir an olmuş olsa da. Asla olmak istemediği bir şey olmak üzere yetiştirilmiş bir evlat.

O diğer uçtu.

Halef olma baskısıyla büyütülmüştü, mükemmel olmak zorundaydı, asla başarısız olmasına izin verilmezdi çünkü eğer başarısız olursa onun yerine geçerlerdi. Böyle bir baskının genç bir çocuk için nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bu baskı bana olduğu kadar ona da zarar vermişti.

Ve o an için ondan biraz daha az nefret ettim çünkü ilk kez onunla bir bağ kurdum.

Yarın karşılaşacağımı bildiğim tepkiler başımı ağrıtıyor. Ailelerimizin sorularını yanıtlamak, tüm bunları örtbas etmek için nasıl bir hikaye uyduracaklarını dinlemek.

Ama şimdilik, Dorian'ın hastane yolculuğunu çocuklara bırakacaktım ve her şeyle ben ilgilenecektim.

sabah başka bir şey. Şu anda onun iyi olduğundan emin olmak istiyordum.

Bundan bir çeşit normallikle çıkabileceğini.

"Yatak temiz ve kapı kilitli." Sandalyeden kalktım, ona birkaç dakikadan fazla bakamadım. "Gece boyunca bir şeye ihtiyacın olursa hemen koridorun sonunda olacağım."

"Alistair?" Fısıldıyor, kapıya doğru yürüyüşümü sadece sesiyle durduruyor.

"Öyle mi?"

"Özür dilerim."

Özür dilerim.

Sanki bu onun suçuymuş gibi. Sanki kardeşimi durdurmak için bir şey yapabilirmiş gibi. Yoluma düşmemiş olsaydı bile, bunu yine de yapacaktı. Hatta belki de onu kendine ait kılma amacıyla başarılı olurdu.

Başımı salladım, "Dur, bu senin hatan değil. Yapma bunu." Bir nefes verdim, "Dorian'ın yardıma ihtiyacı var. Kafayı yemiş durumda. Üzülme, sen yanlış bir şey yapmadın."

Gözyaşları yeni temizlenmiş yüzünden aşağı akıyor, "Onun için üzgün değilim. Çocukken başınıza gelen ve sizi bu hale getiren her neyse onun için üzgünüm. Benim için kardeşinizi vurmak zorunda kaldığınız için."

Gitmek istedim.

Gitmeliydim.

Ama fiziksel olarak kendimi ona doğru ilerlemekten alıkoyamadım. Sanki yerçekimi beni ona doğru çekiyordu ve elim yüzünün yan tarafını kavrayıp gözyaşlarını yüzünden uzaklaştırana kadar bırakmayı reddediyordu.

"Teknik olarak onu ben vurmadım," diye nazikçe gülümsedim, "Silas yaptı."

Muhtemelen beklemediği bir kahkaha ondan kaçır
"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ben onun yüzünü tutarken öylece durduk, birbirimize baktık ve ben o ana kadar ona yaptığım her şeyi düşündüm. Tüm bunların altında onu yok etmeye çalışıyordum çünkü o benim asla sahip olamayacağım şeyi temsil ediyordu.

Ve Dorian'a benzer şekilde, eğer ona sahip olamazsam, kimse olabilir.

Şu anda tek istediğim ona gerçekten sahip olmaktı. Sadece oyuncak değil, bir oyundan daha fazlası. Ama onu güldürmek istedim.

Onları bütün olarak yutmak ve ruhumdaki tüm öfkeyi iyileştirip iyileştirmeyeceklerini görmek istedim. Seksten sonra onun yanında olmanın verdiği huzurla yıkanmak istiyordum, birbirimizin vücudunda tembel daireler çizdiğimizde ve nefesimin tenimdeki sabit sesinden başka hiçbir şeyin önemi olmadığında.

Onu Korkusunu biliyordum ama onu korkutan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum.

Onu neyin gülümsettiğini, neden her zaman aynı çift ayakkabı ve büyüdüğünde ne olmak istediği. Onu korkutan adamdan daha fazlası olmak istedim.

Bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmasa bile sevebileceği bir adam olmak istedim.

"Bu gece benimle kalır mısın? Ben... Ben sadece, ben-" "Evet." Bitirmesine izin vermedim, buna ihtiyacı yoktu.

Yatağa önce o girdi, yumuşak ve sessiz bir şekilde hareket etti. Uzun bacakları pamuk dalgalarında rastgele desenler çiziyor, lacivert kumaş denizinde bana masmavi okyanusta zahmetsizce süzülen bir köpekbalığını hatırlatan bir zarafetle geziniyordu.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, başımın arkasına uzanıp gömleğimi çıkardım, yere attım ve yatağın kendi tarafıma doğru ilerledim. Yastığı başımın altına itip yan yattım, böylece birbirimize bakıyorduk.

"Hep kardeşlerim olsun istedim." "Tek çocuk olmak yalnızlık demek ve sanırım bu yüzden arkadaş edinmek benim için çok zor oldu. Kendimi hep yalnız hissettim ve ne kadar garip gelse de burada öyle hissetmedim. Sen ve arkadaşların öfkeli pislikler olduğunuzda bile."

Kıkırdıyorum, göğsüm sıcaklıkla titriyor.

"Kardeşler abartılıyor." Şaka yapıyorum. "Benim de hiçbir zaman gerçek anlamda bir kardeşim olmadı, çoğu insanın sahip olduğu şekilde değil. Kan bağı olan bir ağabeyim vardı ama bu bizi kardeş yapmadı."

"Ama senin Rook'un var, Thatcher'ın var, Silas." Dikkat çekiyor.

"Evet. Bende var."

Onlar benim kardeşlerimdi. Seçilmiş aile. Her gün uyanıp hayatımın bir parçası olmayı seçen kişi.

"Dorian," diye kekeliyor, "O iyi olacak mı?"

İçimi çektim, "Evet, Silas sadece omzundaki bir kası incitti. Kan nakline ve biraz sıvıya ihtiyacı olacak ama iyileşecek."

Cevabımı kabul ederek başını sallıyor ve onun hayatta olmasının onu rahatlattığını görüyorum. Onu neredeyse öldürüyor olsa da, yine de onun yüzünden kimsenin ölmesini istemiyordu.

Eğer onu istiyorsam. Eğer onu gerçekten istiyorsam, beni tanıdığından emin olmalıydım. Dünyanın görmesini istediğimden daha fazlasını.

"Hemofili hastası."

"Ne?"

"Dorian. Hemofili denen nadir bir hastalıkla doğdu, sadece kanı normal insanlarınki kadar hızlı pıhtılaşmıyor. Yedi yaşındayken

Lakros antrenmanında kaburgalarına bir darbe aldı, çoğu çocuk için önemli bir şey değil ama ciddi iç kanama nedeniyle hastaneye kaldırıldı."

Annemle babamın bu konuda konuştuklarını hatırlıyorum. İlk kez duyduğumu ve kardeşimin hasta olmasından nefret ettiğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Keşke onu iyileştirebilseydim.

"İşte o zaman öğrendiler ve büyükbabam Alaric, Caldwell adının hasta bir çocuğun omuzlarına yüklenmesine izin vermeyi reddetti. Ya ölürse? Ya kendisine miras kalacak tüm mal varlığını idare edemezse? En azından, aileme bir şey olması durumunda bir yedekleri olması gerektiğini söyledi."

Bu konu hakkında konuşmaktan nefret ediyordum. Çocukken neden doğduğumu öğrendiğimde nasıl yıkıldığımı düşünmekten nefret ediyordum. Bana söylendikten sonra kimsenin umursamamasından nefret ediyordum. Bununla yaşamam gerektiğini düşünmelerinden.

"Alistair-" diye mırıldanıyor, sesinde hüznün var.

"Yani ailem beni bir petri kabında yarattı. Genetik olarak genlerimi değiştirerek tam kan grubuna sahip olmamı sağladılar, böylece başlangıçta ağabeyimin bir kopyası oldum. Böylece başıma bir şey gelirse ona kan verebilir, organ bağışında bulunabilirdim. Ben sadece yedek parça olmak için doğmuşum. Varis ve yedek, büyükbabam bize böyle derdi." Sesim sonlara doğru kesilir gibi oldu.

depomdaki benzin sonunda bitmişti. Artık boşa çalışıyordum.

Kendimi ona bakmaya zorluyorum, gözlerinin içine bakıyorum, "Öğrendiğimden beri kendimi öldürmek istiyordum. Sadece bir yedek olarak kalacağım bir hayat yaşamak istemedim. Fazladan. Sadece bir organa ihtiyaç duyulduğunda önemliydim. Kimse böyle yaşamayı hak etmiyor. Sonra çocuklarla tanıştım ve-"

"Sana yaşaman için bir sebep verdiler." Söylemek istemediğim kelimeleri ağızımdan alarak sözlerini bitirdi. Birine ihtiyacım olduğunu yüksek sesle itiraf etmenin kolay olmadığını biliyordum.

"Evet. Yaptılar."

Eli öne uzanıyor, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, parmaklarını koyu renk buklelerimin arasında gezdiriyor.

"Onlarla tanıştığına sevindim. Hayatta olduğuna sevindim, Alistair."

O anda içimde bir şeyler oldu.

Tüm bu kara bulutlar üzerime üşüştü ve yağmur yağmaya başladı. Göğsümün iç kısmına sert ve hızlı bir şekilde yağan yağmur, büzüşüp öldüğünü düşündüğüm bir organımı ıslattı.

Kalbim bir çöldü. Issız, kuru, bakımsız ve ilgisiz. Kum ve kavurucu sıcaktan başka bir şey yoktu. Ve hayatımda ilk kez yağmur yağmaya başlamıştı. Kalbimin atışı artık acı verici değil, her zaman atması gerektiği gibi yumuşaktı.

"Seni o partide ilk gördüğümde," diye duraksıyorum, ne hissettiğimi nasıl açıklayacağımdan emin değilim, "Bana yaşadığımı hissettirdin. Beni heyecanlandırdın. Beni daha önce kimsenin yapmadığı bir şekilde heyecanlandırdın."

Dans pistinin ortasında, etrafı insanlarla çevrili bir şekilde durması, yüzünün önüne duman düşmesi ve yanıp sönen ışıkların bana sadece yüzünün parçalarını vermesi. Tüm bunlara rağmen onu hala net bir şekilde görebiliyordum.

Elleri göğsümde daireler çizerek boğazımdan sözcüklerin çıkmasını sağlıyor: "Ve bu gece seni o sandalyede gördüğümde tek düşünebildiğim sana söylediğim son şeylerdi. Geçmişimin sana karşı hissettiklerimi belirlemesine nasıl izin verdiğim. Hiç bu kadar-" Tutuşumu sıkılaştırdım, "korktum ve bundan nefret ettim. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum. Bir daha böyle hissetmeyi reddediyorum."

Ve bunda ciddiymdim. Bunu bir daha asla hissetmeyecektim. Onun bu duruma düşmesine izin vermeyecektim.

"Geleceği tahmin edemeyiz, Alistair. Ve bundan korkmakta da bir sorun yok. Korkmak sizi zayıf yapmaz, sizi durdurmasına izin vermek yapar."

Bunu düşündüm.

O bu ifadenin tam karşılığıydı. Ona zihinsel olarak cehennemi yaşatmış olmama rağmen. Onu korkuttum ama o benimle savaşmaktan asla vazgeçmedi. Bunun onu

ilerlemekten alıkoymasına asla izin vermedi.

"Senin tekrar risk altında olmanı engellemek için ne gerekiyorsa yapacağım, gökyüzünü yırtacağım, cennetin kapılarını parçalayacağım. Seni korumamı engellemek için kıyameti koparmak zorunda kalacaklar. Anladın mı?"

Başını sallıyor, bana bakıyor, gözleri yorgunlukla kaplanmış. Onu bedenime daha da yaklaştırıyorum, başını göğsüme yaslaması için kollarımı ona doluyorum.

"Biraz uyu, Küçük Hırsız."

"Bu bizim için ne anlama geliyor? Etiket isteyen kız olmak istemiyorum ama senin için ne ifade ettiğimi bilmem gerekiyor." Konuşurken dudakları çıplak tenimde geziniyor ve bir anlığına dikkatimi dağıtıyor.

Ona yalan söylemeyeceğim ve umarım bu işin sonunda bunu kabul edebilir.

"Dürüst olmak gerekirse bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum Briar. Senin yanıdayken kalbimin ilk kez atıyormuş gibi hissetmesini ya da bana yaşadığımı hissettirmeni nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum." Devam ederken kaşlarım çatılıyor: "Bunları nasıl karşılayacağımdan, senin için, benim için, bizim için ne anlama geldiğinden emin değilim."

Ve bu en zor kısmıydı.

Bana hiç gösterilmemişken sevginin nasıl bir his olduğunu nasıl bilebilirdim ki? Nasıl alacağım ya da vereceğim bana hiç öğretilmemişken? Benim başkalarını önemseme anlayışım, canı yandığında Rook'u dövmek ve Thatcher'a yardım etmekte.

geyik derisi yüzmek ve Silas'ın ellerimden gazoz kutularını vurmasına izin vermek.

Bu Briar için yeterli değildi, daha fazlasını hak ediyordu. "Ama biliyorum ki, senin hissettiklerine kafayı takmış durumdayım.

bana karşı bastırılmış. Sinirlendiğinde dudağının kıvrılma şekli, sırf bunu görebilmek için seni kızdırmak istememe neden oluyor. Başkalarının seni güldürdüğünü duyduğumda sürekli sinirleniyorum, onlara zarar vermek istiyorum çünkü bir anlığına seni mutlu ediyorlardı ve ben o işi istiyorum."

Ben devam ederken tenime gülümsüyor.

"Ve şu anda, sadece kalp atışlarının yükseldiğini hissederek bir ömür boyu burada kalabilirim. Sana ne verebileceğimden emin değilim ama benden geriye ne kaldıysa, sahip olduğum her şey, istediğin sürece senindir."

Ve ciddiydim. Her kelimesinde. Kartlarımı bu kadar açık bir şekilde ortaya koyarak büyük bir hata yapıp yapmadığımdan emin olmasam da.

Dudaklarını nazik bir öpücükle tenimde hissetmeden önce bir sessizlik oluyor,

"Peki ya sonsuza dek istersem?" "O zaman sonsuza kadar, Küçük Hırsız."

"Bu kulağa çok fazla aşk gibi geliyor, Alistair Caldwell."

İğneler tenime batıyor, tüm vücudumu saran bir uyuşukluk gibi. Huzur dalgaları omuzlarıma yerleşiyor

ve onun yanında olmanın verdiği coşku beni içine çekiyor.

Öldürmek yok. Geçmiş yok. Psikopat kardeşler yok. Sadece ben, bu kızı yanında tutmak için her şeyi yapabilecek bir adam.

"Bu da bir şeydir." Mırıldanıyorum, dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum ve derin derin içime çekerek ciğerlerimi onun kokusuyla dolduruyorum.

"O zaman önemli olan tek şey bu. Tek ihtiyacım olan bu." Fısıldıyor, "gerisi zaten boş." Parmağını süsleyen baş harflerime bakıyorum, soldakine değil de ortadakine koyduğuma sinirleniyorum.

"Her ne vereceksen, hepsini istiyorum. Bütün karanlıkları, bütün korkutucuları. Hepsini istiyorum. Sonsuza kadar."

Tıpkı bunun gibi, gölge çocuk mutluluğu bulmak için ışığa adım atmak zorunda olmadığını öğrendi. Sadece gri alana adım atmaya istekli kişiyi bulmanız gerekir.

"Hepsi senin. Her çarpık parçam. Senin, Küçük Hırsız. Umarım gölgelerde oynamayı seviyorsundur, bir süre burada kalacağız."



CHAPTER *happy holidays* THIRTY TWO

Briar

Yerel bir parti evinde yakılan cesedin kimliğini tespit etmek için polis memurlarının Noel'den önceki haftayı beklemesi gerekti. O hafta içinde öğrenciler ve öğretim üyeleri Greg West için bir anıt oluşturmak üzere karla dolu avluda bir araya gelmişlerdi.

Balonların, resimlerin, seni özledik kartlarının ve diğer tüm hatıra eşyalarının yanından geçerken, onun için üzülmekten kendimi alamadım. Yalnız yaşayan ve kızların seks kölesi olarak satılmasına yardım eden adam.

Yemekhanenin ağır kapısını omzumla itip açtığımda parmaklarım iki fincan kahveye sıkıca sarılmıştı, Lyra'nın burnunu bir kitaba gömdüğünü görene kadar sıralar arasında ilerledim, önündeki koltuk benim için boştu.

"Çılgın bir ilk dönem, ha?" Sandalyeye çöküp fazladan bardağı ona doğru kaydırırken söylüyorum.

"Sınavlarımı geçtim, cinayete tanık oldum, kundakçılık yaptım. Kitaplar için bir tane olduğunu söyleyebilirim." Kafasını kaldırıp kahve için teşekkür etti.

Kaos üzerinden bağ kurmanın ne demek olduğundan emin değildim ama Lyra ve ben yalnızlar topluluğumuzu sonsuza dek sürecektir bir şey haline getirmiştik. Geçen dönem yaşadığımız onca karmaşadan sonra, üniversite günlerimin geri kalanını o yanımda olmadan geçirmeyi hayal bile edemezdik.

"Kampüste polisleri gördün mü? Coraline ile arkadaş olan kızlarla görüştüklerini duydum. Araştırmamaları için çok fazla kayıp ve ceset var." Kitabının sayfalarını çeviriyor.

"Evet." Dehşet midemi doldurdu, "Eninde sonunda olacaktı."

Alistair'le aramızdaki her şey tamamen ters gidiyordu. Ama bu onu daha az önemseydiğim anlamına gelmiyordu, birkaç hafta önce ilk randevumuza çıktık diye hapse girmesinden duyduğum endişenin azaldığı anlamına da gelmiyordu.

Onunla aramda derin bir bağ olduğunu biliyordum. Ruhlarımız, çocukken yaşadığımız farklı görünmezlik türleri aracılığıyla birbirine bağlıydı. Ama onu sevdiğimi Şükran Günü'nde anladım.

Thomas'ın dairesine girdiğinde üzerinde pantolon ve düğme vardı, elinde Thatcher'ın

büyükannesi onu getirmeye zorladı. Beni mutlu eden bir şey için konfor alanından çıktığını gördüm.

Tek istediğim uğramasıydı, başka bir şey beklemiyordum.

Günü birlikte geçirdik ve gerçek, normal bir çiftin yapacağı bir şey gibi hissettik. Thomas gençliğine dair hikâyeler anlatırken biz de mutfakta yardımlaşıyorduk ve birbirimizle ilişki kurmaya çalışıyorduk. Otuz dakikalık garip bir gerginlik olmuştu ama Alistair duruma ısınmaya başlayınca bu gerginlik çabucak eridi.

Onu sevdim çünkü beni korumak için nelerden vazgeçebileceğini biliyordum. Beni mutlu etmek için. Ve bu üç küçük kelimeyi ondan asla duyamayacak olsam da, bunları hissettiğini biliyorum.

Alistair Caldwell asla bana güzel sözler ve aşk şiirleri yağdıracak bir adam olmayacak. Hissettiği her duyguyu söyleyen ya da seni seviyorum diyen adam. Ama finaller sırasında Tilly'nin lokantasından bana turta almak için kar fırtınasında yürüyecek olan adam. Beni rahat bırakmadıkları için Easton Sinclair gibi adamların burunlarını kıracak olan adam.

O vahşi ve güvenli bir adam. Beni canlı ve güvende hissettiren mükemmel bir denge. Gezegende senin için iyi olan tek uyuşturucu. Lyra o lokantada bir dereceye kadar haklıydı.

Ben sadece rahatlık isteyen bir kız değildim. Meydan okumaya ihtiyacım vardı. Ve o da buydu. Her gün bir meydan okuma.

Ne zaman olduğunu, nefret ve şehvetin ne zaman aşka dönüştüğünü, kalbimin onun adını iç duvarlara nefretle değil, hayranlıkla çizmeye başladığını bilmiyordum.

Yeni çıkmaya başladığım adamın cinayetten hapse girmesi çok kötü olurdu ama onunla birlikte olmak, bu riski aldığımı bilmekti.

"Yani..." Başlıyorum, yan sırtıma uzanıp düzgünce paketlenmiş bir hediye çıkarıyorum. Dikdörtgen kutu siyah ve mor ambalaj kâğıtlarıyla süslenmiş.

"Briar! Hediye yok demiştik!" Azarlıyor.

"Sana bir şey almalıydım. Bunu gördüm ve çok mükemmeldi. Neredeyse raftan fırlayacaktı."

Küçük beyaz yalan. Bunu özel olarak yaptırmıştım ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sana sürpriz yapacağımı sanıyordum." Çok daha büyük bir kutu çıkarıp masanın üzerinden bana doğru kaydırırken suratını asıyor.

Değer verdiğimiz kişilere hediye vermeden duramayan insanlar olduğumuzu fark ederek gülüşüyoruz.

Birlikte hediyelerimizi açmaya başladık, benimkinin içinde yumuşak kırmızı bir kazak vardı. Vintage görünümlü

malzeme mutluluktan ayak parmaklarımı kıvırıyor ve parmaklarımı ön yüzündeki "*Yalnızlar Topluluğu*" yazan işlemede gezdiriyorum.

Zaten üzerimde on kat giysi yokmuş gibi hissetseydim onu giyerdim, işte o kadar sevdim.

Lyra'nın hediyesi gümüş bir tılsımlı bileklikti, dört tılsım zinciri süslüyordu bile. Sevimli bir böcek, bir kiraz, Criminal Minds takıntısı için küçük bir bıçak ve sevgilisi Edgar Allan Poe için bir kuzgun.

Masanın karşı tarafına geçip kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. İlk arkadaşım Lyra gibi biri olduğu için minnettarlığın ötesindeydim.

Oturup kahve içerek sohbet ettik, Noel filmi maratonu planladık ve birbirimize eşlik etmenin keyfini çıkardık.

Sadece telefonuma bir bildirim geldiğinde ayrılmak zorunda kalıyorum. Mesaj basitti,

Beşte Labirent.

Lyra'ya hoşça kal dedim, hepimiz Noel tatili için ayrılmadan önce onu bu gece görmeyecek değildim.

Midemde kabaran heyecana ya da uçuşan kelebeklere engel olamayarak yemekhaneden hızlı adımlarla çıktım. Okul arazisi boyunca Bursley Bölgesi'ne doğru koşuyorum.

Kar sert bir şekilde yağıyor, zaten beyaz olan zeminin üzerine kocaman kar taneleri yığılıyordu. Hafif bir koşuya başladığımda ayakkabı izlerim arkamda bir iz bıraktı. Nefesim görünür duman bulutları halinde çıkıyordu.

Binanın yanından uçarak Labirent'in girişine doğru ilerledim, en son içeri girdiğimde dışarı çıkmak için pençelerimi kullanmıştım, şimdi ise yarım dairelerin arasından hızla geçiyordum, merkezde beni kimin beklediğini görmeye hazırdım.

Çam ağaçları karın ağırlığını taşıyor, koyu renkli iğneleri hâlâ aralardan sızarak bana hayatımın ilk kışını yaşıyor ve bu süreçte onu güzelleştiriyordu. Labirentin son kısmına geldiğimde kayarak durdum.

Alistair ellerini koyu renk kot pantolonunun içine sokmuş, yüzünü sert havadan korumak için kapüşonunu başına kadar çekmiş, siyah kapüşonunun üzerine deri bir ceket giymiş bir şekilde duruyordu.

Etrafındaki beyaz örtüyle tam bir tezat oluşturuyor, göze batıyordu.

Ayaklarımın altındaki kar çıtırtıları, bakışlarını bana doğru kaldırmasına neden oldu. Orada dururken ne kadar haksız bir şekilde çarpıcı olduğunu görünce neredeyse geri çekiliyordum. Bana baktığında her şey soluyor, azıcık güneş ışığı gözlerine vurduğunda parlak, neredeyse berrak bir siyaha dönüşüyorlardı. Sanki

Mükemmel şekilde aşınmış deniz camı veya taşların üzerinden akan bir deredeki su.

Ona doğru yürürken acele etmiyorum, o ise kıpırdamadan oturuyor, gözlerini her adıma dikiyor ve ben ona yaklaşır yaklaşmaz saldırıyor. Sıkı bir kolunu belime doluyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

Sanki bir selam veriyormuş gibi başını saçlarıma doğru eğiyor ve kokumu içine çekerek şöyle diyor,

"Merhaba, Küçük Hırsız."

O konuşurken tenimin ısınmasını seviyorum, içim dışım ısınıyor.

"Caldwell." Geri atıyorum, ona bakabilmek için geri çekiliyorum. Ellerimi deri ceketinin altından beline dolayarak ellerimi sıcak tutuyorum. İşte güvenli bir yer böyle bir şeydi.

"Kampüsteki tüm polisleri görüyor musun?" Midemi bulandırsa da kayıtsızca soruyorum.

"Yaptım." Bana bakarak kolayca şöyle dedi: "Bunu yapmadan önce bildiğimiz bir riskti. Ne olduğunu öğrenirlerse bunun için özür dilemeyeceğim ama bundan şüpheliyim."

Ondan daha azını beklemiyordum. Alistair'le tanıştığım andan itibaren değişmeyen tek şey, olduğu kişi için asla özür dilememesiydi. Onu ya olduğu gibi kabul ederdiniz ya da bu yüzden ondan nefret ederdiniz.

"Hâlâ Frank üzerinde mi çalışıyorsun?"

Cevap olarak rahatça başını salladı. Değişmesine ihtiyacım yoktu, beni sevdiğini söylemesine ya da bana çiçek yağdırmasına ihtiyacım yoktu. Ama gerçeği istedim, ne kadar kanlı olursa olsun, bana yalan söylemeyeceğine söz verdi.

Ve o sözünü tuttu.

Bana her şeyi anlattı. Greg'den önce yaptıkları her şeyi, Rose'un başına gelenleri ve belediye başkanıyla ne yapmayı planladıklarını. Şu an için pek bir şey yoktu çünkü bir sonraki hamle için Silas'ın karar vermesini bekliyorlardı.

Bildikleri tek şey, yaptıklarının yanına kâr kalmayacağı ve zamanının çok yakında geleceğiydi.

"Korkuyorum. Bir şeyleri bilmemekten hoşlanmıyorum." Fısıldıyorum, çenemi göğsüne yaslayıp orada dinleniyorum.

Parmakları saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyor, başparmakları elmacık kemiklerimde geziniyor.

"Buradan nereye gideceğimizden ya da ne olacağından emin değilim Briar, ama ne olursa olsun seni koruyacağımı biliyorum. Bunu koruyacağım." Onun götürüldüğünü ya da daha kötüsü öldüğünü düşündüğümde kalbime oturan ıstırapı yatıştırıyor.

Hollow Heights hiç de düşündüğüm gibi olmamıştı. Olmasını planladığım şeylerin yanına bile yaklaşmamıştım. Bir milyon yıl geçse de

burada duruyordum. Katilleri koruyan kız olacağım hiç aklıma gelmezdi.

Sanırım bazı insanlar suçlularla çalışmak için doğmuş. Sanırım o kişi benim.

"Komik, buraya geldiğimde her şeyin mantıklı olacağını düşünmüştüm. Hayatımda ne yapmak istediğimi, ileride nereye varmak istediğimi." "Daha önce başıma hiç böyle iyi bir şey gelmemişti, bu yüzden gelecekte benim için iyi bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama ilerledikçe bunu anlamaya başlıyorum."

"Öyle mi? Geleceğin senin için nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Kaşını kaldırarak soruyor, gözlerinde gece gökyüzündeki yıldızlar gibi muzip bir pırıltı var.

"Yani," diye alaycı bir şekilde iç geçirdim, "gelecek yıl seninle birlikte ev arama fikri kulağa çok da kötü gelmiyor. Veri bilimi programında staj yapmak güzel olabilir, senin için sürpriz doğum günü partileri düzenlemek..."

"Briar." Hırlayarak sözümü kesti.

"Doğum günü partisi yok mu?" Gülümseyerek soruyorum.

"Parti yok. Bunu geçirme şeklim hoşuma gitti." Yüzüme doğru eğildi, sıcak dudaklarını yüzümde gezdirdi, "Seni becermek."

Bacaklarımın arasında ısı dalgalanıyor, hiç gitmeyen o donuk ağrı artıyor ve aniden her şeyi düşünüyorum

Bu labirentin içinde yapabileceğimiz şeyleri. Alt dudağını şakacı bir şekilde ısırdım.

"Peki ya siz Bay Caldwell? Geleceğiniz için bir fikriniz var mı?"

"Aileme iş girişimlerini kışlarına sokmalarını söylemeye devam ediyorum." Homurdanıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum: "Çocukların hapse girmemesini sağlamak ve her anımı seni korkutmak için yeni yollar bulmaya çalışarak geçirmek."

En son ne zaman seviştiğimizi düşündüm, okulun otoparkında öğlen vakti öğrenciler kampüste dolaşırken. Renkli camlar bizi gözlerden koruyordu ama arabasının arka koltuğunda içime defalarca girerken kalçalarımı beline sarmış beni görebileceklerini düşünmek beni ateşliyordu.

Sınırları test etmeyi sevdiğimi biliyordu ve bunu yapmasına izin verecek kadar ona güveniyordum.

Benim güvenli kafam.

Adrenalin patlamam.

"Hâlâ ailene dönmedin mi?" Görüntülerimizin dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışarak soruyorum.

"Dorian üç haftadır rehabilitasyonda ve şimdiden onun yerine birini bulmaya çalışıyorlar. Onların parasıyla ya da işiyle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Onlar kendi yataklarını yaptılar. İstedikleri kadar içinde yatsınlar, umurumda değil."

Caldwell'lere göre en büyükleri travmatik bir yaralanma geçirmiş ve bu yüzden ağrı kesici bağımlısı olmuş ve bu iğrenç alışkanlıktan kurtulmak için rehabilitasyonda sıkı bir şekilde çalışıyormuş. Zaten herkese de böyle söylemişler.

Gerçek şu ki, Dorian Caldwell olmanın baskısı onu uyuşturucu kullanmaya itti. Uyuşturucuları karıştırıp eşleştiriyordu. Eline ne geçerse. Yıllardır ayık değildi ve ailesi imaja uyduğu sürece bunu fark etmeyi umursamıyordu bile.

Şimdi, bir varis bulmak için çabalıyorlardı.

İnsanları, çocukları değil de etlerini ve kanlarını varlık olarak görmeleri utanç vericiydi.

Ona ne zaman sorsam, Alistair Dorian'la yeniden bir ilişki kurmanın pek mümkün olmadığını düşündüğünü söylüyordu. Anlamadığı için değil, beni öldürme planlarıyla kaçırdığı için de değil, uyuşturucudan önce bile tam olarak ailesinin yaptığını yaptığı için. Onu dışladılar. Bu, inmek istemediği uzun bir yoldu. En azından yakın zamanda.

"Noel hediyeni aldım." Bizi iç karartıcı konudan uzaklaştırarak, kulaktan kulağa sırtarak söylüyorum.

"Kıyafetlerinin altına yay mı takıyorsun?"

Gözlerimi devirerek homurdandım, "Hayır seni sapık. Arka cebimde. Ama kendin alman gerekecek."

Kaşlarını meydan okuyarak kaldırıyor ve ellerini vücudumda aşağıya doğru kaydırıyor. Sırtımı aşağı yukarı okşarken ürperiyorum, popoma kadar iniyor ve kabaca kavriyor.

Yumuşakça inliyorum, başı boynumun yanına eğiliyor, köprücük kemiğime bıraktığı küçük öpücükler başımı döndürüyor. Parmaklarını dikkatlice arka cebime sokuyor ve iki parmağıyla hediye geri alıyor.

Onu aramıza çekiyor, altın zincir önümde sallanıyor ve üstüme tırmanıp bedenini bedenime bastırırken, içimde tekrar tekrar sallanırken burnumu okşadığını hayal ediyorum.

"Beni bu şekilde mi damgalıyorsun, Küçük Hırsız?"

Kolyenin ortasındaki minik B harfi ışığı yakalıyor ve sırtımama neden oluyor.

"Sonsuza dek parmağımda senin baş harflerinle dolaşmak zorunda olduğumu düşünürsek, iyiliğinin karşılığını vereyim dedim."

Kıkırdıyor, kancayı açıyor ve boynuna doluyor. Zincir boynunu doğru bir şekilde sarıyor, adem elmasının birkaç santim altında sallanıyor ve ben onu yalamak istiyorum.

Baş harfimin göğsüne mükemmel bir şekilde oturmasını seviyordum. Parmaklarım yukarı uzanıyor ve altın zincir boyunca ilerliyordu. Zihnimde o zaten benimdi ama şimdi onu alenen işaretliyordum.

Alistair Caldwell benimdi, benimdi, benimdi.

"Bu arada, hediyem için biraz araba kullanmam gerekiyor, hazır mısın?"

"Benim sürmeme izin verecek misin?" Araba kullanmamdan nefret ettiğini bildiğim için kaşımı kaldırıyorum. Virajları alış şeklim onu sinirlendiriyor.

"Bak ne diyeceğim, ben seni yakalamadan labirentten geç ve anahtarlar senin olsun."

Bu meydan okuma heyecanımı körüklüyor. Ondan hevesle bir adım geri çekiliyorum, yüzümde Cheshire kedisi sırtışı beliriyor. Kalbimin biraz daha hızlı atmaya başladığını hissedebiliyordum, yavaşça ondan uzaklaşmaya başladım,

"Anlaştık." Dönüp labirente doğru yola çıkmadan önce hızlıca "Anlaştık" diyorum.

Araba kullanmayı çok istesem de beni yakalamasına her zaman izin vereceğimi biliyordum.

CHAPTER
wrap me up
THIRTY THREE

alister

"Burası neresi?" Dükkânın kapısını arkamızdan kapatırken soruyor.

Kısa bir daire çizerek dönerken Converse'i parke zeminde gıcırıyor, kardan çatlamış yüzü beni gülümsetiyor.

"Adı Spade One." Ben de ona "Çıraklık yaptığım bir dövme dükkânı." dedim.

Nefes nefese, "Seni pislik! Bir hafta boyunca dövme dükkânı uygulamalarını boğazına sokmama izin verdin ve bana söylemedin mi?"

Onun bu yönüne hayrandım.

Başkaları için imkânsız görünse de benim her şeyin en iyisini hak ettiğime inanıyordu. Çizimlerimi çalıp yurt odasına asması ve Lyra'ya göstermesi.

Birinin sana inanması güzel bir duyguydu.

"Bir süredir burada çalışıyorum." Onu masamın çoktan kurulmuş olduğu merdivenlerden yukarı çıkarıyorum. Daha önce gelmiş, temizlemiş ve bugün için her şeyi hazırlamıştım.

"Bana söylemediğine
inanamıyorum!" "Kimse
bilmiyordu."

"Çocuklar bile mi?"

"Onlar bile değil." Dövme tezgahının yanındaki döner sandalyeye oturarak dürüstçe söylüyorum, "Burası kendime ait tek yerdi."

Etrafa bakmayı bitirdiğinde, bana doğru ilerliyor. Kucağıma oturuyor, sandalye onun ağırlığıyla geriye doğru yuvarlanıyor.

"Öyleyse neden bana söylüyorsun? Sana ait olan şeyler konusunda ne kadar korumacı olduğumu biliyorum." Saçlarımı gözümün önünden itiyor.

Ellerim tam sırtının üzerinde, kalçalarına dayanmış, parmaklarım kemer halkalarına takılmıştı.

"Sahip olduğum her şeyin senin olacağına söz verdim, hatırladın mı? Sır yok."

Kalçalarını sıkıyorum, vücudunu kucağımda yuvarlıyorum, dudaklarımı hızlı bir öpücükle dudaklarına bastırıyorum, "Her şeyeime sahip olmanı istiyorum. Böylece ben de senin her şeyine sahip olabilirim."

Kollarını boynuma doladı, yukarıya ve dükkânın etrafına baktı, "Hepsi bu kadar mı? Bir gün bunlardan birine

sahip olmak ister misin?"

Başımı salladım, "Onun gibi bir şey. Gerçekten de insanlara sonsuza dek orada kalacak bir sanat vermek istiyorum. Dövmeler sanata en üst düzeyde bağlılıktır ve ben bunun ağırlığını seviyorum."

Shade bana buranın yedek anahtarını verdiğinde, bunun Noel'de kız arkadaşıma dövme yapmam için olduğundan şüpheliyim, ama sanırım öğrenirse zihinsel dengem hakkında daha az endişelenmesini sağlardı.

En azından bir ilişkiyi sürdürebileceğimi biliyordu.

Çıraklık eğitimim bittiğinde kendi dükkanımın olmasını, istediğim sanatçıları işe almayı, belli bir ürün ortaya koymayı düşündüm. Sorumlu olma fikri hoşuma gidiyordu. Olumlu bir şeyden, bir hayalden sorumlu olmak.

"Hediyeni ister misin?" Dilimi alt dudağında gezdirerek soruyorum.

Briar heyecanını bastırmaya çalışarak yanağının içini çiğniyor ama onu ve sürprizleri ne kadar sevdiğini biliyorum. Sevmediğini söylese bile. Ayrıca şoktayken ağzının çıkardığı hafif O'dan da hoşlanıyorum, bana boşalırken nasıl görüldüğünü hatırlatıyor.

"Ne oldu?" O soruyor, ben de başımı siyah deri dövme masasına doğru sallıyorum.

"Teknik olarak iki tane var ama biri masanın altında."

Heyecanla kucağımdan iniyor ve beni yanımda olmadan soğukta bırakıyor. Kemiren parmakları siyah kutuyu kaldırıp masanın üzerine koydu. Acele etmeden kutuyu açmaya başlıyor.

Üstünü çıkarır çıkarmaz beyaz bağcıkları görebiliyorum, heyecanla attığı çığlık göğsümde bir uğultu yaratıyor. Hâlâ alışmaya çalıştığım bir haz biçimi.

Kırmızı ayakkabıları çekip göğsüne bastırıyor ve onlara bakmadan önce şöyle diyor,

"Onları seviyorum!"

Gözlerimi deviriyorum, "En iyisini bile görmedin. parçası."

Ayağa kalktım ve onunla yarı yolda buluştum. solunda benim, sağında onun adının yazılı olduğu tabanlara baktım. Her iki ayakkabının üzerine de adımı ve soyadımı yazmanın fazla narsist bir hareket olduğunu düşündüm.

"Seni yırtık ayakkabılarla dolaşırken görmekten bıktım."

Briar'ı bu kadar farklı kılan bir başka şey de buydu. Buradaki çocuklar için hiçbir şey ifade etmeyen bir çift ayakkabı onun için nasıl bu kadar anlamlıydı. Özel Converse'lere hayranlıkla baktı, onları ayağına geçirdi ve aynanın önünde dans etti.

Bir çift ayakkabının birini bu kadar

Mutluy

um. "Bir hediye daha," diyorum ona, arkasından yürürken. Ayna, "Sana dövme yapacağım." Ellerim ona uzanıyor, parmağına baş harflerimi sürüyorum, "Ne istersen."

Bana doğru eğilerek mırıldandı: "Yani bu sefer bilincim yerinde mi olacak?"

Derin bir kahkaha göğsümde yankılanıyor, başımı boynundaki kıvrıma doğru eğdiğimde yankılanıyor, "Eğer olmak istiyorsan..."

Ne istediğine ve nereye istediğine karar vermesine izin verdim. Baygın olduğu düşünülürse, ona yapılan ilk dövmeyi telafi etmem gerektiğini düşündüm. Yine de onu işaretlediğim için pişman değilim. Tüm dünyaya onun benim olduğunu gösterdim. Hayatımın geri kalanını bunu yaparak geçirirdim.

Masanın üzerine uzanıyor, gömleği sütyeninin hemen altına kadar kıvrılmış, kaburgaları dükkânın soğuk havasına maruz kalıyor. Her şeyi sterilize etme, iğnelerimi hazırlama ve tüm mürekkebi alma işlemine başlıyorum. Büyük bir dövme değil, göğüs kafesinin üst kısmındaki dört küçük kelime belki yirmi dakika sürer.

Hazır olduğumda, masada ona bakıyorum, "Hazır mısın?"

"Sanırım biraz acıya dayanabilirim."

Ayağımı pedala bastırırken sırtıyorum, makinenin uğultusu dükkânı dolduruyor. Derisini sıkıca çekerek

Üzerine yerleştirdiğim şablonun üzerinde şalışmak için. Çizim ya da dövme yaparken bir tür transa geçiyordum.

Ama onun için durum farklıydı.

Sanki benden bir parçayı onun tenine yerleştiriyordum. Ona burayı göstererek, dünyama, kafamın içine girmesine izin vererek. Bir sopa ve dürtme ile baş harflerimden daha fazlasıydı.

Bu onun için bir anlam ifade eden bir dövmeydi ve ben de bunu sonsuza dek hatırlamasına yardımcı oluyordum. İkisine de her baktığında beni düşünecekti. Ve benim istediğim de buydu, beni düşünmeyi asla bırakmaması.

Benim olmaktan asla vazgeçmemek için.

Çünkü onun olmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Vücudu altımda titriyor, ağzından çıkan titrek nefesleri dinlerken sikimin seğirmesine neden olan kısa, küçük bir inilti kaçıyor.

İşim bittiğinde onu çabucak temizledim ve isterse zıplayıp aynada kontrol edebileceğini söyledim.

Onun yanındayken hep kontrol edemediğim bir dürtü oluyor. Onu ilk gördüğümde de vardı. Ona dokunmak, iradesini kırmak, zevk almak için ne kadar ileri gidebileceğini test etmek istiyordum.

Onu hayranlıkla izliyorum, tişörtü hala sutyeninin altında, gergin karnını ortaya çıkarıyor. Kot pantolonu kalçalarına kadar iniyor.

Sanki orada olmak için yaratılmış gibi göğüs kafesinin üzerinde yazılar vardı.

Hepimiz hırsızız.

Sanat üzerine sanat.

"Beğendin mi?" Aynada senaryoyu gördüğünde gözlerinin elmas gibi parladığını görmeme rağmen soruyorum.

"Bayıldım." Fısıldıyor.

Önünde duruyorum, plastik sargıyı açıyorum ve sırtına doluyorum. Vücudum onununkinden birkaç santim uzakta, kokusu midemdeki açlığı ateşliyor.

Şeffaf plastiği vücudunun etrafına sarmaya başlarken onu kendime doğru çekiyorum, acele etmeden, gözlerinin dudaklarıma kayışını izliyorum, benden bir öpücük çalmaya hazır.

Teninde gezinen parmaklarım onu ürpertiyor, gömleğini yukarı kaldırıp beyaz sütyenini bana göstermeye başladığında gözlerim hareketlerine sabitleniyor.

Ziyafete hazır iki esnek meyve gibi göğüsleri bana doğru uzanıyordu, üst kısımları neredeyse kenardan taşıyordu.

"Noel'de kimsenin gelmediğini söylemişsiniz, değil mi?"

Gözlerinde şehvet, tutku, kötülük parlıyor, altın lekeler sikimin sertleşmesine neden oluyor. Başımı yüzüne doğru eğiyorum, göğüslerimiz arasındaki mesafeyi koruyarak plastiği etrafına sarmaya devam ediyorum.

"Oynamak ister misin, Küçük Hırsız?" Soruyorum,

başını yavaşça aşağı yukarı sallıyor, burnu benimkine
değiyor.

Bu kadar istekli olmasını sevdim. Sınırlarını test etmekten bu kadar korkmamasını. Kollarımda paramparça olmaya hazır olana kadar onu zorlamama izin vermesini.

Plastik silindiri sıkıca kavradım ve ona bakarak, "Bana güveniyorsun, değil mi?" dedim.

"Sana güveniyorum." Tekrarlıyor, bir şey yapmamı bekliyor

Hareket et.

"Seni korkutacağım, tamam mı? Ama söz veriyorum başaracağım.

sonra iyi hissedeceksin. Benim için cesur ol, tamam mı bebeğim?"

Onun hevesli baş sallamasıyla aletimin başı kot pantolonuma bastırıyor, serbest kalmak için can atıyor, onun içinde olmak için ölüyor.

Ellerim vücudunun etrafında daireler çiziyor, şeffaf plastiği göğüslerinin üzerine, göğsünün üst kısmına sarıyor, omzunun etrafında dolaşıyor, ona bakarken duraklıyordu.

Kordonu boğazına doladığımda beni merakla izliyor, sonra da yumuşak pembe dudakları cam bir pencereyi öper gibi kordona bastırıyor. Burnunun tam üstüne sarana kadar devam ediyorum, vücudunu sıkıca sardığından emin oluyorum.

Başımı dudaklarına doğru eğdiğimde burnunu ve ağzını kapatan plastik oksijenini bir süreliğine sınırladığım için panikleme dürtüsü artıyor olmalı.

Elimle boğazını kavıyorum, kapalı ağzını kendi ağzıma çekiyorum, aramızda bariyer görevi gören lastiğin

üstünden öpüyorum.

Dudakları benimkilerle birlikte hareket etmeye çalışıyor, sırtımama neden oluyor, ne kadar iyi bir kız, diye düşünüyorum.

Hava almak için paniğe kapılmamaya çalışarak plastiğe yapışıyor, dudaklarım hâlâ onunkilere yapışmış durumda,

"Şşş bebeğim, her şey yoluna girecek." Parmağımı ağzına sokup bir delik açarken ve havanın serbestçe akmasına izin verirken ona söylüyorum.

Kot pantolonunun düğmesini dikkatlice açmaya başladığımda nefesi kesiliyor, serbest uzuvları kottan çıkmasına yardım ediyor. Külotu bana açıkken, onu boy aynasına doğru götürüp kıcını soğuk cama bastırıyorum.

Selofanı alıyorum ve yere atmadan önce boğazına birkaç kez daha sarıyorum. Plastiğin kuyruk kısmını bir tür tasma gibi kullanarak onu kendime doğru çekiyor ve boynundaki tutuşunu sıkılaştırıyorum.

"Alistair," diye inliyor, boşta kalan kollarıyla tişörtümü kavrayıp umutsuzca beni bedenine yaklaştırmaya çalışıyor.

Sol elim narin vücudundan aşağı kayıyor, bacaklarının arasına, külotunun altına düşüyor ve bana ne kadar muhtaç olduğunu hissediyor. Parmaklarımın pedini kullanarak ıslaklığını amının yumuşak tümseğinin her tarafına bulaştırdım.

Onu döndürüyorum, yüzünü cama doğru tutuyorum, kulağına inerken nefesi aynayı buğulandırıyor,

"Bu amcığın benim için ne kadar sırlıslam olduğunu hissediyor musun?"

Kolaylıkla iki parmağımı arkadan dar duvarlarının içine sokuyorum, beni daha da derine çekmek için elime doğru ittiğini hissediyorum. Çok açgözlü, çok benim. Tasmaını geri çekerek hava akışını daha fazla kesiyorum ve nefesini duyuyorum.

Ellerinden biri geriye doğru fırlıyor, ön kolumu kavlıyor, gözlerinin geri dönmeye başladığını gördüğümde tırnaklarını batırıyor. Ben onu arkadan parmaklarken, kan dolaşımını yeterince keserek uçuyormuş gibi hissetmesini sağlıyorum.

Tutuşumu bırakıyorum, oksijen almasına izin veriyorum, destek için aynaya tutunurken sırtı düşüyor. Hayatımın her günü istediğim şey buydu, onun zevkin derinliklerine düşüşünü izlemek.

Gözlerim sırtının derin kıvrımlarında, yuvarlak poposunun üzerinde yana itilmiş dar külotunda ve Tanrım, yüzü bir rüyaydı. Kızarmış ve adrenalinle kırmızıya boyanmış mürekkeğim tenine battı.

Benim gibi bir adamın cennete en çok yaklaşabileceği yer burasıydı.

Parmaklarımı amcığandan geri çekerek, kaybettiği için sızlanmasına neden oluyor, çok hızlı bir şekilde ağzına sokuyorum, plastikteki delikten ne kadar tatlı olduğunu tatmasına izin veriyorum.

"Tanrıların nektarı gibi, Briar. Sen onların en tatlı armağanısın." Mırıldanıyorum, parmaklarımı emiyor, kotumu aşağı çekmeye başlamadan önce onları temizliyor, horozumu kot klad hapishanesinden serbest bırakıyor.

Dışarı fırlıyor, tam kışının kaygan yanaklarının arasına iniyor, kalın kırmızı ucu ön sperm damlatıyor. Bir elimi tasmanın üzerinde tutarken, diğer elimi de şaftımın köküne doğru çekerek tükürüğünü ve sularını her tarafıma bulaştırıyorum.

"Seni aynen böyle becereceğim," diye karanlık bir şekilde kulağına hırlıyorum, istekli horozumu onun rahat girişiyle hizalıyorum, vücudum onu tahrip etme vaadiyle enerjilendi. "Bana istediğini söyle, Briar."

"İstiyorum, lanet olsun, istiyorum, lütfen." İçine sertçe girdiğimde neredeyse titriyor, onu kabzasına kadar dolduruyor. Uyluklarını daha fazla açarak bu açıyla daha derine ulaşmama izin veriyor ve ikimiz de bir zevk okyanusuna düşüyoruz.

Hem zevk hem de rahatsızlık içinde inlemesinin seslerinden zevk alıyorum. Vücudu bana uyum sağlamaya zorlanırken dişlerinin arasından ağır ağır nefes alıyor. Bunu düşünmesi için ona fazla zaman vermiyorum çünkü kalçalarımı onun içine sokup çıkarırken çoktan acımasız bir hız bulmaya başladım.

Biz de öyle yaptık. Dövme dükkanımın ortasında seviştik. Nefesini çaldım, sikimi içine öyle bir soktum ki beni yıllarca hissedecekti. Biz ihtiyacımız yoktu

Noel şarkıları ve ağaç. Sadece birbirimize ve buna ihtiyacımız var. Kaybetmektense ölmeyi yeğleyeceğim bu öfkeli, ruhu yok eden bağa.

"Siktir-" Nefes nefese, vücudu inlemekten ve istekli amcıyla beni ileri itmekten başka bir şey yapamıyor. "Çok yakın."

Tasmasını geri çektim, ciğerlerindeki havayı aniden çektim, yukarı doğru iterken tüm sırtı önüme yapıştı, serbest kolum beline sıkıca sarıldı. Tekrar tekrar bir araya gelen bedenlerimizin çıkardığı müstehcen sesler ona daha fazlasını vermem için beni ateşliyor.

Onu aynaya doğru becerdim, vücudum ve sikim onu sevdiği şekilde sabitledi. Briar onu affetmeyen yüzeyle itmeme bayılırdı.

Bacakları titremeye başlıyor, şaftıma geldiğinde çığlık atmaya çabalarken vücudu gevşiyor, beni tüm değerim için sağlıyor. Plastiği tamamen bırakıyorum, elim hemen onu kavramak için kalçasını buluyor, böylece kendi orgazmımı kovalayarak acımasızca ona vurabiliyorum.

Kalçasındaki elim kafa derisine doğru ilerliyor, bal sarısı saçlarından bir tutam yakalıyor ve yukarı doğru çekiyor. Başını aynadan yana eğiyor, yıpranmış, kızarmış, "Benim." Aynaya bakıp onunla göz teması kurarken inliyorum.

"Senin." Mırıldanıyor.

Orgazmım beni ele geçiriyor, tam çekildiğimde, kalın, sıcak boşalma dizileri sırtını boyuyor. Kasılıyor ve zonkluyor, güçten titriyor. Saçlarını tutuyorum, yüzünü omzunun üzerinden bakacak şekilde eğiyorum.

Dudaklarım sıcak ağzına bastırıyor, dilim içeri dalıyor, tüm duygularımı boğazından aşağı döküyorum. Onu yakınımda tutmaya, yanımda tutmaya yeteceğini umuyorum.

"Sonsuza dek, Küçük Hırsız." Alt dudağını ısırırken, "Bu sonsuza kadar." diyorum.

Kalp atışlarını duydum, tıpkı ormanda benden kaçtığı gece yaptığım gibi. Karanlık için atıyordu. Benim için atıyordu.

Kendi kalbimi dinleyerek nefesimi tutmaya çalıştım.
Onun ritmine uymasını dinledim.

Yalnız kalmaya mahkum iki kalp birbirini buldu, el ele verdi ve atmaya devam etti.
Birlikte.



CHAPTER

thief to arson

THIRTY FOUR

Briar

Eğer bir tane daha hoş geldin posteri görürsem kahvemi fırlatacaktım.

Noel tatili bitmişti, bu da uyumak yerine sabahın köründe uyanmak anlamına geliyordu. İzinli olduğum üç haftadan sonra uyku programımı yeniden düzene sokmam aylarımı alacaktı.

Lyra ve Alistair arasında sabah beşten önce nadiren uyurdum. Erkek arkadaşım ve en iyi arkadaşım beni karanlık tarafa çeken gece kuşlarıydı. Şimdi ilk amfimin basamaklarını tırmanıyordum, Lyra uykusuz değilmiş gibi önümde zıplıyordu. Bu yıl ikimiz de yabancı dil dersi alıyorduk ve neyse ki aynı profesöre denk gelmiştik.

Sandalyeye yığıldım, başımı önümdeki masaya çarptım ve gözlerimi odanın içindeki parlak ışıklardan korudum. Tek istediğim yatağıma kıvrılıp uyumaktı ve Alistair'in kapüşonu beni uyandırmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Üzerine sinen koku beni daha sıcak, daha uykulu yaptı.

Bana saat 10'a kadar dersi olmadığını söylediğinde, ona bir ders kitabı fırlatmayı düşündüm. Sabah 8:30'da Latince dersinin iyi bir fikir olduğunu kim düşündüyse bir çukura düşebilir.

"Uykusuzluktan öleceğim." İnledim.

"Bunu yapmasan nasıl olur? Ölürsen Alistair depresyondan kışımıza tekmeyi basar." Başımı bir santim kaldırıncı Rook'un morarmış bir göz ve patlamış bir dudakla bizimle birlikte sıraya girdiğini görüyorum.

"Umarım diğér adam senden daha kötü görünüyordur." Lyra not ediyor.

Omuz silkiyor, oturmadan önce bize orantısız bir sırtış atıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Kıyafetine kolonya gibi yapışan ot kokusunu alabiliyorum, gözlerinin kırmızı kenarı rengi öne çıkarıyor.

Ben, Lyra ve diğér çocuklar yavaş yavaş arkadaş olmaya başlamıştık. Yavaş yavaş diyorum çünkü Thatcher'la hâlâ bir aşk-nefret ilişkim vardı. Bazen kendimi onu boğarak öldürürken hayal ediyordum, bazen de onsuz grubun nasıl görüneceğini bilmiyordum.

Bütün bir günü Thatcher'ın evinde, Noel için çok normal büyükanne ve büyükbabasıyla tanışarak geçirmiştim. Size hayatımın en tuhaf günüydü dediğimde ciddi dim. Tanıdığım en kaotik, en hasarlı dört adam, May adında küçük bir hanımefendi için mükemmel beyefendiler gibi davranıyorlardı.

Bu durum, ne kadar gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar, hepsinin ruhu olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Profesörümüz içeri girmek için bu zamanı seçti, hepimizin gözlerini önüne topladı ve yazmaya başladığı kara tahtayı işaret etti. Latince kelimeler, uykusuzluk ve anlayışsızlıktan dolayı kafamda anlamsızlaşmıştı.

İkinci dönem nihayet başlamıştı. Bu benim için yeni bir dizi ders, geleceğime bir adım daha yaklaşmak anlamına geliyordu, ancak her zaman bilinmeyene adım atmak anlamına geliyordu.

Son birkaç hafta ne kadar normal geçse de, Alistair'in çocuklarla dışarıda kaldığında ne yaptığını biliyordum. Ponderosa Springs'in belediye başkanını yerin dibine sokacak bir plan yapıyordu.

Ama Şimdi, bunu araştıran müfettiŐler vardı. Riskler daha yüksekti ve bu beni tedirgin etse de onları pek etkilemiyordu. Ne yaptıklarını biliyorlardı ve zamanı geldiğinde bu eylemlerinin bedelini ödemeye hazırđılar.

Gözlerimi kıсарak tebeŐirdeki yazıları okuyorum,

Temet nosce

"Bunun ne anlama geldiğini bilen var mı?" Orta yaşlı, başarılı görünümlü kadın  nden soruyor, kalabalığı cesur bir el için tarıyor.

Sessizlikten başka bir cevap alamayınca i  geçiriyor, bize çeviriyi yapmaya hazırlanıyor ama konferans salonunun kapısının ağır bir gıcırtıyla açılmasıyla bölünüyor. Meraklı olmak, bilinmeyeniyi ortaya çıkarmak insanın doğasında var.

Bu yüzden herkes kafasını girişe çevirip geç gelen kişiye bakıyor.

 ilek sarısı saçları omuz hizasında k t bir kesimle sarkıyor ve göğsüne yakın tuttuğu kitaplarla yürürken omuzlarının üst kısımlarını okşuyor. Uğruna cinayet iŐleyebileceđim bir zarafet ve kadınsılıkla yürüyor. İlgimi  eken Şey onun güzelliği değil, sınıftaki herkesin nefes nefese kalması ve bakışları.

Herkes donmuş gibi, ne yapacağını bilemeyen bu zavallı kıza bakıyor. Sanki bir hayalet görmüş gibiler.

"Kim o?" Lyra'ya fısıltıyla soruyorum.

Duvardaki saatin tik taklarını duyuyorum.

Bir.

İki.

Üç.

"Sage Donahue."

rook

Çocukken ateŐi d rtt ğ n z için size bağırdıklarını hatırlıyor musunuz? Bunu yapmaya devam ederseniz yatağa iŐeyeceđinizi ya da daha kötüsü canınızın yanacağını söylerlerdi. Sonra sen

Çatırdayan ısıdan korkarak büyüdü, ona dokunursanız sonuçlarına katlanacağınızı biliyordu.

Ben o ateşim. Alev. Alev.

Hayal bile edemeyeceğiniz şekilde öngörülemezim. Beni evcilleştirmek diye bir şey yok, imkansız. Söndürülemeyecek kadar yüksek, çok sıcak yanarım.

Benimle oynarsan yanarsın. Canlı canlı kavruldun, geriye sadece kavrulmuş bir deri ve beni hatırlayacağın kabarcıklar kaldı.

Ağızımdaki kibrit dişlerimin arasından ikiye ayrılıyor. Tam ortadan ikiye ayrılıyor, bu sınıfta duyulabilecek tek ses.

Beni uyuşturan şeyin ot olduğunu, beynimin bana iğrenç bir oyun oynadığını düşündüm. Ama diğer herkes de benim halüsinasyonumun içine hapsolmuş gibiydi, yani en kötü kâbusum hayatıma geri dönmüştü.

Geri dönmüştü.

Lyra ve Briar yanımda oturmuş, herkesin dikkatini çeken yeni öğrenci hakkında fısıldaşıyorlardı.

Evet, eskiden bu konuda çok iyiydi. Her zaman elime dolanmış alevler gibi görünen o doğal çilek rengi saçlarıyla herkesin gözbebeği olmak.

Herkesin altın kızı, kraliçe arısı, ralli kızı, mezuniyet balosunun sevgilisi. Dişlerimin arasına sıkışmış tatlı ve şekerden başka bir şey değildi. Eminim ondan nefret eden tek kişi bendim. Muhtemelen onu gerçekten tanıyan tek kişi ben olduğum içindir.

Bayan Americana'nın iblisleri vardı. İskeletler. Biri öğrenirse öleceği şeyler.

Boş, acımasız, mavi gözler benimkilere kayıyor ve elimdeki seğirmenin başladığını hissediyorum. Mavi gözler en sıcak alev gibiydi ve o alevle oynamanın nasıl bir his olduğunu herkes gibi ben de biliyordum.

Bakışlarımı ondan ayırmayı reddederken kaslarımdaki tik taklar artmaya başladı. Çakmağımı kapıp burayı ateşe vermeme saniyeler kalmıştı. Bu odaya getirdiği tüm anıları yakmaya hazırdım.

Etrafımda gölgeler gibi dans eden anılar. Dürtü
gittikçe yükseliyordu.
O benim bir parçamdı.
Ben bir şeyleri yakmak için doğmuşum.
Narin uzuvlar, alev rengi çillerle bezenmiş soluk bir ten,
kalp şeklinde dudaklar.
En büyük sırrım. En kötü
hatam.
Bir zamanlar hüzünlü anılarımı yakan kız, sadece onları
körükleyen benzin oldu.
Yarın kuşlar şarkı söyleyecek, Sage.
En son konuştuğumuzda sesinin söylediği sözleri
tekrarladım.
Ve her birini ateşe vereceğim.

the end

Okuduğunuz için çok teŖekkür ederim
ÇALDIğIMIZ YALANLAR

Hollow Boys serisinin ikinci kitabını
TBR'ınıza eklediğinizden emin olun
Rook Van Doren'in bağımsız kitabı Yaktığımız Gerçekler
2022'nin başlarında geliyor.

Hollow Boys'dan daha fazlasını ister misiniz?
ÇALDIğIMIZ YALANLAR'ın genişletilmiş sonsözünü bir
sonraki bültenimde gelen kutunuzda almak için bültenime
kaydolun! <https://bit.ly/3314X39>

***Hollow Boys'a bundan sonra ne olacağını merak
ediyor musunuz?***
Yeni çıkan kitaplarla ilgili haberlerden ve yeni kitapların ön
gösterimlerinden haberdar olmak istiyorsanız okuyucu
grubuma katılın! <https://bit.ly/3gd9dkP>

MONTY JAY'İN KİTAPLARI

Öfke Serisi Aşk

ve Hokey Buz

Kalpler

Paramparça Buz

Kör Geçiş

Öfke, her biri ateşli alfa erkekleri ve onların buz üstünde ve dışında kalplerini çalan güçlü kadınlar arasındaki seksi aşk hikayelerini içeren, birbirine bağlı, bağımsız, endişeli Hokey romanları serisidir.

Aptallar için Cesaret

Quinn Michelson tüm hayatını 'ya olursa'larla ve yaşadığı sıradan kasabayı dikiz aynasında bırakma umuduyla geçirmiştir. Ani bir keşif varoluşa bakış açısını değiştirdiğinde, bunca yıldır ihtiyaç duyduğu tek şeyi, kendini aramak için yollara düşmeye karar verir. Önünde açık yol, ajandası ve ünlü bir rock yıldızından başka bir şey yok mudur? Rhett Kennedy'nin gümüş astarlı bir kalbi vardır. Çoğu zaman başını belaya sokan bir kalp. Müziğiyle bağını kopardıktan sonra, kendini keşfetme yolculuğunda Quinn'i bombardımana tutmak için iki kez düşünmez. Rhett müziği arıyor. Quinn ise kendini arıyor. Birlikte kahkahayı, kalp kırıklığını, biraz cesareti ve dikkatli olmazlarsa dünyanın dönmesini sağlayan şeyi bulacaklar: Aşk

TEŞEKKÜRLER

Yaratıcılık açısından bu kitap benim için yazması en kolay olanıydı. Bu fikir birkaç yıldır aklımdaydı ve bunu kağıda dökebilmek daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bu dünya, yarattığımı söylemekten gurur duyduğum bir şey, bu karakterler ve tüm kusurları benim için çok şey ifade ediyor. Umarım beğenmişsinizdir.

Fletcher, silah bölümünde bana yardım ettiğin için. Farklı bıçak türleri hakkında nasıl bu kadar bilgili olduğunu hala bilmek istemiyorum.

B, Noah, Clay, işkence sanatında, cinayette ve hayatın karanlık tarafında bana rehberlik ettiğiniz için. Google'ın cevap veremediği sorularıma her zaman cevap verdiğiniz için teşekkür ederim.

Melisa, her zaman istediğim arkadaş olduğun için. Asla yanımdan ayrılmadığın için. Bir kadın, bir arkadaş ve bir anne olarak gücünden çok etkilendim. Teşekkür etmek bunu tam olarak karşılamıyor.

Saffron, sana kimin daha çok teşekkür etmesi gerektiğinden emin değilim, bana mı yoksa okuyucularıma mı? Bana bu hikâyeyi yazmam ve sanatıma inanmam için gereken cesareti verdin. Arkadaş olduğumuz için sonsuza dek minnettarım.

Steph, ben heyecanlandığımda heyecanlandığın için. Her zaman ne söyleyeceğini bildiğin ve bu yolculukta benimle birlikte olduğun için.

Kabilem, Stevie, Kristin, JC, Kat, siz hanımları çok seviyorum. Telefona cevap verdiğiniz tüm geceler için, tüm yakınlaştırma toplantılarımız için size borçluyum.

Amber, Mary, Jen, Autumn, Jess, bir kızın isteyebileceği en iyi beş Beta.

Bu kitabın bir araya gelmesine yardımcı olan herkese, harika kapak tasarımcısına, editörlere, formatçılara, yukarıdakilerin hepsine. Teşekkür ederim.

Ve tabii ki, benimle karanlıkta yolculuk etmekten korkmayan siz okuyuculara. Hokeyden bir rock yıldızına, şimdi de buna. Okuduğunuz her kelime, sevdiğiniz her sayfa, benim size biraz daha aşık olmam demek. Hayallerimin gerçekleşmesinin sebebi sizsiniz derken ciddiym. Teşekkürler ve her zamanki gibi

Tüm sevgimle,
MJ

MONTY JAY HAKKINDA

Kırık kahramanlar ve onların HEA'larını bulmalarına yardımcı olan aşıklar hakkında sinirli romantizm yazarı. Monty Jay kendini Red Bull bağımlısı bir çingene ruhuna sahip bir punk rock çocuğu olarak tanımlamayı seviyor. Yazmadığı zamanlarda Stephen King okumak, dövme yaptırmak ya da ailemle vakit geçirmek.

[Okuyucu Grubuma](#) Katılın
[Bültenime](#) abone olun Beni
[Instagram](#)'da takip edin
Beni [Facebook](#)'ta beğenin
Beni [Goodreads](#)'te takip
[edin](#) Beni [Bookbub](#)'da takip
[edin](#) Beni [Tiktok](#)'ta takip
[edin](#)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

